

Cười hỏi Hồn tử nơi nào Đến

Mai
hương
báo
by
tên

Edit by: Bà Cờ

Mục lục

- Chương 1: Bà Mối Đệ Nhất Kinh Thành
- Chương 2: Bát Tự Khắc Hết Thầy
- Chương 3: Vào Ổ Phủ Thái Tử
- Chương 4: Gà Bay Chó Sủa
- Chương 5: Bệnh Đau Bao Tử Phải Chữa Trị
- Chương 6: Không Khéo Không Thành
- Chương 7: Đường Nhân Duyên Quanh Co
- Chương 8: Đều Vì Muốn Tốt Cho Ngài
- Chương 9: Bản Cung Thấy Khanh Hợp Ý
- Chương 10: Tranh Chấp Khi Thượng Triều
- Chương 11: Đến Trữ Tú Cung
- Chương 12: Ý Trung Nhân Của Công Chúa
- Chương 13: Ba Gã Thợ Giày
- Chương 14: Mỗi Người Đều Có Chuyện Riêng
- Chương 15: Hoa Thanh La Tìm Nơi Nào
- Chương 16: Đường Tình Quanh Co
- Chương 17: Y Nữ Khuynh Thành
- Chương 18: Đường Như Hoa Đào Sắp Nở
- Chương 19: Sức Mạnh Của Tấm Gương
- Chương 20: Lấy Công Mưu Tư
- Chương 21: Bái Phỏng Nữ Thái Y
- Chương 22: Bản Cung Nói Thật
- Chương 23: Tâm Tư Kết Động
- Chương 24: Bắt Đầu Vào Cảnh Đẹp
- Chương 25: Nụ Cười Đáng Giá Ngàn Vàng
- Chương 26: Hoàng Đế Không Muốn Tuyên Tú
- Chương 27: Tại Sao Khó Khăn Như Vậy
- Chương 28: Khuyên Nhủ Không Được
- Chương 29: Một Đám Thợ Giày Thối
- Chương 30: Cường Chế Ân Ái
- Chương 31: Không Đi Con Đường Tầm Thường
- Chương 32: Trăng Tối Nay Thật Tròn
- Chương 33: Đệ Muội Cùng Ra Trận
- Chương 34: Cùng Nhau Đi Giang Nam
- Chương 35: Chợt Nghe Tiếng Nhạc
- Chương 36: Có Kẻ Xen Vào
- Chương 37: Vào Lâm Kiếp Đào Hoa
- Chương 38: Kiên Quyết Không Thỏa Hiệp
- Chương 39: Dắt Tay Hồi Đế Đô
- Chương 40: Chim Sẻ Thành Phượng Hoàng
- Chương 41: Sấm Dậy Đất Bằng
- Chương 42: Chia Rẽ Tình Nhân
- Chương 43: Đến Phủ Tướng Quân

Chương 44: Đêm Thất Tịch

Chương 45: Ân Oán Đòi Trước

Chương 46: Mong Chàng Một Lòng (Đại Kết Cục)

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 1: Bà Mỗi Đệ Nhất Kinh Thành

Edited by Bà Còm

Một ngày nọ, trong một quán trà nhỏ đầy ngập khách của đế đô Kỳ quốc, vị hồng bài tiên sinh thuyết thư cảm thước gõ lên bàn "Pằng" một tiếng, vãn vãn hai chòm râu thưa thớt, kể chuyện hăng say đến độ mặt mày hồng hào.

"Người xưa có câu "Xe linh hươu, đi tiêu dao. Đẩu rượu đánh cờ dưới bóng cây quế; chuyện thế gian, kết tình nhân, vui buồn ly hợp, tơ hồng nắm trong tay", đây chính là tả về Nguyệt lão, từ đó có thể suy ra diện mạo của bà mỗi trên thế gian - - ngày hôm nay chúng ta sẽ nói tới một chút về bà mỗi đệ nhất kinh thành, nữ quan mai mối của đương triều quân vương, Thẩm Ngọc Chiếu!"

"Muốn hỏi lai lịch của Thẩm Ngọc Chiếu sao? Vậy thì phải nhắc đến huynh đệ kết nghĩa của đương kim Hoàng đế, Hộ Quốc Đại Tướng quân Thẩm Vân Tiêu, là một vị hán tử nổi tiếng, cũng chính là phụ thân của Thẩm Ngọc Chiếu! Năm đó hai nước giao chiến, Thẩm Tướng quân chết trận sa trường, Thẩm Phu nhân trinh liệt tự tử vì tình, gia cảnh cũng sa sút, Hoàng đế không cảm lòng được bèn đem tiểu cô nương vào cung dưỡng như khuê nữ thân sinh! Công chúa có đãi ngộ gì thì nàng có đãi ngộ đấy, sau khi lớn lên muốn làm bà mỗi Hoàng gia, Hoàng đế cũng liền chiều nàng! Tục truyền rằng, nhân duyên trong tay nàng thành công vô số kể, ngay cả Hoàng thân quốc thích muốn thỉnh nàng làm mối hôn sự cũng phải vất hết óc tằng lể tạo quan hệ mới có thể có tư

cách được lấy hên, hơn nữa đẳng cấp làm mai phải đi song song với thành ý móc nối, thật đúng là một lần mai mỗi đáng nghìn vàng!"

Tuân thủ nguyên tắc thì thế nào? Chỉ có sơn trại thổ phỉ là vào không được mà thôi. Cưới thì muốn thế nào? Chỉ trừ thổ phỉ là không thể làm mai được thôi. Danh phong là do Thánh thượng khâm định, Thánh thượng thậm chí còn đích thân mở kim khẩu, nói lời mai mối của Thảm Ngọc Chiêu tương đương với tứ hôn của ngài, vinh quang như thế thì làm sao người nào có thể so sánh cùng?

Tiên sinh thuyết thư càng nói càng hăng, khán giả cũng nghe rất nồng nhiệt, ngay cả bọn họ cũng không biết, giờ phút này vị Thảm Ngọc Chiêu kia đang an vị dưới đài uống trà ăn điểm tâm, cũng không dừng miệng được.

"Chủ tử, không suy tính ngưng miệng một chút sao?" Hộ vệ Giang Trần đứng ở sau lưng nàng nửa ngày trời, rốt cục nhìn không nổi phải mở miệng, "Buổi tối còn phải đi uống rượu mừng của công tử nhà Lưu Thị lang, ngài cứ ăn uống không biết tiết chế như thế..."

"Không làm trễ nãi đâu, đến đó ta vẫn ăn như thường, nửa điểm sẽ không để hấn được tiện nghi." Thảm Ngọc Chiêu tiếp tục mặt không chút thay đổi nhét đồ ăn vào miệng, giọng nói cực kỳ bình tĩnh, "Thế gian này chỉ duy nhất tình yêu và mỹ thực là không thể cô phụ, Trần Trần ngươi phải nhớ kỹ - - nói thật hay, thưởng." Câu cuối cùng là nhằm vào tiên sinh thuyết thư, cho dù là ai cũng thích nghe ca ngợi.

Giang Trần âm thầm trợn trắng mắt, vừa nghĩ tới bản thân là tiền nhiệm Tổng quản Ngự lâm quân, vậy mà phải cùng nha đầu này ở trong quán trà lãng phí thời gian và sinh mạng, còn không hiểu sao bị tư tưởng kỳ quái của nàng giáo dục, hấn cảm thấy cực kỳ đuối lý: "Nếu như ngài có thể đừng tùy tiện cấp ngoại hiệu cho thuộc hạ, thuộc hạ có lẽ có thể nhớ kỹ."

"Người đây là có thái độ làm việc gì thế?"

"Thuộc hạ chỉ nói lời thật mà thôi."

Thẩm Ngọc Chiêu ngay cả mí mắt cũng không giương lên một chút, trực tiếp từ trong lồng ngực lấy ra tấm ngân phiếu, đầu cũng không quay lại, dùng ngón tay mảnh mai kẹp lấy gờ lên cho hắn.

"... Thuộc hạ nhất định sẽ nhớ kỹ lời nói của chủ tử." Giang Trần lập tức cung kính khom người, đoạt lấy tấm ngân phiếu ước lượng rồi bỏ vào túi, "Thuộc hạ sau này cũng sẽ có thái độ làm việc nghiêm khắc đoan chính, không để cho ngài hao tâm tổn trí!"

Thiếu chút nữa quên nói, hắn sở dĩ nghe theo ý chỉ của Hoàng đế làm cận vệ cho nàng, hơn nữa bây giờ còn giữ vững cương vị không đề cập tới từ chức, trên căn bản vì nàng là một thỏ hào ném tiền như rác.

Bồng lộc cao, tương lai còn có thể vì "nước cạnh lâu đài" mà cầu xin nàng hỗ trợ tìm một thê tử, có bị ủy khuất cũng liền nhin.

Chủ tớ hai người vừa hữu hảo chấm dứt màn nói chuyện phiếm, chợt nghe bên kia truyền đến một giọng thật lớn, âm lượng không tiết chế, quả thực muốn đem thanh âm của tiên sinh thuyết thư áp đảo.

"Nói những thứ này có ý nghĩa gì sao? Cái gì mà bà mỗi đệ nhất kinh thành chứ, bọn thiếu gia thấy bất quá cũng chỉ là nữ nhân quấy phá chỉ loạn uyên ương mà thôi!"

Người chung quanh lập tức xôn xao, từ lúc sinh ra ai cũng có máu thích hóng hớt, rất nhiều người bắt đầu cố gắng hỏi thăm chi tiết.

Gã công tử béo dẫn tới đề tài này tựa hồ rất hưởng thụ cảm giác trở thành tiêu điểm tại đây, hắn không chút nào cảm thấy xấu hổ vì nước miếng của

mình bay tứ tung, chỉ dựa nửa người vào thành ghế, trưng ra bộ dáng tràn trề căm phẫn: "Tiểu thư của nhà Hữu Tư Trục lang xinh đẹp như hoa, nàng lại đem người ta ghép với tiểu tử vô dụng nhà Lưu Thị lang! Bỏ thiếu gia con người tuyệt vời tài mạo song toàn như vậy đứng ở trước mặt nàng, nàng rõ ràng không thèm suy nghĩ liền cự tuyệt làm mai, mắt bị mù rồi sao?!"

Mọi người: "..."

"Đây là yêu quái heo của nhà ai chạy đến đây vậy? Cũng không biết lấy dây thừng cột cho chắc."

Trương công tử nghe vậy phần nộ quay đầu lại, đang muốn mở miệng chửi ầm lên, vừa nhìn thấy đối phương thì vẻ mặt trong phút chốc đã cứng lại.

Kia là cái nhếch mép nhẹ trên bộ mặt than nhưng rất mi thanh mục tú, phe phẩy quạt lụa Vinh Hoa Phú Quý do Hoàng đế ngự tứ, không hề nghi ngờ gì nữa chính là vị nữ quan mai mối hán đang nhắc tới.

"Thâm... Thâm Đại nhân..."

Thâm Ngọc Chiêu tùy ý phúi phúi vụn điểm tâm trên y phục, ngẩng đầu lộ đôi mắt hạnh xinh đẹp duyên dáng không chút gợn sóng, bộ điệu trước sau như một không mang theo cảm giác tức giận gì: "Ta cũng chưa bao giờ cho phép mình làm chuyện nhân duyên che giấu lương tâm, huống chi với điều kiện của Trương công tử muốn mặt mũi không mặt mũi muốn học vấn không học vấn, khỏi nói dùng dây tơ hồng, cho dù lấy dây cương ngựa cũng không cách nào cột người cùng Cỗ tiểu thư thành một đôi, sớm hết hy vọng đi." Nói xong lạnh nhạt đứng dậy, quét ánh mắt lạnh lùng một đường khiến cho bốn phía tằm trong một mảnh sợ hãi, đi ra ngoài.

Giang Trần chậm rãi đi sau lưng nàng, không khỏi bất đắc dĩ đỡ trán: "Chủ tử ngài châm chọc người ta như vậy thật sự thích hợp sao?"

Ai ngờ Thẩm Ngọc Chiêu không những không có phản ứng đến câu hỏi của hắn, ngược lại giống như sực nhớ ra cái gì đó, ngoái đầu nhìn lại, hết sức thông dong bổ sung một câu: "Mặt khác, nếu Trương công tử đã ghét bỏ năng lực làm việc của ta, ta lại không thể đền bù cái gì, đành phải nhớ kỹ, từ nay không thể tiếp nhận ủy thác của Trương gia, vậy thôi."

Một chiêu tuyệt sát.

Nữ quan mai mối của đương triều chính thức lên tiếng, nàng cự tuyệt tham dự vào hôn sự của Trương gia, vậy nghĩa là từ nay sẽ không còn người nào dám thay Trương gia làm mai, nói theo cách khác, Trương công tử nên chuẩn bị sống độc thân cả đời.

Cho nên người xưa thường nhắc nhở chúng ta, ra cửa nhất định phải biết quản chặt cái miệng của mình.

Ban đêm, ở Thu Thủy Trai trong Hoàng cung.

Thẩm Ngọc Chiêu uống xong rượu mừng của công tử nhà Lưu Thị lang trở về, lúc vào cửa vẫn còn đếm một xấp ngân phiếu thật dày, động tác thuần thục, vẻ mặt lại thánh thiện giống như sắp mọc cánh thành tiên bay lên thiên đình rồi.

Giang Trần thật sự rất bội phục chủ tử nhà mình, nàng vừa có thể tại bữa tiệc mừng ăn uống linh đình đem tất cả các món chính càn qua quét lại hai lần, lại vẫn có thể mặt không đổi sắc tiếp nhận tiền biếu của Lưu Thị lang, còn làm ra vẻ đang phá lệ khai ân, làm cho nhân gia cảm thấy họ đang chiếm tiện nghi.

Nàng đến tột cùng sao có thể làm được như vậy nhỉ?

"Chủ tử, ngài có muốn xem nhật trình để an bài cho những ngày kế tiếp không?"

Thẩm Ngọc Chiêu ngồi trên ghế thản nhiên rót chén trà, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên: "Còn phải an bài cái gì, mấy ngày trước đã nói rồi, hoàn thành xong vụ này nhất định sẽ nghỉ một thời gian, ai thỉnh cũng không đi."

"Có đại thần ngay cả tiền đặt cọc cũng đều nộp, trông mong ngài như sao đêm trông chờ trăng sáng, ngài cũng không nên sai thuộc hạ lại đi cự tuyệt chứ?"

"Người bình thường ăn của ta ở của ta còn cảm tiền tiêu vật ta phát, như thế nào vào thời khắc mấu chốt lại lo sợ gì chứ?" Nàng ngay cả khi nói dối cũng thường trưng ra vẻ mặt rất đứng đắn, trình độ nghiêm túc có thể so với lúc lâm triều, "Nói cho những người kia, ta gần đây làm mai quá nhiều nên nguyên khí bị tổn thương nặng nề, cần phải bế quan tu luyện, nếu không dễ dàng bị tẩu hỏa nhập ma mà dấy sai nhân duyên, cho dù có kết thành phu thê cũng phải phân tán."

Giang Trần xúc động thiếu chút nữa nhịn không được muốn rút đao: "Chủ tử ngài nói hưu nói vượn như vậy ai sẽ tin đây!"

Thẩm Ngọc Chiêu không nhanh không chậm rút một tấm ngân phiếu trong xấp ngân phiếu trên tay đưa cho hắn.

"... Thuộc hạ tuân mệnh! Tuyệt đối sẽ đem tin tức ngài bế quan tu luyện chuyên cáo rõ ràng cho bọn họ!"

"Thực ngoan ngoãn."

"Bất quá thuộc hạ còn có nhiệm vụ phải bẩm báo, chuyện này từ chối không được đâu ạ." Giang Trần cẩn thận đem ngân phiếu cất kỹ, trong nháy mắt lại khôi phục vẻ mặt tươi cười, "Bệ hạ sai người tới, khiến thuộc hạ hỏi ngài có thể tạm thời sắp xếp thời gian, trước khi bế quan để bệ hạ gặp ngài một chút?"

Thẩm Ngọc Chiêu lạnh nhạt nói: "Lão nhân kia luôn cứ làm ra vẻ, biết rõ ta nhất định sẽ đi còn cố ý nói như thế, giống như khách khí lắm vậy - - lão tìm ta có thể có chuyện gì đứng đắn đâu chứ, hậu cung giai lệ nhìn chán nên nghĩ muốn tìm hoa vẫn liễu sao?"

Giang Trần không suy nghĩ bọc kín quả tim nhỏ bé yếu ớt của mình, vô luận theo nàng bao lâu, hắn cũng không chịu nổi nàng nói bậy về Hoàng đế một cách đương nhiên như vậy: "Van xin ngài chủ tử, chừa chút khẩu đức đi, ngài cứ như vậy về sau không ai thèm lấy đâu!"

"Trong lòng có tình yêu, không lo không có người đến."

"Tài ăn nói của chủ tử càng ngày càng ưu tú!" Mỗi ngày đều phải sống trái với lương tâm như vậy thật là mệt mỏi chết người.

Thẩm Ngọc Chiêu với nguyên tắc không quan tâm hơn thua không có phản ứng với lời khen của hắn, chỉ thuận miệng hỏi một câu: "Thái giám tới tìm người có nói tình huống cụ thể không?"

"Cũng không phải kể rất căn kẽ, nhưng hình như là liên quan đến..." Giang Trần ngừng lại một chút mới chần chờ tiếp lời, "chuyện của Thái tử."

Chén trà trong lòng bàn tay Thẩm Ngọc Chiêu thoáng chốc bị bóp nát vỡ tan, nàng trầm mặc một lát, trấn định lấy khăn lau vết nước trên tay: "Lực đạo chưa nắm vững."

"..."

"Lão nhân kia mỗi ngày đều thay đổi biện pháp lấn qua lấn lại ta." Nàng nheo mắt lại, đáy mắt phụt chốc xẹt qua một tia sáng khiếp người, "Sao nào, tên khốn Sở Mộ Từ lại chuẩn bị gieo họa cho tiểu khuê nữ nhà ai rồi?"

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 2: Bát Tự Khắc Hết Thấy

Edited by Bà Còm

Phỏng đoán trong toàn bộ kinh thành, người có thể dễ dàng ảnh hưởng đến tâm tình của Thẩm Ngọc Chiêu cũng chỉ có hai cái tên mà thôi, một là Ngũ Vương gia Sở Vân Khanh, hai chính là Thái tử Sở Mộ Từ.

Người trước thuộc về mục tiêu thâm yêu trộm nhớ của Thẩm Ngọc Chiêu, tạm thời để đó không đề cập tới, về người sau đây à, là nam nhân khiến Thẩm Ngọc Chiêu xem như kẻ thù.

Bát tự của Sở Mộ Từ cứng như sắt thép, chuyện này ở trong cung không phải là bí mật. Tục truyền hắc ra đời thôi mà cũng làm cho Đoan Tuệ Hoàng hậu vì khó sinh mà chết, về sau nhũ mẫu cũng không hiểu vì sao té gãy một chân, sau đó thái giám cung nữ hầu hạ hắc không một ai may mắn thoát khỏi bị xúi quẩy, tất cả đều bởi vì các loại nguyên nhân ngoài ý muốn mà gặp tai họa, thật có thể nói là "nghe thấy khiến người thương tâm, gặp phải khiến người rơi lệ".

Hoàng đế từng thỉnh thuật sĩ nổi danh nhất đế đô tiến cung, thuật sĩ công bố mệnh số của Thái tử là cô tinh trăm năm khó gặp, thanh niên nam nữ gặp hắc, hôn nhân liền khó thành, hại thân nhân khắc bằng hữu, vô duyên với họ hàng, không thân với huynh đệ... Nói trắng ra chính là ai thân cận với hắc đều gặp

nạn, nếu không phải dựa vào chân long hộ thể tránh được một kiếp, nói không chừng ngay cả Hoàng đế cũng bị liên lụy.

Thấy Thái tử thì phải đi đường vòng, đây tuyệt đối không phải làm cho chuyện thêm giật gân, nếu không thì một khi đã hiểu ra cái gì gọi là "rước họa vào thân", ngoại trừ thân thể bị thương tổn thì tinh thần cũng khó tránh khỏi bị kích thích, Thẩm Ngọc Chiêu đã ném thử tất cả.

Thời niên thiếu nàng cùng các vị Hoàng tử tập võ với nhau, mọi người chơi chung đều rất hòa hợp, chỉ có Sở Mộ Từ, cứ mỗi khi hắn xuất hiện trong tầm mắt của nàng là nguy cơ sẽ tới ngay - - leo cây móc trứng chim thì nhánh cây ngang bị gãy; luyện tập cưỡi ngựa bắn tên thì ngựa đột nhiên bị tiêu chảy chân mềm nhũn; trên học đường thì bị tiên sinh chỉ tên trả bài, lại bị phát hiện sách giáo khoa đã đổi thành tập tranh dân gian bĩ ối; vắt hết óc viết phong thư tình cho Ngũ Vương gia, kết quả lọt vào trong tay Sở Mộ Từ, bị hắn đọc thật chậm rãi trước mặt mọi người còn hỏi nàng có phải đang thâm yêu trộm nhớ hắn hay không... Đấy, đúng vậy đó, sau vài chuyện hoàn toàn bởi vì hắn mà xảy ra tai họa bất ngờ, có thể thấy được tên khốn kia không chỉ có mệnh cứng rắn mà tâm còn đen như mực.

Bởi vậy ngay từ nhỏ nàng đã đối với Sở Mộ Từ hận thấu xương, sau khi lớn lên cũng không chút nào giảm bớt, ngược lại càng nhìn đối phương càng chướng mắt, ai khuyên cũng không có tác dụng.

"Ngọc Chiêu à, dù nói thế nào thì Mộ Từ cũng là thân sinh nhi tử của trẫm, dù cho con không tình nguyện đề ý đến hắn, cũng nên cho trẫm chút mặt mũi."

Lúc này Thẩm Ngọc Chiêu đang ngồi trong đại điện gọt cho mình quả táo, nghe vậy lười biếng ngẩng đầu, thuận tiện dứt cho Hoàng đế một miếng:
"Cũng bởi vì cho bệ hạ mặt mũi, nên thần mới chậm chạp không có vác đao đi phủ Thái tử làm thịt hắn, tháng trước hắn còn sai người gửi tới Thu Thủy Trai một rương chuột chết để khiêu khích, thần tìm ai nói rõ lí lẽ đây?"

Vẻ mặt Hoàng đế tràn đầy "Đáng thương cho tiểu cô nương bị sợ hãi", vội vàng truy vấn: "Con không bị hù chứ?"

"À, vậy thì thật không có." Nàng trấn định lắc đầu, "Thần chỉ là phân phó Ngự thiện phòng đem chuột nấu cho ngon lành, trở thành thịt tẩm mật đưa đến phủ Thái tử, nghe nói hần cảm thấy ăn rất ngon."

Hoàng đế nhất thời phát ra một tiếng giống như nôn khan, nhanh chóng châm trà tự an ủi: "... Mộ Từ hài tử này thiếu tình thương mẫu thân, đôi khi khó tránh khỏi có hành vi khác người, chúng ta nên mang thái độ thông cảm đối xử tử tế với hần."

"Nói đúng ra, hần đây không phải là hành vi khác người, quả thực chính là hành vi phóng đảng không có kị gì, nếu liệt kê những Thái tử không biết điều từ xưa đến nay, hần nhất định có thể đứng đầu danh sách."

"Không cần phải nói trắng ra như thế mà, con nói như vậy sẽ làm trầm cho rằng mình quản giáo vô phương, trầm sẽ tự trách."

Thẩm Ngọc Chiêu thần sắc lạnh lùng: "Bệ hạ đã "cho rằng" đúng rồi đây, chính là ngài quản giáo vô phương, ngài cũng cần phải tự trách."

"..." Hoàng đế lệ rơi đầy mặt.

"Cho nên bệ hạ gọi thần đến, muốn cùng thần bàn về giáo dục nhi tử sao?"

"Kỳ thật trầm là muốn thông báo cho con, lần trước con có yêu cầu nghị phép, trầm phê chuẩn."

Thẩm Ngọc Chiêu hiểu rất rõ Hoàng đế, cũng không có tạ ơn, chỉ hờ hững liếc mắt một cái: "Bệ hạ khẳng định còn có câu sau, không bằng xin hãy nói cho rõ ràng, thần lười phải đoán."

Bất hạnh bị hài tử cường ngạch nói trúng tâm sự, vẻ mặt Hoàng đế càng thêm lúng túng, ngài làm như suy nghĩ thật lâu, sau đó mới lắp bắp mở miệng: "Nếu đã muốn nghỉ phép, thì cũng nên làm chút chuyện có ý nghĩa phải không?"

"Chỉ cần không liên quan đến Thái tử, thần cũng có thể suy tính."

Giống như kỳ tích, ngũ quan trên khuôn mặt tuần tú được bảo dưỡng vô cùng tốt của Hoàng đế vo thành một nắm, ngài giả bộ bị thống đờ trán: "Con cứ như vậy mà phá hỏng đường lui của trẫm."

Coi bộ quả nhiên lại là đề tài về Sở Mộ Từ.

Thẩm Ngọc Chiêu mặt than nên trên mặt nhìn không ra bất cứ cảm xúc gì, nàng vẫn chậm chạp cắt trái cây, làm như cái gì cũng không nghe thấy.

"Ngọc Chiêu à, tiểu Ngọc Chiêu..."

"Bệ hạ, tuổi đã một xấp đầy mà còn làm nũng không quá thích hợp đâu." Nàng cố gắng khuyên ngài buông tha cho những ý niệm không thực tế trong đầu, "Nếu như ngài muốn thần làm mai cho Thái tử, vậy thì mau chóng quên đi ý tưởng này, kết cục của Thái tử nhất định phải là cô độc cả đời, dù sao lương tri của thần còn chưa biến mất, không thể thả mặc hắn đi giày xéo cô nương khác."

Hoàng đế nghiêm mặt nói: "Hắn hiện tại chỉ biết đi đùa giỡn tiểu cung nữ, còn chạy ra những phường ca múa bên trong đế đô, con sớm giúp hắn nạp phi, dạy hắn nhận thức duy nhất một mục tiêu để giày xéo, cũng coi như vì dân trừ hại mà!"

"... Bệ hạ còn biết mình đang hồ ngôn loạn ngữ những gì không?"

Tiền chất bất hảo từ nhỏ của Sở Mộ Từ đã lộ ra rồi, huống chi hắn còn có mệnh sao chổi, quả thực không nên dính vào, thay hắn làm mai cũng ngang hàng như tội mưu sát, không khéo sẽ bị sét đánh.

"Con coi như giúp trẫm có được hay không?" Hoàng đế từ trước đến nay sủng nạng nhất, dùng giọng nịnh nọt nói chuyện đối với ngài cũng không thành vấn đề, huống chi đây là vì hạnh phúc cả đời của nhi tử, long uy gì đó của Đế vương căn bản không đáng giá nhắc tới, "Thử một lần, hãy thử một lần đi, có thuận lợi hay không cũng không sao cả, trọng điểm là phải thử mới biết được! Chỉ cần con chịu đáp ứng, bất kỳ yêu cầu gì trẫm đều thỏa mãn cho con!"

Thẩm Ngọc Chiêu chống cằm trầm tư một hồi lâu, thông dong mở miệng: "Thần có cảm giác, cảm thấy diện tích của Thu Thủy Trai quá nhỏ, ở không được thoải mái..."

"Trẫm sẽ sửa chữa lại cho con, tu sửa đến khi con hài lòng mới thôi!"

"Vậy thì chỗ ở của thần lúc chờ tu sửa hoàn cảnh cũng không thể quá kém, dù thế nào cũng phải cùng một tiêu chuẩn như Vương phủ."

Vô luận là cố ý bịp bợm hay lừa gạt vợ vét tài sản, nàng vĩnh viễn đều duy trì bộ dáng "Vì hạnh phúc của các người mà ta CMN bỏ hết tâm can", vẻ mặt rất chính trực, có thể thấy ưu thế của mặt than bẩm sinh, ít nhất lúc đang nói hươu nói vượn hoặc đang rao giá trên trời sẽ không để cho nàng đỏ mặt hoặc cười dài.

Mà Hoàng đế cũng thật sự nể mặt, không thêm đề ý chút nào đến công phu sư tử ngọam của nàng, không nói hai lời liền theo nhịp: "Trẫm bảo đảm tìm cho con một phủ đệ có điều kiện tốt nhất để ở tạm!"

"Nếu bệ hạ đã có thành ý như thế, thần phải bắt đắc dĩ tiếp nhận, chờ thần chuyển ra khỏi Thu Thủy Trai liền làm mai cho Thái tử, ngài cứ yên lòng mà

chờ tin tốt."

"Thật sự là hảo khuê nữ của trẫm!"

Đúng là có thể nói cha nào con nấy, có một phụ thân không nghiêm chỉnh như Hoàng đế, có thể sinh được hậu nhân tín nhiệm mới là chuyện lạ, hiển nhiên Sở Mộ Từ chính là ví dụ điển hình.

Thẩm Ngọc Chiêu đã từng âm thầm phỏng đoán, thật ra vì để tưởng niệm Doan Tuệ Hoàng hậu cái gì đó đều là lý do, Hoàng đế sở dĩ lập Sở Mộ Từ làm Thái tử, rất có thể là nhìn trúng điểm thiên phú "Ai đến gần liền khắc chết" của hắn. Có thể đoán được, mặc kệ trong tương lai hắn thống trị thiên hạ có bất cứ phiền phức gì, Sở Mộ Từ hoàn toàn có thể tự mình ra trận, xử lý nhẹ một chút thì ôm kẻ địch một týt, tăng thêm trừng phạt thì hôn kẻ địch một ngum, toàn bộ sẽ bị thu phục. Cho dù là hai nước khai chiến cũng không quan hệ, trước trận chiến cứ trực tiếp đem hắn chỉ mặc quần lót ném ra ngoài, quân địch tất nhiên toàn quân bị diệt, so với nuôi hơn mười vạn binh sĩ thì tiết kiệm được biết bao nhiêu kinh phí đấy.

Dương nhiên, đây cũng chỉ là trong ngày thường nhàn rỗi nhàm chán suy nghĩ một chút mà thôi, trước mắt nàng đang đợi Hoàng đế an bài chỗ ở mới cho mình.

Điều kiện đã đưa ra rất rõ ràng, nếu như vận khí đủ tốt, nói không chừng sẽ có thể đến phủ của Ngũ Vương gia Sở Vân Khanh đi dạo một vòng, cùng người yêu ở dưới một mái hiên, sớm chiều có thể ngắm công tử văn nhã ôn nhuận như ngọc, tưởng tượng đến thôi là đã khiến trái tim thiếu nữ nhộn nhạo.

Mặt than cũng biết mộng xuân.

Bất quá thật đáng tiếc, Giang Trần xuất hiện triệt để chặt đứt niệm tưởng của nàng.

"Chủ tử, Thu Thủy Trai ngày mai bắt đầu sửa chữa lại, người giúp ngài chuyên hành lý đã ở ngoài cửa sau chờ gặp."

"À, là người nơi nào thế?"

Nàng vốn dĩ chỉ là thuận miệng hỏi vậy thôi, tuy nhiên Giang Trần lại giống như đột nhiên bị mắc nghẹn ở cổ, trù trừ hồi lâu, cuối cùng lắp bắp nhỏ giọng trả lời: "Người phủ Thái tử."

"... Lập lại lần nữa, ai?"

"Là... phủ Thái tử phái tới..."

Lần này đáp lại không phải là ngân phiếu cho hắn, mà là nước trà nóng hồi vừa pha, không phản xạ nhanh nghiêng người đi đúng lúc thì cả chén sẽ dội lên mặt, nóng đến nỗi hắn "nhún" một cái trong nháy mắt nhảy xa ba thước.

Thẩm Ngọc Chiêu mặt không chút thay đổi đứng dậy, tiện tay cầm lên cây kéo trong hộp may vá bên cạnh đi ra ngoài, tuy nói nhìn qua bóng lưng thấy bình tĩnh như nước, nhưng ngọc tử cũng có thể đoán được, nàng đây là muốn tìm cơ sinh sự.

"Chủ tử! Chủ tử ngài xin bớt giận, không thể không đếm xỉa đến luật pháp của Kỳ quốc đâu!"

Quả nhiên, không tới nửa nén hương, bên ngoài liền truyền đến tiếng cầu xin tha thứ thê thảm như giết heo, Giang Trần xoa khuôn mặt tuần tú suýt nữa bị lột một lớp da, chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Không có người nào có thể dùng ngôn ngữ miêu tả chuẩn xác tâm tình tức giận của Thẩm Ngọc Chiêu giờ phút này, nàng vạn lần không nghĩ tới, mình ngay từ đầu đã bị Hoàng đế lão nhân kia sắp xếp cho vào bẫy.

Muốn sửa chữa lại Thu Thủy Trai? Chuẩn. Phải tìm được chỗ ở tiêu chuẩn ngang hàng với Vương phủ? Cũng chuẩn.

Sau đó lão nhân liền trực tiếp nhét nàng vào phủ Thái tử!

Để biến đau thương thành hành động, tay nàng cầm cây kéo, lưu loát xén mất búi tóc của đám người ngoài cửa, các thành viên đáng thương của phủ Thái tử xếp thành một hàng, quả thực vô cùng thê thảm.

"Xin lỗi, vốn là hầu hạ Thái tử cũng đủ ủy khuất rồi, bây giờ còn cho các người bị tai họa bất ngờ, ta cũng rất bất đắc dĩ."

Vì sao có thể nói được hời hợt đến thế? Cứ như hành vi vừa rồi làm người ta giận sôi căn bản không phải nàng làm, còn có thiên lý sao?!

Nhưng mà không ai dám kháng nghị, chỉ đành đều tụt gãi đỉnh đầu còn vài sợi tóc lỏm chớm, đem ngàn vạn huyết lệ đều nuốt vào bụng.

Dạo này kiếm miếng cơm ăn quả thật quá khó khăn.

Cho đến khi có giọng nam réo rất vang lên từ phía sau, ý cười kín đáo vô lại mười phần.

"Cắt bỏ rất hay, có cá tính, Bản cung rất thích."

Không hề nghi ngờ, là Thái tử điện hạ giá lâm.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 3: Vào Ở Phủ Thái Tử

Edited by Bà Còm

Thẩm Ngọc Chiêu là nữ nhân sống thật với nội tâm của mình, bình thường nàng phân tích vấn đề rất khách quan, tỷ như về Sở Mộ Từ, cho dù nàng cảm thấy đối phương khôn khéo đến cảnh giới nhất định, nhưng vẫn không phải không thừa nhận, nam nhân này có bề ngoài cực kỳ tuấn mỹ, thậm chí có thể nói là yêu nghiệt.

Đương nhiên nói theo cách khác, ngoại trừ điểm đó thì mặt nào cũng tệ hại.

"Điện hạ thật hăng hái, đột nhiên lại muốn ghé chơi Thu Thủy Trai, có nên đi vào uống chén trà hay không?"

"Thẩm đại nhân mở miệng mời mọc, Bản cung có lý gì mà không đáp ứng? Chỉ là..." Sở Mộ Từ híp đôi mắt phượng dài hẹp, cười với ý vị thâm trường, "Có thể trước tiên lấy cái kéo nơi cổ Bản cung ra không?"

Thẩm Ngọc Chiêu bình tĩnh thu tay lại, hướng về cây kéo thổi một cái, lại lấy tay áo lau lau, giống như trên mặt kéo dính thứ gì không sạch sẽ: "Ngại ngừng thất lễ, dù sao mạng điện hạ quá cứng rắn, vừa nhìn thấy mặt của ngài liền có cảm giác âm khí đánh thẳng vào mặt, thần phải tìm ít đồ để phòng thân."

"Thẩm đại nhân vẫn hài hước như thế, Bản cung rất thích."

"Vậy cũng thật là nỗi bất hạnh của thần, cầu xin điện hạ bỏ qua cho, thần còn muốn sống thêm vài năm."

Hắn cũng không giận, ngược lại ý cười sâu hơn, khoan thai bước lên một bước gần như muốn dắt tay nàng: "Thẩm đại nhân không phải nói muốn thỉnh Bản cung uống trà sao? Trà đâu?"

"Xin lỗi, thần vừa mới nhớ lại, nước trà vừa rồi đã cho hộ vệ rửa mặt hết rồi." Thẩm Ngọc Chiêu vẫn khuôn mặt than, giọng nói vô cùng nghiêm túc, "Cho nên không có cách nào khác chiêu đãi điện hạ, thỉnh điện hạ về trước đi."

"Không cần trà, có Thẩm đại nhân là đủ rồi." Sở Mộ Từ mới không dễ đuổi như vậy, hắn quay người lại lười biếng dựa vào cạnh cửa, môi mỏng khẽ giơ lên phác họa ra một độ cong không kiềm chế được, "Nghe phụ hoàng nhắc tới, Thẩm đại nhân vì đại sự nạp phi của Bản cung mà dừng lại hết thầy công tác, chuẩn bị toàn tâm toàn ý thay Bản cung làm mai, Bản cung phi thường cảm động, vừa gặp lúc Thu Thủy Trai phải sửa chữa lại, liền hướng phụ hoàng đề nghị đưa Thẩm đại nhân đến phủ Thái tử trụ lại, như vậy sớm tối cận kề, làm cái gì cũng đều tiện lợi hơn."

Thẩm Ngọc Chiêu quả thực nghĩ đến cầm kéo đâm vào lỗ mũi hắn, rồi kêu hắn lý giải cái gì gọi là "sớm tối cận kề"? Làm cái gì mà cần "tiện lợi"? Bất quá nàng nghiêng răng kèn kẹt vài cái rồi cuộc vẫn nhìn được.

"Điện hạ suy nghĩ nhiều rồi, mục đích chủ yếu của thần là nghỉ phép, chỉ là thuận tiện giúp ngài tìm một tức phụ mà thôi."

"Thật không tệ nha, vừa nghĩ tới nạp phi, trong lòng Bản cung có chút kích động đây."

Mắt nàng thiếu chút nữa bị mù vì cái tên càng ngày càng đáng đánh đòn cứ tươi cười sáng lạn lấp lư trước mặt nàng, cuối cùng nhin không được phát ra một câu từ nội tâm: "Điện hạ kích động cái rắm, biết rằng phải làm chuyện tạo nghiệp chương này, thần đang chăm chăm nhìn chừng sợ bị sét đánh."

Sở Mộ Từ biết tiếp thu sự thật gật đầu: "Vì bày tỏ lòng cảm tạ, Bản cung quyết định cấp cho Thảm đại nhân phúc lợi đặc thù. Sau này ở phủ Thái tử có thể hồng hách lộng hành, dù cho nửa đêm chuồn êm tiến đến chính phòng rình coi Bản cung, Bản cung cũng để tùy khanh, như thế nào?"

"Thần hoàn toàn không có sở thích biến thái đó."

"Không suy tính một chút sao? Bản cung buổi tối có thói quen ngủ trần đấy."

"Điện hạ nếu cảm thấy tịch mịch, hoàn toàn có thể cuộn gói đến đình viện tạo phúc cho những người khác, tất cả mọi người có cơ hội xem triển lãm, lại còn giúp tăng tiến tình cảm chủ tớ."

Giang Trần ôm đao ử rử cúi đầu đứng không xa, nghe hai người giống như đang nghiêm trang nói chuyện với nhau nhưng lời ra khỏi miệng thì như đang tiến hành nã pháo công kích tinh thần hắn, cũng không biết trải qua bao lâu, đủ để hắn bị dồn nén tới mức phải dứt khoát kiên quyết rống lên một tiếng: "Chủ tử! Thu Thủy Trai đã bắt đầu bị phá hủy!"

Thật là, Hoàng đế phái tới một đội binh lính với tốc độ chấp hành cực nhanh.

"Phá hủy thật tốt." Sở Mộ Từ phát ra một tiếng cảm khái tự đáy lòng, "Để cho bọn họ từ từ tu sửa, không cần phải gấp gáp, trong khoảng thời gian này Bản cung sẽ chiếu cố Thảm đại nhân - - Có ai không! Mang hành lý cho Thảm đại nhân!"

Đám hạ nhân ở phủ Thái tử vừa bị Thảm Ngọc Chiếu cạo đầu nghe kêu, đồng loạt vội vội vàng vàng chạy tới khiêng hành lý, nhưng nhìn một đám đầu tóc lởm chởm bay lộn xộn trong gió, tạo thành một bức tranh cực kỳ thô thảm.

Sở Mộ Từ chờ trong chốc lát, thấy Thảm Ngọc Chiếu vẫn khoanh tay đứng tại chỗ, đuôi chân mày nhướng lên không có hảo ý cười nói: "Thảm đại nhân đừng kiên trì nữa, dù sao Bản cung cũng sẽ không bạc đãi khanh. Về phần muốn dọn đến phủ đệ khác sao... Vạn vạn lần không thể nào, Bản cung đã thông báo cho các huynh đệ, ai dám thu lưu Thảm đại nhân, sẽ phải chuẩn bị để Bản cung đi đến chỗ họ tá túc, đến lúc đó xảy ra tình huống gì thì Bản cung đại khái không chịu trách nhiệm."

Phong chùng trong khắp thiên hạ, người có thể đem bát tự quá cứng rắn trở thành tư chất đáng giá để khoe khoang, hơn nữa còn đi mọi chỗ tuyên dương thuận tiện uy hiếp người khác cũng chỉ có tên Sở Mộ Từ này mà thôi, quả thật là phong phạm điển hình của kẻ không biết xấu hổ.

Hiện giờ Thảm Ngọc Chiếu hiểu rõ ý nghĩa của câu "Tự chui đầu vào rọ", nếu như trời cao có thể cho nàng thêm một lần được lựa chọn, nàng thề phải tuyệt đối quả quyết cự tuyệt thỉnh cầu của Hoàng đế, phẩy tay áo bỏ đi đầu cũng không quay lại, không để cho đôi phụ tử này có cơ hội chơi bất kỳ trò đùa dai gì!

Nhưng đã không còn kịp rồi, nàng hiện tại vì thế phải trả giá thật lớn.

Cũng may là nàng mặt than nhưng tâm không co quắp, lúc nên thông suốt thì cũng có thể thông suốt, dù sao cùng Sở Mộ Từ đấu trí đấu dũng nhiều năm như vậy, thắng bại đều có, sau này khẳng định cũng không thiếu phải lăn qua lăn lại, nếu đã tránh không thoát thì dứt khoát chủ động xuất kích tiếp nhận khiêu chiến.

Nàng là bà mối đệ nhất kinh thành cơ mà, là nữ quan mai mối được Hoàng đế bổ nhiệm, chẳng lẽ phải sợ tên Thái tử họa tinh này sao? Nói không chừng người nào chinh chết người nào còn chưa rõ đâu!

"Làm phiền điện hạ, thần nhất định lấy hai mươi vạn phần tinh lực để báo đáp ân tình thu lưu của điện hạ."

Nói xong thuận tay cầm phập cái kéo trên vách tường, hừ lạnh một tiếng rồi nghênh ngang rời đi.

Giang Trần cúi gằm đầu đi theo phía sau, lúc đi ngang qua bên cạnh Sở Mộ Từ, nghe thấy đối phương cười tủm tỉm nói một câu "Chủ tử của ngươi khi tức giận bộ dáng thật đáng yêu", thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết.

Thái tử điện hạ con mắt của ngài bị sao vậy? Như thế nào có thể từ trên mặt nàng mà tìm được hai chữ "đáng yêu"? Thuộc hạ rõ ràng nhìn lâu như vậy cũng chỉ cảm thấy nàng là mặt than thôi!

Tâm tư của các chủ tử ngươi đừng đoán, đoán tới đoán lui cũng không hiểu đâu.

Trong phủ thái tử.

Đi qua tiền đình, xuyên qua hành lang gấp khúc phức tạp, thấp thoáng nhìn thấy gian sương phòng bị cây xanh che khuất, đây chính là chỗ ở sau này của Thẩm Ngọc Chiếu.

Trong phòng được quét dọn không nhiễm một hạt bụi, trong chiếc lư đồng còn đốt hương nhang thoang thoảng, trên giường bao chăn đệm hình hoa mẫu đơn cũng là mới tinh, có thể thấy đã được dụng tâm hao phí tâm tư sắp xếp trước.

Giang Trần động tác nhanh nhẹn giúp nàng an bài hành lý, một mặt lên tiếng cảm khái: "Thái tử miệng cứng lòng mềm, kỳ thật đối với ngài cũng rất khách khí, ngài xem này... Ôi chao?"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Thẩm Ngọc Chiêu đã bình tĩnh từ trong chăn liên tiếp lôi ra cây chổi, đồ hốt rác, hộp may vá, bút lông, nghiên mực... Nàng đem những thứ loạn thất bát tao này từng cái một bày lên bàn, vẻ mặt không chút nào thay đổi: "Ta cũng biết là tên khốn kia sẽ suy nghĩ ra những trò ngây thơ này, chỉ có ngốc tử mới cảm thấy hắn thật tâm muốn chiêu đãi ta."

Giang Trần: "...". Đúng vậy, mình đúng là cái gọi là ngốc tử.

Bất quá đùa dai đến trình độ như vậy, cũng thật khó cho Thái tử rồi, đến tột cùng là nhờ cái gì chống đỡ mà hắn cứ mãi làm thế không biết mệt nhỉ?

"Trần Trần à."

"Ai nha, chủ tử ngài nói đi."

"Khi trở ra bớt chút thời gian đem cái này để ở trên giường Thái tử." Nàng đưa cho hắn một bao đựng sắt sắc bén, rất thân thiện phân phó, "Hành động bí mật một chút, đừng bị phát hiện."

Mới vừa rồi là ai nói Thái tử ngây thơ đây? Rõ ràng chính mình càng ngây thơ hơn!

Mặt khác, vì cái gì nữ nhân này có thể nói ra mấy chữ "Bớt chút thời gian" một cách đương nhiên như vậy? Đi đến phòng Thái tử giờ trò quỷ lại còn yêu cầu không bị phát hiện, hắn còn có thể sống sót trở về liên tể là được trời cao phù hộ có biết hay không?!

"Chủ tử cầu xin ngài cho thuộc hạ một con đường sống, mưu sát Thái tử là tội rơi đầu."

Thẩm Ngọc Chiêu chân thành nói: "Không thể nào, hấn không chết được đâu, nhiều lắm là trên người bị châm vài cái lỗ, nói chuyện hở miệng tắm rửa rửa nước mà thôi."

"Xin đừng dùng loại giọng điệu thành khẩn này nói chuyện khủng bố như vậy! Thứ cho thuộc hạ khó tòng mệnh!"

Nàng thở dài, ngược lại bình tĩnh từ trong lòng móc ra hai tấm ngân phiếu, rất thân thiết nhét vào bên hông hấn: "Trần Trần à, người bình thường đi theo ta ăn không ngon ngủ không yên cũng thật cực khổ, ta không có tạ lễ gì có thể cho người, dù sao ta ngoại trừ tiền thì không dư thừa thứ gì khác..."

"... Thuộc hạ nguyện vì chủ tử vào nơi nước sôi lửa bỏng!" Giang Trần nhất thời hiên ngang lẫm liệt khoát tay chặn lại, "Ngài yên tâm, thuộc hạ khẳng định đem nhiệm vụ hoàn thành viên mãn!"

"Thực ngoan ngoãn."

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 4: Gà Bay Chó Sủa

Edited by Bà Còm

Hành động của Giang Trần đương nhiên không thể thành công, trên thực tế, vào khoảng khắc hần lạng lẽ lên vào phòng của Sở Mộ Từ cũng đã bị phát hiện rồi.

Chờ lúc hần ra ngoài, đón hần chính là Sở Mộ Từ đang tựa người vào cửa ngáp dài buồn chán, nhất thời hần bị ngốc lạng chôn chân tại chỗ.

"Điện, điện hạ..."

"Ôi chao, phiền toái Giang hộ vệ tự mình dọn dẹp phòng ốc cho Bản cung, Bản cung quả thực thụ sủng nhược kinh."

Con tim Giang Trần cơ hồ suýt hỏng mất, hần có loại dự cảm, bản thân rất có thể vì hai tấm ngân phiếu mà phải trả giá rất cao: "Không... không phiền toái..." Hoàn toàn không nói ra lời.

Đuôi mắt dài của Sở Mộ Từ nhướng lên, cười đến mức tà khí tung hoành: "Nếu như Bản cung không nhìn lầm, vừa rồi ngươi mang vào trong phòng chính là đinh sắt? Ngươi muốn làm cho Bản cung một cây lang nha bổng bỏ túi để phòng thân sao?"

"Thuộc hạ chỉ là nhất thời hồ đồ đi lạc đường..." Giang Trần quả thực có loại xúc động muốn rút đao tự vận tại chỗ, trong lúc tình thế cấp bách hắn cũng mặc kệ bậc thang này có thích hợp hay không, dứt khoát trực tiếp tuột khỏi lưng lừa "Ngài yên tâm, thuộc hạ sẽ giúp ngài quét tước gian phòng thật sạch sẽ, sau đó lại làm cho ngài một lang nha bổng để phòng thân!"

"Được, bộ dáng vô liêm sỉ này của ngươi rất giống phong độ năm xưa của Bản cung." Sở Mộ Từ thân thiết hòa ái vỗ vai hắn, "Quả nhiên là Thảm đại nhân dạy bảo rất tốt, Bản cung vô cùng thích thú."

Lời còn chưa dứt, miếng ngói bằng ngọc lưu ly trên mái hiên đột nhiên không hề có báo hiệu rớt thẳng xuống, vừa vắn nện ngay giữa đỉnh đầu của Giang Trần, phát ra "Bộp" một tiếng giòn vang.

Hai người vô cùng trầm mặc, cho đến khi Sở Mộ Từ buồn bực ngược mắt ngửa mặt nhìn thoáng qua, lầm bầm lầu bầu: "Hai ngày trước mới vừa tu sửa, tại sao lại sụp? Chuyện lạ."

Điện hạ, đến nóc nhà rắn chắc cũng chống cự không nổi năng lực sao chổi mãnh liệt của ngài đây thôi!

Giang Trần dùng ống tay áo qua loa quét đi khuôn mặt tràn đầy máu tươi, dưới chân như đạp than hồng, thật nhanh chui vào phòng đi tiêu diệt dấu vết gây án, hắn hiện tại chỉ nghĩ phải ngay lập tức thoát ra khỏi địa phương quỷ quái này, một khắc cũng không muốn chờ lâu, nếu tiếp tục trì hoãn còn không biết sẽ có yêu ma thiêu thân gì nữa.

Hắn chỉ là người bình thường, đâu không lại những thứ yêu ma quỷ quái đạo hạnh cao thâm này.

Về phần Thảm Ngọc Chiếu khi biết được chân tướng thì đã là chuyện qua rồi.

Lúc đó nàng ăn bánh hoa quế, nhìn Giang Trần một chuyển lại một chuyển đổ đầy nước ấm vào thùng tắm, quan sát hồi lâu không khỏi mở miệng hỏi thăm: "Đầu bị ai đập rồi?"

"... Hồi chủ tử, chỉ là ngoài ý muốn bị Thái tử vỗ vai mà thôi."

"À, thì ra là như vậy." Nàng bình tĩnh vuốt cằm, "Vậy người cần phải thấy may mắn là mình còn sống."

"... " Hắn may mắn tám đời tổ tông đây!

Thẩm Ngọc Chiêu bước đến phía trước, đưa tay thử nước ấm: "Được rồi, người lui xuống trước đi."

Giang Trần bước chân lơ lửng đi ra ngoài, tới gần cửa lại quay đầu, về mặt đau khổ cầu được thụ giáo: "Chủ tử, vì sao ngài chưa bao giờ bị Thái tử điện hạ khắc thế?"

Hắn ngày ngày đứng ngoài quan sát nàng cùng Sở Mộ Từ phóng đại trêu chọc lẫn nhau, tuy nói không nhất định có thể chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, nhưng coi như là cân sức ngang tài, chẳng lẽ nàng chiếm được linh phù, có được lực lượng thần bí để chống lại tai họa bất ngờ?

"Ai nói? Ta chỉ là chịu đựng vượt qua giai đoạn thua thiệt mà thôi." Thẩm Ngọc Chiêu nút áo cởi được một nửa thì dừng lại, bắt đầu mặt không biểu tình truyền thụ kinh nghiệm, "Nếu bất tự không cách nào cứng hơn so với hắn, vậy thì học cách "tiên hạ thủ vi cường", đem hắn xử lý trước khi hắn chọc ghẹo người."

"..."

Giang Trần nhận thấy đời này của mình cũng không có cơ hội ném thử loại mô thức này rồi, hắn biết vậy nên mất hết niềm tin, ngay cả bóng lưng đều lộ

ra tang thương cùng bi thương.

Nhưng mà rất đáng tiếc, bởi vì hấn rút lui quá sớm, không thể chứng kiến tiết mục điên cuồng phát sinh sau đó.

Hơi nước lượn lờ, hương thơm của cánh hoa hồng thoang thoảng, ngay tại một khắc Thảm Ngọc Chiêu vừa thoát y xong tiến vào thùng tắm, ngoài cửa bỗng dựng truyền đến tiếng thét thất thanh loạn thất bát tao.

"Bất thích khách! Trong phủ có thích khách!"

Nàng buồn bực nghĩ tới thích khách nhà ai coi bộ không muốn sống nữa, lại dám ở phủ Thái tử âm khí vờn quanh mà giương oai, lại vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Sở Mộ Từ cười tủm tỉm đập mở cửa phòng - - xin chú ý, hấn thật sự là cười tủm tỉm đá văng cửa, chỉ thiếu ở trên trán viết mấy chữ thật to "Bản cung cố ý".

"Ôi chao, Thảm đại nhân đang tắm rửa à? Thực thẹn thùng, Bản cung vội vã truy tìm thích khách, quên gõ cửa."

Nàng đem thân thể toàn bộ chìm vào trong nước, chỉ để lại một cái đầu ướt nhẹp, hơn nữa trên cái đầu đó còn có một bộ mặt không chút thay đổi: "Điện hạ hoài nghi thích khách trong thùng tắm của thần sao? Điện hạ muốn kiểm ta tới tột cùng?"

Sở Mộ Từ cười nói: "Bản cung không có ý kia, chỉ là lo lắng an toàn của Thảm đại nhân mà thôi, Thảm đại nhân cũng không nên tùy ý xuyên tạc tâm lòng hết sức chân thành của Bản cung chứ."

Thảm Ngọc Chiêu đang muốn trả lời một cách mỉa mai cho giọng điệu không biết xấu hổ của hấn, ai ngờ chợt thấy gió lạnh ủa vào mặt, hóa ra rất nhiều thị vệ trong phủ cũng đuổi đến nơi này.

"Điện hạ, thích khách đang ở bên trong sao? Thuộc hạ lập tức đi vào đuổi bắt!"

Sở Mộ Từ nghe vậy quay đầu lại, tức giận đá cho tên cầm đầu thị vệ một cái: "Bắt cái gì mà bắt? Không nhìn thấy Bản cung đang ở đây bảo vệ Thảm đại nhân sao? Tất cả rút ngay, ai còn dám nhìn quanh thì hết thấy tự đâm mù hai mắt đi!"

Ý ở ngoài lời, tức là chỉ cho phép một mình hắn xem, người khác không được phép tùy tiện nhìn loạn.

Mọi người trong nháy mắt tản ra như chim bay tán loạn, đầu cũng không quay lại, cứ như trò khôi hài về thích khách căn bản không tồn tại.

Cho đến khi xác nhận tất cả mọi người đã rời hiện trường, hắn lúc này mới vừa lòng thỏa mãn khép cửa phòng lại, chậm chạp đi đến trước thùng tắm, một tay chống bên cạnh thùng bày ra tư thế rất tiêu sái: "Thảm đại nhân yên tâm thoải mái mà tắm, Bản cung bảo đảm không có tên lưu manh dám can đảm đánh chủ ý lên khanh."

"Phải không? Hiện tại rõ ràng vẫn còn một đại lưu manh ở trong phòng."

"Bản cung không tính." Hắn trả lời một cách đương nhiên, "Bản cung chỉ là lo lắng Thảm đại nhân tịch mịch, cố ý mạo hiểm bị người lên án chịu đựng nguy hiểm đến bảo hộ khanh mà thôi."

Thảm Ngọc Chiêu bình tĩnh "À" một tiếng: "Xem ra là thần bụng dạ hẹp hòi, bất quá thần muốn sửa lại một câu, điện hạ từ nhỏ chính là vượt quá tự nhiên mà tồn tại, bị người lên án là thái độ quá mức bình thường đối với ngài rồi, tại sao còn nói là nguy hiểm?"

Sở Mộ Từ biết tiếp nhận sự thật gặt đầu: "Thảm đại nhân nói cái gì chính là cái đó, bất quá Thảm đại nhân à, khanh thật sự cứ tiếp tục nằm sấp trong

nước như vậy cùng Bản cung nói chuyện phiếm sao?"

"Điện hạ liệu có đề nghị gì tốt hơn không?"

"Thí dụ như mời mọc Bản cung tắm uyên ương gì đó."

Thẩm Ngọc Chiêu bình tĩnh nói: "Không cần, nếu cùng tắm với điện hạ, thần sẽ có khả năng chết đuối." Lời còn chưa dứt, nàng đột nhiên vung tay hắt nước tắm lên mặt Sở Mộ Từ, rồi ngay lúc đó bay từ trong thùng tắm ra, tay phải đưa ra phía sau quơ lấy y phục nhanh chóng phủ lên thân, quay người lại vững vàng rơi xuống đất.

Một bộ động tác nhuần nhuyễn như nước chảy mây trôi, khi Sở Mộ Từ vuốt sạch vết nước trên mặt, mở mắt ra là lúc nàng đã cài xong nút áo.

"Thẩm đại nhân thân thủ thật tốt."

"Điện hạ quá khen, thần dù nói thế nào cũng là học chung với các Hoàng tử từ nhỏ, nếu ngay cả chút bản lãnh ấy cũng không có, sao còn có mặt mũi gặp người."

Sở Mộ Từ nhướn mày, có chút hăng hái quan sát nàng từ trên xuống dưới: "Mỹ nhân vừa tắm xong quả thực rất hấp dẫn, bộ y phục này rất vừa người, không khỏi khiến Bản cung mơ tưởng viễn vông."

"Vậy điện hạ cứ từ từ mơ tưởng, mơ tưởng mệt mỏi thì uống một bụng nước tắm xong tiếp tục mơ tưởng." Thẩm Ngọc Chiêu hừ nhẹ một tiếng đi ra ngoài cửa, "Thần đêm nay đổi phòng ngủ, đêm nay lưu lại cho điện hạ."

Ngày còn dài, nàng cần nghỉ ngơi dưỡng sức, để sau này còn bộc phát.

Vì vậy vào ban đêm hai ngày sau.

Thẩm Ngọc Chiêu dưỡng đến thần thanh khí sảng hiện thân nơi đình viện, bước trên đường lát đá xanh dưới ánh trăng bóng loáng như nước đi đến phòng của Sở Mộ Từ, gọn gàng linh hoạt một cước đạp mở cửa phòng, cầm trong tay pháo đã mồi lửa hướng giường của đối phương ném tới rồi lập tức rời đi, không để lộ dấu vết.

Trong nháy mắt tràng nổ bộc phát đánh thức tất cả mọi người, người không biết sự tình còn tưởng phủ Thái tử bị ai nã pháo tiêu hủy.

Kỳ thật đâu đến nỗi như thế, chỉ là Thái tử điện hạ thân ái của bọn họ bị oanh tạc đến mức thất điên bát đảo mà thôi.

Hôm sau, Thẩm Ngọc Chiêu ngủ đến tinh thần sảng khoái, như nguyện thấy được hiệu quả mong muốn - - gương mặt tuần tú của Sở Mộ Từ ám đen một mảnh, dường như rửa thể nào cũng không sạch, nửa bên đầu tóc cũng từng cọng đứng thẳng giống như dây thép, đứng xa nhìn thấy không đối xứng một cách dị thường.

A, cửa hàng pháo của nhà này làm ăn thật có lương tâm, sau này phải nên đưa tới tấm bảng hiệu bày tỏ lòng cảm tạ, hoặc là thuận tiện làm mai cho nhi tử của lão bản, giá cả ưu đãi.

Sở Mộ Từ hiển nhiên tâm tình rất xúc động, bắt bớ trừng người, bọn hạ nhân bị hấn trừng không chỗ nào không lo lắng đề phòng, trong đó có một tên xui xẻo đang mức nước bởi vì chán kinh quá độ, trực tiếp cầm đầu ngã xuống giếng, chờ được cứu đi lên mắt đã trắng dã, suýt nữa đi đòi nhà ma.

Thái tử điện hạ tức giận, có nghĩa là tất cả mọi người phải gặp nạn theo.

Sau đó vào buổi trưa, Thẩm Ngọc Chiêu liền có một bàn cơm trưa trộn thuốc xổ chất lượng tốt rất phong phú, bất quá nàng cơ trí không có vội vã ăn, mà là mời mọc Giang Trần đem mỗi món ăn đều nếm thử một lần.

Kết quả có thể nghĩ, Giang Trần cả một buổi trưa đều tiêu chảy không ngừng, đến cuối cùng thiếu chút nữa mất nước hôn mê.

Mà Thảm Ngọc Chiêu mang cái bụng rỗng nổi lòng ác độc, chạy tới đuổi đi toàn bộ nữ đầu bếp cùng phu khuân vác, quyết định tự mình xuống bếp làm cơm tối, tránh cho trong thức ăn lại bị một vị sao chổi động tay động chân.

"Đến đây, ta hỏi ngươi, Thái tử điện hạ bình thường có ăn kiêng gì không?"

Tiểu nữ đầu bếp may mắn thành đối tượng được tuyển chọn bị thảm vấn đứng nguyên tại chỗ, nhìn gương mặt băng sơn của đối phương có chút do dự: "Điện hạ... Điện hạ khẩu vị rất thanh đạm, đặc biệt là không thể ăn quá nhiều dầu mỡ hay quá cay, bởi vì..."

"Tốt lắm ta biết rồi." Thảm Ngọc Chiêu chiếm được tin tức mình muốn, gọn gàng linh hoạt cắt đứt lời của nàng ta, dứt một tấm ngân phiếu vào trong tay nàng, "Đây là ban thưởng cho sự phối hợp điều tra của ngươi, ra phố mua chút đồ trang sức đeo tay mình thích đi."

"... Cảm ơn Thảm đại nhân!"

Án theo lẽ thường mà nói, Thảm Ngọc Chiêu lúc này nên lộ ra một nụ cười gian trá âm hiểm mới hợp với tình hình, đáng tiếc nàng là mặt than, mặt than thì không có vẻ mặt dư thừa, cho nên nhìn qua vẫn là một bộ mặt y như cũ, nghiêm túc đứng đắn cứ như muốn lập chí bảo vệ quốc gia.

Rồi sau đó đợi đến khi mặt trời chiều ngã về tây, nàng liền chỉ huy bọn gia đình bung bữa tối xa hoa với bốn món lạnh bốn món nóng vào phòng của Sở Mộ Từ.

Bao tử heo xào ớt, thịt bò hầm, đầu cá sốt tiêu băm, gan ngỗng trộn dầu ớt... Mỗi một món ăn đều làm hết sức đủ mặn đủ cay đủ dầu mỡ, ngay cả duy

nhất một món canh cũng là canh hồ tiêu, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy mặt đỏ rùng rục, còn chưa ăn đã cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Sở Mộ Từ ngồi bên cạnh bàn, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhưng khóe miệng có chút co quắp: "Những thức ăn này đều do Thảm đại nhân tự mình làm sao? Thảm đại nhân quả nhiên "Lên được phòng khách, xuống được phòng bếp"."

"Điện hạ thật sự đối với thần hiểu biết khắc sâu, biết được thần "Văn có sẵn trên môi, võ có thể bắt tặc", lập chí muốn đập bỏ hết chuyện bất bình trên thế gian." Thảm Ngọc Chiêu làm bộ như nghe không hiểu ý châm chọc trong lời của hắn, chỉ bình tĩnh tự biên tự diễn, rồi sau đó lời nói xoay chuyển, rất tri kỷ nhắc nhở, "Điện hạ không ném thử sao? Mỹ thực là không được cô phụ, lãng phí thức ăn phải bị thiên lôi đánh, thần nói thật đấy."

Gương mặt tuần tú của Sở Mộ Từ càng thêm đen vài phần, hắn giơ chiếc đũa chạy vài vòng quanh các món ăn, do dự không hạ được quyết tâm gắp món nào, cứ như vậy lúng túng giằng co.

"Điện hạ sao không ăn? Chẳng lẽ không tin được thần, cảm thấy thần bỏ thuốc xỏ trong thức ăn?" Thảm Ngọc Chiêu gắp đầu cá một cách ngon lành, giọng nói thành khẩn rất cường điệu, "Thần không biết làm cái chuyện thất đức táng tận lương tâm đấy đâu, điện hạ yên tâm!"

"..." Sở Mộ Từ ngẫm vụng trộm nghiêng răng nghiêng lợi, lại vẫn đang làm một phen đấu tranh tâm lý sau đó cười tủm tỉm ngẩng đầu lên, "Sao có thể chứ? Bản cung thời gian qua tín nhiệm nhất là Thảm đại nhân, nếu Thảm đại nhân cố ý vì bản cung làm món ăn, Bản cung nhất định sẽ ăn sạch."

Vì vậy Thảm Ngọc Chiêu liền trơ mắt nhìn hắn quét sạch tất cả món ăn trên bàn như gió cuốn mây tan, rồi sau đó trực tiếp cầm lên cái thìa đem canh hồ tiêu uống thấy đấy.

Không may vui quá hóa buồn, nàng vừa định nói chút gì đó, liền phát hiện trong cổ họng mắc cái xương cá, lập tức cúi người xuống liều mạng ho khan.

Hỗn đản này vừa rồi tuyệt đối đang thâm nguyên rửa nàng, quả thật khắc tinh không thể phớt lờ mà!

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 5: Bệnh Đau Bao Tử Phải Chữa Trị

Edited by Bà Còm

Đêm hôm khuya khoắt Giang Trần nhận được một tin tức từ thị nữ trong phủ, hần đứng trong gió rét do dự rất lâu, rốt cục lấy hết dũng khí đi gõ cửa chính của sương phòng, chuẩn bị đánh thức chủ tử có tính rời giường cực xấu của nhà mình.

Một cái, hai cái, ba cái, không có phản ứng, bốn năm sáu bảy tám chín mười...

Cửa phòng rầm một cái kéo mạnh ra từ bên trong, Thẩm Ngọc Chiếu tóc tai bù xù đứng ở trước mặt hần, bộ mặt lạnh lùng một tay tóm lấy cổ áo Giang Trần ném hần bay ra ngoài.

Giang Trần thân ở giữa không trung vẫn còn đang ai oán, tổ tông sống không thể trêu vào đâu!

"Chủ tử ngài bớt nóng, chỗ Thái tử điện hạ dường như xảy ra chút chuyện!"

"... Nói nhảm, không làm khó vọt đến vạch mặt còn là hần sao?" Người nào đó chưa tỉnh ngủ há miệng ra liền nói lời thật.

Giang Trần nằm trên mặt đất tứ chi chống lên trời, vẻ mặt đưa đám thu tay lại xoa bóp vòng eo thiếu chút nữa bị ném gãy: "Là một tiểu thị nữ nói cho thuộc hạ, nàng nói Thái tử điện hạ đau đến mức sắp không chống nổi."

Thẩm Ngọc Chiêu nghe vậy trong nháy mắt tỉnh táo lại: "Không chống nổi?"

"Đúng vậy ạ!" Hần nhìn nàng nhíu mày trầm tư, trong lòng lại dấy lên một tia hy vọng, dù sao chủ tử cũng không phải tâm địa sắt đá, thời khắc mấu chốt vẫn còn thật thiện lương!

Ai ngờ câu nói kế tiếp của nàng triệt để đem hần đá trở về thực tế: "Thái tử nếu có mệnh hệ gì, bất động sản lưu lại mới có thể bán cho ta phải không? Để ta đền thương lượng với bề hạ một chút."

"Xin ngài ngàn vạn lần đừng làm chuyện tạo nghiệp chướng như vậy!"

"Ai da, biết rồi, ta đi xem một chút không phải được rồi sao." Thẩm Ngọc Chiêu liếc xéo hần một cái, ánh mắt có chút ghét bỏ, "Nhìn người thật không có tiền đồ, suốt ngày chỉ biết làm cho ta cũng bị mất thể diện, tương lai sao có thể tìm đối tượng cho người được đây?"

"..." Trách hần?!

Giang Trần rất muốn nghiêm trang giải đạo lý cho nàng, nói cho nàng biết may mà còn có hần cam nguyện vì nàng dùng nát tâm can làm một hộ vệ tốt, nếu không thì thay người nào khác cũng chịu không nổi tính tình động kinh của nàng đâu - - nhưng hần sờ sờ ngân phiếu trong ngực, cuối cùng vẫn nhin xuống.

Tương lai phải tiếp tục chịu nhục còn rất dài.

Thẩm Ngọc Chiêu vừa đi vừa ngáp đến cửa phòng của Sở Mộ Từ, vừa vặn trông thấy thị nữ bưng một chén cháo trắng từ xa đi tới, nàng hướng về đối phương vẫy vẫy tay, nghi hoặc hỏi: "Điện hạ rốt cuộc bị sao vậy?"

Thị nữ căng thẳng nhìn nàng, dè dặt mở miệng: "Điện hạ từ nhỏ bao tử không tốt, không chạm vào được một chút cay nào, nếu không sẽ bị đau bao tử - - lúc điện hạ bị đau bao tử cũng không được tụi nô tài ở bên cạnh hầu hạ, ngay cả chén cháo cũng không đưa vào."

"Vậy sao? Điện hạ còn có tật xấu này à?"

"Bởi vì lúc này điện hạ tính tình quá lớn, tụi nô tài cũng sợ..." Cũng sợ không cẩn thận liền gặp xui.

Nàng bình tĩnh "À" một tiếng, cũng không có phản ứng gì, chỉ đưa tay nhận lấy chén cháo cùng bình thuốc: "Ta đưa vào được rồi, ngươi đi nghỉ ngơi đi."

Thị nữ như được đại xá, nhất thời thi lễ thật sâu một cái, xoay người đầu cũng không quay lại chuồn mất, có thể thấy được bình thường Sở Mộ Từ lưu lại cho mọi người bóng ma tâm lý sâu đến độ nào.

Thẩm Ngọc Chiêu đứng tại chỗ suy nghĩ một hồi, dứt khoát cũng không gõ cửa, giơ chân đá cửa một cái liền vào phòng.

Nàng cùng Sở Mộ Từ cho tới bây giờ đều là xung hô vô cùng khách sáo kiểu như, "Điện hạ" "Thần" "Bản cung" "Thẩm đại nhân", nhưng trên thực tế nếu cần hại nhau liền hại ngay, nên vung tay cũng không có lưu tình, điển hình mặt bất hòa tâm lại càng không hòa.

"Điện hạ, thần đưa bữa ăn khuya đến đây." Nàng dừng lại một chút, sau đó bổ sung thêm một câu, "Trong cháo không có bỏ ớt."

"Thảm đại nhân thật sự là tiểu áo bông tri kỷ của Bản cung, đã trể thế này cũng không quên quan tâm đến sức khỏe của Bản cung."

Thảm Ngọc Chiêu âm thầm phỉ nhổ "Cả nhà các người mới là tiểu áo bông tri kỷ", một mặt suy nghĩ người này vẫn còn có thể trêu ghẹo mình, coi bộ đau bao tử cũng không lợi hại.

Bất quá chuyện thực chứng minh nàng sai rồi, lúc nàng nhìn thấy Sở Mộ Từ dựa ở thành giường sắc mặt tái nhợt, ngay cả áo lót đều bị ướt đầm mồ hôi, mới hậu tri hậu giác ý thức được người này thật sự là bị lăn qua lăn lại cả đêm.

Trước kia cũng chưa từng nghe nói khẩu vị của hắn có khuyết điểm mà? Ai da, dù sao trước kia nàng cũng lười hỏi thăm đời tư của hắn.

Thảm Ngọc Chiêu đến cùng cũng coi như là cô nương trong lòng vẫn còn chút thiện tâm, giờ khắc này nảy sinh một chút áy náy, cho nên nàng quyết định không cùng bệnh nhân so đo, nghiêm mặt đem chén cháo đưa cho hắn: "Điện hạ ăn xong cháo rồi uống thuốc đi."

"Không ăn."

"... "

Sở Mộ Từ mắt phượng híp lại, lưu lại tia mắt đen như mực, giọng điệu tỏ ra hết sức lười nhác: "Nhưng nếu như Thảm đại nhân tự mình đút cho Bản cung, Bản cung có thể suy tính lại."

Thảm Ngọc Chiêu nghiêm túc trả lời: "Coi bộ điện hạ ngại bệnh cũng không phải rất nghiêm trọng, không bằng chúng ta liền từ biệt nơi này, đêm dài đằng đẵng, thần còn muốn trở về phòng ngủ lại cho đủ giấc."

"Thắm đại nhân nhân tâm vút bỏ Bản cung sao? Nói gì thì giường của Bản cung cũng khá lớn, dư sức để Thắm đại nhân ngủ cả đêm không thành vấn đề." Hấn duỗi ra ngón tay thon dài đẩy ra cổ áo lụa, lộ ra cần cổ thon dài và xương quai xanh xinh đẹp, trên môi thoáng hiện nụ cười ý tứ sâu xa, "Thắm đại nhân cứ việc an tâm, Bản cung không động thủ động cước gì đâu, chỉ là muốn cùng thần tử tăng thêm tình cảm mà thôi, dù sao "trần trụi" gặp nhau là bước đầu tiên để hai bên thổ lộ tình cảm."

Ai có thể giải thích cho nàng một tý, cái gọi là "trần trụi gặp nhau" là thứ quý gì? Không phải là ý trên mặt chữ chứ hả?

Thắm Ngọc Chiêu nửa trả thù nửa dò xét, bỗng dung giơ tay dùng sức nhấn vào bụng Sở Mộ Từ, quả nhiên hấn lập tức rên lên một tiếng gập người xuống, bộ dáng cố tình đùa cợt vừa rồi trong nháy mắt bị tiêu tan.

Được rồi, đau bao tử không phải xạo.

"Điện hạ, đã đau thành như vậy cũng đừng ráng chống, cứ để những ý niệm loạn thất bát tao trong đầu dễ làm bệnh tình nặng thêm." Nàng khí định thần nhàn vỗ vỗ lưng của hấn, "Đau bao tử là bệnh, bị bệnh thì phải uống thuốc, trước khi uống thuốc phải ăn chút cháo trắng - - ngài ăn hay không? Không ăn thần phải chọn lựa biện pháp phi thường để thi thổ rồi." Triệt để đổi thành uy hiếp.

Sở Mộ Từ tựa hồ còn muốn phản bác vài câu, tuy nhiên mới vừa ngẩng đầu liền bị một muỗng cháo nhét vào miệng ngăn chặn toàn bộ ngôn ngữ, thiếu chút nữa bị sặc chết.

Thắm Ngọc Chiêu vẫn là vẻ mặt băng sơn vạn năm không thay đổi, từng muỗng từng muỗng nhét vào miệng hấn không thương tiếc: "Nào, thần đút cho ngài, phải nhanh chóng bồi dưỡng thân thể cho khỏe lại, vài ngày nữa thần còn phải làm mai cho ngài. Thần khẳng định tìm một Thái tử phi tài mạo song toàn

lại biết nấu cơm... À đúng rồi, thần cũng sẽ sớm đi tra rõ ngày sinh tháng đẻ của nàng ta, tận lực bảo đảm nàng ta sẽ không vừa gả cho ngài liền đi đòi nhà ma."

Vừa dứt lời, Sở Mộ Từ đột nhiên không hề báo trước đoạt lấy cái thìa đâm vào trong miệng nàng, u ám cười nói: "Đa tạ Thâm đại nhân nhớ thương."

Nàng chỉ cảm thấy trong đầu "Ong" một tiếng, ngu ngơ thật lâu mới phản ứng được, cái muỗng này, tựa hồ... vừa mới dính nước miếng của hắn?

Thâm Ngọc Chiêu dùng trà súc miệng một ngày một đêm, nàng cảm thấy mình quả thực bị thua thiệt lớn, miệng đựng phải cái thìa đã ngậm qua của Sở Mộ Từ, vậy đâu khác gì bị đoạt đi nửa nụ hôn đầu tiên.

Mà nụ hôn đầu tiên của nàng vốn là chuẩn bị dành riêng cho Ngũ Vương gia!

Nàng cảm thấy mình không thể ngồi ở chỗ này đợi bị dày dọ, còn như vậy thì nói không chừng một ngày nào đó nàng sẽ quăng cây đuốc thiêu rụi phủ Thái tử, nàng cấp bách cần phải ra cửa giải sầu.

Sau đó nàng liền thật sự nghênh ngang ra ngoài, bỏ lại một câu "Đi trước khảo sát khuê nữ và tiểu thư của triều thần", ngay cả Giang Trần cũng không cho phép đi theo, một mình biến mất bên ngoài cánh cửa sơn son thiếp vàng.

Đường phố Đé đô vĩnh viễn duy trì cảnh tượng phồn vinh náo nhiệt, tiếng rao của những người bán hàng rong vang lên liên tiếp, mùi thơm không biết tên từ hàng quán hai bên thường xuyên bay tới, cứ đi từ từ dọc theo con đường này là tinh thần sẽ cảm thấy thoải mái ngay.

Thâm Ngọc Chiêu vừa đi vừa ăn, hết bánh ngọt nhân hạt sen lại đến chân gà luộc, cuối cùng ngậm xâu kẹo hồ lô bước vào phường ngọc lưu ly. Nghe

nói nơi đây tập trung những cửa hàng cùng tiệm trang sức nổi danh của Đế đô, nàng muốn chọn cho mình một đôi khuyên tai thích hợp, dù sao nữ quan mai mối ngoại trừ dốt tở hồng, ngẫu nhiên cũng cần thỏa mãn một tí tâm tình thiếu nữ - - cho dù bộ dạng của nàng hiện giờ không có một chút nữ tính nào.

"Lão bản, đôi khuyên tai này bán thế nào?"

Lão bản có bộ mặt phúc hậu như tượng Phật Di Lặc đang tươi cười hết cỡ: "Cô nương thật tinh mắt, đây chính là hoa tai tuyệt ngọc nạm vàng, thật là đồ tốt!"

Nàng liếc hần một cái: "Ta đương nhiên biết rõ đây là đồ tốt, lão chỉ cần ra giá là được rồi, đừng dông dài."

"Một trăm năm mươi lượng."

Đây là giá cả trong dự liệu của Thẩm Ngọc Chiêu, nàng rất hài lòng chuẩn bị trả tiền, ai ngờ có người đoạt trước một bước, cầm ngân phiếu trong tay đẩy đến trước mặt lão bản, ngay sau đó một giọng nam trầm thấp nhu hòa vang lên kể bên tai.

"Làm phiền đem đôi khuyên tai này gói lại."

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, lại vừa vặn chào đón một đôi mắt đen như mực đang cong lên như hình trăng non, nam tử ôn nhuận như ngọc khẽ cúi đầu, đem hộp trang sức kiêu cô đưa tới tay nàng, môi mỏng nhẹ hé mở, lộ ra nụ cười ấm áp như gió xuân tháng ba.

"Không ngờ ở chỗ này cũng có thể gặp gỡ Thẩm đại nhân, tạm thời dùng cái này coi như lễ gặp mặt."

Là Sở Vân Khanh, quả nhiên là Ngũ Vương gia Sở Vân Khanh, ở tiệm trang sức cũng có thể gặp số đào hoa, lão Thiên quả nhiên mở mắt!

Bất quá Thẩm Ngọc Chiêu rất nhanh liền ý thức được vấn đề trọng yếu: "Ngũ gia ngài đến phùng ngọc lưu ly làm gì, muốn chọn tín vật đích ước cho cô nương yêu thích hay sao?"

Đại khái trong mắt của nàng lộ ra sự nghi ngờ quá rõ ràng, nụ cười của Sở Vân Khanh sâu hơn, nhìn không được xoa nhẹ một cái lên đầu nàng: "Bản vương nếu có ái nhân, còn có thể không tìm bà mối đệ nhất kinh thành đi làm mai sao? Chỉ là vừa rồi ở trên đường thấy được Thẩm đại nhân, cảm thấy kỳ lạ mới đi theo nhìn một chút."

"Kỳ lạ chỗ nào?"

"Thẩm đại nhân hóa ra cũng thích những thứ trang sức của nữ hài tử."

Thẩm Ngọc Chiêu mặt già đơ lên, nhưng cũng may nhờ mặt than nên không lộ ra, nàng cố gắng ở trước mặt hắn vẫn hồi hình tượng võ vụn của mình: "Ngũ gia ngài đã quên, thần vốn cũng coi như là nữ hài tử."

"Ý của Bản vương là, Thẩm đại nhân cả ngày bận rộn vì nhân duyên của Hoàng thân quốc thích, hẳn là không có thời gian chải chuốt cho bản thân."

"Như vậy về sau rất có thể không ai thèm lấy rồi." Nàng thành khẩn nói thật, "Dù sao thân là nữ quan mai mối mà bản thân lại cô độc, chuyện như vậy nói ra thật quá mất mặt."

Sở Vân Khanh cười ôn hòa: "Thẩm đại nhân xinh đẹp thông minh văn võ song toàn, ai cưới được thì thật sự là đã tu luyện ba đời mới có phúc khí này, cần gì cho mình thêm chút phiền não vô vị?"

Thẩm Ngọc Chiêu rất muốn hỏi chàng một chút: Nếu ta ưu tú như vậy, gả cho Ngũ gia ngài thì thế nào? Nhưng nàng cuối cùng vẫn duy trì sự thận trọng cơ bản không nói ra, chỉ lập lòe nước đôi gật gật đầu.

"Đa tạ Ngũ gia an ủi, nhưng đột nhiên tiếp nhận lễ vật quý trọng như vậy, thần trong lòng cảm thấy rất băn khoăn."

"Tiện tay mà thôi, Thầm đại nhân nếu như cô ý chối từ, ngược lại Vương gia ngu ngơ này thật không biết làm như thế nào cho phải rồi."

Ánh mắt của chàng thanh thần trong suốt, ngay cả nhìn một cái cũng làm tim đập gia tốc, Thầm Ngọc Chiêu sít sao mím môi, một giây sau bỗng nhiên đầu óc được tia sáng soi rọi, trực tiếp mở miệng mời mọc: "Trả lễ là đạo quân tử, vì bày tỏ lòng cảm tạ, không bằng thần thỉnh Ngũ gia cùng uống một chén được không?"

Nàng phát hiện mình quả thực quá cơ trí! Quả nhiên làm bà mối đã lâu, tư duy yêu đương cũng từ từ trở nên khoáng đạt.

Sở Vân Khanh nhìn chăm chú nàng một hồi lâu, đôi mắt đẹp lúc này lại cong lên thành hình trăng non, sau đó cười mở đáp ứng.

"Vậy Bản vương liền cung kính không bằng tuân mệnh rồi."

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 6: Không Khéo Không Thành

Edited by Bà Còm

Túy tiên lâu ở Đế đô cũng là thánh địa của mỹ thực cao cấp, hơn nữa trang trí xa hoa phục vụ chu đáo, muốn mời khách đương nhiên là phải đến đó, vậy mới có mặt mũi.

Thẩm Ngọc Chiêu cầm thực đơn trong tay lướt qua, vẻ mặt bình tĩnh cử chỉ ưu nhã, thế nhưng tên món ăn cứ tuôn ra như nước chảy dễ dàng bại lộ tính chất cường đại của dạ dày nàng, hơn nữa nàng thật sự rất muốn ở trước mặt Sở Văn Khanh ra vẻ thân thiết hào phóng hiem thấy.

Cho đến khi Sở Văn Khanh đề xuống tay của nàng, khẽ cười thấp giọng nói: "Chúng ta chỉ có hai người, gọi quá nhiều món sẽ rất lãng phí."

"Ngũ gia yên tâm, sẽ không lãng phí đâu, thần bảo đảm đều có thể giải quyết." Thẩm Ngọc Chiêu phát biểu xong câu tuyên ngôn ăn hàng, mới hậu tri hậu giác ý thức được đầu ngón tay của đối phương vẫn còn đặt trên mu bàn tay của mình, nhiệt độ hơi lạnh, vậy mà không hiểu sao lại làm hai má nàng bừng cháy, "... nhưng, bất quá Ngũ gia nói không kêu nữa thì cứ dừng lại vậy." Nói xong ngượng ngừng thu tay lại.

Nàng chưa ngượng ngừng được lâu, cái vị với thần thái khiến người trước mắt bị mê hoặc có thể độc chiếm toàn bộ trái tim thiếu nữ của mọi gia đình Sở Văn Khanh đã khép ngón tay lại, khoe môi giương lên một độ cong nhàn

nhật nhưng ôn nhu: "Những món ăn yêu thích của Thẩm đại nhân ngược lại cùng Bản vương cực kỳ giống nhau."

Thẩm Ngọc Chiêu nhìn ánh mắt sáng ngời của chàng giống như hai tia cực tím: "Không phải là trùng hợp, dù sao thần cũng nhớ rõ Ngũ gia thích ăn gì."

"Ồ? Khanh đều nhớ rõ?"

"Chỉ cần trước kia Ngũ gia có đề cập tới thì thần đều nhớ kỹ."

Hiển nhiên chàng cảm thấy không thể ngờ, đôi mắt sắc sảo trở nên ấm áp: "Làm phiền Thẩm đại nhân hao tâm tổn trí."

"Đều là chuyện nhỏ, ai bảo thần những năm qua đều được Ngũ gia chiếu cố không ít."

Hai người trò chuyện với nhau thật vui, không lâu sau, những món ăn được gọi lần lượt đưa lên, muôn màu rực rỡ xếp đầy cả một bàn lớn, ngay chính giữa là chiếc bình bạc hình dáng tinh xảo, đựng loại rượu nghe nói ngon nổi danh nhất nơi này.

Sở Vân Khanh rót đầy hai chén, ôn tồn tao nhã đẩy một ly tới trước mặt nàng, kết quả ánh mắt hơi đổi, phát hiện nàng đang vui vẻ sung sướng múa đũa, trong nháy mắt đã thêm đầy thức ăn ngon vào trong chén của chàng, không khỏi bật cười.

"Khanh cứ chọn những món mình thích ăn là tốt rồi, không cần quá chiều cố Bản vương đâu."

"Thần sợ Ngũ gia câu nệ, thẹn thùng không hạ đũa." Thẩm Ngọc Chiêu thông dong nói, "Thần gấp cho Ngũ gia đều là tinh hoa, tỷ như món này, chính là vịt bát bảo dùng phần mềm ở bụng ít mỡ nhất để làm, còn có món này, là măng tươi mới hái lúc hừng đông, món tôm này của Túy tiên lâu nấu tuyệt

nhất, từ cách chiên đến nước sốt toàn bộ đều hoàn mỹ không thể bắt bẻ được..."

Tuy nói trong ngày thường cái miệng lưỡi gây tổn hại cho kẻ kiếm chuyện của nàng cũng là hiếm gặp địch thủ, nhưng chính thức có thể làm cho nàng hào hứng tăng thêm miệng lưỡi lưu loát chỉ có hai chuyện, một là dặt tơ hồng, hai là nếm mỹ thực.

Ngón tay thon dài của Sở Vân Khanh vuốt ve miệng chén, ánh mắt thủy chung dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, thần sắc bình tĩnh hơi có vài phần sủng ái, chàng kiên nhẫn nghe nàng nói, cho đến khi thấy nàng nói mệt dừng lại, lúc này mới nhướng mày lên ý bảo nàng chén.

"Bản vương toàn tâm dùng chén này cảm tạ Thâm đại nhân khoản đãi."

"Ngũ gia khách khí."

Ai ngờ trong nháy mắt hai người còn kém một bước nữa thì chạm chén, một hòn sỏi bay tới, không nghiêng lệch đáp ngay vào giữa chén sứ trong tay Sở Vân Khanh, rượu mát lạnh thoáng chốc bắn ra.

Sắc mặt Thâm Ngọc Chiêu trầm xuống, không ngờ ngẩng đầu nhìn xung quanh lại phát hiện các bàn bên cạnh đều là những người đôi ả vừa nói vừa cười với nhau, ai cũng không giống như người đánh lén.

"Chỗ này mà cũng có thích khách sao?"

"Bản vương cảm thấy chỉ là có người cố ý đùa dai mà thôi." Sở Vân Khanh không chút phật lòng, thay cho mình cái chén khác rồi một lần nữa rót đầy, "Không cần đề ý, nếu như đôi phương có mục đích thì sẽ khiêu khích lẫn nhau, chúng ta tùy cơ ứng biến là tốt rồi."

Thẩm Ngọc Chiêu gật đầu đồng ý, lại bỗng dưng cảm thấy không được tự nhiên, nàng mơ hồ có dự cảm không ổn, nhưng loại dự cảm này nguyên nhân đến tột cùng ở nơi nào thì nàng tạm thời vẫn không thể xác định.

Bất quá rất nhanh đã có đáp án, bởi vì nàng vẫn không thể yên lặng an tĩnh cùng Sở Vân Khanh uống hết chén rượu, chợt nghe một trận oanh thanh yền ngữ, lập tức trong tầm mắt xuất hiện hai nữ tử trẻ tuổi trang điểm xinh đẹp, vừa đến liền trực tiếp đi tới ngồi xuống bên cạnh Sở Vân Khanh.

"Vị công tử này, chính là ngài bỏ ra một số tiền lớn mời tỷ muội chúng ta hát khúc sao?"

"..." Về mặt Sở Vân Khanh nhìn qua có chút bất đắc dĩ, chàng ta cẩn thận cùng các nàng đó bảo trì một khoảng cách, "Nhị vị cô nương, nhị vị có lẽ nhận lầm người rồi."

Người bên trái ngạc nhiên nói: "Khách nhân áo trắng ngồi gần cửa sổ, không có sai mà"

"Công tử không phải muốn đổi ý chứ? Tiền đặt cọc đều đã đưa rồi, còn thẹn thùng gì nữa." Người bên phải cười tủm tỉm vuốt ve tay của chàng ta một cái, tính cách lẳng lơ thể hiện rõ giữa hai hàng lông mày, "Yên tâm, tỷ muội chúng ta cũng coi như lão nhân của Khinh La Uyển, quý củ đều biết, hôm nay bảo đảm hầu hạ công tử được thoải mái vô cùng."

Khinh La Uyển... đây không phải từ lâu cách vách Túy tiên lâu à? Thanh lâu sao?

May là Sở Vân Khanh tính tình ôn hòa, không có nổi đóa tại chỗ, nhưng Thẩm Ngọc Chiêu thì lại không tốt tính nhẫn nại như vậy, nàng trực tiếp nhặt đôi đũa lên dùng sức quất vào mu bàn tay của đối phương: "Mất mù sao,

không nhìn thấy nơi này còn có người ngồi à? Vị gia này là để các người có thể tùy tiện chiếm tiện nghi sao?"

Nữ nhân bên phải mu bàn tay giống như bị bỏng rát thét chói tai rút tay về, trên làn da xuất hiện hai dấu đỏ rõ ràng, lập tức nổi giận: "Người là Mẫu Dạ Xoa từ nơi nào tới? Đoạt đất làm ăn sao!"

Thẩm Ngọc Chiêu mặt không chút thay đổi đáp lại: "Ta là cố vấn tình cảm cho vị gia này, vị này nói các người nhận làm chính là nhận làm, nói nhảm nữa thì đừng trách ta chọn lựa thủ đoạn phi thường."

Ngay cả người trong lòng của nàng cũng dám đùa giỡn, không muốn sống à

Đoán chừng ý tứ uy hiếp trong mắt nàng quá nồng đậm, hai nữ nhân đã bị dọa sợ, dè dặt rời chỗ, trừ trừ một hồi rồi chỉ về hướng xa xa.

"Thật ra là... là vị khách quan kia bảo chúng ta tới, hắn nói công tử chọn trúng chúng ta, để cho chúng ta đến hát khúc trợ hứng..."

Sở Vân Khanh nghi ngờ quay đầu nhìn, ánh mắt đột nhiên ngưng lại.

"Tam ca?"

Quả nhiên, tựa vào lan can lầu hai bên kia là một nam nhân diện bộ thanh sam, tóc cột bằng ngọc quan, tướng mạo tuấn mỹ yêu nghiệt nhưng tươi cười thì lại tràn ngập vô sỉ, không phải Sở Mộ Từ thì là ai?

Thẩm Ngọc Chiêu rốt cục hiểu được dự cảm mơ hồ vừa rồi là từ đâu đến, nàng quả thực có loại xúc động muốn lật bàn tiến lên đánh người, bất quá suy tính muốn bảo vệ hình tượng trước mặt nam thần, cuối cùng cố kiềm nén lại.

Hỗn đản này suốt ngày không có chính sự gì khác có thể làm sao? Thú vui duy nhất chính là theo dõi đùa giỡn nàng à?

Buổi hẹn hò hoàn hảo đều bị phá hỏng!

Sở Mộ Từ thông thả tiến đến, phát tay ý bảo hai nữ nhân của Khinh La Uyên có thể rời đi, sau đó làm như thật giới thiệu cho Sở Vân Khanh: "Các cô nương ở đó đều xinh đẹp cực kỳ, Ngũ đệ nếu thấy hứng thú thì có thể thường xuyên ghé tới, vì huynh quen biết với lão bản nương, bà ta nhất định sẽ giảm giá cho đệ."

"Tam ca, cũng không cần đâu..."

"Đệ không thích thì cứ để lại sau hãy nói." Sở Mộ Từ đồng ý gạt vấn đề đó sang một bên, lúc này ngồi xuống bên cạnh Thẩm Ngọc Chiêu, tự nhiên tựa như được mời, không có nửa phần tự giác nhận thức mình là khách không mời mà đến, "Ba người chúng ta cũng đã lâu không có tụ hội, hôm nay gặp nhau nghĩa là có duyên phận, không bằng uống chung vài chén?"

Thẩm Ngọc Chiêu quả thực nên vỗ bàn tán dương độ dày da mặt của hắn.

"Điện hạ, bữa cơm này là thần thỉnh Ngũ gia, ngài muốn ăn thì phải trả tiền phần của ngài."

"Khanh đối đãi thiên vị, làm Bản cung quá sức thương tâm." Hắn nâng chén che trước mặt, làm bộ dạng như đang mếu máo chực khóc, "Đã nói làm mai cho Bản cung đúng không? Vậy mà chỉ chớp mắt liền đến đây tìm vui, cùng người khác mất đi mày lại còn uống chén rượu giao bôi, khanh rất tự tại tại nhĩ?"

"Hoàn toàn không hiểu điện hạ muốn nói gì, về phần làm mai gì đó, thần thấy điện hạ cũng không nóng nảy, vừa rồi ôm ấp tiểu nữ nhi không phải cũng rất vui vẻ sao."

Sở Mộ Từ chân thành nói: "Đây là vì trợ giúp Ngũ đệ, biết được tính tình đệ ấy quá nhu nhược, phải tiếp xúc nhiều với nữ nhân mới có thể trưởng

thành."

"... Đa tạ Tam ca." Sở Vân Khanh một chén rượu này uống không được mà không uống cũng không được, lúng túng ngừng tay giữa không trung, suy nghĩ một hồi lâu, vẫn cảm thấy nên giải thích một tý cho thỏa đáng, "Tam ca, đệ cùng Thẩm đại nhân chỉ là ngẫu nhiên gặp trên đường, thuận tiện đến Túy tiên lâu ôn chuyện mà thôi."

Sở Mộ Từ đuôi lông mày nhướng lên: "Ôn chuyện? Tới trình độ nào rồi?"

"Thật ra còn chưa kịp đàm luận quá nhiều thì đã gặp Tam ca."

"Nghe Ngũ đệ nói như vậy, hình như là có ý trách cứ vì huynh đến không phải lúc?"

Sở Vân Khanh hiểu rõ nhất tính tình của Tam ca nhà mình, biết rõ đôi phương nếu như muốn cố ý tìm cớ, có giải thích thế nào đi nữa cũng nhất định không thông, bèn cười ôn tồn tao nhã nâng chén, có ý đổi chủ đề: "Có thể gặp Tam ca đệ đương nhiên cao hứng, vậy theo lời Tam ca đi, mọi người cùng nhau uống rượu nói chuyện phiếm cũng rất tốt."

"..." Thẩm Ngọc Chiêu ngồi bên cạnh cả người đều không tốt nổi, nàng nhìn thẳng vào mắt Sở Mộ Từ với ánh mắt thâm trầm, hận không thể đem đầu hấn ấn vào tô canh rau nhúng tới nhúng lui cho hả cơn giận.

Đây là tình tiết chết tiệt gì trong nội dung vở kịch thế? Vốn dĩ là tiết mục của nàng và Ngũ Vương gia đơn độc chung đụng, kết quả nửa đường lại nhảy ra cái sao chổi, lẫn qua lẫn lại một trận làm cho bầu không khí bị chướng khí mù mịt, bây giờ còn bảo cho ngồi cùng bàn đối ẩm, nàng còn tâm tư nào mà đối ẩm chứ?!

"Thẩm đại nhân ngăn người gì thế? Có đồ không ăn, đây cũng không phải là phong cách của Khanh." Sở Mộ Từ rất sẵn sóc mà lựa hết tỏi và gừng trong

món cá mè hấp ra, sau đó gấp từng miếng gừng tỏi bỏ vào chén nạng, "Ừ, ăn nhiều gừng tỏi một chút, bổ não."

Thẩm Ngọc Chiêu lườm hắt một cái, ngược lại gấp cái phao câu gà hương trà ném cho hắt: "Đây là bổ thận, cũng rất thích hợp cho điện hạ."

Sở Mộ Từ cười nói: "Xem ra Thẩm đại nhân không thích những món ăn này, vậy chúng ta ném thử món khác, canh thập cẩm trông có vẻ rất ngon..." Nói xong lấy thìa, tự mình uống một nửa, sau đó cực kỳ thần nhiên mà đem một nửa kia đưa tới miệng nạng.

Người nào đó trong nháy mắt nhớ lại một màn khủng bố đêm nào, nạng lảng tránh ánh mắt của hắt, đành mặt bắt đầu gấp thức ăn cho Sở Vân Khanh, cố gắng lảng tránh kiểu quấy rầy hiển nhiên này.

Dĩ nhiên rất hiển nhiên, Sở Mộ Từ cũng không tính buông tha nạng.

"Thẩm đại nhân lại thiên vị, chỉ biết chiều cổ Ngũ đệ, rõ ràng đêm đó còn cùng Bản cung húp cháo chung một cái thìa, vô cùng thân mật mà."

"..."

Thẩm Ngọc Chiêu đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Sở Vân Khanh, bỗng nhiên một chương vỡ nát bàn ăn, nạng bình tĩnh thần nhiên quay đầu, hướng về chương quầy đang chạy tới xem tình hình đưa tay lên ý bảo.

"Cái bàn này của các ngươi chất lượng quá kém, làm cho khách ăn cực kỳ khó chịu."

Chương quầy trợn mắt há hốc mồm: "..."

Trách hắt?

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 7: Đường Nhân Duyên Quanh Co

Edited by Bà Còm

Không hề nghi ngờ, bữa cơm kia cuối cùng cũng chấm dứt khi Thẩm Ngọc Chiêu cố ý phá hư hiện trường, nàng ném cho ông chủ hai tấm ngân phiếu để đền bù tổn thất, xoay người trực tiếp nhảy xuống từ lầu hai của Túy tiên lầu.

Đương nhiên, trong nháy mắt nàng nhảy xuống cũng chưa từng quên bảo trì phong độ, hướng về Sở Vân Khanh đang có ý muốn ngăn cản chấp tay cáo biệt.

Nàng hạ quyết tâm, từ nay miễn là chỗ nào có Sở Mộ Từ xuất hiện, nàng cũng sẽ tuyệt đối không lưu lại nửa giây, cho dù lúc đó có Ngũ Vương gia ở đây!

Bất quá ý tưởng cũng chỉ thuộc về ý tưởng mà thôi, nhất định cùng thực tế cách xa vạn dặm, dù sao nàng vẫn phải cùng ở chung với Sở Mộ Từ dưới một mái hiên.

Hẹn hò đã bị phá vỡ, cơm cũng chưa ăn no, hồi phủ còn phải nghe một vị Thái tử khôn kiếp giáo dục tư tưởng.

"Lúc trước khanh thề son sắt bảo đảm với phụ hoàng nhất định tận tâm giải quyết chung thân đại sự của Bản cung - - dù thế nào đi nữa, lúc này chỉ mới qua vài ngày, vậy mà đã muốn cùng Ngũ đệ sát cánh thành đôi rồi. Từ bỏ à?"

"Sửa lại một chút, thần lúc ấy chỉ nói với đệ hạ sẽ thử nhìn một chút, bởi vì thần căn bản không có nắm chắc sẽ giải quyết được chung thân đại sự của đệ hạ." Thảm Ngọc Chiêu ngồi ở ghế chạm hoa lê, mặt không chút thay đổi bóc trái quýt, "Mặt khác, thần cùng Ngũ gia cũng chỉ gặp mặt bình thường mà thôi, không có "sát cánh" càng không có "thành đôi". Còn muốn "từ bỏ", ngược lại là chính đệ hạ muốn đi Kinh La Uyển tìm thú vui, thiếu hụt thành ý như thế, đến tận cùng có phải muốn cắt đứt đường nhân duyên tốt hay không?"

Sở Mộ Từ ở đối diện cười tủm tỉm chống tay lên má quan sát nàng, ánh mắt bắn ra tia sáng rõ: "Suy nghĩ bất thiện của Thảm đại nhân suốt thời gian qua vẫn muốn giấu diếm sao, cần gì phải cố che đậy? Chỉ cần không phải ngốc tử đều đoán ra Khanh có lòng bất chính đối với Ngũ đệ, ai da, đó cũng không phải là chuyện mất mặt gì, làm mai đã lâu mà bản thân lại trở nên tịch mịch, đây cũng là phản ứng bình thường mà thôi."

"Thần không so được với đệ hạ, đệ hạ chưa bao giờ tịch mịch, tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay đều có mỹ nhân chạy tới - - à, thần thiếu chút nữa đã quên, đó là nhờ điều kiện tiên quyết đối phương không biết thân phận của đệ hạ, nếu không rất khó nói các nàng có phải sẽ vì bảo trụ dòng dõi tính mạng mà tránh đệ hạ như rắn rết hay không."

"Thảm đại nhân đắm vào điểm yếu của Bản cung, thật sự là không ôn nhu cũng không đáng yêu." Hần giọng điệu trách cứ nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười không có hảo ý, thậm chí còn có thể bớt chút thời gian đùa giỡn vài câu, "Bản cung thấy Thảm đại nhân trụ lại ở phủ Thái tử cũng rất tốt, không bị mất tay cũng không thiếu chân, có lẽ là bất tự của hai ta tương hợp, tương lai nếu thật sự tìm không được Thái tử phi thích hợp, cứ để Thảm đại nhân vào cho đủ số đi!"

Trước mắt mỹ nam như họa, nếu là một tiểu cô nương không từng trải việc đời nhìn thấy, khó tránh khỏi sinh ra vài phần mơ màng. Nhưng cũng tiếc đời

tượng lại là Thảm Ngọc Chiêu, nàng biết hẳn mười năm, sớm đối với gương mặt này nhìn mãi thành quen rồi, chỉ biết càng nhìn càng phiền, không hề có lực sát thương nào đáng nói.

"Phiền toái điện hạ khi nói chuyện không nên dùng cách thô bạo như vậy, bất tự tương hợp gì đó rõ ràng là nói vậy, phải biết là nhờ thần có mệnh số được hưởng phú quý an vui, nếu không thì sao có thể làm nữ quan mai mối?" Thảm Ngọc Chiêu vút vỏ quýt đã bị lột thành hình cánh hoa trên bàn, trực tiếp nhét cả quả quýt vào miệng, sau đó đứng dậy thản nhiên rời đi, chỉ bỏ lại một câu hời hợt, "Điện hạ không cần lo lắng đâu, ngày mai thần sẽ ra tay xem xét chọn Thái tử phi cho ngài, ngài cứ ngoan ngoãn chờ đi."

Sở Mộ Từ nhìn chăm chú vào thân ảnh mảnh khảnh của nàng biến mất sau cửa, sự vui vẻ giữa đôi mày anh tú không hề giảm, hẳn vượt cảm trầm ngâm một hồi lâu, không khỏi thấp giọng thầm thì.

"Vô luận xem xét đến thế nào, đều khẳng định chỉ có Thảm đại nhân là hợp tâm ý Bản cung mà thôi."

Không biết có phải chọc ghẹo một người nào đó đã lâu thì sẽ chọc nảy ra ý nghĩ "Cưới nàng không tồi" hiếm thấy này hay không?

Bất quá vẫn là tạm thời đừng giẫm đuôi của nha đầu kia nữa, miễn cho nàng lại nổi tính cường hãn, sẽ đem phủ Thái tử phá hủy thì thật sự mất nhiều hơn được.

Có câu là, thời gian còn nhiều.

Thảm Ngọc Chiêu quả nhiên tuân thủ lời hứa, sáng sớm hôm sau liền bắt đầu ra cửa tiến hành kế hoạch thay Thái tử chọn phi, cũng vẫn nghiêm túc thi hành trách nhiệm giống như bất kỳ lần dặt tơ hồng nào khác.

Nhưng thân là hộ vệ trung thành nhất cũng cẩn thận nhất của nàng, Giang Trần nhạy cảm phát hiện mấu chốt của vấn đề.

Nếu căn cứ vào danh sách đã định ra trước mà xem xét, những tiểu thư mà nàng chọn đều từ nhà các đại thần chưa gả bao giờ, đây vốn rất hợp tình hợp lý, chỉ là...

Đối tượng được xếp vào danh sách dường như toàn là những nữ nhân có thể nói không ai thềm lấy. Những nữ nhân này đều có tướng mạo quái dị đến mức không ai dám can đảm liếc lâu một chút - - chủ tử nhà mình xác định không phải muốn cho Thái tử điện hạ ngọt ngọt sao?

"Chủ tử, ngài chọn trúng mấy nhà này, giống như chỉ làm qua loa hời hợt mà thôi"

"Chỗ nào qua loa hời hợt chứ? Ta chính là trải qua suy sâu tính kỹ chọn lựa thật khéo mới đưa ra quyết định đấy." Thẩm Ngọc Chiêu không nhanh không chậm nói, "Những tiểu thư này tất cả đều là tinh hoa trong tinh hoa, người có biết các nàng vì sao đến bây giờ còn chưa xuất giá không? Chính là vì tính từng ngày để chờ thời khắc lịch sử này đấy, các nàng đều sinh ra vì Thái tử điện hạ."

Làm ơn không cần nghiêm trang mà nói lời mê sảng được không?!

Giang Trần trong nháy mắt cảm giác tim đập loạn nhịp, hần phải hít sâu thở ra mấy lần mới miễn cưỡng bình ổn tâm tình: "Chủ tử, sợ là Thái tử điện hạ sẽ không đáp ứng, dù sao..." Dù sao bất kỳ một nam nhân bình thường nào cũng đều không đáp ứng.

Thẩm Ngọc Chiêu đứng trước cửa trà lầu Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, nơi này là địa điểm nàng cùng các tiểu thư quan gia ước định gặp mặt, nàng lặng im một hồi lâu, rất thâm trầm thở dài: "Trần Trần à, người chính là không

hiếu dụng tâm lương khổ của ta, ta đâu thể cam lòng để cho những cô nương như hoa như ngọc hãm sâu vào bể khổ chứ"

"... Cho nên ngài liền lựa chọn các cô nương không chút nào liên quan đến câu như hoa như ngọc?"

"Trên thực tế ta cho rằng chỉ cần có người chịu tiến vào phủ Thái tử đã không dễ dàng, phải mất mù đến độ nào mới đồng ý phải không? Thái tử diện hạ nên thỏa mãn." Giọng nói của nàng quả thực so với ăn cơm uống nước còn tự nhiên hơn, "Ngay từ ban đầu ta đã đặt ra đúng hai tiêu chuẩn mà thôi: một là nữ, hai là sống."

Giang Trần lệ rơi đầy mặt, thái tử dù nói thế nào cũng đương nhiên được xưng tụng là người tôn quý dung mạo xuất chúng? Vì sao phải đem người ta nói giống như một kẻ lang thang ngoài đường đáng thương như vậy chứ!

Chủ tử nhà mình tuyệt đối thuộc về loại dùng việc công để báo tư thù!

Hai người được chủ quán dẫn đường, một trước một sau đi vào phòng bao của trà lâu, kết quả vừa vào cửa đã cảm giác trước mặt có một tia sáng cực mạnh quét qua, thiếu chút nữa bị chói mù hai mắt.

Giang Trần cảm thấy trong nháy mắt kia mình không té xỉu, vẫn có thể đứng vững tại chỗ, quả thật là một nam tử hán ý chí kiên định!

Ai có thể giải thích dùm những vị đang ngồi kia từ đâu mà tới? Vị ngồi đầu tiên bên trái mặt béo không thấy cặp mắt đâu, thịt béo trên bụng dư ra cao ba tầng lầu; vị thứ hai từ bên trái thì da mặt gồ ghề có thể so với bánh nướng hạt vừng, vừa cười lộ lên lộ ra hàm răng vàng khè cao thấp không đều; vị ngồi đầu tiên bên phải có lớp trang điểm dày như đeo mặt nạ, cho dù bột phấn trét dày cộm cũng không che dấu được ngũ quan vắn vẹo bẩm sinh, còn vị

ngồi giữa thì có đôi mắt hình tam giác, tóc ở trán tựa hồ tập trung thành một khối...

Thật sự là trăm nghe không bằng mắt thấy, không ngờ chủ tử nhà mình còn có thể đem đoàn yêu ma quỷ quái này tụ lại một chỗ!

So với hẳn, Thẩm Ngọc Chiêu tỏ ra cực kỳ trấn tĩnh thông dong, tay nàng phe phẩy quạt lụa Vinh Hoa Phú Quý được Ngự tứ, rất đoan trang giờ tay ý muốn sự chú ý, sau đó nói những lời khen tặng nghe như sét đánh ngang tai.

"Đã lâu không thấy, các vị tiểu thư thật sự là càng ngày càng kiều diễm động lòng người, nếu ta là Thái tử điện hạ, nhìn thấy các vị xinh đẹp khiến trắng sao thất sắc cỡ này, cũng chắc chắn tim sẽ đập thình thịch."

Sau đó chư nữ bèn rời rít sinh động hẳn lên, vây quanh Thẩm Ngọc Chiêu thân thiện nói chuyện phiếm, sau đó "bình đến tướng chần nước đến đất chặn", mọi chuyện đều diễn ra vô cùng thuận lợi, không cần tốn nhiều công sức đã dụ dỗ được các cô nương đều "lòng như mở hội", chỉ thiếu chút nữa là hôn chụt một cái trên má nàng rồi.

Cái gọi là bản lĩnh của nữ quan mai mối được rèn luyện hàng ngày đã hiển thị rõ như thế, không bội phục không được.

Sau khi nói chuyện phiếm xong thì nên nhắc tới chính sự, coi bộ chư nữ đều có ấn tượng không tốt lắm về Sở Mộ Từ nên còn tồn tại băn khoăn, để xem Thẩm Ngọc Chiêu che giấu lương tâm bằng cách nào để có thể đem Sở Mộ Từ khen đến tận trời.

"Thái tử điện hạ là ai? Là một vị Thái tử tài mao song toàn hào hoa phong nhã tuyệt thế, đối đãi với người khác rất nhiệt tình cởi mở, tính cách chính trực thiện lương, ai có thể gả tiến phủ Thái tử, đây tuyệt đối là phúc khí do kiếp trước tu luyện tốt lắm mới có! Ngàn vạn lần đừng nghe những lời nói

bóng nói gió đồn thổi bên ngoài, thường thì người ta không bàn về bồ đào ngọt như thế nào mà chỉ chăm chú nhắc đến "nho hái xanh", đây đều là do có lòng ganh tỵ nên muốn quấy phá. Hiện thời cơ hội làm rạng rỡ tổ tông nâng lên giá trị bản thân ta đã bày ở trước mặt chư vị, có thể khiến cho Thái tử hạnh phúc hay không, đổi lại được điện hạ cam tâm tình nguyện dặt tay trăm năm, vậy thì phải nhờ vào năng lực của các vị!"

Lời nói này làm cho chúng nữ xoa tay nhao nhao muốn thử, trong số đó Tiên tiểu thư còn cố ý hỏi một câu: "Cầu xin Thảm đại nhân báo cho, ngày thường Thái tử điện hạ yêu thích cái gì, ta cũng muốn chuẩn bị trước cho tốt."

"Thái tử điện hạ thích nghe khúc xem vũ, các vị đến lúc đó cứ đem cả đời tuyệt học đều biểu hiện ra thì tốt rồi, đặc biệt phải chú ý phẩm vị của điện hạ không tầm thường, thích thiên vị cho những nữ tử lớn mật phóng đảng, các vị cũng không nên quá thận trọng."

"Vậy... vậy thích hợp sao?" Có vị tiểu thư ngượng ngùng lên tiếng, Giang Trần nhìn bộ dáng ngượng ngùng kia thật muốn phun ra.

Thảm Ngọc Chiêu giọng nói vững vàng: "Yên tâm, ta sẽ ở bên cạnh chiếu ứng, tuyệt đối không thể xảy ra sai lầm."

"Thảm đại nhân không hổ là bà mối đệ nhất kinh thành!"

"Quá khen quá khen, ta cũng chỉ là suy nghĩ cho hạnh phúc cả đời của Thái tử và chư vị mà thôi, nhìn thấy các vị có được nhân duyên mỹ mãn, ta liền an tâm."

Giang Trần rút cuộc không chịu nổi giọng điệu vô sỉ như thần côn giang hồ của nàng, yên lặng xoay người rời khỏi phòng bao. (Thần côn: danh hiệu mang nghĩa châm biếm, nói về thầy bói hoặc thầy pháp hoặc những người làm bộ có khả năng siêu phàm để lừa gạt người khác)

Gần đây chuyện tình khiêu chiến ranh giới tột cùng của tâm lý Giang Trần xảy ra quá nhiều, hẳn cần bình ổn tâm tình.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 8: Điều Vì Muốn Tốt Cho Ngài

Edited by Bà Còm

Sáng sớm ba ngày sau, mặt trời còn chưa nhú dạng ở phương đông, kiểu liễn của chư vị tiêu thư đã đến cửa phủ Thái tử.

Sở Mộ Từ thay y phục xong, có chút lười nhác híp mắt đi ra, vừa vặn gặp Thẩm Ngọc Chiêu cũng chậm chạp hiện thân ở đình viện bên kia, sau khi đưa cho Giang Trần trái táo bị gặm sạch sẽ chỉ còn lõi, bèn nâng bộ mặt than vạn năm tiến lên chào hỏi.

"Điện hạ thức dậy thực sớm, chẳng lẽ là dự cảm được chuyện tốt sẽ tới cửa, cho nên kích động đến mức ngủ không được?"

"Bản cung còn không có đói khát khó nhịn như Thẩm đại nhân nghĩ đâu." Hẩn nhẹ nhàng lướt qua phía sau nàng, "Như thế nào, chẳng lẽ Thẩm đại nhân đã lựa chọn nhân tuyển thật tốt rồi? Quả nhiên là bà mỗi đệ nhất kinh thành, hiệu suất không phải chỉ cao bình thường."

Thẩm Ngọc Chiêu nghiêm trang: "Thay điện hạ nạp phi là chức trách trọng tâm của thần, thần một chút cũng không dám trì hoãn."

Sở Mộ Từ vẻ mặt trong phút chốc trở nên thâm trầm: "À? Nói như vậy, Thẩm đại nhân đang cực kỳ hy vọng Bản cung thành thân rồi? Khanh ngược lại còn nóng lòng hơn so với Bản cung?"

Cái bộ dạng cố ý gây sự này nhìn thấy một lần khó chịu một lần, Thẩm Ngọc Chiêu nhìn hần từng bước từng bước tới gần mình, rất có loại xúc động muốn tát cho hần một cái, bất quá nghĩ tới nghĩ lui một hồi vẫn là nhịn được, chỉ linh hoạt lách mình đứng sau lưng Giang Trần: "Điện hạ sao lại nói như vậy? Rõ ràng điện hạ đã từng oán giận thần đối với nhân duyên của điện hạ không hề bụng, thần lúc này mới phải hy sinh thời gian nghỉ ngơi chỉ để điện hạ cao hứng - - Các tiểu thư quan gia đều đang chờ đợi, điện hạ phải chú ý thân phận thận trọng từ lời nói đến việc làm, nếu không dễ dàng đập phá chiêu bài của thần."

"Thận trọng từ lời nói đến việc làm?" Sở Mộ Từ hừ nhẹ một tiếng, "Là Bản cung chọn các nàng hay là các nàng chọn Bản cung chứ?"

Nàng nghiêm túc trả lời: "Người ta còn không nhất định có thể chọn trúng điện hạ đâu, ngài trước tiên đừng quá kiêu ngạo."

"..."

Thẩm Ngọc Chiêu hướng về Giang Trần đưa tay làm hiệu, Giang Trần chạy chậm tới bảo kiệu phu đem màn kiệu đều vén lên, để cho các tiểu thư đi ra cho Sở Mộ Từ xem qua. Làm xong hết thấy hần bèn cực kỳ bi thương xoa mặt đi, quả thực ngay cả liếc mắt nhìn một chút cũng không có đủ dũng khí.

Sau đó Sở Mộ Từ liền đứng nguyên tại chỗ, trơ mắt nhìn đám người được chọn làm Thái tử phi tương lai có thể so với mãnh thú và dòng nước lũ theo thứ tự bước xuống nhuyển kiệu, ở trước mặt hần đồng loạt xếp thành một hàng.

Nói thật, dưới những ánh mắt nóng bỏng không chút nào che dấu nhìn soi mói, ngay cả hần cũng nhịn không nổi muốn tìm một chỗ tạm thời tránh đi một chút.

"Thăm đại nhân, đây là..."

"Các tiểu thư thật sự đều là chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn." Thăm Ngọc Chiêu một mặt cảm thán tự đáy lòng, một mặt mang cái ghế đến cường chế đề hấn ngồi xuống, "Điện hạ trước tiên đừng nóng lòng, chúng ta nên cho các nàng thời gian để biểu lộ tài nghệ, dù sao chỉ có dung mạo xinh đẹp còn chưa đủ, Thái tử phi cần phải phát triển toàn diện."

"Bản cung tinh táo cực kỳ, một chút cũng không nóng lòng muốn đứng dậy." Đại khái là do lây chứng mặt than, tuy Sở Mộ Từ trong nháy mắt nửa điểm vui vẻ cũng không có, nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc giống như đang hướng di thể cáo biệt, "Không biết Thăm đại nhân đối với hai chữ "Xinh đẹp" định nghĩa thế nào?"

"Đây còn phải hỏi sao? Thần đã dựa theo đầy đủ tiêu chuẩn xinh đẹp chọn lựa để điện hạ xem xét đây." Trả lời cực kỳ hời hợt.

"Vì vậy liền tìm đến những người này?"

Thăm Ngọc Chiêu nghiêm mặt nói: "Đây đều là những vị ưu tú nhất được trúng tuyển, điện hạ không cần phải cảm tạ thần, cũng không cần cảm thấy tự ti mặc cảm không xứng với các tiểu thư này, các nàng đều có trái tim hết sức chân thành, nếu đã chịu đến nghĩa là đã công nhận điện hạ."

Sở Mộ Từ suy tính có nên hắt nước trà đang cầm trong tay lên mặt nàng hay không: "Cho nên khanh đã khiến Bản cung trở thành người thu phế phẩm..." Nói còn chưa dứt lời liền bị đối phương bịt miệng.

"Đã khuyên qua điện hạ phải chú ý hình tượng! Đây không chỉ là vấn đề cá nhân của điện hạ, mà còn quan hệ đến sự hòa thuận của bệ hạ và quân thần nữa đây!"

Khóe môi hần nhếch lên, cũng không có né tránh, ngược lại nhanh như tia chớp nhân tiện cầm giữ cổ tay của nàng: "Thầm đại nhân có ý muốn tạo ảnh hưởng với triều thần sao?"

"Thần là toàn tâm toàn ý vì điện hạ suy nghĩ."

Nàng đón ánh mắt nhìn chằm chằm của hần không tránh không né, giọng điệu chuyên nghiệp, Sở Mộ Từ rốt cục bị sự vô sỉ của nàng đánh bại, liếc mắt nghiêng đầu đi, bực mình khoát tay.

"Có tài nghệ gì thì cứ biểu hiện ra, nhanh lên đừng chậm trễ nữa."

Thầm Ngọc Chiêu hướng về phía sau nháy mắt, các tiểu thư đạt được chỉ thị lập tức xuất ra tuyệt kỹ, hát khúc liền hát khúc, đánh đàn liền đánh đàn, múa lụa liền múa lụa.

Rồi sau đó, hát khúc thì hát lạc giọng, đánh đàn thì gảy đến đứt dây, Triệu gia tiểu thư rằng hô tư thái cũng không tệ lắm, nhờ khiêu vũ mà có thể đem tướng mạo thiếu sót che dấu, ai ngờ bởi vì múa quá nhập tâm, đem dải lụa trên tay quất vào mặt Sở Mộ Từ...

Giang Trần làm khán giả đứng xem trận "quần ma loạn vũ" này, đầu đã mau chóng rút sâu vào trong cổ áo, hần hoàn toàn không có cách gì lý giải, chủ tử nhà mình vì sao vẫn còn có thể mặt không đổi sắc tim không đập loạn nhiệt liệt vỗ tay ca ngợi, nàng hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ sao? Nàng quả thật không quan tâm cho kiếp sống nữ quan mai mối của mình bị bôi nhọ một khoản sao?

Đúng vậy, nàng hần là cảm thấy không sao cả, chính nàng cũng đã nói, da mặt mỏng sẽ không biết nói láo, khẳng định không đảm đương nổi nghề bà mối - - phỏng đoán nàng đã tu luyện tới mức da mặt dày như tường thành mười trượng rồi.

Bởi vì các tiểu thư trước đó đã được Thảm Ngọc Chiêu ám áp nhắc nhở, biết rõ Thái tử điện hạ thích cô nương lớn mật phóng túng, bởi vậy hết thảy đều cố gắng biểu hiện ra hình thể "Mỹ" nhất, ánh mắt quyến rũ tung bay, tay ngọc uyển chuyển mời chào, thậm chí vị Tiền gia tiểu thư còn quá mức nhanh nhẹn dũng mãnh, thậm chí hướng đến trước mặt Thái tử, cặp mông mập mạp run lên như sóng thủy triều, vừa lắc mông vừa cố gắng hướng Sở Mộ Từ với tới.

Có thể không cần tốn nhiều công sức sàng lọc cũng có thể đem những thứ "ngưu đầu mã diện" tập trung một chỗ, coi như là một kỳ tích nhất rồi.

Trong lòng tức giận, gan như lửa đốt, Sở Mộ Từ cắn chặt hàm răng, yên lặng nhặt lên con dao gọt trái cây trên bàn, ai ngờ bị tay mát lạnh lẽ của Thảm Ngọc Chiêu một chương bỏ vào mu bàn tay, con dao bị tuột tay văng ra.

Lập tức mọi người tại đây đều thấy được uy lực phát sinh tai nạn khi Sở Mộ Từ nóng giận, con dao bị tuột tay văng ra thế nhưng lực đạo vẫn chưa giảm, giống như mọc mắt bay đến cắm phập vào chân trái của Tiền gia tiểu thư.

Tiếng rú như giết heo vang dội khắp không trung.

Giang Trần đột nhiên bình tĩnh trở lại, hắn biết rõ nếu đã xảy ra huyết án mô hình nhỏ, trò khôi hài tuyên phi hôm nay sẽ không thể nào tiến hành tiếp tục được, hy sinh một người sẽ mang lại hạnh phúc cho một đám người, đây là chuyện mua bán có lời, huống chi Tiền gia tiểu thư đầy đặn như vậy, có đồ chút máu cũng sẽ không suy yếu hơn một chút nào.

Mang theo suy nghĩ lạc quan như thế, động tác của hắn lập tức trở nên nhanh nhẹn, phân phó bọn hạ nhân đưa Tiền gia tiểu thư đi xem đại phu, sau đó đem các tiểu thư khác đang bị kinh hãi nhét vào kiệu, thuận tiện đề thấp giọng giải thích cho các nàng.

"Chuyện này thực tế chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, bình thường Thái tử điện hạ chắc là sẽ không táo bạo dễ giận như vậy..." Đúng mới là lạ.

Thẩm Ngọc Chiêu thông dong cúi người nhặt con dao dính máu lên lau sạch sẽ, vừa gọt lê vừa đi về hướng các nhuyển kiệu.

"Trong cuộc đời làm quan mai mối của ta cũng có lúc phát sinh loại chuyện như vậy, ta sâu sắc bày tỏ lòng tiếc nuối, nhưng thỉnh chừ vị ngàn vạn lần không nên hoài nghi nhân cách của điện hạ, điện hạ là 100% quân tử văn nhã con cưng của trời, sở dĩ khác thường chỉ vì trúng vào lúc mỗi tháng có vài ngày tâm tình không tốt mà thôi."

Trong đó một vị tiểu thư nhỏ giọng: "Hóa ra Thái tử điện hạ cũng mỗi tháng bị "loại ngày" như vậy quấy nhiễu à."

Thẩm Ngọc Chiêu thành khẩn gật đầu, chỉ kém thề với trời: "Dù sao chỉ như vậy mới có thể chứng tỏ điện hạ cũng giống như bá tánh bình dân, điện hạ vì muốn thành một Thái tử tốt mà đã dốc hết tâm can."

Mọi người cùng lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ, chỉ có Giang Trần buồn bực đến thiếu chút nữa hộc máu chết tươi.

Rất rõ ràng, nữ nhân này bôi đen Thái tử đã đạt đến cảnh giới cao cực độ.

Vì vậy Thẩm mỗ dễ dàng phui bỏ sự tình liên quan tới mình, nói năng khéo léo dụ dỗ chừ nữ rời phủ Thái tử, nói cho các nàng biết chờ thông báo để định ngày tiếp tục, rồi sau đó xoay người trở về chỗ cũ, đem quả lê đã được gọt vỏ khéo léo đưa cho Sở Mộ Từ.

Sở Mộ Từ cặp mắt phượng lộ ra tia sáng u trầm, không hề chớp mắt nhìn nàng chằm chằm, hai người tiếp tục giằng co, hấn không đưa tay ra nhận, nàng cũng không thu tay lại.

"Điện hạ không cần lo lắng, Tiền tiểu thư không có bệnh phù chân, thần trước đó đã điều tra qua rồi."

Một câu này thành công phá tan bầu không khí trầm mặc

Lời còn chưa dứt, hần bỗng nhiên đứng bật dậy, một giây trước khi nàng kịp phản ứng đã ôm ngang người nàng, cho dù nàng dùng sức giãy giụa cũng không hợp tác, chỉ sải bước hướng về chính phòng, ngay cả bóng lưng đều lộ ra vẻ u ám hàm súc.

Giang Trần đứng nguyên tại chỗ, trưng ra bộ điệu ngu xuẩn đưa mắt nhìn bóng lưng hai người rời đi, chỉ sâu thẳm tận đáy lòng đang thầm gào thét.

Ngọn gió tai họa kia đang thổi về hướng nào đây? Nhìn thế nào cũng không có dấu hiệu ầu đã, ngược lại giống như là muốn động phòng rồi sao? Chủ tử, thuộc hạ đã sớm khuyên ngài đừng đùa với lửa, lần này coi bộ có dựa vào miệng lưỡi cũng không tránh thoát rồi!

Làm hộ vệ cho vị nữ quan mai mối này mà tâm tính của hần lại quá thiện lương thì quả thật quá mệt mỏi.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 9: Bản Cung Thấy Khanh Hợp Ý

Edited by Bà Còm

Bởi vì Thảm Ngọc Chiêu phản kháng cực kỳ mãnh liệt, vì thế nàng trên căn bản là bị Sở Mộ Từ khiêng chúc đầu xuống trở về chính phòng.

Cho đến khi "Ầm" một tiếng bị ném trên giường, nàng rốt cuộc mới có cơ hội thở dốc, hé ra nụ cười trên khuôn mặt than bị máu dồn xuống đến mức đỏ bừng, nhìn tựa như trái cà chua bị đóng băng.

"Điện hạ, phủ Thái tử quá nhiều tôi tớ, ngài làm chuyện như vậy dễ dàng dẫn tới lời đồn đãi nhảm nhí."

"Thảm đại nhân mà cũng sợ hãi lời đồn đãi nhảm nhí sao?" Thần sắc hần như đang mỉm cười, "Cái gọi là lời đồn đãi nhảm nhí không phải Thảm đại nhân đều để Bản cung rước lấy sao."

"Điện hạ cũng không thể oan uổng thần như vậy." Thảm Ngọc Chiêu nghiêm nghị trả lời, "Thần vì hôn sự của điện hạ tận tâm tận lực, cố ý tìm nhiều tiểu thư bất tự vượt qua thử thách để có thể xứng đôi với điện hạ, vậy mà điện hạ không thềm cảm kích khiến cho thần rất thương tâm, phải biết là thần chấp nhận nguy hiểm bị đập chiêu bài đấy."

Sở Mộ Từ liếc nàng một cái: "Chiêu bài của Khanh vốn nên bị đập, sớm từ quan quy ẩn, miễn cho Bản cung mỗi lần gặp Khanh một nữ nhân lâm triều đều

cảm thấy không vừa mắt."

"Thần cũng không thích lâm triều đâu, người ta thảo luận đại chính sự, thần lại chỉ có thể ở bên cạnh nghe, rất tịch mịch rất cô độc." Nàng híp mắt chăm chú ngắm nhĩa móng tay vừa mới sơn, một hồi lâu lại ung dung bổ sung một câu, "Nhưng thần không thể từ quan, nếu không sẽ làm rất nhiều nhân duyên bị bỏ lỡ, thần đã thề phải đem tình cảm vĩ đại của phụ mẫu đã qua đời tiếp tục kéo dài không ngừng, cho đến trăm năm."

Hắn lười phản ứng với bộ dạng lưu loát phân trần của nàng, bỗng dung môi mỏng cong lên cười rất tà mị: "À? Thảm đại nhân vì sao hết lần này tới lần khác chọn lựa cho Bản cung sợi tơ hồng chất lượng kém nhất?"

"Cũng đâu phải, thần đối xử với tất cả mọi người đều như nhau."

"Mang những nữ yêu quái cả đời không ai thèm lấy vào phủ Thái tử, cũng chỉ có khanh mới làm ra được." Hắn mỉm cười, từng bước từng bước tiến gần trước giường, "Thế nào, cố ý chọc giận Bản cung sao? Muốn thấy Bản cung ói ra à?"

Kỹ năng mặt không chút thay đổi mà ghen chết người thật bất chước giống nàng như đúc, hắn cũng rất am hiểu vừa tươi cười vừa đùa giỡn bỉ ổi.

Càng ngày khoảng cách càng gần khiến Thẩm Ngọc Chiêu có cảm giác nguy cơ, nàng làm bộ như không có việc gì đứng dậy, quyết định sớm rút lui khỏi địa phương đầy thị phi đang có kẻ bị bệnh thần kinh tồn tại này.

Kết quả không đi hai bước liền bị đối phương một lần nữa kéo trở về, Sở Mộ Từ ấn nàng sát vào đầu giường, hai tay chống bên tai nàng, mặc cho suối tóc như mực rủ xuống mặt nàng.

"Nếu Thảm đại nhân không muốn nghiêm túc chọn phi cho Bản cung, Bản cung cũng không thể chịu thiệt thòi mới đúng, dù sao cũng phải suy nghĩ chút

biện pháp đèn bù đau khổ."

"Điện hạ thỉnh tự trọng, thần đã nhấn mạnh vô số lần, không phải là thần không nghiêm túc, chỉ là điều kiện có hạn, cô nương không sợ chết thực tại quá ít mà thôi..." Thẩm Ngọc Chiêu muốn dùng cây quạt ngăn một khoảng cách an toàn ở giữa hai người, bất đắc dĩ bị hấn vững vàng giam cầm không thể nào thoát thân, chỉ có thể thâm trầm thở dài, "Điện hạ nếu cứ tiếp tục "kén cá chọn canh" như vậy, chỉ sợ sau này không cưới được tức phụ đâu, đường đường là một Thái tử mà ngay cả tức phụ cũng tìm không thấy, truyền ra thì hai ta đều mất mặt."

Sở Mộ Từ ha ha cười lạnh: "Các nàng sợ chết, vậy Thẩm đại nhân cũng sợ chết sao?"

"... Thần coi như cũng sợ chứ, ai bảo đây là bệ hạ thỉnh cầu, không thể không làm theo."

"Thẩm đại nhân vĩnh viễn đều nói thẳng tuột như vậy, không sợ Bản cung nghe được cực kỳ bi thương à?"

Nàng nghe vậy thuận tay dùng cây quạt phẩy phẩy cho hấn vài cái, giọng nói ân cần: "Vậy điện hạ chuẩn bị khi nào thì "Tuyệt", thần nhất định tận hết sức lực hỗ trợ."

Hấn không nói gì, gọn gàng linh hoạt giựt lấy cây quạt của nàng ném sang một bên, nan quạt ngà voi đụng vào nhau, phát ra âm thanh lạnh lẽo.

"Điện hạ, đây chính là quạt bệ hạ ban thưởng, cũng quan trọng như mũ cánh chuồn vậy."

"Rót bể Bản cung sẽ mua đèn cho khanh." Hấn cao quý lãnh diễm liếc nàng, "Hiện tại Bản cung muốn cùng khanh nói chính sự."

Câu nói "Rót bể điện hạ căn bản không đèn nổi" đã chực rời khỏi miệng, nhưng Thẩm Ngọc Chiêu rốt cục vẫn nghe được vài phần ý tại ngôn ngoại, nàng rất nể tình im miệng gạt đầu, ý bảo hắn cứ tiếp tục nói.

Sở Mộ Từ thấy nàng ngoan ngoãn, khoe miệng ý cười sâu hơn, từng chữ từng câu chậm rãi nói: "Theo Bản cung thấy, không bằng khanh cứ ở lại phủ Thái tử, làm chính phi của Bản cung cho đủ số."

Thẩm Ngọc Chiêu nhất thời sợ hết hồn, trên mặt viết hàng chữ "Người có tình trêu chọc ta", nàng gấp rút nhìn quanh tìm khe hở để có thể thoát thân, nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh đáp lại.

"Điện hạ cho dù muốn trả thù trừng phạt thần cũng xin không cần lựa chọn cách này được không? Dù sao thần còn muốn sống thêm vài năm, ngài cần gì đuổi tận giết tuyệt?"

"À? Thẩm đại nhân vì sao lại nói như vậy? Khanh là tâm phúc bên cạnh phụ hoàng, được long uy phù hộ, nhất định có thể sống lâu trăm tuổi."

Thẩm Ngọc Chiêu chân thành nói: "Long uy của bệ hạ nhiều lắm là để bảo vệ long thể, dư ra không đủ để cho thần hưởng phúc lợi, thần đến số chết vẫn phải chết thôi."

"Cũng tốt." Sở Mộ Từ học giọng điệu của nàng, "Có câu "Sống cùng giường tử cùng huyệt", đến lúc đó Bản cung sẽ xem xét cùng đi với khanh."

"... Điện hạ đừng nghĩ quẩn như vậy, kỳ thật điện hạ chỉ cần bỏ đi ý niệm cưỡi thần trong đầu, vậy thì mọi người đều vui vẻ rồi."

Hắn nghe vậy quyết đoán lắc đầu: "Không thể nào!"

"..."

"Bản cung từ nhỏ đã sủng khanh, chuyện gì cũng đều nhân nhượng khanh, nhiều năm như vậy chẳng lẽ khanh ngay cả một chút cảm giác cũng không có?" Sở Mộ Từ làm ra bộ dáng cô đơn tình thâm, giơ tay lên chậm chậm vuốt mái tóc của nàng, lời nói ra khỏi miệng lại không ăn nhập chút nào, "Huống chi khanh cố ý tìm đến cho Bản cung đám "dưa vẹo táo nứt" kia, không phải là muốn ngăn cản Bản cung thành gia hay sao? Khanh không muốn giúp Bản cung nạp phi, chỉ sợ đang nghĩ tự mình ra trận chứ gì?"

"Không, nào có chuyện đó." Thẩm Ngọc Chiêu vốn là mặt than mà trong nháy mắt mặt cũng phải co quắp vài phần, nàng sờ sờ cánh tay bị kích thích đến nổi da gà, nghiêm túc tự hỏi vì sao nam nhân này có thể vô sỉ tự kỷ đến chỗ hết thuốc chữa như vậy, "Tha thứ thần chưa từng có ý tưởng này, hơn nữa điện hạ sủng ái thần khi nào thế nhỉ, thần cũng quên mất rồi."

Rõ ràng trong trí nhớ của nàng, hỗn đản này chỉ biết thả sâu róm vào trong áo của nàng, hoặc cho tro than vào trong giày của nàng, nếu không thì chính là trước mặt mọi người chậm rãi đọc to thư tình của nàng... Dù sao có hẳn xuất hiện là sẽ có tai nạn.

Về phần nhân nhượng gì đó đều là vô nghĩa, một lần cũng chưa từng gặp qua.

Sở Mộ Từ cũng không tức giận, nhưng đồng dạng cũng không buông nàng ra, ngược lại làm trầm trọng thêm bằng cách vừa cười thâm trầm vừa đưa tay vuốt trên người nàng, lướt qua cần cổ bóng loáng cùng xương quai xanh mảnh mai, rồi đến đôi bầu ngực đang ngạo nghễ đứng thẳng...

"Đồ lưu manh!" Thẩm Ngọc Chiêu đập "bốp" một cái lên móng vuốt đang vuốt ve nàng, sau đó cũng ngay trong khoảng khắc đó ý thức được tựa hồ ngôn ngữ quá khích không phù hợp với khí chất ưu nhã của nữ quan, lập tức ho khan đổi giọng, "À... Thần bản thân là đồ lưu manh, vì thế cùng điện hạ tiếp xúc gần gũi quả thực không thể tha thứ, thần nên vội vàng trở về phòng rồi."

Đuôi mắt dài của hắn nhướn lên: "Đi đâu? Dứt khoát ở chỗ này ngủ cùng Bản cung để bù lại đi, thuận tiện bồi dưỡng tình cảm."

"... Hai ta dường như đã biết nhau gần mười năm rồi." Bồi dưỡng tình cảm cái lông, chỉ muốn cầm gối đầu đập người một phát.

"Người ta thường nói "Làm bạn càng lâu thì càng dễ nảy sinh tình cảm yêu đương", khanh là người chịu trách nhiệm làm mai dẫn mối, cần phải hiểu được đạo lý này."

Cái kiểu nói "Làm mai dẫn mối" cứ như đang so sánh nàng với những bà mối tầm thường tràn ngập phố phường, nhất thời làm cho cơn giận của Thẩm Ngọc Chiêu bay thẳng lên não, nàng không chút nào nghĩ tới phải phí công cùng hắn tranh luận về định nghĩa của "bằng hữu" và "ái nhân", dù sao tiếp tục lảm nhảm khiến nàng lo lắng mình sẽ trực tiếp phóng hỏa đánh nhau.

"Điện hạ có thể nói lỏng tay không? Cùng lắm thì vài ngày nữa thần lại tìm người thích hợp cho ngài, xin ngài không cần phải gieo họa cho thần."

Sở Mộ Từ bí hiểm nở nụ cười: "Thực tiếc nuối, Bản cung hết lần này tới lần khác chỉ thích Thẩm đại nhân mà thôi, ăn nói khéo léo cứ như mật rót vào tai, cơ trí đến nỗi trong một khắc có thể xuất ra trăm kế, xinh đẹp như hoa, văn võ song toàn - - quả thực có thể khiến người xúc động tới mức muốn đem "gạo nấu thành cơm"."

Ta đã làm gì đến nỗi dẫn đến kết quả liên quan đến "gạo nấu thành cơm" chứ?

"Thần cực kỳ đồng ý về những đánh giá đúng trọng tâm của điện hạ, nhưng tuyệt không đồng ý đề nghị của điện hạ." Thẩm Ngọc Chiêu thấy khuyên can mãi cũng không được, quyết định thật nhanh chọn lựa thủ đoạn bạo lực cưỡng bách đột phá phòng tuyến, "Điện hạ, xét thấy sáng nay còn có chuyện quan

trọng trong người, thứ cho thần không thể phụng bồi, chúng ta "Núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt"..."

"Sốt ruột đi hẹn hò với Ngũ đệ sao?"

"..." Nàng duy trì ý muốn đẩy ra tư thế của hấn, vẻ mặt cứng ngắc, "Thần là nữ quan mai mối, đương nhiên phải đi thực hiện nhiệm vụ của nữ quan, phải biết đề độ không thiếu nam nữ si tình chờ thần đi giải cứu đây."

Sở Mộ Từ cười nhưng giống như không cười: "Khanh trước tiên nên giải cứu Bản cung đã chứ?"

Mắt thấy hấn lại muốn tiến hành động tác vô lễ vòng thứ hai, Thẩm Ngọc Chiêu cơ trí phản ứng - - hoặc nói đúng ra là "Chó cùng rút giậu", bèn dùng sức một cước đạp vào góc giường, dồn khí đan điền hét lớn một tiếng.

"Người đâu! Bất thích khách bảo vệ Thái tử - - "

Lời còn chưa dứt, giường lớn bằng gỗ hoa lê bỗng nhiên sụp đổ, tấm màn trúc vẫn trong nháy mắt bao hai người kín mít.

Thẩm Ngọc Chiêu: "..."

Nàng chết cũng sẽ không thừa nhận bởi vì lực đạo của mình quá lớn, đây rất rõ ràng là do sự xui xẻo của Sở Mộ Từ gây ra, làm sập luôn một cái giường lớn tốt như vậy.

Nhưng mà thực tế chứng minh nàng cũng không có thời gian để cân nhắc lung tung, việc cấp bách là phải vội vàng từ trong mảnh hỗn độn này bò ra ngoài.

Khi Giang Trần nghe được động tĩnh mang theo một đám thị vệ quý phủ đuổi tới, liếc mắt liền nhìn thấy chủ tử nhà mình cùng Thái tử điện hạ che rèm

giấy giụa không ngừng, hấn làm bộ điệu như thiếu nữ che miệng kinh ngạc, ngu ngơ một lát rồi lập tức rất ám muội hướng về sau lưng khoát khoát tay.

"Điện hạ đang cùng Thâm đại nhân chơi giỡn, chúng ta đừng nên phá đám thì tốt hơn, tản đi đi."

Cũng không ai biết, lúc này tuy hấn đang cực lực bảo trì trấn định, kỳ thật trong lòng sớm đã bật nắp nồi, tiếng lòng sôi trào thiếu chút nữa bật thốt ra.

Chủ tử ngài quá anh minh rồi, hóa ra là đã sớm có quyết định! Nói thu phục Thái tử liền thu phục ngay, đến cả giường lớn cũng có thể làm gãy, đó là một quyết đoán gan dạ sáng suốt kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ đến độ nào đây chứ! Thuộc hạ đời này thề sẽ cùng ngài lăn lộn!

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 10: Tranh Chấp Khi Thượng Triều

Edited by Bà Còm

Trong vài ngày liên tiếp, Thẩm Ngọc Chiêu đều trốn tránh Sở Mộ Từ cứ như tránh ôn thần - - đương nhiên, ở trong mắt nàng Sở Mộ Từ vốn là ôn thần.

Vì tránh cùng xuất hiện với Sở Mộ Từ ở cùng một địa điểm, nàng ngay cả cơm cũng sai Giang Trần đến trừ phòng lấy về, cần đi giải quyết chuyện gì cũng vội vàng cứ như "di hình đổi ảnh" vậy, buổi tối ngủ thì đóng chặt cửa sổ, bên trong còn rải bàn chông bằng đinh sắt, quả thực so với đề phòng trộm cướp còn chu đáo hơn.

Kết quả Sở Mộ Từ không tới, nhưng Giang Trần lại sống trong nỗi bất hạnh.

"Chủ tử ngài thật không có nhân tính!" Vị hộ vệ xui xẻo rung rung nước mắt lên án công khai.

"Ta đôi người như thế nào? Làm sao ta có thể đoán được sáng sớm người đột nhiên nhớ đưa cháo tới chứ?"

Giang Trần ngồi dưới đất, ôm lấy bàn chân bị châm thành cái sàng, mặt mũi tràn đầy bi phẫn: "Thuộc hạ rõ ràng mỗi ngày đều đưa bữa sáng vào thời gian này!"

Hắn nói là sự thật, Thẩm Ngọc Chiêu trong lòng biết rõ, nhưng trên bộ mặt than của nàng nhìn không ra bất kỳ sự áy náy nào, nàng chỉ biết ngụy biện: "Vậy sao ngươi không né tránh? Tiền Tổng quản Ngự lâm quân mà ngay cả kinh công cũng không luyện cho tốt, truyền đi ta cũng còn cảm thấy mặt mất thay ngươi đấy."

"... Là ngài cô phụ tín nhiệm của thuộc hạ! Ai có thể ngờ ngài ở trong phòng gài bẫy như thế chứ?!"

Nàng không nhanh không chậm từ trong lòng ngực rút ra một tấm ngân phiếu đưa cho hắn, vô cùng kiên nhẫn khuyên giải: "Đừng cần nhần nữa, ta thật sự không phải cố ý."

"..." Giang Trần liếc mắt nhìn giá trị của tấm ngân phiếu, vừa âm thầm cảm khái chủ tử thực sự vung tiền rộng rãi, vừa khập khiễng đứng dậy, "Thôi được, coi như đây là một chút thương tích nhỏ, thuộc hạ trở về lấy vài ngày nghỉ cũng sẽ không có chuyện gì."

Thẩm Ngọc Chiêu giọng nhàn nhạt: "Đã nói là chút thương tích nhỏ rồi, sao còn phải lấy ngày nghỉ? Ngươi như vậy là bỏ bê nhiệm vụ."

"..." Vô tình vô sỉ cố ý gây sự!

"Ngươi hãy canh chừng Thái tử điện hạ kỹ càng vào, đừng để cho hắn lại ra làm chuyện thiêu thân." Nàng vừa nói vừa vờ lấy bộ quan phục, "Ta đi lâm triều một chút."

Lâm triều là chuyện nghiêm túc như thế, vậy mà nghe nàng nhắc tới một cách thoải mái tự nhiên cứ như là ra cửa đi dạo phố vậy, Giang Trần yên lặng lau đi vạch đen trên trán: "Đã hơn nửa tháng nay ngài không vào triều rồi, bộ hạ coi bộ cũng đã quên mất ngài."

"Lão quên ta không quan hệ, dù sao ta cũng không có ý định nghe lão nói bậy." Thẩm Ngọc Chiêu hừ nhẹ, "Dựa theo thế cục trước mắt, Thừa Kiên Điện coi như một chỗ tị nạn lý tưởng."

Bởi vì Sở Mộ Từ chưa bao giờ lâm triều, cho nên nàng có thể xuất hiện ở đó mà không cố kỵ, tuy nói lâm triều thì phải nghe đám đại thần hủ nho nghèo kiết hủ lậu khẩu chiến nhằm chán tới cực điểm, nhưng so sánh với sống một ngày bằng một năm ở phủ Thái tử, nàng đành phải nhẫn nhịn.

Giang Trần nghe được vài phần ân ý trong lời của nàng, không khỏi nghi hoặc: "Vậy ý ngài nói là cảm tình của ngài với Thái tử điện hạ không tốt sao?"

Thẩm Ngọc Chiêu dùng ánh mắt "sao ngươi ngu ngốc thế" liếc hắt một cái: "Ta khi nào thì có cảm tình tốt với hắn? Đầu ngươi bị lừa đá rồi sao?"

"Vậy lần trước thuộc hạ vào nhà nhìn thấy ngài cùng Thái tử..." Lời còn chưa dứt đã bị một cây kéo sắc bén kề sát tại bộ vị dưới đũng quần.

"Ngươi tốt nhất hãy quên sự kiện kia đi, nếu không..." giọng điệu u ám, "ta sẽ làm cho ngươi đoạn tử tuyệt tôn hiểu rõ cuộc đời hư ảo."

"Thuộc hạ không dám nữa!"

Nàng khinh thường đeo lên chuỗi hạt châu rồi xoay người rời đi, bóng lưng tiêu sái, chỉ chừa lại Giang Trần một mình đứng nguyên tại chỗ than thở.

Giờ Mẹo, Thừa Kiên Điện.

Hoàng đế mặc Hoàng Long bào, cao quý uy nghiêm ngồi ngay ngắn trên ghế rồng nghe triều thần thượng tấu, ánh mắt thì cứ lặng lẽ liếc về phía Thẩm Ngọc Chiêu đang đứng dưới thềm đá cẩm thạch.

Ngọc Chiêu, Ngọc Chiêu? Có nghe được tiếng lòng của trẫm hay không? Lúc vào triều không thể ăn điểm tâm như người đầu, làm cho trẫm rất khó tập trung đây...

Thẩm Ngọc Chiêu cũng không chú ý Hoàng đế nhìn lên, nàng cứ lấy từng miếng từng miếng bánh dẻo hạt sen từ trong tay áo ra bỏ vào miệng, nhai một cách đường đường chính chính không coi ai ra gì, vẻ mặt thông dong giống như mình đang ăn như vậy là vì bàn dân trăm họ trong thiên hạ.

Đây cũng không còn cách nào, ai bảo nàng vì muốn ngủ nướng nên chuyện gì cũng làm ra được, hơn nữa thiếu ăn một bữa sáng là tuyệt đối không xong.

Mãi đến khi Lưu Thị lang bên cạnh vì lòng hảo tâm đưa tay chọt chọt nàng ý bảo có người đang đề ý, nàng mới miễn cưỡng ngẩng đầu, bắt gặp Hoàng đế vừa nuốt xuống một ngụm nước bọt.

"Này... Thẩm ái khanh." Hoàng đế cảm thấy bị phát hiện như vậy có chút lúng túng, vì đề lấp liếm, ngài nhất thời cơ trí nhớ ra một chuyện liền mở miệng hỏi, "Trước đó vài ngày trẫm đã giao chuyện cho khanh, không biết khanh làm đến đâu rồi?"

Thẩm Ngọc Chiêu mặt không chút thay đổi: "Xin hỏi bệ hạ muốn nhắc đến chuyện gì?" Thật sự giả ngu.

"... Đương nhiên là chuyện Thái tử nạp phi." Hoàng đế vẻ mặt ôn hoà cố gắng hướng dẫn nàng, "Lần trước khanh đã nói với trẫm, sẽ tìm cho Thái tử tiểu thư quan gia tài mạo song toàn ôn nhu trang nhã..."

"Hỏi bệ hạ, thần cũng không nhớ rõ mình đã từng hứa hẹn như vậy." Nàng nhất định không chuẩn bị phối hợp với Hoàng đế nói hươu nói vượn, không chút nào nể tình mở miệng vạch trần, "Thần nhiều lắm là chỉ có thể bảo đảm hai điều kiện, một là nữ, hai là sống."

Hoàng đế lệ rơi đầy mặt, phỏng đoán nếu không phải đang ngay trước bá quan văn võ, chắc hẳn đã chồm tới chụp lấy vai nàng mà lắc rồi.

Đây vốn là cách thức chung đụng thông thường của hai người họ, Thẩm Ngọc Chiêu chịu trách nhiệm mặt than độc miệng, Hoàng đế thì chịu trách nhiệm sủng ái hài tử cứng đầu một cách vô điều kiện. Nhưng mà thực tế chứng minh luôn có người không thấy rõ tình thế, luôn cố gắng phải tự cho mình là thông minh thò chân xía vào, thí dụ như Hữu Thanh Kỷ lang Từ đại nhân.

"Thẩm đại nhân nói vậy sai rồi." Ông ta phản bác, "Thái tử điện hạ tuổi trẻ tài cao, thật sự là con cưng của trời, vô luận cưới ai làm thê đều là phúc phận lớn lao của cả dòng họ, Thẩm đại nhân làm nữ quan mai mối, càng không nên cảm thấy chuyện này khó khăn mới đúng."

Lời nói này quả thực làm cho Hoàng đế ngượng ngùng, phải gấp rút nháp một ngum trà để che dấu, lại nghe được Thẩm Ngọc Chiêu không nhanh không chậm thân nhiên đáp: "Lời này rất có lý."

"... Có lý?" Thật sự cho rằng "có lý" sao? Ngài thân là thân sinh phụ thân mà cũng không dám tán dương Sở Mộ Từ trái lương tâm như thế!

Nhưng hiển nhiên Thẩm Ngọc Chiêu còn có đoạn sau.

"Lời hạ quan nói vừa rồi cũng chỉ là tùy tiện đùa một chút thôi, hạ quan là nữ quan mai mối, đương nhiên phải chọn lựa chính phi tốt nhất cho Thái tử." Nàng lại xoay qua hướng mặt về phía Hoàng đế, từng chữ từng câu nói năng rất hùng hồn, "Bệ hạ, thần đột nhiên nghĩ đến thiên kim nhà Từ đại nhân cũng đã đến tuổi xuất giá, lúc trước đã từng nghe qua Từ tiểu thư kinh tài tuyệt diễm lại hiền lành biết đại thể, hợp cùng Thái tử quả thực là trời sinh một đôi."

Lúc này Từ đại nhân rút cục triệt để ý thức được cái gì mới gọi là "Tự chui đầu vào rọ", quả nhiên ở trước mặt Thẩm mỗ mà cứ loạn nhảy thì kết cục chính là mất hết mặt mũi lại còn phải bồi thêm khuê nữ. Cái trán trong nháy mắt rỉ ra mồ hôi lạnh, ông ta cơ hồ là theo bản năng đề cao âm lượng: "Thần sợ hãi! Tiểu nữ sao có thể xứng đôi với Thái tử điện hạ, mong rằng bệ hạ nghĩ lại!"

"Trẫm sớm đã nói qua, hôn sự của Hoàng thân quốc thích đều do Thẩm ái khanh toàn quyền quyết định, chuyện như vậy các khanh cứ bàn riêng với nhau là được." Hoàng đế biết rõ Thẩm Ngọc Chiêu chỉ muốn bắt nọn Từ đại nhân để hạ hỏa, vì thế cũng không can thiệp, chỉ bày ra tư thái "việc này không liên quan đến trẫm" đưa tay lên bảo: "Coi bộ hôm nay chư vị ái khanh đã hồi báo xong chính sự, bãi triều đi."

Bên cạnh thái giám công công nâng phát trần cất cao giọng điệu: "Lui - - quỳ an - - "

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Thẩm Ngọc Chiêu âm thanh rất bình ổn, Từ đại nhân thanh âm lại cơ hồ có chút nức nở, ông ta thấy người trước đầu cũng không quay lại đi ra khỏi Thừa Kiền Điện, vội vàng chạy chậm đuổi theo.

"Thẩm đại nhân xin dừng bước!"

Thẩm Ngọc Chiêu không hề báo trước đột ngột dừng lại, xoay người nhìn ông ta không kịp thu lại bước chân thiếu chút nữa là đụng trúng ngực mình, lúc này bèn phản ứng nhanh nhẹn đưa tay chống đỡ bờ vai của ông ta: "Từ đại nhân xin tự trọng."

"..." Từ đại nhân khóc không ra nước mắt, "Mong rằng Thẩm đại nhân không cần ghi hận vừa rồi ta đường đột nói thẳng..."

"Hạ quan làm sao lại ghi hận Từ đại nhân chứ?" Nàng thành khẩn nói, "Mắt thấy Từ đại nhân đã sắp sửa kết thông gia cùng bề hạ, hạ quan nào dám lỗ mãng."

Những lời này quả thực so với đánh ông ta một cái tát còn khủng bố hơn, Từ đại nhân run rẩy liên thanh thỉnh cầu: "Tiểu nữ đúng là không xứng với Thái tử, có thể thỉnh Thảm đại nhân giơ cao đánh khẽ hay không, truy tìm đối tượng khác thích hợp hơn?"

Thảm Ngọc Chiêu dù bận rộn tính kế nhưng vẫn ung dung liếc ông ta một cái: "Là vì Từ đại nhân đã hài lòng khen ngợi Thái tử hết lời, hạ quan mới không màng áp lực của triều thần dự định tác hợp một đoạn giai thoại, kết quả Từ đại nhân đảo mắt liền đổi ý rồi, là muốn đùa giỡn hạ quan hay sao?"

Tự gây nghiệt, không thể sống, liên tưởng đến nữ nhi nhà mình gả tiến phủ Thái tử đầy ắp khả năng gặp tai nạn, lại còn lo lắng tương lai chỉ sợ vẫn phải dựa vào vị tổ tông sống trước mắt này làm mai cho hai nhi tử của mình, Từ đại nhân cắn răng giậm chân một cái, nhanh chóng từ trong lồng ngực móc ra một xấp ngân phiếu đưa tới: "Những thứ này coi như là ta đền bù tổn thất tinh thần của Thảm đại nhân, thỉnh Thảm đại nhân xin vui lòng nhận cho!"

Ngân phiếu trên nguyên tắc số lượng là bao nhiêu, Thảm Ngọc Chiêu đảo mắt qua thì trong lòng đã định giá được, nàng thở dài, rất tự nhiên nhận lấy nhét bên hông, giọng nói lại tràn ngập ý tứ "thật không thể làm gì khác hơn", phảng phất như bản thân đã phải chịu rất nhiều thiệt thòi.

"Nếu đổi lại là người ngoài, hạ quan căn bản không thể mở ra loại tiền lệ này, nhưng niệm tình Từ đại nhân một mảnh thành tâm, hạ quan bất đắc dĩ phải đáp ứng, chỉ có thể làm như lúc lâm triều chuyện gì cũng không có xảy ra được chứ?"

"Đa tạ Thảm đại nhân!"

Nàng cương trực công chính gật đầu: "Cần phải vậy."

Cái gọi là bị rủi ro nhưng thoát khỏi tai họa, đại để là như thế.

Nhìn Từ đại nhân rút cục thở phào nhẹ nhõm từ từ đi xa, Thẩm Ngọc Chiêu vừa định rời đi, thành linh nghe từ phía sau truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ nhàng, ngoái đầu nhìn lại, gặp phải đương triều Tô Thái sư.

"Ngọc Chiêu." Đối phương cười tủm tủm kêu nàng, "Có thể thương lượng với ta chút chuyện được không?"

Phải nói Tô thái sư ở trong triều cũng coi như đại thần đức cao vọng trọng, vậy mà hết lần này tới lần khác cùng Hoàng đế giống nhau như đúc, nghĩa là tuy lão nhưng vẫn rất soái còn thêm không biết điều. Hơn nữa hai người luôn đối với bọn văn bối nổi lên tình phụ tử như cỏ dại lan tràn cũng là giống nhau như đúc, cho nên Thái sư mỗi lần gặp mặt đều trực tiếp gọi khuê danh của nàng - - kiểu này thật khiến người rất khó xử, dù nói thế nào thì hai người đều không có quan hệ máu mủ lại còn là đồng liêu trong triều.

"Thái sư có chuyện gì cứ nói không sao." Thẩm Ngọc Chiêu ngược mắt nhìn ông ta, làm ra một giả thiết hợp với thực tế nhất, "Chẳng lẽ cuối cùng ngài cũng nghĩ thông suốt, quyết định tiếp nhận đề nghị của bộ hạ, để văn bối tìm cho ngài một người để bầu bạn nửa đời sau?"

Thái sư nhất thời mặt già đỏ lên: "Đừng đoán mò!"

"Cũng không đoán mò đâu ạ, dù sao văn bối cũng là nữ quan mai mối, chức trách chính là thay Hoàng thân quốc thích giải quyết chuyện chung thân đại sự, ngoại trừ những thứ này thì văn bối đâu còn làm được chuyện gì khác - - đương nhiên, nếu như giá cả hợp lý, mướn văn bối đi trả thù thuê cũng có thể." Dù sao nàng có thể kéo Giang Trần đi đánh tiên phong, cùng lắm thì sau đó trong ba mươi sáu kế, nàng chạy.

"Nữ nhi không chịu ngoan ngoãn, không luyện tập cầm kỳ thư họa nữ công gia chánh, còn muốn làm thêm nghề bạo lực gì đây chứ!"

Thẩm Ngọc Chiêu sắc mặt bình tĩnh như nước, cất bước ý muốn rời đi: "Nếu Thái sư chỉ muốn tới đây giảng dạy văn bồi vài câu, văn bồi nghĩ sẽ không còn nhiều thời gian phụng bồi, lại nghĩ đến Thái tử vẫn còn đang sốt ruột chờ gặp tức phụ đây..." Hời hợt đem Sở Mộ Từ khắc họa thành ngốc tướng công trong bản vẽ dân gian.

Thái sư gấp đến độ râu ria thiếu chút nữa vênh cả lên, vội vàng nhích tới vài bước níu ống tay áo của nàng: "Ngọc Chiêu! Chờ ta một chút!"

"Thái sư, xin đừng nên dùng bị giọng điệu bị vứt bỏ mà gọi tên văn bồi, đây cũng không phải là chuyện tình trong thoại bản đâu."

"..." Thái sư ngượng ngùng buông tay ra, hạ thấp giọng lầm bầm, "Ta ra giá cao mời người làm mai cho Mộc Nhi, người có đáp ứng hay không?"

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 11: Đến Trữ Tú Cung

Edited by Bà Còm

"Mộc Nhi" trong miệng Thái sư thật ra là dưỡng tử của ông ta tên Tô Mộc, một thiếu niên ôn nhu vừa qua tuổi nhuộc quán. (Nhuộc quán: tuổi hai mươi, đánh dấu sự trưởng thành của nam tử)

Trước đây Thẩm Ngọc Chiêu đã gặp qua Tô Mộc mấy lần, ấn tượng đối với đối phương cũng không tệ lắm, tướng mạo thanh tú tạm thời không đề cập tới, trọng yếu là đối đãi người khác khiêm tốn nhã nhặn lễ độ, bất cứ lúc nào cũng mang nụ cười thuần lương vô hại, rất ấm lòng.

Cho nên sau khi nàng nghe Thái sư đề ra yêu cầu liền sáng khoái đồng ý: "Đây không thành vấn đề, nếu Thái sư đã tự mình mở miệng, dù cho không thu bạc văn bồi cũng tận hết sức đi làm."

Ngoài dự đoán, Thái sư thấy nàng gật đầu đáp ứng nhưng thần sắc ngược lại càng thêm lúng túng, nhiều lần muốn nói lại thôi, hiển nhiên là có ẩn tình.

"Ngọc Chiêu à, tình huống không phải như ngươi nghĩ đơn giản vậy đâu..."

"Chuyện vào tay văn bồi thì chưa bao giờ mai mối không thành công, chỉ cần nương tử không có dự định tránh xa thế tục xuống tóc làm ni cô, mỗi nhân duyên nào văn bồi cũng đều có thể tác hợp." Thẩm Ngọc Chiêu dừng một

chút, bỗng nhiên giọng nói pha chút cổ quái bổ sung một câu, "Tô công tử sẽ không thực thích thanh tịnh nhìn trúng tiểu ni cô chứ?"

Đầu Thái sư thoáng chốc lắc như trống bỏi: "Làm sao có thể!"

"Vậy rốt cuộc là ai ạ?"

"Là... Tú Huỳnh Công chúa."

Thẩm Ngọc Chiêu trầm mặc một hồi lâu, bình tĩnh gạt đầu: "Thật đúng là không thể ngờ, hóa ra Tô công tử rất có can đảm."

Tú Huỳnh Công chúa là vị nào? Tiểu nữ nhi Hoàng đế cung chiều tối đa tên Sở Tú Huỳnh, năm nay vừa tròn mười sáu kiêu diễm tuyệt luân, nhưng bởi vì từ nhỏ đã được phụ hoàng cùng các huynh trưởng và mọi người vây quanh sủng ái, làm cho nàng ta không biết rõ lễ đạo lý đối nhân xử thế, hơn nữa cực kỳ điêu ngoa tùy hứng, trên cơ bản chính là loại gây họa mà cũng không ai dám can.

Hoàng đế đã từng cảm khái qua, nếu ai dám cưới thân sinh khuê nữ của ngài, vậy cũng thật can dũng khí rất lớn.

Tự đó đến nay, rốt cuộc đã có nam tử hán "không biết sợ" xuất hiện.

Thái sư nghe vậy chỉ thở dài: "Kỳ thật Mộc Nhi thích Công chúa cũng không quan hệ, thân là trưởng bối ta cần phải chúc phúc cho bọn họ, nhưng ai biết giữa đường mọc ra trắc trở lan tràn, Mộc Nhi hử... Chuyện nhân duyên mắt thấy tới nơi rồi sẽ phải mất đi!"

"... Thái sư nói chuyện có thể đừng nói nửa câu được không ạ? Thỉnh nói cho văn bối biết đầy đủ sự tình, Tô công tử đến tột cùng là bị làm sao vậy?"

"Hôm đó Mộc Nhi cùng Công chúa đi chơi với nhau, trên đường hai người không biết sao dường như cãi vã rồi giận dỗi, về sau Mộc Nhi suy nghĩ rất nhiều biện pháp cũng không thể dỗ Công chúa vui vẻ lại, cho đến gần đây Công chúa rốt cục nở ra, phái người báo cho Mộc Nhi chỉ cần hắn có thể hái được hoa Thanh La trên Kỳ liên sơn thì nàng sẽ tha thứ cho hắn."

Thẩm Ngọc Chiêu cảm thấy ngoài ý muốn: "Kỳ liên sơn địa thế dốc đứng, hoa Thanh La lại khó tìm, Tô công tử sẽ không đi thật chứ?"

"Đi, nhưng đây thường xảy ra vấn đề, nếu không phải hộ vệ trong phủ kịp thời cứu viện, chỉ sợ ngay cả tính mệnh cũng đã bị mất." Thái sư vô lực đỡ trán, "Vô cùng may mắn là thân thể Mộc Nhi cũng không lo ngại, chỉ tựa hồ bị đập đầu vào đá nên trí óc không còn bình thường, trở nên táo bạo dễ nóng giận, hoàn toàn như biến thành một người khác."

"..."

Có thể đoán được, hoa Thanh La không hái được, người thì lại bị đụng ngọc rồi, Thái sư lo lắng Công chúa sẽ đối với đoạn tình cảm này lùi bước, khẳng định như vậy sẽ tăng thêm bệnh tình của Tô Mộc, chỉ sợ hắn không còn cơ hội để phục hồi như cũ.

"Ngọc Chiêu, có thể nhờ người đi dò hỏi hàm ý của Công chúa hay không?"

"Hiện tại Công chúa vẫn chưa biết chuyện này sao?"

"Ta còn đang do dự nghĩ rằng không nên nói cho nàng biết."

Thẩm Ngọc Chiêu tỉnh táo nói: "Nhất định phải nói, nàng ta nếu dám biểu hiện ra nửa điểm ghét bỏ, vẫn bồi liên khuyến khích Thái tử điện hạ ngày ngày đến cung nàng ta làm khách, xem nàng ta từ rày về sau còn gả ra ngoài nổi không."

"..." Quả thật phương thức cực kỳ có tính uy hiếp.

Vì vậy Thẩm Ngọc Chiêu coi như rất phá lệ chỉ thu Thái sư một phần tiền, công bố chờ đem chuyện này làm thỏa đáng thì sẽ bàn lại giá cả cũng không muộn, dù sao nàng ngẫu nhiên cũng có chút ít lương tâm nghề nghiệp, nhất là thời điểm đụng phải chuyện nam nữ si tình yêu nhau gặp phải trắc trở, tình thần trọng nghĩa rất dễ dàng bộc phát trong nháy mắt.

Sau khi nàng cáo biệt Thái sư lập tức trở lại phủ Thái tử, chuẩn bị định ra phương châm tác chiến.

Ai ngờ vừa mới vào cửa chính liền thấy Sở Mộ Từ đang chờ đã lâu, cười tủm tỉm bung khay đứng trong đình viện, vừa thấy nàng nhất thời chọn một khối điểm tâm làm ám khí ném qua: "Bánh lá lăng mới ra lò, cố ý làm cho khanh."

"Điện hạ tuyệt không có bộ dáng giống như muốn khao thần." Nàng mặt không chút thay đổi trở tay chụp lấy bánh lá lăng bình tĩnh ném vào trong miệng, "Đường cho thiếu, không đủ ngọt."

"Được, chờ lát Bản cung cắt nửa tháng bổng lộc của bọn chúng."

"Thỉnh điện hạ tích lũy điểm đức, không nên gieo họa cho quần chúng vô tội."

Hắn cũng không tức giận, ngược lại tươi cười càng thêm sâu hơn: "Vậy khanh ngoan ngoãn nói cho Bản cung, vừa rồi đi đâu làm gì?"

"Giang Trần chưa bẩm báo với điện hạ sao? Vào triều mà thôi."

Giang Trần mà bị tóm lại ép hỏi thì khẳng định sẽ nhả ra mà thôi, nhưng Sở Mộ Từ có tin hay không lại là chuyện khác, thật sự là nàng đi lâm triều.

"À? Thật muốn cùng phụ hoàng thảo luận chính sự hay chỉ vì để liếc mắt nhìn Ngũ đệ?"

Thẩm Ngọc Chiêu quả thực nghe không quen giọng điệu âm dương quái khí này của hắn, rất có loại xúc động muốn cởi giày ném qua nhưng nàng nhịn được, từng chữ từng câu thành khẩn trả lời: "Thần sao có thể hứng thú tham dự chính sự đây chứ? Đương nhiên là cố ý đi xem Ngũ Vương gia rồi."

Trên thực tế nàng cũng đúng là ở Thừa Kiền Điện liếc Sở Văn Khanh nhiều lần, công tử văn nhã ôn nhuận như ngọc, quá thích mắt rồi.

"..." Sở Mộ Từ ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, giống như đang muốn giết người, "Nhìn thật cao hứng nhỉ? Bản cung khuyên khanh cũng mau chóng tìm Vương phi cho Ngũ đệ đi, dù sao hắn cũng đã trưởng thành rồi."

Đó là không có khả năng, nếu mình không lợi dụng chức vụ đem Sở Văn Khanh nắm vào tay trước, ai cũng đừng mong tới gần Sở Văn Khanh nửa bước.

Nhưng mà những suy nghĩ này Thẩm Ngọc Chiêu sẽ không nói ra miệng, nàng chỉ thông dong vòng qua hắn chuẩn bị trở về phòng: "Hôn sự của điện hạ còn chưa có tin tức, có đạo lý gì phải quan tâm đến chuyện của Ngũ Vương gia?"

"Mấu chốt hôn sự của Bản cung là ở khanh đây."

Nàng làm bộ như nghe không hiểu: "Thần nhất định sẽ toàn lực ứng phó, thay ngài tìm được Thái tử phi mệnh thật cứng rắn."

Sở Mộ Từ không hờn không phiền muộn, khoan thai đi theo sau lưng nàng cho đến khi tới cửa phòng: "Bản cung sẽ không lựa lời mà nói trước..."

"Điện hạ cảm giác mình xấu tính như vậy thì cứ nói trước đi, con người của thần cũng khá tốt, nói sau cũng được."

"..." Hai người biết nhau đã lâu, hai bên đều luyện thành tim rắn như kim cương, cho nên Sở Mộ Từ cứ làm như không nghe thấy, vẫn tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình, "Đến lúc đó nếu như Khanh không tìm được nữ nhân nào lọt vào mắt Bản cung, vậy đành phải thêm chính mình vào cho đủ số."

"Điện hạ, thần cầu xin ngài đừng quá bắt bẻ, dù sao có cô nương chịu gả thì ngài nên đội ân đội nghĩa rồi." Thẩm Ngọc Chiêu dùng tuyệt kỹ mặt than, nói lời tuyệt đối vô sỉ, rồi sau đó không đợi Sở Mộ Từ trả lời lại một cách mỉa mai, trong chớp mắt nhanh chóng biến đổi đề tài, "Bất quá việc cấp bách không phải là cái này, thần trước tiên phải đi một chuyến đến Trữ Tú Cung gặp Tú Huỳnh Công chúa, hy vọng ngài phối hợp."

Đuôi mắt dài của Sở Mộ Từ nhướng lên: "Khanh lại muốn làm mai cho Tú Huỳnh sao? Tiểu tử nhà ai không sợ chết muốn cưới nàng thế?"

Vẫn còn có mặt mũi mỉa mai muội muội nhà mình, cũng không chịu nghĩ bản thân có chỗ nào tốt hơn hay không?

"Điện hạ không cần nói mát, dù sao chuyện này cũng quan hệ đến tình huống tinh thần của Tô công tử cùng hạnh phúc cả đời của tiểu Công chúa."

"Thích nhau thì cứ thỉnh phụ hoàng tứ hôn mà thôi, dù sao chỉ cần Thẩm đại nhân mở miệng, những hôn sự cho dù không hợp nhau cũng có thể biến thành kim ngọc lương duyên."

Quả nhiên không có cách gì cùng hắn thảo luận chính sự, Thẩm Ngọc Chiêu tức tối lườm hắn một cái: "Thực đơn giản như vậy thì cũng không đến mức làm cho Thái sư mặt mày ủ rũ, hiện tại, Tô công tử dường như ở vào

trạng thái tinh thần không bình thường, thần suy nghĩ "cởi chuông thì phải kiếm người buộc chuông", cần phải làm cho Công chúa đi khuyen nhủ."

Sở Mộ Từ đối với chuyện của muội muội cũng coi như đề tâm, nghe nàng nói gần nói xa không thích hợp bèn dừng bước cận kề hỏi thăm vài câu - - đương nhiên cũng có thể là hắn có lòng hóng hớt quá nghiêm trọng, hoàn toàn chỉ muốn tìm chuyện giải trí mà thôi.

Nghe qua Thẩm Ngọc Chiêu lời ít ý nhiều giải thích, hắn đại khái hiểu ra quá trình của câu chuyện, lập tức sảng khoái vung tay lên tỏ thái độ: "Muội muội không ngoan thì người làm ca ca cũng có trách nhiệm, Tú Huỳnh nếu dám can đảm "đứng núi này trông núi nọ", Bản cung liền ngày ngày đi Trữ Tú Cung tá túc, dọa chết nàng ta."

Cái kiểu nói năng vô lại này mà thân là Thái tử có thể thốt ra khỏi miệng sao? Bất quá Thẩm Ngọc Chiêu quyết định "mở một mắt nhắm một mắt" xem nhẹ, dù sao nàng cùng hắn khó có được một lần ý kiến nhất trí, nếu như nói người nào thực sự có thể chế trụ Sở Tú Huỳnh tùy hứng kia, vậy thì khẳng định chỉ có Sở Mộ Từ.

"Nói cách khác điện hạ chuẩn bị cùng đi Trữ Tú Cung sao?"

"Nếu không khanh cho rằng thế nào?"

"..."

Mặc dù rất không vui lòng cùng hắn đồng hành làm việc, nhưng xét thấy tình huống đặc thù, nàng cuối cùng vẫn lựa chọn thỏa hiệp - - lui một bước tiến vạn bước, nhìn điệu bộ này của Sở Mộ Từ, phỏng đoán cho dù nàng cự tuyệt, hắn cũng sẽ tuyệt đối tự chủ trương kè theo.

Hy vọng hắn có thể thuận lợi tạo ra hiệu quả kinh sợ cho Sở Tú Huỳnh.

Trong Trữ Tú Cung.

Lư đồng tay cầm hình thú đang tỏa hương thơm nhẹ nhàng, trên bàn chén sứ Thanh Hoa tỏa ra làn khói lượn lờ, bên trong là trà Bích Loa xuân vừa pha, Sở Tú Huỳnh mặc bộ cung trang đỏ rực xinh đẹp động lòng người, cười dịu dàng bung điểm tâm ra tiếp đãi hai vị khách không mời mà đến.

"Tam ca, Ngọc Chiêu tử, đây là bánh hương hoa đào ngự thiện phòng mới làm, ngọt mà không ngán, hai vị nếm thử."

Bình tĩnh mà xem xét, Sở Tú Huỳnh mặc dù đối với người ngoài điều ngoa ương ngạnh, nhưng đối với hai người bọn họ vẫn duy trì sự tôn trọng cơ bản nhất. Nhưng nguyên nhân thì không đồng nhất, tình cảm của Sở Tú Huỳnh đối với Thẩm Ngọc Chiêu thuộc về sự sùng bái của thiếu nữ đối với tỷ tỷ ngang ngược, còn đối với Sở Mộ Từ thì hoàn toàn 100% là sợ hãi kiêng kỵ - - ai bảo Tam ca của nàng ta là họa tinh ai gặp đều bị xui xẻo.

Sở Mộ Từ đối mặt với sự mê hoặc của mỹ thực không nhúc nhích chút nào, hần bày ra một bộ dáng huynh trưởng giáo dục tiểu muội, ngồi ngay ngắn trong ghế hoa lê rất có khí thế, mắt phượng nhướng lên giống như cười mà không cười: "Tam ca hôm nay không phải đến cộ ăn cộ uống của muội, mà là muốn cùng muội nói chính sự, muội thấy Thẩm đại nhân cũng đâu tính ăn... Thẩm đại nhân, khanh có thể ngừng lại một lát được không?"

Thẩm Ngọc Chiêu yên lặng thả xuống nửa khối điểm tâm đang ăn dở trong tay, bình tĩnh tự nhiên cầm khăn lau lau ngón tay: "Điện hạ bớt giận, ăn no mới có khí lực nói chuyện chính sự."

"Khanh làm vậy dễ khiến người khác cho rằng bản cung thường ngày ngược đãi khanh, ngay cả một bữa cơm no cũng không cho khanh ăn."

"Điện hạ đa tâm, ai cũng không rảnh ngày ngày đi đáng giá ngài, huống chi Công chúa cũng không phải là ngoại nhân, ngài muốn ăn cũng không cần che giấu."

"... Không, Bản cung không có hứng thú."

Sở Tú Huỳnh nhìn xem hai người cãi vả qua lại, chợt cảm thấy không hiểu ra sao: "Đến tột cùng là có chuyện gì muốn nói cho muội nghe à?"

"Làm mai." Lần này ngược lại hai người ngoài dự đoán trăm miệng một lời.

"Hả... Làm mai?" Sở Tú Huỳnh nghi ngờ, "Muội đâu có đề cập qua chuyện này với Ngọc Chiêu tử chứ!"

"Đúng, ta thuộc dạng không mời mà tới." Không biết sao, Thẩm Ngọc Chiêu tựa hồ phát hiện trong mắt nàng ta có một tia hoảng loạn không dễ dàng phát giác được, cái phát hiện này coi bộ không hợp lẽ thường, "Sao nào, đã đến tuổi xuất giá, muội cũng không có chút ý thức gì về việc lập gia đình sao?"

Sở Tú Huỳnh vô ý thức phản bác: "Không thêm! Tử không phải cũng chưa lập gia đình sao!"

Sở Mộ Từ nghe vậy, nhất thời dù bận rộn vẫn ung dung liếc nàng một cái: "Thẩm đại nhân là nữ quan mai mối trong triều, đương nhiên muốn thay phụ hoàng giải quyết những vụ trọng yếu nhất, còn nữa, cho dù tương lai Thẩm đại nhân có nhờ thành gái lỡ thì không có người nào nguyện ý cưới, ít nhất cũng còn có Tam ca huynh đây chăm sóc, không giống muội, "qua thôn thì sẽ không thấy tiệm" nữa."

Ai là gái lỡ thì? Mắt nhìn thấy người cũng phải cả đời không cưới được tức phụ, lại còn có tâm tư chiếm tiện nghi của người khác!

Thẩm Ngọc Chiêu không biết đang oán thâm bao nhiêu lần, nhưng mặt than vẫn không thay đổi, tuôn ra một tràng như mây trôi nước chảy: "Công chúa không cần thay ta lo lắng, chờ tất cả Hoàng thân quốc thích đều tìm được hạnh phúc cho riêng mình, ta tìm người tái giá cũng không muộn."

"Phải há... Thật ra tỷ không nóng nảy cũng có đạo lý." Sở Tú Huỳnh hiển nhiên không để lời nói vừa rồi của Sở Mộ Từ vào tai, ngược lại đột nhiên dường như nhớ ra cái gì cười nói, "Dù sao Ngũ ca cũng không tệ, muội thấy huynh ấy rất dễ tâm tới tỷ, không bằng sau này tỷ hãy suy nghĩ một chút."

Lời còn chưa dứt, chén trà trong lòng bàn tay Sở Mộ Từ đã bị hấn bóp nát, hấn thấy ánh mắt kinh ngạc của muội muội nhà mình, nghiêng răng nghiêng lợi mỉm cười: "Tú Huỳnh, vừa rồi muội nói cái gì, Tam ca hình như nghe không rõ." Hoàn toàn dùng giọng uy hiếp.

"... Muội đâu có nói gì chứ, muội cũng vậy không chuẩn bị lập gia đình, hai vị có thể trở về được rồi!"

"Không được." Hai người lại lần nữa trăm miệng một lời, Thẩm Ngọc Chiêu nâng mặt lên, một bộ dáng "giải quyết công vụ" trực tiếp nói thẳng vào chính đề, "Trong kinh thành, người nhờ ta đến cửa nhà muội làm mối quả thực đã ít lại càng thêm ít, Công chúa lại nhất định không chịu tiếp nhận, vậy chẳng phải trong lòng đã có ý trung nhân?"

Sở Tú Huỳnh trong nháy mắt không phản bác được.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 12: Ý Trung Nhân Của Công Chúa

Edited by Bà Còm

Sở Tú Huỳnh đương nhiên là có ý trung nhân, nhưng nàng vẫn làm ra vẻ không muốn lập gia đình, rõ ràng đây là hiện tượng thường thấy của thiếu nữ tư xuân đang giận dỗi tình lang.

Thảm Ngọc Chiêu thật ra không thể hiểu được cái kiểu nhỏ mọn vi diệu của Sở Tú Huỳnh, mặc dù tuổi chênh lệch không quá hai tuổi nhưng vẫn không có cách nào cảm thông - - dù sao theo ý nàng, tình cảm là chuyện không nên làm cho phức tạp, rõ ràng có thể "tình chàng ý thiếp" chung sống tốt đẹp với nhau trong tương lai, vì sao nhất định phải làm gãy đổ một cách vô vị như vậy?

Nhìn xem nàng ta đã đem Tô Mộc lăn qua lăn lại thành dạng gì.

"Muội nhìn trúng công tử nhà ai, cứ nói thẳng với ta là tốt rồi, ta bảo đảm khiến cho hắn vô cùng vui vẻ làm phò mã."

"Coi như không có." Cái miệng nhỏ nhắn của Sở Tú Huỳnh nhếch lên, "Muội còn chưa nghĩ có muốn tiếp nhận hắn hay không, hắn là một ngốc tử, không hiểu phong tình, chỉ biết cười khờ nhìn muội, nửa chút ý tứ cũng không có!"

Thẩm Ngọc Chiêu mặt không chút thay đổi: "Nam nhân trung hậu có thể tin cậy phần lớn đều không hiểu phong tình, muội muốn nam nhân hiểu lòng của nữ nhân thì phải chuẩn bị ứng phó với hạng người phong lưu lãng nhãng - - muội nhìn Tam ca của muội mà còn không minh bạch sao?"

Nàng đưa ra ví dụ rất có sức thuyết phục, Sở Tú Huỳnh chột cảm thấy không phản bác được, cân nhắc nửa ngày do do dự dự gật đầu: "Giống như rất có đạo lý..."

"Có đạo lý chỗ nào?" Sở Mộ Từ đen mặt lại lườm Thẩm Ngọc Chiêu một cái, kết quả bị nàng không chút nào yếu thế trừng mắt ngược trở lại, khóe miệng của hắn không dễ dàng phát giác co quắp một tý, rồi u ám nhìn về phía muội muội nhà mình, "Đừng nghe Ngọc Chiêu tỷ của muội nói mò, Tam ca chỉ bởi vì quá anh tuấn, khiến cho vô số nữ nhân khóc lóc đòi phải gả đến mà thôi."

"... À, phải không?"

"Tam ca khuyên muội không cần cứ cưỡng cầu, vốn là không ai thêm lấy, chọn tới chọn lui cuối cùng cũng chỉ có thể bị coi như công cụ hòa thân đưa đến bộ tộc Tây Vực thôi."

Sở Tú Huỳnh rốt cục không chịu nổi hắn, mày liễu dựng đứng sảng giọng: "Nói cái gì vậy? Tam ca cũng không có tức phụ kia, còn vu oan muội! Nghe nói bộ tộc Tây Vực kia lượng Công chúa chiếm đa số, cho dù tương lai có tính cùng Kỳ quốc hòa thân, nhất định sẽ chọn trúng Thái tử!"

"Dám nói Tam ca như vậy sao, coi bộ gần đây tính tình của muội lớn quá rồi nhỉ?"

Hắn cười mà như không cười, vẻ mặt quả thực rất có sức chấn áp, nhớ năm xưa hắn chính là dùng vẻ mặt như vậy đứng ở dưới mái hiên trêu chọc

nhìn nàng chăm chăm, sau đó lồng chim treo trên đỉnh đầu đột nhiên rơi xuống gãy tan tành, hai con hoàng yến bên trong bay mất. Nàng lớn tiếng khóc rống cũng không làm được gì, cuối cùng vẫn còn Thảm Ngọc Chiêu ngẫu nhiên đi ngang qua, hỏi rõ tình huống sau đó hời hợt để lại một câu "Có chút chuyện thôi chứ mấy, chỗ của ta có nuôi hai con rất đẹp, muối thích liền tặng cho muối".

Cho nên bắt đầu từ khi đó, sự sợ hãi của Sở Tú Huỳnh đối với Sở Mộ Từ càng sâu hơn, nàng cảm thấy Tam ca nhà mình chính là sao chổi kiêu hùng thần chuyển thế. Ngược lại, hình tượng của Thảm Ngọc Chiêu trong cảm nhận của nàng thì lại càng ngày càng cao, cho đến khi phát triển thành mức độ tôn sùng như ngày nay.

Chuyện thực chứng minh, Sở Mộ Từ bắt nạt muối muối thì Thảm Ngọc Chiêu phải ra tay giúp đỡ nàng.

"Điện hạ đừng làm rộn, đã nói là dất tơ hồng muốn chỉ giáo cho Công chúa đang đi lạc đường biết quay lại mà?"

"Bản cung chẳng lẽ không phải đang khuyên nàng ta sao?"

"Thỉnh điện hạ trước tiên đặt chén trà xuống, không nên có bộ dáng sẵn sàng muốn hất nước."

Da mặt Sở Mộ Từ dày bằng mười trượng tường thành, thủ đoạn uy hiếp bị vạch trần mặt cũng không đổi sắc, ngược lại cười rất sáng sủa: "Chúng ta hãy nói vào chính đề đi, Tú Huỳnh à, nói cho Tam ca nghe, nếu ái nhân của muối biến thành người bị bệnh thần kinh, muối có còn thương hấn không?"

"..." Biến thành bệnh thần kinh giống như Tam ca ngơai đấy.

Hắn đọc được lời chửi thầm trên mặt Sở Tú Huỳnh, cũng không tức giận, chỉ không nhanh không chậm vạch trần sự thật: "Tam ca từng không chỉ một

lần thấy muội cùng Tô Mộc Tô công tử hẹn hò với nhau, theo lý thuyết một chữ tình vốn khó lý giải, muội thích ai Tam ca đều ủng hộ, nhưng muội không thể chơi người ta chán rồi phải tay bỏ đi, không chút nào để ý tới cảm thụ của người trong cuộc là chuyện rất thất đức, muội đây là vô lương tâm lừa gạt tình cảm, coi chừng Ngọc Chiêu tẩy lột hết y phục của muội rồi trói lại treo trước lương đình thị chúng đây."

Thẩm Ngọc Chiêu ở một bên lắc lắc cây quạt mặt không chút thay đổi: "Không, thần cũng không có cái loại hứng thú ác độc đó."

"Các người còn biết mình đang nói cái gì sao?" Sở Tú Huỳnh khoe miệng co giật, "Ai khóc lóc om sòm cáo trạng đây? Muội đâu có làm gì hấn ta!"

Câu này nói ra khỏi miệng cũng tương đương với chấp nhận quan hệ của mình và Tô Mộc.

Sở Mộ Từ vẽ mặt bí hiểm: "Cuối cùng thừa nhận rồi sao? Không mạnh miệng chối nữa à? Trước đây Tô Mộc thật sự là thiếu niên then thùng đơn thuần nhất trên đời, đáng quý nhất chính là mắt mù nên mới có thể vừa ý muội, kết quả muội không quý trọng, hiện tại hấn biến thành điên cuồng tào bạo, muội còn chuẩn bị gả đến không?"

"Bạo, điên cuồng tào bạo?"

Thẩm Ngọc Chiêu thở dài, cảm thấy rốt cuộc đã bắt đầu nói vào trọng điểm: "Thái sư nói cho ta biết, Tô công tử vì muốn lên núi hái hoa Thanh La cho muội, vô ý trượt chân đầu bị chấn thương, hiện tại tính tình đại biến, đã không còn bình thường - - muội có muốn đi giúp hấn chữa trị hay không?"

Lời còn chưa dứt, Sở Tú Huỳnh nhất thời như gà sắp bị cắt tiết, dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét vào một cái bay ra khỏi Trữ Tú Cung, tức khắc biến mất trong tầm mắt của hai người.

"... Sớm biết rằng nàng ta có phản ứng như vậy, vừa rồi nên đi thẳng vào chính đề, cũng đỡ phải làm trễ nãi thời gian."

Sở Mộ Từ ở bên cạnh gật đầu liên tục: "Đúng vậy, cho nên về sau Thẩm đại nhân phải rút kinh nghiệm, đừng cứ mãi dằng dai nói nhảm, đây cũng không phải là tố chất mà một nữ quan mai mối cần phải có."

"..." Thẩm Ngọc Chiêu cũng không muốn phải đôi co với hắn, xoay người bước đi như bay đuổi theo Sở Tú Huỳnh.

Cùng người này nói chuyện, đơn giản chính là lãng phí tình cảm lãng phí sinh mạng.

Một canh giờ sau, cửa phủ Thái sư.

Sở Tú Huỳnh gạt qua gia đình canh cửa nơm nớp lo sợ ân cần chào đón, trực tiếp xông vào đình viện kêu gào: "Ô Mộc đâu? Kêu hắn ra đây gặp ta!"

Thái sư nghe tiếng chạy ra, vừa muốn mở miệng quát lớn ai không hiểu quy củ ở chỗ này cũng dám hô to gọi nhỏ, khi nhìn rõ người tới là ai bèn trong nháy mắt thay đổi vẻ mặt, biến thành bộ dạng của công công cần được an ủi.
(Công công: cha chồng)

"Huỳnh huỳnh à... Con có thể tới rồi!"

Thẩm Ngọc Chiêu cùng đến phía sau đen mặt, chưa chi mà đã triệt để đem tiểu Công chúa trở thành tức phụ nhi để khoảng đãi rồi sao? Huỳnh huỳnh là kiểu xưng hô thân mật buồn nôn gì đây, đối đãi với tất cả văn bối đều vận dụng cách thức làm nũng là sở trường đặc biệt của Thái sư sao?

Vậy mà không ngờ Sở Tú Huỳnh rất dễ dàng tiếp nhận Thái sư xưng hô đối với mình, nàng lo lắng nhìn đông ngóng tây: "Ô Mộc đâu ạ?"

"Mộc Nhi hửn..." Thái sư đang tìm từ, liền nghe đến gian phòng của mỗ nào đó ở phía đông truyền đến tiếng ném đập đồ vang dội, "... Hửn lại đang lên cơn."

"Con đi dạy dỗ hửn!" Sở Tú Huỳnh nói xong bèn hào khí ngất trời hướng địa điểm phát sinh chuyện phóng tới, chỉ chừa Thái sư đứng nguyên tại chỗ la to dặn dò với theo.

"Bảo vệ tốt bản thân nhé Huỳnh Huỳnh! Mộc Nhi hiện tại người thân cũng không nhận thức, có đôi khi ngay cả ta cũng đánh!"

Thẩm Ngọc Chiêu ở bên cạnh không nói gì một hồi lâu, cuối cùng mở miệng giọng nói mang theo an ủi: "Thái sư đừng nóng lòng, nếu chúng ta đã tới rồi, nhất định sẽ nghĩ biện pháp giải quyết phiền toái, chi bằng ngài đi uống chén trà để bình tĩnh lại một chút?"

Thái sư u sầu liếc về hướng Sở Mộ Từ đang đứng cách đó không xa, hiển nhiên rất không yên tâm: "Ngay cả Thái tử điện hạ cũng xuất động, có phải huy động nhân lực có chút không cần thiết?"

Thẩm Ngọc Chiêu đoán ông ta thật ra là muốn nói, Sở Mộ Từ đến đây có thể có chuyện không tốt sẽ xảy ra, nhưng ngại mặt mũi nên không có ý nói thẳng. Nàng suy nghĩ một hồi lâu, bình tĩnh lắc đầu: "Thái tử điện hạ hiệp can nghĩa đảm, là thật lòng muốn giúp Tô công tử, hơn nữa văn bối nào dám để cho điện hạ làm việc nặng việc cực, mọi việc chắc chắn sẽ tự thân giải quyết."

Lời ngầm là: Ngài không cần lo lắng quá, hửn nhiều lắm chỉ đến xem náo nhiệt mà thôi, có ta ở đây tuyệt sẽ không tùy ý để hửn làm xằng làm bậy.

"Như vậy... cũng tốt." Thái sư ảo não thở dài, "Có những lời này của người ta liền an tâm, thôi không quấy rầy các người nữa, ta tạm thời đi Túy

tiên lâu tránh nạn một chút."

"Thái sư thật đúng là có nhả hứng, theo văn bối được biết, lão bản nương của Túy tiên lâu phong tình vạn chủng, đến nay chưa lập gia đình..."

"Ôi chao ôi chao, Ngọc Chiêu à, người lại bị bệnh nghề nghiệp rồi, cũng không nên dùng ở trên người của ta!" Thái sư mặt già đỏ lên, liên tục không ngừng khoát tay, "Ta cùng lão bản nương chỉ là tri giao hảo hữu, vạn lần không phải là cái dạng như người nghĩ đâu, người cũng không nên nảy ra tâm tư làm mai, ta sẽ không đồng ý!"

Thẩm Ngọc Chiêu bình tĩnh nhìn ông ta một cái: "Văn bối cái gì cũng chưa nói, cũng không có chuẩn bị làm mai cho ngài, Thái sư đây là đang giấu đầu lòi đuôi, vậy ngài muốn như thế nào?"

"..." Cái vụ bị bọn văn bối khinh bỉ đã thành chuyện thường ngày, nhưng mỗi khi lâm vào loại tình huống này, Thái sư vẫn nhìn không được chua xót cõi lòng, ông than thở xoay người, ngay cả bóng lưng đều lộ ra hơi thở hiu quạnh nồng đậm.

Cho đến khi thân ảnh của ông triệt để biến mất trong tầm mắt, Sở Mộ Từ lúc này mới ung dung quay đầu lại, cười híp mắt nói: "Thẩm đại nhân, chúng ta có muốn đi giúp Tú Huỳnh một tay hay không? Bản cung lo lắng nàng ta sẽ bị cưỡng chế đánh ra."

Chuyện thực chứng minh hần đoán đúng rồi, bởi vì một giây sau bên kia liền vang tiếng la điên cuồng của Sở Tú Huỳnh: "Ô Mộc! Muội là Huỳnh Huỳnh nè, huynh lại dám đập muội!"

Thẩm Sở hai người: "..."

Coi bộ thói quen của Thái sư cũng không phải là ngẫu nhiên, cấp nhữ danh cho Công chúa đã trở thành phong tục của toàn gia này rồi, hơn nữa Sở Tú

Huỳnh tựa hồ còn rất thích.

Cho đến đi đến cửa sương phòng, thấy Sở Tú Huỳnh hai tay chống nạnh, đang nổi giận đùng đùng tìm kiếm xung quanh cái gì cầm vừa tay, coi bộ muốn xông vào cùng Tô Mộc đại chiến ba trăm hiệp, may mắn Thẩm Ngọc Chiêu kịp thời ngăn lại hành vi hồ nháo của nàng ta.

"Công chúa không thể quá tính toán chi li, đối đãi với bệnh nhân phải chọn lựa chính sách dụ dỗ, nếu không sẽ làm đối phương sinh ra tâm lý nghịch phản... hiểu không?" Còn nói chưa dứt lời thì đột nhiên bị Sở Mộ Từ đứng sau lưng dùng sức kéo qua một bên, Sở Mộ Từ bước chân khễ dời ngăn cản phía trước nàng, động tác nhanh nhẹn chụp một bình hoa từ trong nhà bay ra.

Thẩm Ngọc Chiêu kinh ngạc ngấm hấn: "Đa tạ điện hạ." Không thể không thừa nhận những lời này xuất phát từ đáy lòng, dù sao vừa rồi nàng thật sự không có chú ý, nếu không phải hấn kịp thời ra tay, chính mình chỉ sợ cũng bị vỡ đầu tại chỗ rồi.

Sở Mộ Từ hừ lạnh một tiếng: "Ngoại trừ Bản cung thì không người nào dám đối với Thẩm đại nhân vô lễ như vậy đâu, coi bộ không dạy dỗ một chút là không được."

"..."

Đây gọi là cái gì, ham muốn chiếm hữu? Chỉ cho phép một mình hấn bắt nạt mình thôi?

Nam nhân này tâm tư quả thật khó hiểu.

Sở Tú Huỳnh ở một bên gấp đến độ giậm chân: "Hấn vừa rồi chính là giống như vậy đem muối đánh ra! Theo lời quản gia của quý phủ, hấn cũng không chịu uống thuốc, gặp người liền động thủ vậy thì phải làm sao bây giờ đây!"

"Còn không phải là do lỗi của muội sao, chẳng lẽ muốn trách chúng ta?"

"Tam ca đang có ý nói mát sao?!"

Thảm Ngọc Chiêu mặt than cảm được hai huynh muội sắp sửa cãi vã bằng cách chỉ vào trong phòng: "Mặc kệ ra sao trước tiên phải đem thuốc an thần được rót hết cho hấn, làm cho hấn an tĩnh một chút thì chúng ta mới có thể khuyên bảo được."

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 13: Ba Gã Thợ Giày

Edited by Bà Còm

(Câu thành ngữ "Ba gã thợ giày bằng một ông Gia Cát Lượng" ý nói nếu có việc gì mà mọi người chung tay giải quyết thì tốt hơn chỉ dựa vào một người thông minh)

Trong hành động này, Sở Mộ Từ là nam nhân duy nhất, sau khi được chuyển cho chén thuốc an thần, hấn bùng chén thuốc tả xung hữu đột xông vào, linh hoạt tránh được vô số ám khí bay tới, thuận tiện còn có thể bảo vệ cho Sở Tú Huỳnh và Thẩm Ngọc Chiêu sau lưng.

Thật sự khó có thể thấy được hấn đáng tin nhiệm như vậy, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là xem nhẹ lời đề nghị hấn vừa thốt ra "Nếu không chúng ta trực tiếp đem Tô Mộc trói lại".

"Điện hạ thỉnh ngài xem xét một chút, cho dù chúng ta muốn trói Tô công tử, cũng phải bảo đảm mình có thể đến gần hấn mới được."

"Thẩm đại nhân không nên gấp gáp, chờ hấn đem toàn bộ đồ sứ trên kệ ném hết, chúng ta có thể công khai đi tới." Tuy nói như thế, khi hấn chứng kiến Tô Mộc hung hăng vơ lấy nghiên mực vuông vức nặng trĩu ném tới, hấn lập tức đập Sở Tú Huỳnh qua một bên, một tay ôm Thẩm Ngọc Chiêu vào lòng, tay kia chụp lấy nghiên mực ném ra ngoài cửa, "A, coi bộ chiêu số của Tô Mộc còn không ít, bước tiếp theo có phải sẽ phá giường luôn hay không?"

Sở Tú Huỳnh phúi dầu giầy trên váy, bi phần chắt vắn: "Tam ca giải thích đi! Vì sao muội và Ngọc Chiêu tỷ hưởng đãi ngộ kém nhau xa như vậy?!"

Sở Mộ Từ nghiêm túc trả lời: "Tam ca chỉ là nhất thời trượt chân, dù sao không đủ thời gian để chú ý đến những chuyện khác."

"Ca ca đúng là thiên vị!"

Sở Mộ Từ không thêm đề ý kháng nghị của nàng ta, thừa dịp Tô Mộc không chú ý phóng một bước thật dài tiếp cận, thuận thực kiềm chế cánh tay không an phận của đối phương, đồng thời dùng ánh mắt ra hiệu cho Thẩm Ngọc Chiêu.

Lần này Thẩm Ngọc Chiêu rõ ràng ngoài ý muốn cực kỳ ăn ý với hắn, nhanh chóng đánh bực mặt bên, một tay ấn Tô Mộc ngã xuống giường: "Công chúa, dứt thuốc cho hắn!"

"... Các ngươi là yêu ma quỷ quái từ nơi nào đến? Tại sao phải hạ độc hãm hại ta?!" Tô Mộc liều mạng giãy giụa, "Một đám tiểu nhân không quang minh lỗi lạc!"

Sở Mộ Từ mỉm cười một cách hòa ái dễ gần: "Nếu không Bản cung quang minh chính đại một lần, trước đánh ngươi choáng váng sau đó rút thuốc nhé?"

"Tam ca đừng bắt nạt huynh ấy!" Thời khắc mấu chốt có thể nhìn ra ai là chân ái, đừng thấy Sở Tú Huỳnh ngày thường điêu ngoa tùy hứng lúc nào cũng làm khó Tô Mộc, nhưng thủy chung đều vẫn lấy chuyện bảo vệ Tô Mộc là tôn chỉ, "Vốn là đầu óc đã không dùng được, ca lại còn đánh huynh ấy, đánh ngốc rồi làm sao bây giờ!"

Kết quả Sở Mộ Từ còn chưa lên tiếng, Tô Mộc lại nghe những lời này thật sự rõ ràng, hắn nhất thời chỉ vào mũi Sở Tú Huỳnh la ầm lên: "Yêu nữ, ngươi nói ai ngốc tử? Quỳ xuống cho ta!"

Sở Tú Huỳnh: "..."

Sở Mộ Từ rất không phúc hậu vui vẻ cười to, mà Thẩm Ngọc Chiêu mặc dù mặt than nhìn không ra vẻ mặt gì, nhưng nàng tựa hồ rất muốn vỗ tay tán thưởng, dù sao Tô Mộc như vậy lại có dũng khí cùng người yêu đối kháng, ngược lại nếu cứ như dĩ vãng thì căn bản là chuyện không thể nào.

"Tam ca cho muội một ý kiến hay, nếu không muội cứ ngậm thuốc trong miệng rồi mớm cho hắn, như vậy có lẽ hắn sẽ không cự tuyệt."

"Tam ca thật khôn khéo!" Mỗ Công chúa nhìn không nổi tức giận rồi, "Muội sao có thể làm chuyện xấu hổ như vậy chứ!"

Sở Mộ Từ liếc nàng một cái: "Chẳng lẽ ngoại trừ Tô Mộc muội còn muốn theo đuổi gã cho người khác sao? Nếu sớm muộn gì cũng đã là người của hắn, bị hắn chiếm chút tiện nghi trước cũng không sao cả, Tam ca bảo đảm sẽ không nói ra ngoài, nhưng Ngọc Chiêu tỷ của muội thì khó nói."

"Điện hạ nói tới nói lui, vì sao cũng cần phải giẫm ta một cước?" Thẩm Ngọc Chiêu nghiêm mặt nói, "Công chúa yên tâm, ta sẽ giả như cái gì cũng không thấy."

"Đây là trọng điểm sao?!"

"Ta khuyên Công chúa nên làm theo đi, so với để Tô công tử bị điện hạ đánh ngất xỉu thì phải nói là tốt hơn nhiều."

Mất thấy Sở Mộ Từ đã xoa tay chăm chăm muốn thử, Sở Tú Huỳnh đầu tranh tâm lý một hồi, cuối cùng cắn răng giậm chân một cái, dứt khoát kiên quyết bưng chén thuốc uống một hớp lớn, lập tức đỏ bừng mặt từ từ đến gần Tô Mộc.

Tô Mộc đang nhìn chăm chú vào nàng thấy gương mặt kia trở nên phóng đại ngay trước mắt mình, cũng không biết khí lực từ nơi nào tới, hét lớn một tiếng hất tay Sở Mộ Từ và Thảm Ngọc Chiêu ra, cũng giơ tay chuẩn bị muốn tát nàng ta một cái: "Yêu nữ! Ngươi có phải muốn trộm hút dương khí của ta hay không?"

Sở Tú Huỳnh lập tức phun toàn bộ ngụm thuốc trong miệng lên mặt hắn, vì thế một cái tát kia cũng bởi vậy mà không hạ xuống.

Sở Mộ Từ quyết định thật nhanh, dứt khoát vỗ một chưởng vào gáy Tô Mộc, sau đó nhìn đối phương co quắp ngã xuống giường, khí định thần nhàn tổng kết kinh nghiệm: "Sớm biết vừa rồi nên làm như vậy, đỡ phải thêm việc."

"Tam ca! Huỳnh ấy sẽ lưu lại di chứng!"

"Chẳng lẽ còn bết bát hơn so với tình trạng hiện giờ của hắn sao? Đây không chỉ có vấn đề táo bạo điên cuồng, hắn tựa hồ còn xuất hiện ảo giác, hiện giờ trong mắt hắn muội thuộc loại đầu trâu mặt ngựa."

"..." Sở Tú Huỳnh ử rũ xụi mặt xuống, ngay cả trong thanh âm đều có tiếng nức nở, "Vậy làm sao bây giờ? Huỳnh ấy như vậy đều là do muội làm hại..."

Thảm Ngọc Chiêu thở dài: "Trước tiên chớ vội tự trách, Công chúa hãy đem thuốc dứt cho hắn uống đi, Thái sư đã nói qua, tình huống cực đoan như vậy của Tô công tử cũng là tạm thời mà thôi, nếu uống thuốc sẽ giảm bớt."

"Có thể giảm bớt tới mức độ nào chứ?"

"Đại khái, thời điểm muội muốn hôn hắn, hắn cũng sẽ không cự tuyệt."

"..."

Không ngờ đã lăn qua lăn lại đến chạng vạng, trong phòng ánh nến chập chờn, Tô Mộc nằm trên giường đã ngủ say. Trong giấc mộng khuôn mặt an tĩnh của hắn vẫn thanh tú như bình thường, thật khiến cho nhiều thiếu nữ hoài xuân phải động lòng, bộ dáng thiếu niên nhẹ nhàng sạch sẽ thuần lương.

Sở Tú Huỳnh ngồi bên giường mặt mày ủ rũ, tiêu cực đến ngay cả Thẩm Ngọc Chiêu cũng nhìn không vô: "Công chúa xin hãy tỉnh táo lại đi, Tô công tử chỉ là ngủ thiếp đi mà thôi, xin không cần bày ra vẻ mặt bi thương cứ như hắn đã "cưỡi hạc quy thiên" vậy."

"Ngọc Chiêu tử đúng là không tim không phổi!" Sở Tú Huỳnh đầy bụng lửa giận không chỗ phát tiết, nhất thời xúc động liền đem đầu mâu nhắm ngay nàng, "Nếu là Tam ca biến thành cái dạng này, mọi xem tử có sót ruột không đây!"

"Vậy ta khẳng định sẽ thật cao hứng." Bất gặp ánh mắt bất thiện của Sở Mộ Từ, Thẩm Ngọc Chiêu ý thức được mình hình như đã đem lời thật nói ra, nhưng nếu chữa lại thì lại quá lộ liễu, vì thế thôi kệ "vò mề lại sút", "Hơn nữa hiện giờ tình trạng tinh thần của Thái tử điện hạ tựa hồ cũng không kém hơn Tô công tử bao nhiêu? Đã duy trì liên tục hơn hai mươi năm, chẳng lẽ còn không quen được sao?"

"... À, giống như cũng có đạo lý."

Sở Mộ Từ cười thâm trầm khoác tay lên vai Thẩm Ngọc Chiêu: "Thẩm đại nhân mĩa mai Bản cung thật sự khéo léo, sao nào, cần Bản cung tự mình làm sáng tỏ một tý sự thật không?"

Thẩm Ngọc Chiêu vội ho một tiếng bình tĩnh nói: "Đó là tự do của điện hạ, thần không có quyền can thiệp."

"Đêm dài đằng đẵng, Tô công tử phỏng đoán cũng phải một đoạn thời gian mới có thể tỉnh lại, hai chúng ta có nên tìm chỗ nào giải sầu hay không?"

"..." Câu này cùng với câu trên có liên hệ gì với nhau sao?

Sở Mộ Từ thấy nàng thần sắc cổ quái nhìn mình chăm chăm, dứt khoát thay nàng quyết định, kéo tay nàng đi ra ngoài: "Bản cung thêm rượu ngon của Túy tiên lâu rồi, chi bằng Thảm đại nhân cùng Bản cung đi uống một chén đi."

"Đâu phải, điện hạ chỉ thêm cô nương Khinh La Uyển cách vách thôi."

"Thảm đại nhân thật biết nói đùa, có khanh đi cùng Bản cung thì cần gì lại đi tìm những nữ nhân khác?"

Hai người rớt cục đôi co đi xa.

Trong phòng lại lần nữa khôi phục không khí yên tĩnh, Sở Tú Huỳnh ảo não nắm tóc, thầm nói những người thân thuộc với mình quả thật không có một ai đáng tin nhiệm.

Trên thực tế, Thảm Ngọc Chiêu đối với vụ đi Túy tiên lâu uống một chén cũng không có gì hứng thú lắm, nàng chỉ đột nhiên nghĩ đến có thể "một công đôi việc" - - Thái sư dường như vẫn còn ở Túy tiên lâu tâm sự với lão bản nương vẫn còn phong vận đấy.

Thân là nữ quan mai mối, thường thường nhân duyên nào càng có tính khiêu chiến thì sẽ càng làm nàng khát vọng đi thử.

"Điện hạ, thần đi quan sát động hướng của Thái sư, điện hạ cứ đi uống hoa tửu của ngài, hai ta không cần quấy rầy nhau, được chứ?"

"Thứ nhất, Bản cung uống rượu rất quy củ, tại sao gọi là hoa tửu? Thứ hai, khanh rình coi thì cứ nói là rình coi, nói gì mà quan sát chứ?" Sở Mộ Từ

không đếm xỉa tới cái liếc sắc như dao đang ném về phía hắn, "Thứ ba, chuyện hay như vậy sao có thể thiếu Bản cung?"

"... Điện hạ có thể bảo đảm không phá đám sao?"

Hắn đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, cười tủm tỉm đáp: "Đều nghe theo Thảm đại nhân, bất quá khanh nói cho Bản cung nghe, ở ngoài cửa nghe lén quả thật chắc ăn sao?"

Thảm Ngọc Chiêu nghiêm túc suy tư: "Còn có một biện pháp khác, chính là từ vọng đài của lầu hai đi vòng qua, chúng ta có thể ngồi trên lan can nghe động tĩnh trong phòng."

Sở Mộ Từ vỗ đùi: "Ý kiến hay! Bất quá trước tiên cũng phải ăn cơm tối mới được, đây Thảm đại nhân, ném thử miếng gà này xem..."

"Không nhọc điện hạ đích thân động thủ, thần tự gấp là được rồi."

"Ôi chao, Thảm đại nhân cũng biết thẹn thùng nữa đấy."

"Không, thần cũng không biết thẹn thùng là vật gì."

Không giây phút nào bên nhau mà không tổn hại tình đoàn kết đã xâm nhập vào tính cách của đôi bên, muốn cho hai người này nói chuyện một cách bình thường trên cơ bản thuộc về "mò trắng dưới nước", bình tĩnh mà xem xét, bỏ qua trong quá trình hai bên trao nhau ánh mắt trợn trắng kỳ quái, bữa cơm này coi như ăn rất sảng khoái, dù sao Sở Mộ Từ cũng không có bỏ thuốc trong thức ăn, Thảm Ngọc Chiêu cũng không có mặt than lật bàn - - đây có thể dùng từ "vui vẻ hòa thuận" để hình dung rồi, thật sự đấy.

Cơm nước no nê, đúng là thời cơ tốt để bắt tay vào thực hiện kế hoạch.

Căn cứ vào ba nguyên tắc "Ổn, Chuẩn, Tĩnh", hai người đều dùng khinh công thành thạo lưu loát nhảy lên lầu hai, dùng bức rèm che làm vật chắn thẳng đường mà tiến, không làm kinh động bất cứ kẻ nào.

Trên vọng đài gió thổi mát mẻ khiến tinh thần sảng khoái, bất quá Thẩm Ngọc Chiêu không có tâm tư hưởng thụ những thứ này, nàng chuẩn xác tìm ngay gian phòng của Thái sư, nhanh nhẹn trèo qua lan can, quay lại ngoắc tay ý bảo Sở Mộ Từ cùng đến.

Sở Mộ Từ ở giữa không trung xoay người lượn như điều hâu, nhẹ nhàng linh hoạt đáp đến bên cạnh nàng: "Thái sư cùng lão bản nương đều ở bên trong à?"

"Hẳn là, thần nghe thấy giọng nói của họ rồi."

"Ồ, nói cách khác chúng ta có thể đi vào Bất. Gian?"

Nàng yên lặng lau đi đầu đầy vạch đen: "Thỉnh điện hạ không cần dùng hai từ "Bất. Gian" để hình dung, Thái sư người ta thuộc về tự do yêu đương, điện hạ có biết nếu như có thể giải quyết hôn sự của Thái sư, bệ hạ sẽ cao hứng biết bao nhiêu không?"

"Thảm đại nhân nói cái gì chính là cái đó." Hắn đồng ý vuốt cằm, "Đến gần gần một chút, nghe coi trong phòng nói chuyện gì, cơ hội tốt như vậy cũng đừng bỏ lỡ."

Kỳ thật Thẩm Ngọc Chiêu cũng rất muốn biết lúc Tô Thái sư đối mặt với ý trung nhân có biểu hiện như thế nào, nàng đem loại rối loạn tâm lý này đổ lỗi là vì con người ai cũng có lòng hiếu kỳ, bởi vậy đi nghe lén một cách "Cây ngay không sợ chết đứng".

Ở trên giấy dán cửa sổ đậm lỗ nhỏ, có thể rõ ràng trông thấy cảnh tượng trong phòng, Thái sư mặc bộ thường phục màu xanh, ngồi ở bên cạnh bàn cầm

chén rượu trong tay, mặc dù đã qua thời trai trẻ, nhưng vẫn ngọc thụ lâm phong anh tuấn tiêu sái như cũ - - đương nhiên, tám phần là vì làm bộ rất hay, có thể thấy ông ta trong ngày thường thật ra là lão già mà không đứng đắn.

Đối diện Thái sư là lão bản nương Túy tiên lâu, phong thái mị hoặc quả thật in ở trong xương, trang điểm tinh xảo nhưng không tục, cả người toát ra dáng vẻ phong tình của nữ nhân thành thực, nói trắng ra là, nếu là nam nhân sẽ rất khó cầm lòng được.

Hai người tựa hồ trò chuyện với nhau thật vui, vừa ăn uống linh đình vừa hàn huyên thi từ ca phú tới nhân sinh triết học, đang lúc Thẩm Ngọc Chiêu đợi đến cổ cũng mỏi nhừ, Sở Mộ Từ cũng bắt đầu ngáp dài, chợt nghe được Thái sư có chút ngưng ngừng hỏi một câu.

"Tiểu Nguyệt, nàng nói... quan hệ của chúng ta, khi nào mới có thể chính thức xác định?"

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 14: Mỗi Người Đều Có Chuyện Riêng

Edited by Bà Còm

Thẩm Ngọc Chiêu cảm thấy Thái sư thật là một nam tử thẹn thùng ngây thơ lúng túng hiếm thấy, nàng hiện tại có chút ít kích động, dù sao tốn nửa ngày rốt cục đợi được Thái sư thổ lộ, mà chuyện này dĩ nhiên liên quan đến công việc của nàng khiến cho bệnh nghề nghiệp của nàng tái phát.

Bất quá xưng hô "Tiểu Nguyệt" nổi da gà như vậy... coi bộ cũng chỉ có Thái sư mới mở miệng được.

Thái sư hỏi xong câu kia, trong phòng yên tĩnh một thời gian rất lâu, dường như lão bản nương đang do dự không trả lời, cho đến khi Thái sư kìm nén không được, giống như hài tử làm chuyện gì sai hạ thấp thanh âm: "Chuyện đó... Tiểu Nguyệt chớ khẩn trương, ta cũng không có ý gì khác..."

"Căng thẳng chính là ngài mới đúng đây?" Lão bản nương bị ông làm cho phì cười, "Ngài muốn nói gì ta cũng hiểu, nhưng bởi vì đã hiểu rất rõ, cho nên mới không muốn cho ngài thêm phiền toái."

Đầu Thái sư lắc giống như trống bỏi: "Không phiền toái không phiền toái ta chưa bao giờ cảm thấy phiền toái!"

"Thật ra chúng ta bây giờ như vậy không phải là rất tốt sao? Ngài vẫn là Thái sư được người kính ngưỡng, ta cũng có thể thanh thản mở tửu lâu, ta và

ngài mãi mãi là bằng hữu tri giao nâng cốc ngắm hoa, như vậy cũng coi là chuyện may mắn trong đời người, có sao nhất định phải muốn ta gả cho ngài?"

"Nhưng mà ta... ta muốn cho nàng một danh phận..."

Lão bản nương thân nhiên cười: "Nếu ta muốn danh phận, trước kia đã đề nghị rất sớm, cần gì chờ cho tới bây giờ? Ta xuất thân giang hồ, đã quen tự do không câu nệ, tuyệt đối sẽ không đem mình khóa vào nhà cao cửa rộng - - huống chi nếu ta trở thành Thái sư phu nhân, sao còn có thể ra ngoài xuất đầu lộ diện làm ngài bề mặt? Khi đó chúng ta có lẽ sẽ không thể nào có thời khắc vui vẻ như hiện giờ."

Thái sư cũng hiểu, lời của nàng là đúng, bản thân vốn dĩ không cung cấp được cuộc sống nàng muốn, nếu như gắng phải đem nàng chốt ở bên người, ngược lại là đối với nàng không tôn trọng.

Thích một đóa hoa cũng không nhất định phải hái, cứ vĩnh viễn thưởng thức hơn nữa che chở nàng như vậy đủ rồi.

"Xin lỗi, là ta đường đột." Ông ta thở dài, thần sắc lại hơi lộ vẻ thoải mái, "Vậy sau này chúng ta vẫn có thể giống như trước đây sao?"

"Ta sẽ làm như chưa từng nghe được chuyện này, tương lai bất cứ lúc nào ngài cảm thấy muốn có người tâm sự thì cứ tìm đến ta." Lão bản nương vỗ vỗ tay của ông như an ủi, ôn nhu nói, "Ngài mãi mãi vẫn là khách nhân ta tôn quý nhất, có thể hưởng thụ đãi ngộ như vậy chỉ có duy nhất một mình ngài mà thôi."

Về phần sau đó Thái sư lại nói những gì, Thẩm Ngọc Chiêu cũng không còn tâm tình để nghe, nàng xoay người khoanh tay lại, rất bất đắc dĩ lắc đầu.

"Bị cự tuyệt rồi."

Vốn tưởng rằng tình tiết sẽ như "Cây khô gặp mùa xuân", ai ngờ lại bị cô nương nhà người ta nhanh chóng bóp chết lời cầu hôn vừa thốt ra, chuyện nhân duyên này ngay cả nàng cũng không cách nào cưỡng chế vun vào, dù sao lão bản nương nói rất có lý, triều đình cùng giang hồ vĩnh viễn có một khoảng cách rất xa, có thể hiểu nhau, nhưng không thích hợp ở bên nhau.

"Thái sư rất có thể đã chuẩn bị tốt để cô độc cả đời, Bản cung trở về phải đi nhắc nhở phụ hoàng một tiếng, đừng có trước mặt Thái sư lái nhải chuyện làm mai, miễn cho lại chạm đến nỗi thương tâm của người ta." Sở Mộ Từ khoa trương thở dài, "Thái sư thật không dễ dàng mà, hơn bốn mươi tuổi mới tìm được một người để cả đời bầu bạn, kết quả lại chọn không đúng người."

Thẩm Ngọc Chiêu chợt cảm thấy không biết nói gì: "Kính nhờ điện hạ đừng lôi Thái sư ra nói thành thê thảm như vậy, kết cục này cũng xem như là không tệ, ít nhất trong lòng Thái sư luôn lưu lại một vị trí chỉ dành riêng cho lão bản nương, ai cũng không đoạt đi được."

Hắn như có điều suy nghĩ nhìn chăm chú vào nàng: "Thẩm đại nhân hiếm khi thấy nói chuyện thật tình như thế."

"... Thần lúc nào cũng rất nghiêm túc nghiêm cẩn." Tối thiểu nhất là có vẻ mặt rất nghiêm túc nghiêm cẩn.

Sở Mộ Từ nở nụ cười: "Bản cung đây ở trong lòng cũng lưu lại một vị trí dành riêng cho Thẩm đại nhân, vì sao Thẩm đại nhân chưa bao giờ chịu tin tưởng?"

Đề tài tựa hồ lại bắt đầu chạy vào quỹ đạo phát rồ, Thẩm Ngọc Chiêu nói lảng sang chuyện khác: "Thần tin, thần đều tin, lòng điện hạ mang người trong thiên hạ, thần cũng là một người trong thiên hạ, thuộc về phạm vi bác ái của điện hạ."

"À?" Hấn không khỏi hừ nhẹ, "Thế Ngũ đệ thì sao? Khanh cảm thấy mình có thuộc về phạm vi bác ái của hấn không?"

Nàng bình tĩnh nói: "Tục truyền rằng, Ngũ gia là tình nhân trong mộng của toàn bộ nữ tử ở Đế đô, thần cũng không dám có hy vọng xa vời gì."

Sở Mộ Từ bưng tỉnh đại ngộ: "Hóa ra khanh đã sớm vững tin hấn không nhìn trúng khanh?"

"..."

"Không quan hệ, đừng nản lòng, Bản cung xưa nay luôn có lòng nhân ái, chuyên môn chịu trách nhiệm bỏ khuyết thế giới tình cảm hư không của khanh." Hấn không có hảo ý cười tà, hai mắt híp lại từ từ tiến tới gần nàng, "Thảm đại nhân, có muốn cùng ta diễn tập thân mật một chút hay không?"

Thảm Ngọc Chiêu thấy được trình độ vô liêm sỉ của hấn lại đạt đẳng cấp cao hơn, đường chạy đã bị hấn ngăn lại, nàng đành phải từng bước lui về phía sau, cho đến khi sau lưng tựa vào lan can: "Điện hạ hãy tỉnh táo trước, rõ ràng cách vách chính là Khinh La Uyển, ngài cần gì nghĩ quần như vậy, sao phải dùng thân để diễn tập."

"Bản cung đã nói, có Thảm đại nhân ở đây, những thứ dung chi tục phản kia đều không đáng giá nhắc tới."

"... Nên nói lại đi, người ta dù sao cũng là chuyên nghiệp."

Sở Mộ Từ thần nhiên đáp: "Ngây thơ u mê mới làm cho người ta trêu mến."

Những lời lưu manh thú vị như vậy mà hấn có thể nói thần nhiên như đang ăn cơm ngủ nghỉ, còn là người sao?

Thảm Ngọc Chiêu đang suy nghĩ không thể tùy hấn muốn làm gì thì làm, vốn nghĩ không nên làm to chuyện để người khác chú ý, nhưng nàng cũng không vui khi tại đây bị hấn không duyên cớ chiếm tiện nghi, trong đầu vô số ý niệm cứ xẹt qua như tia chớp, cuối cùng nàng quyết định: Từ lâu hai nhảy xuống đường bỏ đi rồi tính sau.

Tuy nhiên nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, nàng vừa đưa tay chống lên lan can chuẩn bị lấy đà nhảy xuống thì trong nháy mắt, lan can lại đột nhiên bị sụp... Sụp...

Vì vậy nàng mắt đà chụp lấy Sở Mộ Từ cùng nhau rớt xuống từ lầu hai vọng đài, chỉ là lúc rơi xuống Sở Mộ Từ ôm nàng lật người lại thật nhanh, sau đó nàng liền bị đặt ở trên người hấn, hai người duy trì tư thế cực kỳ mập mờ giằng co một hồi lâu, nghe được tiếng tiêu nhị của Túy tiên lầu đang bước nhanh tới buồn bực nói: "Lan can mới vừa đóng tốt như thế mà bị hư, quả nhiên đám thợ mộc kia không thể tin tưởng được! Ôi chao nhị vị khách quan không có sao chứ? Thật là, các ngài đi lên vọng đài bằng đường nào thế?"

Thảm Ngọc Chiêu có thể nói cái gì? Chẳng lẽ phải nói cũng không phải bởi vì thợ mộc không đáng tin nhiệm đâu, mà chỉ vì bên cạnh mình có một Thái tử điện hạ được thiên phú dị năng là sao chổi bẩm sinh?

Nhưng thật ra nàng cái gì cũng không kịp nói, lúc này liền bị Sở Mộ Từ ôm ngang lên như cơn lốc rút lui khỏi hiện trường, chỉ để lại tiêu nhị của Túy tiên lầu đang kinh ngạc vạn phần.

Đời người đầy hủ, thật đúng là huyền diệu không thể hiểu.

Hai người trong lòng đều mang toan tính riêng trở lại phủ Thái sư, phát hiện Tô Mộc tựa hồ đã tỉnh, bởi vì trong phòng lại truyền đến động tĩnh không tầm thường - - nhưng cũng không phải là tiếng ném đập đồ, mà là giọng căm giận của Sở Tú Huỳnh khê kêu lên một cách bất bình.

"Khôn kiếp! Ta không ngại cực khổ đến thăm chàng chiếu cố chàng, kết quả chàng còn mặt sung mày xia với ta? Chàng còn là nam nhân sao!"

Sau đó là Tô Mộc bực mình trả lời: "Ta cầu xin người sao? Cho dù coi như người là Công chúa thì cũng chẳng có lý do nào để ta không phân biệt ngày đêm phải mang khuôn mặt tươi cười chào đón chứ? Nói ta không giống nam nhân, vậy người có giống nữ nhân sao?"

"Tô Mộc!"

"Ồ ngay đây này!" Tô Mộc đập bàn một cái, "Hô to gọi nhỏ, có biết xấu hổ hay không!"

Sở Tú Huỳnh tức giận đến mức vớ ngay cái ghế muốn cùng hấn liều mạng, ai ngờ sức lực của Tô Mộc mạnh kinh người, nhất thời đoạt lấy cái ghế ném qua bên cạnh, cánh tay dài lập tức nhắc nàng lên dễ dàng ôm sát vào người, sít sao bóp chặt không cho nàng lộn xộn.

"Ồ trước mặt ta cũng dám làm ầm ĩ như vậy, có tin ta sẽ không thêm cười người nữa hay không, hả?"

Tim Sở Tú Huỳnh bỗng nhiên đập gia tốc, sắc mặt ửng hồng, nhưng vẫn nghiêng răng nghiêng lợi mạnh miệng: "Ai nói ta muốn gả cho chàng? Nam nhân muốn làm phò mã đã có thể xếp thành một hàng dài từ Trữ Tú Cung ra ngoài kinh thành đấy, chàng nghĩ ta không có chàng thì không gả đi được sao?!"

Tô Mộc hừ lạnh: "Vậy ta sẽ làm một quân tử, nhường cơ hội cho bọn họ thôi."

"Chàng dám!"

"Người xem ta có dám hay không!"

Thẩm Ngọc Chiêu vừa vào cửa liền nhìn thấy một màn ngậy thơ này, không khỏi nâng trán than thở: "Dường như tình huống đã chuyển biến tốt hơn? Tô công tử cuối cùng nhận ra Công chúa rồi?"

"Đêm hôm khuya khoắt, Thẩm đại nhân cùng Thái tử điện hạ xuất hiện chung với nhau ở phủ Thái sư là chuyện thế nào?" Tô Mộc hiện thời tinh thần không bình thường, khiến cho sự gan dạ sáng suốt cùng dũng khí đều tăng lên không chỉ một bậc, dám đem đầu mâu nhắm ngay hai nhân vật nguy hiểm nhất hoàng triều không thể chọc vào, "Nam chưa thành thân nữ chưa xuất giá, cũng không sợ người ta chỉ trích sao? Phòng khách của quý phủ không chứa nổi hai vị tôn đại phật đâu."

"Ai dám chỉ trích chuyện riêng của Bản cung, Bản cung liền thiên hấn." Sở Mộ Từ cực kỳ khó chịu nhìn sang Thẩm Ngọc Chiêu, "Sao tiểu tử này thoát nhìn còn vô sĩ hơn hồi nãy nữa? Nếu không đêm nay Bản cung trước tiên đem hấn ra khai đao?"

"... Đừng, điện hạ xin tỉnh táo, dù sao đây là vấn đề quan hệ đến Công chúa có thể bị đoạn tử tuyệt tôn hay không đấy."

Sở Tú Huỳnh vẫn còn đang bị Tô Mộc ôm chặt cứng vào lòng, nàng đón ánh mắt cổ quái của hai người đối diện, rất tức giận bắt đầu hạ lệnh trực khách: "Có gì hay mà xem? Có chuyện gì ngày mai nói sau không được sao? Đi ra hết đi!"

Thẩm Ngọc Chiêu giọng nói thành khẩn: "Công chúa nhất định muốn cùng Tô công tử ở chung trong một gian phòng trải qua đêm đẹp sao?"

"Chàng cũng sẽ không làm gì muội đâu!"

"Ta cũng không thêm làm gì ngươi."

"Tô Mộc vô liêm sỉ, ngươi lập lại lần nữa?"

Tô Mộc tức giận đẩy nàng ra, đi về hướng ngược lại: "Muốn ngủ thì mau về ngủ đi, không có thời gian cùng người giằng co."

Bộ dáng lớn lối cuồng ngạo lãnh khốc này của hắn không hề có chút gì trùng hợp với hình tượng thiếu niên trẻ trung trong dĩ vãng, nếu không phải biết rõ hắn bởi vì đầu óc bị hư, Thẩm Ngọc Chiêu có lẽ sẽ suy tính tạm thời liên thủ với Sở Mộ Từ đánh người - - nhưng nàng nhìn Sở Tú Huỳnh mảy liễu dựng ngược nhưng vẫn đứng yên tại chỗ, lập tức liền bình tĩnh lại, dù sao người trong cuộc mà còn có thể nhẫn, mình còn rối rắm làm gì, trở về tắm một cái rồi ngủ thôi.

"Công chúa tự mình quyết định đi, ta còn có việc đi trước."

Sở Tú Huỳnh tức giận đến giậm chân: "Ngọc Chiêu tỷ thật vô tình vô nghĩa, làm nữ quan mai mối chẳng lẽ chỉ là để đến xem náo nhiệt sao?"

"Liễu thái y ngày mai sẽ có thời gian đến phủ Thái sư rồi, đợi nàng ta chữa lành Tô công tử rồi hẵng nói sau." Thẩm Ngọc Chiêu giọng điệu nhàn nhạt, "Làm mai là trách nhiệm của ta không sai, nhưng tiếp tục như vậy thì nhân cách của ta cũng bị làm cho rạn nứt."

Sở Mộ Từ cười dài gật đầu: "Cho nên Tú Huỳnh, chính muội đã bức tình lang trở thành điên khùng, phải nén lệ nhìn hắn đến cùng nhé."

"..."

"Thẩm đại nhân có muốn cùng nhau trở về phòng hay không?" Vô luận Sở Mộ Từ đang nhạo báng ai hoặc đang làm những gì, đến cuối cùng lực chú ý của hắn cũng vẫn đặt trọng tâm trên người Thẩm Ngọc Chiêu, "Có cần Bản cung đưa Khanh một đoạn hay không?"

Thẩm Ngọc Chiêu trong nháy mắt liền nhớ lại tình trạng quần bách mới vừa rồi bị hắn ôm chạy như bay hết toàn bộ một con phố, nhất thời không nói

gì, chỉ lúng túng khoát tay áo.

"Không nhọc điện hạ hao tâm tổn trí, thần biết đường rồi."

Sở Mộ Từ đưa mắt nhìn bóng lưng mảnh mai của nàng vội vã rời đi thật lâu, đôi mắt đen như mực ánh lên sự vui vẻ sâu hơn.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 15: Hoa Thanh La Tìm Nơi Nào

Edited by Bà Còm

Sáng sớm, tia nắng đầu tiên chiếu qua song cửa sổ, Thẩm Ngọc Chiêu trong giấc mộng bị tiếng đập cửa thật lớn đánh thức, cái tính hung hăng khi bị ép buộc rời giường nổi lên, nàng mắt còn chưa thèm mở, tiện tay túm lấy áo ngoài choàng vào, nổi giận đùng đùng xuống giường, bay lên một cước đập tung cánh cửa.

Kết quả còn chưa đi được một bước liền nhanh chóng không kịp chuẩn bị ngã vào trong lòng người nào đó, nàng ngẩng đầu lên, khi nhìn rõ đối phương là ai thì trong chớp mắt tỉnh táo ngay, liên tục không ngừng lui về phía sau: "Điện hạ, chào buổi sáng."

"Vốn muốn tới gọi Thẩm đại nhân rời giường, ai ngờ được Thẩm đại nhân yêu thương nhưng nhớ như vậy," Sở Mộ Từ giọng nói cảm khái chân thành, "Bản cung thật vinh hạnh."

"Không, điện hạ hiểu lầm rồi, thần chỉ là đơn thuần muốn sáng sớm tỉnh mơ đi đập cái kẻ thích lung tung lẫn qua lẫn lại người khác một hồi."

Sở Mộ Từ hiểu rõ gật đầu: "Khanh nói Tô Mộc chứ gì? Hắn mỗi ngày đều giả chứng như vậy, hiện tại chắc đang cùng Tú Huỳnh công kích lẫn nhau, Thái sư đi Túy tiên lâu để tránh bị quấy rầy, nói toàn quyền giao cho khanh phụ trách."

"... Ông ta đã một bó tuổi rồi mà nói lời này không thấy mất mặt sao?"

"Ông ta thường xuyên cùng phụ hoàng luận bàn, coi bộ cũng trao đổi qua kinh nghiệm trong một số phương diện."

Thẩm Ngọc Chiêu dường như nhớ ra: "Đúng vậy, hèn chi độ dày da mặt quả thật đã nhanh chóng vượt qua điện hạ." Nói xong cũng mặc kệ Sở Mộ Từ phản ứng ra sao, mặt không thay đổi đi về hướng phòng của Tô Mộc.

Sáng sớm ra cửa gặp qua đen chứng tỏ một ngày xui xẻo sẽ bắt đầu.

Ngoài dự đoán, nàng ở cửa phòng Tô Mộc thấy được xe lăn quen thuộc làm bằng bạc, nhìn thân ảnh nhỏ bé thanh lệ ngồi trên xe lăn, không hề nghi ngờ chính là nữ Thái y duy nhất của Thái y viện, Liễu Như Anh.

Nói đến tên Liễu Như Anh, trong triều không người nào không biết, từ nhỏ đã bị một trận bệnh nặng làm hai chân của nàng tê liệt chỉ đành phải ngồi xe lăn thay đi bộ, nhưng nàng dựa vào thiên phú kinh người bá tử học nghệ, luyện thành một thân y thuật tinh xảo, rồi được Hoàng gia chọn trúng trở thành Ngự y trẻ tuổi nhất trong cung, ngay cả các tiền bối lão thành cũng phải kính nàng ba phần.

"Liễu Thái y?"

Liễu Như Anh nghe tiếng ngoài đầu nhìn lại, nếp nhăn giữa hai hàng lông mày dần ra hiện rõ vài phần dịu dàng vui vẻ: "Hóa ra là Thẩm đại nhân, đã lâu không gặp."

"Không nghĩ tới Liễu Thái y sớm như vậy đã tới rồi, sao không vào đi?"

"Không vào được." Liễu Như Anh bắt đầu dĩ chỉ chỉ trong phòng, theo bản năng hạ thấp thanh âm, "Công chúa và Tô công tử tựa hồ đang tức giận ngập trời."

"À, không cần đề ý đâu." Thẩm Ngọc Chiêu khoát tay, "Tô công tử là vì đầu óc bị hư, mà tiểu Công chúa từ trước đến nay đều như vậy, đối với Liễu Thái y không uy hiếp được - - huống chi còn có ta đây, bọn họ không đụng đến Liễu Thái y được đâu."

Liễu Như Anh không khỏi mỉm cười: "Vậy ta trước hết đa tạ Thẩm đại nhân."

Hai người thân thiết tiến lên với nhau, vừa đẩy cửa phòng chuẩn bị đi vào tra xét tình hình, kết quả chạm phải Sở Tú Huỳnh đang nhào thẳng ra ngoài, Thẩm Ngọc Chiêu quay ngoắt lại, đưa tay nắm lấy cổ áo đối phương kéo lại.

"Sức chiến đấu không đủ cũng phải liều mạng chống đỡ chứ, Công chúa."

Sở Tú Huỳnh cá giận nói: "Vậy làm sao bây giờ? Hồn đản này không có một thời điểm nào yên tĩnh, sắp chơi muội đến phát điên luôn rồi!"

Nàng còn chưa dứt lời, đã nghe Tô Mộc ở bên kia gân giọng rống to: "Yêu nữ! Ngươi đem chén sứ men xanh hình bướm bướm yêu thích nhất của ta đập bể, mau bồi thường!"

"Ít nói nhảm đi, đó là tự chàng đập mà!" Sở Tú Huỳnh phát điên thiếu chút nữa vò đầu bứt tóc, "Mọi người thấy chưa? Sáng nay chưa uống thuốc nên lại khôi phục thành cái đức hạnh ban đầu rồi!" Tuy nói đúng ra thì uống thuốc cũng không khá hơn chút nào.

Liễu Như Anh cẩn thận đẩy xe lăn trượt đến góc an toàn, lúc này mới ầm giọng mở miệng: "Công chúa chớ vội, chỉ dựa vào uống thuốc thì không giải quyết được vấn đề căn bản đâu, cứ uống mãi còn dễ tạo thành di chứng xấu cho sức khỏe của Tô công tử."

"Hả? Vậy làm sao bây giờ?"

"Chữa bệnh thì phải điều trị tận gốc, thuốc an thần chỉ có thể có tác dụng nhất thời mà thôi, muốn Tô công tử khôi phục bình thường, quan trọng nhất là hướng dẫn công tử tìm lại bản thân."

Sở Tú Huỳnh vội vàng gật đầu: "Đúng đúng đúng, ta muốn cái bộ dạng hay xấu hổ của chàng trước đây!"

Sở Mộ Từ theo sát phía sau tiến vào, đúng lúc nghe một câu như thế, cười mỉa mai tiếp lời: "Muội trước kia không phải luôn chê bai người ta tính tình quá mềm yếu không có khí khái nam tử hay sao? Như thế nào, hiện tại hoàn toàn tỉnh ngộ rồi à?"

"Tam ca từ khi nào thì đột nhiên trở nên có tinh thần trọng nghĩa như vậy, không phải huynh là người muốn hủy đi chàng hay sao?" Sở Tú Huỳnh phát giác mức độ dễ dàng tha thứ của mình đối với huynh trưởng càng ngày càng thấp, trong vài phút này đều nghĩ đến phải ra tay "Đại nghĩa diệt huynh", "Nói gì thì hãy chờ đến lúc chữa khỏi cho Tô Mộc đã được không?"

Tô Mộc ở bên kia cao giọng: "Ai cho phép người tùy tiện gọi tên ta?"

"Cút đi!"

Thẩm Ngọc Chiêu trưng ra bộ mặt than nhìn sang Liễu Như Anh: "Hãy mau giúp đỡ chút đi Liễu Thái y, nếu tiếp tục như vậy chỉ sợ xảy ra án mạng, dù sao ta chỉ là làm mai, đối với việc cứu người một chút cũng không biết."

"Tô công tử xảy ra chuyện ở đâu?" Liễu Như Anh như có điều suy nghĩ, "Đưa công tử đến chỗ gặp chuyện không may tái hiện cảnh tượng kia một lần, hy vọng kích thích công tử khôi phục lại bình thường."

Phương pháp kia không nhất định có thể thành công, nhưng ít ra coi như có còn hơn không, dù sao so với việc mọi người tụ họp ở đây ẩu đả lẫn nhau tốt

hơn nhiều, cho nên Sở Tú Huỳnh căn bản không cần suy nghĩ, xoay người hướng về phía Tô Mộc liền hô một câu.

"Tô Mộc! Ta đưa huynh đi Kỳ liên sơn hái hoa Thanh La nhé!"

Sau đó Thẩm Ngọc Chiêu cùng Sở Mộ Từ cả hai chỉ sợ thiên hạ không loạn, hoàn toàn không để cho Tô Mộc có cơ hội trả lời, cũng đoạn tuyệt ý niệm phản kháng của hắn, một trái một phải quyết đoán lôi người ra khỏi phòng, gọi gia đình chuẩn bị xe ngựa lập tức chạy tới Kỳ liên sơn. Quân gia đi theo ở phía sau, nơm nớp lo sợ hỏi: "Điện hạ, Công chúa, hai vị đại nhân, các vị muốn mang công tử đi đâu thế ạ?"

Sở Mộ Từ thanh âm bình tĩnh mười phần: "Dẫn hắn đi nhảy núi!"

"..."

Phong cảnh Kỳ liên sơn rất đẹp, địa thế rất nguy hiểm, muốn leo lên cũng rất lao lực.

Nhất là còn mang theo một Tô Mộc vẫn còn bị bệnh tâm thần tâm lý mâu thuẫn.

Liễu Như Anh được bảo vệ bởi một bộ phận hộ vệ của phủ Thái sư chờ dưới chân núi, còn Sở Mộ Từ cùng Tô Mộc, Thẩm Ngọc Chiêu kéo Sở Tú Huỳnh, bốn người đi theo một đội hình cực kỳ quý dị giống như đang lên núi lễ Phật, phía sau bọn họ là bộ phận hộ vệ khổ bức còn lại.

Sau giờ Ngọ bắt đầu trèo lên, cho đến khi mặt trời sắp xuống núi mới rốt cục đi đến mục tiêu, nhưng chỉ thấy vách núi dốc đứng, biển mây mênh mông, sương mù lượn lờ, mơ hồ có thể thấy rong rêu cùng các loại thực vật sinh trưởng xanh tươi trên vách đá dựng đứng bốn bề, bắt quả hoa Thanh La thì lại không thấy đâu

Thẩm Ngọc Chiêu đang nằm sấp bên vách núi chú tâm tìm kiếm, chợt thấy bả vai bị ai vỗ một cái, quay lại thấy Sở Mộ Từ đang đưa mắt ra hiệu, theo hướng hắt chỉ nhìn lại, quả nhiên ở xéo phía dưới phát hiện một màu thanh lam nhu hòa.

"Công chúa, đến đây!"

Sở Tú Huỳnh nghe kêu đi tới, khi nhìn thấy phương hướng của hoa Thanh La trong nháy mắt sững sờ: "Muội phải hái thế nào đây? Sẽ chết người đấy!"

"Lúc ấy muội giận dỗi bảo Tô công tử đi hái hoa, có nghĩ tới sẽ là loại tình huống này hay không?" Thẩm Ngọc Chiêu hiềm khi dạy bảo một cách thâm thúy, "Hắn còn có thể sống sót trở về, muội cần phải tạ ơn."

Sở Tú Huỳnh ngẩn ra, dường như đang bị xúc động lớn, thường thường con người đều như thế, phải tận mắt chứng kiến vấn đề gì thì mới có thể khắc sâu vào lòng.

Nàng cũng không phải là tiểu cô nương không hiểu chuyện, chỉ vì nhận hết sủng ái, thành thói quen coi mình như trung tâm không biết tiết chế mà thôi.

Nhưng cảm tình dành cho mẫu nào đó lại là rất chân thật.

"Nếu lúc ấy chàng đã vì muội thật sự làm chuyện này..." Nàng thở dài, "Vậy thì muội cũng vì chàng làm một lần, xác thực không có gì đáng ngại."

"Chỉ bằng những lời này, cho thấy rõ muội vẫn có hy vọng gả ra ngoài." Sở Mộ Từ cười híp mắt nói, "Tam ca cùng xuống với muội, đỡ phải lo muội quá ngốc té xuống."

Sở Tú Huỳnh phá lệ không có cãi lại, chỉ ủy khuất gật đầu: "Được."

"Đều chuẩn bị xong." Thẩm Ngọc Chiêu đã chỉ huy bọn hộ vệ đem dây thừng quấn chặt quanh hông hai người, sau đó quay đầu nhìn Tô Mộc, "Tô công tử, cứ coi như ngươi muốn phát giận cũng xin hoãn lại, hiện tại ngươi nên nhận rõ Công chúa đối với ngươi hết sức chân thành? Thử hỏi cô nương nhà ai chịu mạo hiểm tính mạng cũng chỉ vì thay ngươi đi hái một đóa hoa? Đơn giản là muốn chứng minh hai người các ngươi duyên phận là thiên định, giấy dựa phản kháng cũng vô ích."

Trong lúc lơ đãng lời nói dường như vẫn rất rập khuôn, quả nhiên làm nữ quan mai mối đã quen nên khi nói chuyện cũng theo cùng một kiểu lúc đang hành sự.

Nhưng thật lạ Tô Mộc lại nghe lọt, tư thế chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào từ từ thu liễm, vẻ mặt âm trầm cảnh giác cũng từ từ hòa hoãn, hần đứng nguyên tại chỗ, có vẻ hơi mê mang nhìn Sở Tú Huỳnh dè dặt trượt xuống vách đá, ánh mắt nhất thời biến ảo không chừng.

Sở Mộ Từ không ngừng chú ý Sở Tú Huỳnh, nhìn nàng nhích từng tý từng tý hướng về vị trí hoa Thanh La, cho đến khi đưa tay bắt được cuống hoa, dùng sức lôi cây hoa từ khe núi nhô ra, nàng thậm chí còn nghiêng đầu hướng hần cười nhẹ một tiếng, hơi có chút khoe khoang "đại công cáo thành".

Nhưng chuyện thực chứng minh, hai người hiển nhiên cao hứng quá sớm.

Đơn giản là ai cũng không đoán chuyện xảy ra thế nào, lần trước Tô Mộc đã gặp phải tình huống gì, rõ ràng lại đang trọng diễn trên người Sở Tú Huỳnh, trong tai chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, nàng kinh ngạc ngược mắt, sắc mặt đột nhiên liền tái nhợt.

Dây thừng phía trên xuất hiện vết rách.

"Tam ca!"

Sở Mộ Từ ánh mắt lạnh lẽo, nhất thời phản ứng cực kỳ nhanh chóng, với tay qua ôm lấy eo nàng: "Bắt được rồi, chúng ta cùng tiến lên đi!"

Nhưng mà thực tế thì thường thường lại khác xa tưởng tượng, vận mệnh như đang trêu chọc hai huynh muội, trong nháy mắt, dây thừng của Sở Mộ Từ không báo trước cũng bắt đầu rách rồi.

"... Tam ca! Truyền thuyết về bát tự quá cứng rắn của huynh quả nhiên là thật sự!"

"Đến lúc này muội vẫn còn tâm tư châm chọc, thật sự là thân muội muội!"

Mắt thấy hai người sắp sửa rơi xuống, nghìn cân treo sợi tóc, tốc độ phản ứng của Tô Mộc và Thẩm Ngọc Chiêu so với bọn họ vệ ở xa hơn trên vách đá nhanh hơn nhiều, Tô Mộc cơ hồ là vô ý thức bay qua, không quan tâm ngó ngang thò người ra chụp được chỗ đứt trên dây thừng của Sở Tú Huỳnh, còn Thẩm Ngọc Chiêu tựa hồ điểm chính xác hơi bị lệch, thiếu chút nữa cũng đem bản thân ném xuống vực sâu, may mắn nàng kịp thời dùng chân ôm mồm núi đá, mà tay kia cũng ở trong phút chốc bắt được bàn tay của Sở Mộ Từ.

Trong chớp mắt đó nàng cảm giác khớp xương khuỷu tay của mình đã muốn đứt rời, vốn là mặt than thế nhưng trên mặt lại xuất hiện vẻ đau đớn run rẩy hiếm thấy.

"Thẩm đại nhân, khắc chế một chút, mặt khanh như vậy thật không đẹp."

Thẩm Ngọc Chiêu tức giận đến mức quả thực có ý muốn buông tay: "Điện hạ không biết là phải nhanh chóng bò lên so với nói mát thì có tác dụng hơn sao? Bình tĩnh mà xem xét thì thần cũng không muốn cùng chết với ngài."

Sở Mộ Từ chăm chú nhìn vào đôi mắt hạnh sáng ngời của nàng, lại đột nhiên ức chế không được nở nụ cười.

Hóa ra nàng cũng có thời điểm quên mình.

Hộ vệ phủ Thái sư dù sao cũng không phải chỉ biết lấy tiền lương, cuối cùng ôm nhau thành một dây người thòng xuống cứu bốn người lên, Thẩm Ngọc Chiêu vừa tiếp xúc mặt đất lập tức liền đẩy ra Sở Mộ Từ làm như cái gì cũng chưa phát sinh, nhưng Tô Mộc thì lại sít sao siết chặt bàn tay Sở Tú Huỳnh không buông, ngược lại đem đôi phương ôm vào trong lòng.

Cho đến khi mọi người xuống núi, hấn vẫn nhất định bế ngang Sở Tú Huỳnh xuống trước một mình, cánh tay ôm chặt không hề buông lỏng chút nào.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 16: Đường Tình Quanh Co

Edited by Bà Còm

Rốt cuộc đoàn người cũng cùng Liễu Như Anh hội hợp, mọi người lặng lẽ đánh giá thái độ của Tô Mộc đối với Sở Tú Huỳnh, trong lòng đã có kết quả.

"Xem ra phương pháp có hiệu quả?"

Thẩm Ngọc Chiêu bất đắc dĩ gật đầu: "Đúng là có hiệu quả, chỉ là thiếu chút nữa đem mạng góp vào luôn."

"Vì sao?"

Thẩm Ngọc Chiêu cùng Sở Tú Huỳnh nhất thời cùng nhau chỉ về hướng Sở Mộ Từ.

"Tú Huỳnh, không cần đem sự ngu xuẩn của mình áp đặt trên người Tam ca." Sở Mộ Từ tà khí như sương mù, mặt không đổi sắc đáp lại, "Dây thừng của Tam ca sở dĩ bị đứt, tất cả đều tại thân hình càng ngày càng béo của muội, làm sao chịu nổi sức nặng như vậy."

Sở Tú Huỳnh quả nhiên nổi giận: "Ai nói? Muội so với Ngọc Chiêu tỷ còn gầy hơn một chút đấy biết không?!"

"Cho dù Ngọc Chiêu tỷ so với muội không hề thua kém, nhưng bên trong thân thể gầy nhỏ của nàng hàm chứa sức mạnh khổng lồ, vào thời điểm mấu

chốt có thể vì an toàn của Tam ca không tiếc tính mạng, tình cảm kinh thiên động địa quỷ thần khiếp đảm như vậy chẳng lẽ không đủ làm người ta cảm động sao?" Trọng điểm hoàn toàn không biết chéch đi nơi nào rồi.

Thẩm Ngọc Chiêu không biết "nằm cũng trúng đạn", sắc mặt sụp xuống không thèm phản ứng đến hấn: "Điện hạ đại khái là hiểu lắm, thần chỉ là không thể tận mắt nhìn ngài té xuống mà thôi, dù sao thần không nghĩ nửa đời sau đều ngâm trong nước mắt của bệ hạ" Chúc trách của nàng là làm hỉ sự, không phải chứng kiến tang lễ.

Chung đụng không quá nửa ngày, Liễu Như Anh cũng đại khái hiểu được tính tình của mấy vị này, biết rõ một đám người tụ cùng một chỗ không nói được vài lời thì phải cãi nhau, vì vậy âm giọng mở miệng cố gắng hoà giải: "Ta thấy tình huống tinh thần của Tô công tử tựa hồ không tốt lắm, không bằng trước tiên trở về phủ Thái sư đi, ta sẽ viết vài đơn thuốc cho Tô công tử điều dưỡng một chút."

Sở Tú Huỳnh nghe vậy, nghiêng đầu thử dò xét Tô Mộc, thấy hấn ngửa đầu dường như cực kỳ thống khổ, không khỏi lo lắng hỏi: "Chàng có khỏe không? Đầu lại đau à?" Có trời mới biết nàng sợ Tô Mộc lại phát bệnh một lần nữa đến cỡ nào, lại nhảy dựng lên bắt đầu náo loạn om sòm, nàng hiện tại mệt mỏi gần như rã rời, tuyệt đối không chống đỡ nổi một lần nữa.

Nhưng Tô Mộc lại không nói gì, nhưng gắt gao bắt được cổ tay của nàng, trầm mặc kéo nàng quay về, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Bọn hộ vệ vội vàng tốp năm tốp ba đuổi theo, Thẩm Ngọc Chiêu, Sở Mộ Từ cùng Liễu Như Anh chậm chạp đi theo phía sau, hai bên đều không hiểu ra sao.

"Liễu thái y, vì sao Tô công tử đột nhiên biến thành luống cuống ngu si, bệnh này còn trị được chứ?"

Nếu như trị không hết, phỏng đoán trở về phải nói cho Thái sư "Một tin tốt và một tin xấu ngài muốn nghe cái nào? Tin tốt là tính tình thô bạo của nhi tử ngài đã chữa hết rồi, tin xấu là hiện tại hình như hắn có chút ngu ngốc..."

"Yên tâm, sẽ không sao đâu." Liễu Như Anh thoát nhìn như đã dự tính trước, "Trước khi ta tới có hỏi qua Thái y trong cung, bọn họ nói đã chẩn đoán bệnh cho Tô công tử, đầu cũng không bị thương tổn nghiêm trọng, chỉ là bị kích thích nên thần xui quý khiến đưa đến tình huống hiện tại, biểu hiện trước mắt của Tô công tử chỉ là trong quá trình khôi phục cần phải trải qua, chỉ cần có Công chúa làm bạn liền không thành vấn đề."

Sở Mộ Từ ngắn gọn tổng kết: "Cho nên nói yêu nhau có thể sinh ra kỳ tích sao? Có thể cứu vớt Tô Mộc quả thật vẫn phải nhờ Tú Huỳnh đúng không?"

"Điện hạ, mấy từ chuyên nghiệp này phải để thần nói." Thẩm Ngọc Chiêu trấn định, "Cửa hôn sự của Công chúa và Tô công tử cuối cùng có thể định xuống rồi, chờ sức khỏe của Tô công tử kháng phục, thần cũng có thể..."

Liễu Như Anh hiểu kỳ hỏi: "Yên tâm lui xuống sao?"

"... cùng Thái sư bàn bạc giá tiền rồi."

"..."

Thái sư đương nhiên không biết mình đang bị một vị nữ quan mai mối tính kế, ông ta quả thực bị khả năng thay đổi tính tình của Tô Mộc hù sợ rồi, thế nên liên tiếp mấy ngày, mỗi ngày đều phải hướng Liễu Như Anh xác định nhiều lần, mà Liễu Như Anh cũng rất kiên nhẫn một lần lại một lần bảo đảm, Tô Mộc uống vài thang thuốc điều trị là có thể khôi phục, tuyệt đối sẽ không lưu lại di chứng, sau đó mới dùng mẫu tính chói lọi của mình trấn an được ông ta.

Nhưng Thái sư vừa định trở về phòng uống chén trà để ổn định quả tim nhỏ gần đây bị chấn kinh sợ hãi quá độ, liền bắt gặp Thẩm Ngọc Chiêu cùng Sở Mộ Từ đang núp ở cửa phòng Tô Mộc nghe lén.

"..." Hai hài tử này sao lại rảnh rỗi như vậy? Có thời gian không đi nói chuyện yêu đương, cần gì cứ phải xen vào việc của người khác?

Sở Mộ Từ nháy cảm nghe được tiếng bước chân, cười tủm tỉm xoay người lại vẫy vẫy tay, ý bảo ông hãy đến cùng nhau nghe.

Rõ ràng không biết xấu hổ mà còn mời mọc nữa sao?

Bất quá thấy bộ dáng Thẩm Ngọc Chiêu nghiêng tai chăm chú nghe, tựa hồ bên trong thực có chuyện gì rất hấp dẫn. Xuất phát từ tâm tư thích hóng hớt đến già vẫn còn đang hưng hực thiêu đốt, à không, phải nói là từ sự quan tâm tới nhi tử của mình, Thái sư đúng là vẫn buông bỏ nguyên tắc tới gần phía trước, ghé sát khe cửa cố gắng theo dõi bên trong.

"Bọn họ đang làm gì thế?"

"Xuyt, ngài nhỏ giọng một chút." Thẩm Ngọc Chiêu rất nghiêm túc đuổi ngón tay đặt trên môi, "Thái sư không cần lo lắng có chuyện xấu gì đâu, còn nữa, trao ngân phiếu cho thần đi ạ."

"..."

Sở Mộ Từ nheo mắt lại cười cười: "Thái sư có cảm thấy bộ dáng nghiêm túc của Thẩm đại nhân thật đáng yêu không?"

Ồ đâu đáng yêu? Đại khái toàn bộ kinh thành cũng chỉ có người dùng hai từ "Đáng yêu" để hình dung nha đầu kia đấy!

Bất quá Thái sư không nói lời nào, chỉ yên lặng từ trong lòng ngực móc ra một xấp ngân phiếu nhét vào trong tay Thẩm Ngọc Chiêu, xoay người tiếp tục sự nghiệp nhìn lên nhi tử nhà mình cùng tức phụ tương lai thân mật thôi.

Nghe được trong phòng thanh âm ngang ngược đặc trưng của Sở Tú Huỳnh vang lên: "Chàng hiện tại khỏe hoàn toàn rồi sao? Không chuẩn bị cầm nghiên mực đập ta à?"

Sau đó là Tô Mộc nhỏ giọng trả lời: "Ta nào dám." Nghiễm nhiên hoàn toàn biến trở về thiếu niên tốt tính mặc cho ái nhân bắt nạt lúc ban đầu.

"Chàng mà không dám? Chàng xem lại bản thân hai ngày nay đã hành hạ chúng ta thành cái dạng gì? Lúc thì điên cuồng tảo bạo lúc thì dã man không hiểu chuyện, nói chàng vài câu liền nổi hỏa như muốn xé nhà diệt tộc, nếu không thì không nói một lời giả ngu, chàng có phải muốn hù chết ta hay không?"

Tô Mộc tiếp tục ngoan ngoãn xin lỗi: "Ta sai rồi Huỳnh Huỳnh, ta cũng không biết tại sao mình lại biến thành như vậy, thực xin lỗi nếu đã chọc nàng tức giận."

Sở Tú Huỳnh hừ một tiếng: "Nói nhảm! Có thể không tức giận sao? Nếu chàng thật sự bị bệnh thần kinh, nửa đời sau của ta đều phải bị ngược đãi, ai có thể nhẫn được chứ?!"

"Vậy nàng..."

"Hả?"

Tô Mộc do dự thật lâu, khuôn mặt thanh tú hơi có vẻ xấu hổ: "Huỳnh Huỳnh, nàng cần gì đưa ra loại giả thiết này? Nếu thần trí của ta thật sự không còn bình thường, bất cứ lúc nào cũng có thể tổn hại tới nàng, vậy nàng phải

nên đi cầu Thảm đại nhân tìm phò mã tốt, đương nhiên không thể bị ta liên lụy."

"Nói vậy!" Sở Tú Huỳnh tức giận đập cho hắn một cái, ngôn ngữ yêu thương thốt ra thật dứt khoát và dũng mãnh, "Trừ chàng ra ta còn có thể gả cho ai? Trừ chàng ra còn ai dám muốn ta?" Không để ý lại nói ra lời thật.

"Thật ra... chỉ cần một mình ta muốn nàng là đủ rồi, nếu quá nhiều người thích nàng, ta sợ nàng sẽ bị bọn họ đoạt đi."

Thiếu niên trẻ trung mỉm cười ngượng ngùng, nói ra khỏi miệng là lời tâm tình chân thật nhất động lòng người, Sở Tú Huỳnh hơi đỏ mặt không nói gì một hồi lâu, rốt cục vẫn nhịn không được duỗi ra một ngón tay đâm ở trên trán hắn, gắt giọng: "Bị bệnh một hồi tự nhiên học được cách dỗ ngon dỗ ngọt."

Tô Mộc ôm nàng vào lòng, vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng thấp giọng nói: "Về sau đừng vì ta làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa, lần này... ủy khuất nàng rồi."

"Ta ban đầu chẳng phải cũng tùy hứng làm khó dễ chàng sao? Xem như là huê." Sở Tú Huỳnh không chút phật lòng, cười dịu dàng chỉ chỉ hoa Thanh La trong bình trên bàn, "Vô luận như thế nào, đóa hoa này ta đã hái được rồi, từ nay về sau ta bảo đảm sẽ không cưỡng bách chàng làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa, phu quân của mình mà, đương nhiên là mình phải quan tâm chứ."

Kế tiếp chính là thời khắc hai người chàng chàng thiếp thiếp quá buồn nôn.

Thảm Ngọc Chiêu tựa tại cửa, gật đầu vui lòng ca ngợi: "Tô công tử vẫn còn rất biết cách dụ dỗ cô nương vui vẻ, tình cảm như "nước chảy thành sông", là cảnh giới tối cao." Nói xong bị Sở Mộ Từ từ phía sau chụp vai.

Nàng buồn bực quay đầu lại, thấy hắn tà mị cười một tiếng thản nhiên nói: "Thật ra cũng chỉ cần một mình Bản cung thích Thảm đại nhân là đủ rồi, nếu

quá nhiều người thích Thảm đại nhân, Bản cung sợ khanh sẽ bị bọn họ đoạt đi."

"... Điện hạ không cần học thuộc lòng câu tán tỉnh được không? Huống chi thần cũng không ai thích."

"Bản cung biết rõ, Bản cung chỉ là thuận miệng nói ra, chẳng lẽ Thảm đại nhân tưởng thật?"

"Không, cũng không có." Thảm Ngọc Chiêu mặt không chút thay đổi đếm ngân phiếu, nhanh chóng vòng qua hắc chuẩn bị rời đi, "Điện hạ cứ từ từ xem, thần về trước thôi."

Sở Mộ Từ đâu chịu dễ dàng để nàng đi mất, cánh tay dài nhấc lên ôm lấy eo nàng: "Đừng có gấp Thảm đại nhân, ngày đó ở trên đỉnh núi cầm tay Bản cung chặt như vậy, sao hôm nay bỗng nhiên lại thẹn thùng?"

Thảm Ngọc Chiêu thiếu chút nữa há mồm cắn hắc một cái, nhưng lý trí báo cho nàng không thể làm như vậy: "Thần bây giờ vẫn rất hối hận, ngày đó sao lại không buông tay chứ."

"Bởi vì khanh không bỏ được."

"Bởi vì Thu Thủy trai còn chưa trùng tu xong, điện hạ chết rồi thì bệ hạ sẽ không trả tiền."

"Thảm đại nhân thật là "nói một đằng nghĩ một nẻo"."

"Thần cho tới bây giờ vẫn "nhanh mồm nhanh miệng"."

Tô thái sư tận lực trốn qua bên cạnh, rất khẩn trương đứng ngoài quan sát hai người tiến hành đấu võ mồm, rốt cuộc vừa rồi là ai nhắc nhở ông đừng lên tiếng thế nhỉ?

Nhưng mà cuối cùng ông bị chiến hỏa liên lụy thảm thương, mắt thấy Thẩm Ngọc Chiêu lách mình tránh thoát nanh vuốt của Sở Mộ Từ, lui về phía sau một bước dài dự định rời đi hướng khác, nhưng không cẩn thận dẫm ngay lên mu bàn chân của ông.

Thái sư "ôi" một tiếng ngã về sau, thuận tiện đẩy luôn cửa phòng bật mở - lần này cho dù không muốn bị Tô Mộc cùng Sở Tú Huỳnh phát hiện cũng rất khó.

Tô Mộc tựa hồ đang muốn cúi xuống hôn môi Sở Tú Huỳnh, hai người còn duy trì tư thế ôm nhau, người trước nhìn về phía phụ thân nhà mình ánh mắt có chút ai oán, rất hiển nhiên đang suy nghĩ đối phương vì sao xông vào không đúng lúc chút nào như thế.

Không khí nhất thời lâm vào trạng thái lúng túng.

Thời khắc máu chót, Sở Mộ Từ cùng Thẩm Ngọc Chiêu lại lần nữa bộc phát sự ăn ý tuyệt vời, hai người thật nhanh liếc mắt nhìn nhau, lập tức song song làm ra bộ dáng mới đuổi tới hiện trường, kinh ngạc nhìn chằm chằm Thái sư đang ngồi dưới đất.

"Xin hỏi Thái sư, chẳng lẽ đang chuẩn bị tự mình ra trận khảo sát mức độ trung trình trong chuyện tình cảm của Công chúa và Tô công tử sao?"

"..."

Sở Mộ Từ lắc đầu thở dài: "Không phải là Bản cung phê bình ngài nha Thái sư, ban ngày ban mặt mà nhìn lén vãn bối, quả thực không phải là phong phạm của một trưởng bối đâu."

"..." Còn cho người khác đường sống sao?!

Thẩm Ngọc Chiêu hướng về Sở Tú Huỳnh đang hóa đá vẫy vẫy tay, thần sắc bình tĩnh nói: "Công chúa cũng nên cùng chúng ta trở về? Trước khi thành thân không thể ở lại phủ Thái sư quá lâu, chờ ta đem việc này báo cáo cho bệ hạ, hướng bệ hạ thỉnh chỉ tứ hôn, quan hệ của Công chúa cùng Tô công tử cũng liền thuận lý thành chương."

Sở Tú Huỳnh rất không nỡ liếc mắt nhìn Tô Mộc, sau đó mới rời ra đi về phía cửa, khi đi ngang qua bên cạnh Thái sư, nàng nhin không được liếc một cái.

"Thái sư, sau này thỉnh tự trọng."

Tô Thái sư lệ rơi đầy mặt, ông thề muốn cùng với đoàn hài tử vô liêm sỉ này tuyệt giao!

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 17: Y Nữ Khuynh Thành

Edited by Bà Còm

Bởi vì lần này làm phiền Liễu Như Anh mới chữa lành được Tô Mộc, Thâm Ngọc Chiêu quả thực cảm tạ nàng ta tận đáy lòng, vì thế sau khi nàng rời phủ Thái sư cũng không trực tiếp hỏi phủ Thái tử mà tự mình đưa Liễu Như Anh về Thái y viện.

"Trong cung đồn đãi Liễu Thái y y thuật tinh xảo diệu thủ hồi xuân, quả thật danh bất hư truyền."

"Thật ra ta cũng đâu có làm gì, chỉ tiện tay mà thôi." Liễu Như Anh không khỏi mỉm cười, "Còn nữa, Thâm đại nhân nếu không chê, sau này gọi ta Như Anh là tốt rồi, nếu không thì thấy quá mức lạnh nhạt."

Thâm Ngọc Chiêu đồng ý gật đầu: "Rất tốt, như vậy người cũng phải gọi ta Ngọc Chiêu mới đúng."

"Rất vinh hạnh." Liễu Như Anh khẽ ngẩng đầu, chòm tóc lòa xòa trên trán bị gió đùa nghịch vén ra, cặp mắt như bầu trời xanh trong suốt sáng ngời, "Ngọc Chiêu, trước kia cũng chưa quen thuộc với người, lần này chính thức làm quen, mới phát giác người cũng đâu giống như lời đồn đãi."

"Hả? Chẳng lẽ trong triều những vị văn võ đại thần vẫn còn lòng dạ thanh thản để nghị luận về ta sao?" Đúng là một đám điên rồ, còn muốn làm mai cho

nhi tử khuê nữ nhà mình không? Coi chừng nàng loạn điểm uyên ương đấy.

Liễu Như Anh lắc đầu: "Thật ra cũng không có gì, ta chỉ là nghe nói người thân là nữ quan mai mối, từ trước đến nay giải quyết công việc nghiêm túc cứng nhắc, mặc dù nói vụ mai mối thành công nào cũng là nhân duyên rất thích hợp, nhưng vẫn cảm thấy thiếu đi không khí vui mừng mà bà mối thường đem tới."

Thẩm Ngọc Chiêu nhíu mày: "Chẳng lẽ muốn ta học theo bà mối dân gian, mặc y phục đỏ rực điểm thêm cái nốt ruồi trên mặt, bàn tay uốn éo vung vẩy vừa kỳ cục vừa lẳng lơ, còn không bằng trực tiếp lấy đi mũ cánh chuồn của ta."

"Người tả vậy chính là bà mối dân gian đấy à? Sao nghe có vài phần giống thái giám vậy." Liễu Như Anh dấu môi khẽ cười, "Thật ra không phải vậy, bọn họ chủ yếu là đối với tính cách nghiêm túc lạnh lùng của người cảm thấy không quen."

"Nghiêm túc lạnh lùng à... bởi vì không có gì đáng để cười mà."

Nàng đây là nói lời thật, kỳ thật chính nàng cũng đã từng phản tỉnh, nếu làm một nữ quan mai mối mà không có cách nào lộ ra vẻ mặt tươi cười chào đón đối tượng được làm mai, vậy thì cũng đích xác là trước nay chỉ có một - - nhưng biết làm sao được đây, phụ mẫu qua đời đã ban cho gương mặt bị liệt như vậy, khiến cho nàng muốn cười một cái cũng không lộ ra nổi tình cảm mãnh liệt, dần dà cũng quên mất cười như thế nào luôn.

Bất quá cũng không phải là không hề có chỗ ích lợi, ít nhất ở thời điểm thu tiền vẫn có thể biểu hiện rất hiên ngang lẫm liệt, ngăm vung trộm đánh giá người khác ngay trước mặt cũng có thể làm bộ như không có việc gì, ai cũng nhìn không ra rốt cuộc nàng đang giấu tâm tư gì.

Liễu Như Anh âm giọng nói: "Nhưng Ngọc Chiêu chân chính là một cô nương tốt đối đãi người khác rất thẳng thắn lại hiệp can nghĩa đảm nữa."

"... Người ta vậy coi bộ không giống ta."

"Nhưng ta lại cho rằng người thật ra rất thân thiện."

Không quản sự thực như thế nào, tóm lại được người khác ca ngợi không phải là chuyện xấu, thêm vào đó Thẩm Ngọc Chiêu cũng rất thích tính tình Liễu Như Anh dịu dàng như nước lại không già mồm làm ra vẻ, cho nên hứng chí liền mở miệng hứa hẹn: "Vì những lời này của người, ta sẽ đứng ra bao thầu chung thân đại sự của người, tiền thù lao đều miễn."

Ai ngờ Liễu Như Anh nghe vậy lại chậm rãi lắc đầu: "Không nhọc người hao tâm tổn trí đâu, ta cũng không có dự định thành gia."

"Nếu như người xuất phát từ lòng trung thành đối với bệ hạ, cũng không cần phải quyết định lớn như vậy đâu, bệ hạ cũng không ngại thân tử của ngài ngẫu nhiên đào ngũ một chút để lo vấn đề tình cảm." Nếu không nàng thân là nữ quan mai mối sẽ mất đi đất dụng võ rồi.

"Người hiểu lầm, ý của ta là..." Liễu Như Anh chần chờ một chút, sau đó buông tiếng thở dài nhẹ nhàng, "Điều kiện của ta không tốt, cũng không nghĩ muốn liên lụy người khác."

Thẩm Ngọc Chiêu bây giờ mới hiểu ra, đôi phương ngại chân bị tàn tật. Cũng không phải vì nàng cố tình lướt qua, mà ngay từ đầu nàng đã không hề kỳ thị Liễu Như Anh, hoàn toàn coi nàng ta cũng giống như người bình thường mà đối đãi - - một nữ nhân xinh đẹp ôn nhu như vậy, một đôi tay thần kỳ có thể cứu trị trăm dân trăm họ, cho dù không đứng được thì có sao đâu chứ? Cái đám dung chi tục phấn kia nửa điểm cũng không đáng so với nàng ta.

"Nhu Anh, người không cần tự ti, nói gì mà liên lụy người khác, nếu ai cười được người mới là phúc phận thiên đại." Nàng vỗ nhẹ bả vai đôi phương an ủi, "Tin tưởng ta đi, ta chỉ lo lắng không biết kiếm trong toàn kinh thành có nam nhân nào có thể xứng đáng có được người như người."

Liễu Như Anh mỉm cười: "Người thực biết dỗ người khác vui vẻ."

"Ta chưa bao giờ dỗ ai đâu, ta chỉ biết nói thật."

Mặt trời chiều ngã về tây, nữ tử thân hình mảnh mai đẩy xe lăn từ từ đi xa, trên nền phiến đá xanh lót đường in lên hai bóng hình thật dài, phong cảnh này đẹp như trong tranh vậy.

Thẩm Ngọc Chiêu thuộc phái hành động 100%, nàng nói phải làm mai cho ai thì tuyệt đối chính là hiệu quả nhanh chóng mạnh mẽ vang dội. Tin tức lấy tốc độ nhanh nhất ban bố ra ngoài, nói muốn tìm nhân duyên cho Liễu Thái y của Thái y viện, cần người phải có đầy đủ dung mạo tài hoa võ nghệ nấu nướng hạng nhất, ai cảm thấy mình đủ tư cách thì đến phủ Thái tử tìm nàng báo danh, thuận tiện còn phải đem theo danh sách sính lễ làm điều kiện tham khảo.

Không thể không nói, những người hưởng ứng lệnh triệu tập thật sự không ít, nhưng tất cả đều không hợp tâm ý của Thẩm Ngọc Chiêu, nói theo cách khác, đều không đủ tín nhiệm.

Võ công cao cường thì tính khí táo bạo, tính cách hiền hòa thì bộ dáng quá xấu, tướng mạo anh tuấn thì lại keo kiệt không muốn bỏ ra nhiều sính lễ, cam lòng bỏ tiền thì lại ẻo lả...

Thậm chí, có kẻ còn rõ ràng công khai nói ra "Liễu thái y thân bị tàn tật, lấy nàng ta về cũng coi như bị thua thiệt, ánh mắt nàng ta không thể quá cao", sau đó hẳn liền bị cực kỳ xui xẻo.

"Ở trước mặt ta cũng dám nói ầu nói tả, có muốn ta lấp hết mấy cái hố trên bộ mặt như cái bánh bao cỡ đại của người không?" Thẩm Ngọc Chiêu trên mặt vẫn không chút biểu tình, nhưng bút lông trong tay lại có thể so với ám khí tuyệt thế, vung ra cắm ngay vào lỗ mũi đối phương, "Biến, lập tức biến, chớ chịu cả đời độc thân đi, đây là ta nói, tuyệt đối làm được."

Sở Mộ Từ ở một bên nhiệt liệt vỗ tay: "Thẩm đại nhân thật quyết đoán, có muốn một cây bút lông khác hay không? Bản cung chỗ này còn có rất nhiều."

"Ta điện hạ, nhưng bút lông sói cán ngọc kia rất quý, cảm thấy lãng phí quá."

"Không quan hệ, bảo hần bồi thường." Sở Mộ Từ nói, cười tủm tỉm chuyển hướng về phía bộ mặt bánh bao cỡ đại cách đó không xa, "Nếu như Bản cung nhớ không lầm, lệnh tôn hần là Tư Mã Giám Triệu Thái bộc phải không? Dạy dỗ nhi tử thế nào mà ngay cả tiếng người cũng không biết nói, còn làm quan gì nữa, về nhà trồng trọt đi thôi."

Nhi tử của Triệu Thái bộc nhất thời bị hù dọa mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cung cúc vái ba lạy nước nở gào lên: "Điện hạ bớt giận Thẩm đại nhân bớt giận, là tiểu nhân có mắt như mù, điều kiện của tiểu nhân đương nhiên không xứng với Liễu Thái y, tiểu nhân sẽ cắt đi", sau đó thật sự lom khom cắt thật nhanh.

Lúc tới gần cửa, hần đột nhiên ngã chúi về phía trước, không giải thích được cứ thế ngã úp sấp xuống đất, kết quả ngay cả bụi cũng không dám phủi, đứng lên chạy nhanh như bay mất dạng.

Vốn tưởng rằng nữ quan mai mối giúp Liễu Như Anh làm mai chỉ là vì ngại mặt mũi, ai ngờ nữ quan lại thật sự dùng hết tâm tư cho vị Thái y tàn tật, hơn nữa Thái tử điện hạ rõ ràng cũng trợ giúp, lần này tốt rồi, không chỉ

không được xơ múi gì, thiếu chút nữa làm cho mũi cánh chuồn của lão cha nhà mình cũng bị mất, ngấm lại quả là bi kịch.

Cho đến khi thấy thân ảnh của hắn đã triệt để biến mất trong tầm mắt, Thẩm Ngọc Chiêu mới ung dung quay đầu lại nhìn Sở Mộ Từ một cái: "Điện hạ vừa mới làm gì hắn thế?"

Sở Mộ Từ nhún vai: "Cái gì cũng không làm, đại khái là chân hắn quá ngắn, bước qua ngưỡng cửa không tới mà thôi."

"À, cũng có đạo lý." Thẩm Ngọc Chiêu lại nói, "Bất quá điện hạ khó có khi bênh vực lẽ phải một lần, làm cho thần có cảm giác sâu sắc ngoài ý muốn, chẳng lẽ điện hạ sau một đêm ngủ say đột nhiên tinh thần trọng nghĩa rốt cục thức tỉnh?"

Hắn không chút nghĩ ngợi cười nói: "Bản cung cũng đầu rảnh rồi như vậy, đơn giản chỉ thấy Thẩm đại nhân không thích ai thì giúp khanh trừng trị bọn họ một chút mà thôi."

"Kia thật đúng là phải đa tạ điện hạ."

"Cảm tạ thật ra cũng không cần, cứ lấy thân báo đáp là được rồi."

Thẩm Ngọc Chiêu đối với chuyện hắn thỉnh thoảng nói hưu nói vượn đã thành thói quen, căn cứ vào nguyên tắc "không thèm nhìn không trả lời giả vờ ngây ngốc", lúc này nàng làm như cảm khái ngửa đầu nhìn trời: "Hôm nay thời tiết tốt, rất thích hợp ở trong phòng nghỉ ngơi, điện hạ sớm về ngủ một giấc đi."

Sở Mộ Từ ung dung đưa tay xoa nhẹ lên mái tóc của nàng: "Bản cung không ngủ được, ở đây chờ Thẩm đại nhân sau khi hết bận cùng nhau ăn cơm trưa."

"..." Đúng là nhất định không chịu buông tha nàng!

Giang Trần ôm bội đao đứng cách đó không xa, rất buồn bực suy nghĩ, tại sao chủ tử nhà mình cùng Thái tử ra ngoài chỉ có vài ngày, vậy mà quan hệ của hai người dường như vì điều hẫng lên? Là ảo giác sao?

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 18: Đường Như Hoa Đào Sắp Nở

Edited by Bà Còm

Thắm Ngọc Chiêu vẫn bị Sở Mộ Từ bắt buộc kéo đi cùng ăn cơm trưa, ở trên bàn cơm còn bị hấn đùa cợt không kiêng nể cực kỳ bi thảm, nàng không biết đã oán thăm hấn bao nhiêu lần, rốt cục ở lần thứ hai mươi tám sau khi đang muốn gấp đùi gà thì bị hấn cố tình cản trở, nàng ứa gan chộp lấy cái thìa múc đầy một muỗng tương ớt mỡ gà hung dữ nhét vào miệng hấn.

Đáng đời nhà ngươi!

Không thể nghi ngờ, bị nàng ra tay đánh lén, Sở Mộ Từ thật bất hạnh nuốt xuống cả một muỗng tương ớt, không đầy nửa canh giờ dạ dày hỏa thiêu đau đớn khó đề nén, đến nỗi đứng cũng không vững, gắng gượng lắm mới lết được lên giường trùm chăn không động đậy nổi.

Mà giờ khắc này Giang Trần đang đứng trong sân, nước mắt nước mũi giàn giụa cố gắng khuyên chủ tử lạc đường biết quay lại.

"Chủ tử, lần sau ngài có thể học cách ôn nhu một chút được không? Biết rõ dạ dày của Thái tử điện hạ không tốt mà còn đút ngài ấy tương ớt, nếu có chuyện gì thì đây chính là tội rơi đầu đấy!"

"Tên kia không chết được đâu, huống chi nếu có rơi đầu cũng không đến lượt ngươi, yên tâm đi." Thắm Ngọc Chiêu giọng nói rất tỉnh táo tự làm kiểm

điểm, "Bất quá lần này đích xác là ta sơ sót, ta đã quên hẳn còn có bệnh cả chơn như vậy, về sau ta sẽ chú ý."

"Ngài còn nghĩ về sau nữa sao?!"

Thẩm Ngọc Chiêu nguyền hấn một cái: "Vậy người nói phải làm sao bây giờ? Hay là ta cũng ăn một muống tương ớt với hẳn? Thôi thì ta tự động ăn hai muống, muống kia coi như tặng hẳn."

"Ngài có ăn cả bát cũng vô dụng, ai chẳng biết ngài không được ăn cay thì không vui!" Trái tim Giang Trần cơ hồ sắp hỏng mất rồi, "Chủ tử, thật ra ngài đối xử với Thái tử điện hạ tốt một chút cũng đâu mất miếng thịt nào, dù sao người sáng suốt cũng nhìn ra được điện hạ vẫn có ý đối với ngài..."

"Dông dài, mau chóng đi tuần quanh sân đi!"

"... Vậy còn ngài?"

Thẩm Ngọc Chiêu nâng mặt không nói một lời, một hồi thấy thị nữ bưng chén thuốc nơm nớp lo sợ muốn đưa đến phòng của Sở Mộ Từ, nàng đột nhiên đứng dậy, rất nghiêm túc vươn tay ra: "Đưa cho ta, ta sẽ nhét thuốc cho điện hạ."

Thị nữ: "..."

Phiền toái Thẩm đại nhân có thể không cần dùng từ "Nhét" được không? Nô tỳ nghe được cảm thấy rất khản trương!

Sau đó Thẩm Ngọc Chiêu ngay dưới ánh mắt lo lắng trùng trùng của Giang Trần, bưng khay trực tiếp đi vào phòng, đóng cửa lại, ngăn cách bất kỳ cặp mắt nào có ý đồ muốn điều tra.

Trong phòng yên tĩnh, Sở Mộ Từ trằm chằm nằm nghiêng trên giường, tựa hồ như đang ngủ thiếp đi.

Nàng bung chén thuốc đi tới, đứng ở trước giường do dự một chút, cuối cùng thử dò xét vén lên chăn lên, thấp giọng kêu: "Điện hạ?"

Sở Mộ Từ lập lời nước đôi "Ừ" một tiếng, giọng nói khàn khàn bệnh hoạn: "Lại làm phiền Thảm đại nhân đưa thuốc đến, Bản cung thật sự "thụ sủng nhược kinh"."

Nam nhân này lúc nào cũng như thế, nàng không chút nghi ngờ, cho dù là hắc bệnh sắp chết cũng nhất định trước lúc lâm chung cười nhạo nàng vài câu, cuối cùng sắp xếp cho nàng chôn theo.

"Thần đang mang lòng áy náy đến bồi tội đây."

"Bồi tội? Bồi tội gì?"

Nàng bắt đắc dĩ, chỉ có thể tận lực làm cho nét mặt của mình nhìn thành khẩn một chút: "Thần không nên cưỡng bách điện hạ ăn tương ớt."

Sở Mộ Từ cười nói: "Đây không phải Thảm đại nhân cưỡng bách, là do Bản cung tự nguyện, chỉ cần là bất cứ thứ gì Thảm đại nhân dứt cho, Bản cung đều cam tâm tình nguyện nuốt xuống."

Lời cảm động như vậy đặt trong hoàn cảnh này thật rất thích hợp, tuyệt đối có thể dụ dỗ tiểu cô nương nước mắt lưng tròng, tuy nhiên hết lần này tới lần khác nghe hắc nói ra lại làm cho Thảm Ngọc Chiêu nổi da gà đầy cộm. Đôi mày thanh tú của nàng cau lại, cuối cùng vẫn quyết định chọn lựa thủ đoạn cường chế, không cùng hắc nói nhảm trực tiếp nhét thuốc.

"Điện hạ tốt nhất nên uống thuốc trước." Nói xong đưa tay kéo thân thể của hắc quay lại hướng mình, nhưng khi nhìn thấy hắc sắc mặt tái nhợt đầu đầy mồ

hôi, nàng quả thực có chút kinh ngạc, "Coi bộ thật đau đến đặc biệt lợi hại vậy sao?"

Sở Mộ Từ nhanh chóng lau mặt, lại ngẩng đầu cười tủm tỉm cố ý coi nhẹ: "Nếu Thảm đại nhân đồng ý lưu lại với Bản cung trong chốc lát, có lẽ Bản cung liền hết đau."

Thảm Ngọc Chiêu không ngạc, biết rõ đau đớn lần này chỉ sợ so với lần trước nghiêm trọng hơn nhiều, dù sao cả một muỗng tương ớt đều nuốt xuống hết, cho dù người ăn được ớt cũng khó có thể chịu nổi.

Nàng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác tội lỗi, mà loại cảm giác này từ trước tới nay chưa từng phát sinh, phải biết lúc trước cho dù nàng chơi xấu Sở Mộ Từ bất cứ chuyện gì đều mang khoái cảm "thay trời hành đạo".

Có lẽ hiện tại nàng trở nên mềm lòng, lại có lẽ... vì nàng và Sở Mộ Từ chung đụng quá lâu, cho nên quan hệ giữa hai người đã thay đổi tốt hơn.

Nhưng mặc kệ như thế nào, tai họa hôm nay đều do nàng gây ra. Nàng đối với triều thần lúc nào cũng nói năng khéo léo, còn đối đãi với Sở Mộ Từ, nàng lúc nào cũng không từ thủ đoạn không biết nặng nhẹ, sau này... đại khái cần phải thu liễm một chút.

"Điện hạ đã nói muốn thần ở lại, vậy thì thần sẽ nghe theo."

Sở Mộ Từ hiển nhiên cũng không ngờ nàng trả lời như vậy, nhất thời ngoài ý muốn: "Thảm đại nhân nghiêm túc sao?"

"Uống thuốc trước đi, thần có bao giờ nói chuyện không nghiêm túc đâu chứ." Nàng mặt không chút thay đổi đem chén thuốc đưa cho hắn, "Điện hạ có thể tự bưng không?"

"... Có thể."

Nàng không lên tiếng, chỉ đưa một tay vén chăn lên, rất tự nhiên sờ xuống...

Sở Mộ Từ một tay bưng chén thuốc, tay kia vững vàng cầm lại cổ tay nàng, vẻ mặt hiện lên nụ cười miễn cưỡng: "Thảm đại nhân đừng xúc động, khiến cho Bản cung thật căng thẳng."

"..." Căng thẳng cái đầu người. Thảm Ngọc Chiêu sớm đã thâm châm chọc vô số lần tư tưởng xấu xa của tên hỗn đản này, nhưng ngoài mặt vẫn trấn định tự nhiên như cũ, "Điện hạ lại suy nghĩ nhiều rồi, thần chỉ niệm tình đồng chí cùng chiến tuyến giúp đỡ đất tư hồng cho Công chúa, muốn giúp điện hạ giảm bớt đau đớn mà thôi." Nói xong dùng sức kéo cổ tay ra, đặt tay lên đúng vị trí dạ dày của hắn, thông thả xoa bóp.

Lực đạo của nàng rất vừa phải, từng vòng từng vòng xoa bóp rất có kỹ thuật, thực tại khó có thể tưởng tượng, ngày thường nàng chính là dùng bàn tay trắng nõn ngón tay thon dài mảnh khảnh này cầm ngáp cây kéo vào tường, còn có thể một tay xách Giang Trần lên ném ra hơn mười mét.

Bất quá nàng lúc ấy cũng là dùng chính đôi tay này bên vách núi liều mạng giữ lấy hắn, hắn hoàn toàn có lý do để tin tưởng, trong chớp mắt đấy nàng không có thời gian để suy nghĩ, hành động thuần túy xuất phát từ bản năng.

Nghĩ như vậy, trên môi Sở Mộ Từ nở ra nụ cười ôn nhu vui vẻ, hắn rửa mặt xuống, đem nước thuốc trong chén sứ uống một hơi cạn sạch.

"Hôm nay nước thuốc rất ngọt đấy Thảm đại nhân."

"Điện hạ nói mê sảng à? Bình thường chén thuốc này đều đắng y như hạc đỉnh hồng."

Hắn cố làm ra vẻ kinh ngạc: "Chẳng lẽ Thảm đại nhân đã nếm qua hạc đỉnh hồng?"

"..."

"Bản cung nói đùa thôi." Hấn nghiêng người ghé sát vào tai nàng, từng chữ từng câu nhỏ giọng nói, "Nhưng thật ra bởi vì Thảm đại nhân ở chỗ này, chén thuốc có đắng cũng thành ngọt."

"..."

"Nếu không về sau mỗi ngày Thảm đại nhân đều dứt cho Bản cung một muống ớt đi?"

Thảm Ngọc Chiêu vốn định làm bộ như không nghe được, lúc này rốt cục nhìn không được, tức giận liếc hấn một cái: "Khuynh hướng tự ngược của điện hạ càng ngày càng nghiêm trọng, đây là bệnh."

Mắt thấy nàng thu tay lại muốn đứng lên rời đi, Sở Mộ Từ động tác nhanh nhẹn kéo lấy vạt áo của nàng, mày kiếm khẽ nhíu: "Bản cung còn đau lắm."

Hài tử này học ai cái giọng điệu làm nũng này đây? Nàng đâu phải là mẫu thân của hấn!

Thảm Ngọc Chiêu thở dài thật sâu: "Điện hạ, dạ dày đau thì nên nghỉ ngơi nhiều, hiện tại đúng là thời gian ngủ trưa."

"Vậy khanh hãy cùng Bản cung ngủ." Hấn rất tự nhiên vỗ vỗ bên cạnh giường, "Nếu Thảm đại nhân không muốn nằm xuống, chỉ cần ngồi trong chốc lát là được rồi."

Nàng có thể nói gì đây? Quả quyết cự tuyệt hay dứt thêm cho hấn một muống tương ớt?

Xét thấy hấn là bệnh nhân, yêu cầu đưa ra cũng không coi như quá phận, Thảm Ngọc Chiêu vẽn vẽn chỉ chần chờ một lát rồi đáp ứng, vừa dùng quạt

lụa nhẹ nhàng quạt cho hắt, vừa thắm lảm bảm trong lòng lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.

Lần sau nhất định không thể chiếu theo lệ này nữa.

Cuối cùng cũng không biết là qua bao lâu, cho đến khi hô hấp của Sở Mộ Từ trở nên thông thả kéo dài, lúc mà chính nàng cũng bắt đầu buồn ngủ, ngoài sân đột nhiên truyền đến dị động, ngay sau đó là tiếng Giang Trần sột ruột khuynh bảo, cửa phòng bị người ta một cước đá văng, đụng vào vách tường ầm một tiếng.

Sở Mộ Từ đang trong giấc mộng bị bừng tỉnh, trở mình định ngồi bật dậy, nhưng Thẩm Ngọc Chiêu phản ứng nhanh hơn, lập tức đem tay vòng qua người hắt chặn lại, đưa mắt nhìn hắt trấn an, đồng thời quạt lụa trong tay trở thành ám khí vung ra, cán quạt ngà voi đáp trúng ngay giữa mặt người mới đến.

"Ai u! Là ai lại dám đánh lén Bản vương, không muốn sống à?!"

Vừa nghe thanh âm này, Thẩm Ngọc Chiêu cũng biết người tới là ai rồi, nếu nói trong số các huynh đệ của Hoàng gia, kẻ không biết điều nhất chính là Sở Mộ Từ, người ôn nhã tri lễ nhất chính là Sở Văn Khanh, còn nhắc tới kiêu ngạo ương ngạnh nhất thì tuyệt đối là tiểu nhi tử của Hoàng đế, chính là Cửu Vương gia Sở Chi Ngang.

"Trả lời câu hỏi của Cửu gia, đây là thần."

"... Thẩm đại nhân! Bản vương cũng đoán được chính là ngươi! Phụ hoàng ban cho ngươi cây quạt này là để cho ngươi hiển lộ thân phận rõ ràng, không phải khiến cho ngươi suốt ngày ám toán người khác, hơn nữa còn ám toán lên đầu Bản vương đây! Lúc này ngươi quả thực là tội càng thêm tội, Bản vương cần phải làm rõ chuyện này không thể tha thứ!"

"Đa tạ Thảm đại nhân, tiểu tử này giao cho Bản cung xử lý thì tốt rồi." Sở Mộ Từ được Thảm Ngọc Chiêu đỡ cho chợp mắt được nửa ngày, lúc về ngái ngủ đã từ từ rút đi, đầu óc cũng thanh tỉnh, hần mím cười nhìn nàng một cái, sau đó xoay chuyển ánh mắt hướng về đệ đệ nhà mình, lập tức liền biến thành bộ dáng bức mình quát lên: "... Tật xấu nói năng lung tung khi nào thì có thể thay đổi? Còn nữa, ai cho phép đệ tự tiện xông vào phủ Thái tử? Thật sự là càng ngày càng không để vi huynh vào mắt, còn dám bất kính đối với Thảm đại nhân!"

"..." Phải biết Sở Chi Ngang này không sợ trời không sợ đất, duy chỉ có kính sợ Sở Mộ Từ một phép, cho nên vừa nghe đối phương quát lớn, lập tức đứng nguyên tại chỗ bất động, nhưng gương mặt tuần tú vẫn tràn đầy phần nộ không cam lòng, "Tam ca không thể "cùi chỏ rẽ ra ngoài", nữ nhân này đã bắt nạt đến trên đầu của đệ rồi đó, huynh mặc kệ không quản à?"

Sở Mộ Từ mắt tròn trắng: "Thảm đại nhân gần đây liên tục ở tại phủ Thái tử, có thể làm gì đệ chứ?"

"Huynh hỏi nàng ta đi!"

"Thần cũng không biết." Thảm Ngọc Chiêu nói thật, nàng hoàn toàn không nhớ khi nào thì mình đắc tội vị tổ tông sông này, "Cửu gia mới vừa nói thần tội càng thêm tội, xin hỏi tội này từ đâu mà đến?"

Sở Chi Ngang phần nộ giậm chân: "Người làm mai cho nữ nhân bản vương ái mộ, lại còn ở đây giả vờ ngây ngốc?!"

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 19: Sức Mạnh Của Tấm Gương

Edited by Bà Còm

Thắm Ngọc Chiêu nghe Sở Chi Ngang nói ra câu đó thì đại não bèn vận hành với tốc độ cao, trong nháy mắt tức khắc hiểu được nguyên nhân hẳn tìm tới cửa gây sự.

Chuyện làm mai cho nữ nhân hẳn ái mộ... gần đây hôn sự mà nàng đang nghiên cứu cũng chỉ có cho mỗi Liễu Như Anh mà thôi.

Kết quả không đợi nàng mở miệng, Sở Mộ Từ cũng đã kịp phản ứng: "Đệ đang nhắc tới Liễu Thái y sao?"

"Không phải nàng thì còn có thể là ai!" Hiển nhiên cơn giận của Sở Chi Ngang vẫn còn sót lại chưa tiêu, "Tam ca hãy bình luận phân xử đi, đệ còn chưa tìm được cơ hội ra tay, vậy mà Thắm đại nhân rõ ràng đã muốn làm mai cho Như Anh rồi, có nên trừng phạt hay không?!"

"Muốn phạt cũng là phạt đệ không có tiền đồ, suốt ngày chỉ biết mở miệng bắt nạt người nhà, thích một nữ nhân mà cũng không dám thổ lộ." Sở Mộ Từ hừ nhẹ, "Còn gọi Như Anh Như Anh, người ta cùng đệ thân thiết lắm sao? Đệ đã không biết hành động sớm một chút, hiện tại ngược lại đến chỉ trích Thắm đại nhân - - nói coi, Thắm đại nhân là người đệ có thể mắng sao? Coi chừng vì huynh phé luôn cặp chân của đệ."

Uy hiếp này cực kỳ có tác dụng, Sở Chi Ngang lập tức như bị tạt một chậu nước lạnh vào đầu, uể oải co quắp ngồi trên ghế: "Đệ cũng chỉ không vui nên nói vậy thôi mà! Vấn đề là tâm tính Như Anh cực kỳ kiêu ngạo, nếu tùy tiện biểu đạt tâm ý nhất định sẽ bị nàng cự tuyệt, đến lúc đó đệ không phải lại càng mất hi vọng rồi sao? Tam ca thông minh nhất, chẳng lẽ ngay một chút biện pháp cũng không nghĩ giúp đệ? Đệ chính là thân đệ đệ của huynh, cả đời hạnh phúc của đệ đều nắm giữ trong tay huynh, nếu huynh không đáp ứng đệ sẽ..."

"Câm miệng!" Sở Mộ Từ gào to khiến đối phương sợ hết hồn, cuối cùng ngăn được màn nói lảm nhảm của Sở Chi Ngang.

Thẩm Ngọc Chiêu không khỏi cảm khái, khí độ uy nghiêm của một vị Thái tử chỉ có ngay trước mặt Cửu đệ nhà mình mới có thể toàn bộ triển khai, nói một cách khác, hẳn cũng quá hiểu tính cách của Sở Chi Ngang. Nàng suy nghĩ một hồi lâu, cảm thấy dựa theo tính tình của Sở Chi Ngang, hôm nay nếu như không cho hắn công đạo, hẳn tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, huống chi nếu hắn đã thích Liễu Như Anh, trước mắt mình cũng muốn làm mai cho Liễu Như Anh, đây chẳng phải là đoạn nhân duyên đáng giá mài dũa hay sao? Dù gì tuy Sở Chi Ngang hay thích gây sự, nhưng so với cái tên ôn thần mặt quỷ Vương công tử khá hơn nhiều, ít nhất Cửu Vương gia bộ dạng rất dễ nhìn.

"Cửu gia, để thần nói một câu được không?"

"Có nói nhảm nhí gì thì cũng cứ nói đi!" Sở Chi Ngang vốn đang định giận dữ mắng mỏ nàng vài câu, tuy nhiên vừa quay đầu liền bắt gặp ánh mắt u ám của Sở Mộ Từ, lập tức đổi miệng, "... Ha ha, Thẩm đại nhân cứ từ từ nói, Bản vương rửa tai lắng nghe."

Thẩm Ngọc Chiêu mặc kệ hắn có thái độ gì, chỉ căn cứ vào nguyên tắc yêu nghề bất chấp tất cả nghiêm túc nói: "Không bằng để thần tác hợp Cửu gia cùng Thái y, như thế nào?"

Sở Chi Ngang "Ồ" lên một tiếng: "Khanh nghiêm túc sao? Một lời đã nói không được đổi ý nhé! Chỉ cần Thảm đại nhân có thể đem chuyện này hoàn thành, ân oán trước đây Bản vương đều sẽ bỏ qua..."

"Thần nói được là làm được, sẽ không đổi ý. Cữu gia trước tiên uống ngụm nước nghỉ một lát đi." Chuyên giọng nhanh chóng như vậy, đầu lưỡi không có thất lại cũng là kỳ tích.

Sở Mộ Từ ở bên cạnh cười lạnh: "Còn có "ân oán cũ bỏ qua" nữa chứ, đệ muốn truy cứu những vụ nào đây? Làm mai cho Liễu Thái y vi huynh cũng tham dự, đệ có ý kiến gì không?"

Sở Chi Ngang đương nhiên không dám có ý kiến, thời gian qua hẳn đổi với Tam ca nhà mình tôn kính như thần, những người khác kể cả Hoàng đế đều không bằng, ai giáo huấn hẳn cũng không có tác dụng, nhưng chỉ cần Sở Mộ Từ trợn mắt nghiêm mặt là hẳn lập tức kính sợ mà thay đổi - - đương nhiên Hoàng đế đã từng phân tích qua, chuyện này có liên quan chặt chẽ đến vụ sau một canh giờ cãi nhau với Sở Mộ Từ, miệng của Sở Chi Ngang bị lở loét cả nửa tháng, chịu nhiều đau khổ cực kỳ, dù sao bát tự của hẳn cũng không cứng hơn của Sở Mộ Từ.

"Tam ca, vậy huynh "tiền Phật tiền đền Tây thiên", thành toàn cho chuyện của đệ cùng Thái y nhé?"

"Vi huynh không phải là nguyệt lão, tùy tiện tùm sọt tơ hồng là có thể đem đệ cùng nàng ta trói chặt với nhau, nếu không đã sớm thu phục Thảm đại nhân, đâu còn chờ tới tận bây giờ?"

"Điện hạ nói tới nói lui, có thể đừng dính dáng đến thần hay không?" Thảm Ngọc Chiếu mặt không chút thay đổi, "Việc cấp bách là trước tiên phải đem Cữu gia cải tạo một chút, làm thế nào mới có thể khiến Liễu Thái y thật sự hài lòng."

Sở Chi Ngang héch mũi: "Tại sao còn phải cải tạo Bản vương? Bản vương ngọc thụ lâm phong tuần tú lịch sự, còn cần phải cải tạo sao?"

Sở Mộ Từ cười híp mắt nói: "Chỉ dựa theo đức hạnh tự kỷ đến chết này để phán đoán, không thay đổi thì không tạo thành hình dạng con người đâu."

"..."

Thẩm Ngọc Chiêu vốn còn muốn nói "Trình độ tự kỷ của điện hạ tuyệt đối không thua kém đệ đệ nhà ngài", nhưng suy nghĩ một chút lại nuốt trở về, chỉ cực kỳ kiên nhẫn khuyên bảo: "Cửu gia đừng nóng lòng, phải hiểu Liễu Thái y liên tục rất để ý đến thân thể thiếu sót của mình..."

"Bản vương không chê nàng! Có Bản vương ở đây, coi về sau ai còn dám xem thường nàng! Ai khi dễ nàng Bản vương liền đánh bại!"

"Vấn đề là Liễu Thái y chưa chắc nguyện ý."

"..."

"Liễu Thái y trời sinh tính tình đậm bạc, đã vậy lại còn thân bị tàn tật, thủy chung lại rất bướng bỉnh, nếu không vì sao đến bây giờ nàng chẳng hề suy nghĩ qua chung thân đại sự của mình?" Thẩm Ngọc Chiêu không nhanh không chậm phân tích rõ ràng, "Nàng lo lắng lời đồn đãi của thế tục, cũng không muốn khiến cho người khác thêm phiền hà, thứ cho thần nói thẳng, cứ như tính cách này của Cửu gia thì không có cách nào làm cho Liễu Thái y có cảm giác an toàn, cho dù bày tỏ thật lòng cũng khó tránh khỏi bị cự tuyệt."

Sở Chi Ngang nhất thời suy sệt, vẻ mặt đưa đám nói lầm bầm: "Khanh còn không bằng nói thẳng Bản vương không xứng."

"Thần am hiểu nhất là "Biên mục nát thành thần kì", nếu như Cửu gia xác thực xuất phát từ chân tâm, như vậy bất kỳ trở ngại nào cũng không đủ gây

sợ."

"Ý của khanh là..."

Thảm Ngọc Chiêu thông dong trả lời: "Cho nên mới nói phải cải tạo Cửu gia, chờ ngài biến thành một nam nhân có khí độ, có trách nhiệm, ôn nhu lại không mất nghiêm túc, vậy là có thể hăng hái tự tin đi gặp Liễu Thái y rồi."

Sở Chi Ngang nhú chặt lông mày do dự: "Đây là tiêu chuẩn của một nam nhân tốt sao? Nghe thật không tín nhiệm."

"Vậy Cửu gia cảm thấy bộ dáng gì mới coi như là một nam nhân tốt?"

"Như Tam ca vậy." Sở Chi Ngang không chút nghĩ ngợi nói, "Oai hùng ngang ngược có thực lực, nói một không hai đi đứng phong độ, trừng mắt có thể giết cả đám, như vậy mới soái đây!"

Hóa ra những năm này hẳn đều coi Sở Mộ Từ là tấm gương, khó trách không khỏi khiến người khác đánh giá.

Thảm Ngọc Chiêu triệt để biết rõ ai mới là chương ngại vật trên đường trưởng thành của Sở Chi Ngang, ý thức trách nhiệm tự nhiên nổi lên, nàng cảm thấy cho dù không phải vì hạnh phúc sau này của Liễu Như Anh, cũng không thể tùy ý để Sở Chi Ngang tiếp tục bị giày xéo như vậy.

"Cửu gia, xin đừng nên tham khảo một tiêu chuẩn sai lầm để noi theo, quá hoang đường."

Sở Chi Ngang liếc nàng một cái: "Chẳng lẽ khanh cho rằng Tam ca không ưu tú? Đừng gạt người nữa, nếu như Tam ca không phải là nam nhân tốt, khanh làm sao có thể khẳng định một mực ngoài huynh ấy ra thì không gả?"

"Khăng khăng một mực", "ngoài huynh ấy ra thì không gả", hai câu này đã hoàn toàn lật đổ nhân sinh quan cùng giá trị quan của Thẩm Ngọc Chiêu, nàng cảm giác một giây sau mình sẽ phải ra tay đánh người rồi.

"Xin hỏi Cửu gia, ngài từ đâu nghe được những tin vĩa hè đồn đãi kỳ quái này?"

Sở Chi Ngang nghiêm túc nói cho nàng biết: "Người sáng suốt cũng có thể nhìn ra mà, khanh đối với Tam ca tâm hồn thiếu nữ rung động, còn Tam ca đối với khanh là một mảnh tình si."

Có thể nhìn ra được mới là người mù đây chứ?!

Trong lòng đang gào thét một vạn lần CMN, tuy nhiên Thẩm Ngọc Chiêu vẫn cố gắng bảo trì ánh mắt yên tĩnh như cũ, nàng tự biết cần phải nhịn xuống xúc động muốn đập đối phương vài cái, chỉ đành phải đem ánh mắt lên án hướng về phía Sở Mộ Từ.

Nhìn thẳng vào ánh mắt chất vấn của nàng, Sở Mộ Từ cho dù đang suy tính giả bộ không nghe thấy cũng rất khó, hấn ngừng lại một chút, ngược lại đầy mặt mỉm cười nhìn về phía Sở Chi Ngang: "Đệ phân tích cực kỳ đúng."

Thẩm Ngọc Chiêu: "..."

"Bất quá vi huynh cùng Thẩm đại nhân vẫn đang ở giai đoạn cọ sát, có một số việc trước tiên tốt nhất đừng lộ ra, đệ hiểu rồi đây."

"Yên tâm đi Tam ca, đệ hiểu mà! Chờ "gạo nấu thành cơm" rồi công khai cũng không muộn, dù sao ngoại trừ Thẩm đại nhân thì huynh cũng không muốn cưới nữ nhân khác!"

"Thực ngoan ngoãn." Lần đầu tiên Sở Mộ Từ cảm thấy khả năng nói nhảm của Cửu đệ nhà mình cũng thật đáng yêu.

Thắm Ngọc Chiêu liên tiếp điều hòa hơi thở, rốt cục mới có thể đè nén được tà hỏa trong lòng, nàng mài hàm răng ngọc kêu ken kết, cuối cùng cũng không chế được không dùng móng tay bén nhọn cào nát hai gương mặt tuần tú vô liêm sỉ của hai huynh đệ này.

Quả thật ca ca nào thì sẽ có đệ đệ ấy, huống chi đệ đệ này còn coi ca ca thành tấm gương sáng soi đường cho mình!

"Cửu gia, ngài sùng bái Thái tử điện hạ nhiều bao nhiêu thần không có quyền can thiệp, nhưng nếu muốn để thần làm mai thành công thì nhất định phải dựa theo phương pháp xử lý của thần mà làm." Nàng cố hết sức lên giọng nói rõ thêm vài phần, để bày tỏ tính nghiêm túc, "Thần cùng Thái y quan hệ không tệ, hiểu rõ cách làm người của nàng, cũng có thể phân tích nàng có khuynh hướng thích loại nam nhân nào - - nếu ngài cố ý kháng cự thay đổi bản thân, vậy thì thần cũng phải "lực bất tòng tâm" thôi."

Theo tính tình của Sở Chi Ngang, thời khắc này nhất định phải lớn giọng lý luận cùng nàng một phen, bắt đắc dĩ hiện tại hấn đang muốn cầu cạnh nàng, quan trọng hơn chính là Sở Mộ Từ còn ngồi bên cạnh nhìn chòng chọc, vị ca ca này tuyệt đối bao che khuyết điểm, chọc hấn nóng nảy khó tránh khỏi chịu nổi đau da thịt.

Hấn ngồi nguyên tại chỗ, vẻ mặt rồi rầm giã giữa một hồi lâu, cuối cùng chần chờ hỏi một câu: "Khanh bảo đảm... chỉ cần Bản vương nguyện ý thay đổi, Như Anh có thể tiếp nhận Bản vương sao?"

"Không bảo đảm."

"... Bản vương liều mạng với người"

Thắm Ngọc Chiêu dùng cán quạt chặn lại cái đầu đang húc tới của hấn, bình tĩnh tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình: "Nhưng tình huống khẳng định sẽ

không xấu hơn hiện tại, hoặc không thôi Cửu gia cũng có thể đến gặp Liễu Thái y tỏ tình, coi thử là kết quả gì, vấp phải trắc trở thì quay lại tìm thần cũng được."

"..."

Sở Mộ Từ rất đúng lúc châm ngòi thổi lửa: "Vi huynh nói cho đệ biết, mọi việc nên nghe Thảm đại nhân an bài là tốt nhất, đây mới là phương pháp có lợi nhất đối với đệ, vi huynh chẳng lẽ muốn hại đệ sao?"

Cứ việc mơ hồ cảm giác Tam ca nhà mình cũng chẳng có nguyên tắc gì cả, chính là hoàn toàn thiên vị Thảm Ngọc Chiêu vô điều kiện, nhưng cuối cùng Sở Chi Ngang vẫn không thể kháng cự uy nghiêm của huynh trưởng, cúi đầu ừ rừ lựa chọn thỏa hiệp.

"Muốn làm thế nào thì mọi người quyết định đi."

Trên mặt Thảm Ngọc Chiêu đều viết một hàng chữ lớn "Đang chờ những lời này của ngài", nàng vui vẻ đứng dậy, đi tới cửa gọi Giang Trần, huynh đệ Sở thị rõ ràng nghe thấy nàng bình tĩnh phân phó Giang Trần: "Đi Văn Vương phủ thỉnh Ngũ gia đến đây, nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng."

Sau đó nàng thân nhiên ngoái đầu nhìn lại, thành khẩn báo cho Sở Chi Ngang: "Thần vì ngài mời tới một vị nam nhân thật sự hoàn hảo."

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 20: Lấy Công Mưu Tư

Edited by Bà Còm

Sở Chi Ngang không biết tâm tư của Thẩm Ngọc Chiêu, nhưng Sở Mộ Từ lại hiểu rất rõ ràng rành mạch - - cái gọi là "tìm đến một nam nhân thật sự hoàn hảo", đơn giản chỉ là Thẩm Ngọc Chiêu viện cớ lấy công mưu tư mà thôi, nhìn như đường hoàng nhưng thật ra làm người ta giận sôi.

Ở dưới mí mắt của hắn còn dám động tâm tư xiêu vẹo, quả thực là phát rồ rồi!

Vì vậy xế chiều hôm đó hắn trực tiếp nhốt nàng trong phòng khóa trái cửa lại, thêm vào hai sợi xích sắt thật lớn trên cửa vẫn chưa hết hận.

"Về phần Ngũ đệ cứ để Bản cung thương lượng, Thẩm đại nhân quá mệt mỏi, nghỉ ngơi thật tốt đi."

Thẩm Ngọc Chiêu: "..."

Nam nhân này khôn kiếp đến tột cùng, thật đúng là chuyện gì cũng làm ra được.

Nàng mất rất nhiều khí lực khuyên bảo Sở Chi Ngang thả mình ra ngoài, ai ngờ sau khi tập trung tinh thần tuân theo chỉ thị của Sở Mộ Từ, hắn không chỉ không chịu mở cửa, còn đứng ở ngoài cửa nói lảm nhảm bảo nàng cần phải

thông cảm cho sự "dụng tâm lương khổ" của Sở Mộ Từ, hơn nữa còn cường điệu lên tới tần suất cực cao "Tam ca của ta đối với khanh là một mảnh tình thâm, khanh không thể nào lại cứ nhớ tới người khác, thân là nữ quan mai mối khanh cần phải đối với vấn đề duyên phận rất nhạy cảm mới đúng, chẳng lẽ khanh cùng Tam ca không phải là nhân duyên trời định sao"... Đến cuối cùng nàng triệt để mất đi dũng khí cùng hấn lời qua tiếng lại, xoay người trở lại bàn uống trà.

Bị hai huynh đệ đồng thời tẩy não, tư vị này có thể so với thập đại cực hình.

Vài canh giờ sau, khi ánh chiều tà thông thả sắp tắt ở tận phía chân trời, bên ngoài ánh sáng đã dần tối lại, màn đêm chính thức phủ xuống, nghe được bên ngoài phủ tuần mã hí dài, Ngũ Vương gia Sở Vân Khanh rốt cục giá lâm.

"Tam ca, đã lâu không gặp."

"Vi huynh ngoại trừ mỗi ngày theo thông lệ bị mỗ nào đó chọc cho nổi giận, những thứ khác đều rất tốt."

Sở Vân Khanh ngạc nhiên nói: "Là ai lớn mật như thế, chọc Tam ca sinh khí?" Quả thực là không sợ chết à.

"Chính là nha đầu kêu đệ đến phủ Thái tử đây." Sở Mộ Từ chấp hai tay, thản nhiên tự đắc đạo, "Bất quá cũng tốt rồi, vi huynh đã đem nàng nhốt lại vì trừng phạt nàng mạo phạm, tối nay không cho phép nàng ngồi vào vị trí cùng dùng bữa chung, chúng ta ba người ăn cùng với nhau cũng tốt rồi."

"..." Sở Vân Khanh rất thông minh, nhất thời cũng đoán được huynh trưởng nhà mình đang so đo những gì, cũng hiểu Thẩm Ngọc Chiêu vì sao không xuất hiện ở đình viện, hấn không dấu vết liếc về hướng đông sương phòng, khi

quay đầu lại vẫn ôn tồn tao nhã mây trôi nước chảy như cũ, "Cũng tốt, vậy thì phiên toái Tam ca rồi."

Nhưng bọn họ cũng không biết, một khắc lúc thân ảnh của ba người biến mất khúc quanh của hành lang, Giang Trần liền rón rén đi tới cạnh cửa phòng của Thẩm Ngọc Chiêu.

"Chủ tử, chủ tử?"

"Nghe thấy được, nhỏ giọng một chút." Thẩm Ngọc Chiêu đang cầm lên miếng bánh hoa hồng, vừa nhai vừa nhìn ra ngoài, "Đều đi ăn cơm rồi sao?"

"Vâng, Thái tử nói tối nay không để cho ngài ăn cơm."

Thẩm Ngọc Chiêu hừ lạnh: "Đó là chuyện hần có thể quyết định sao?"

Giang Trần rũ mắt xuống mặt đầy vẻ khó xử: "Nhưng cửa đang khóa, ngài cũng không ra được..."

"Bởi vì vừa rồi ta chưa muốn ra mà thôi, hiện tại Ngũ gia đã đến đây, ta có thể ở trong này chờ một cách vô ích sao?"

"Vấn đề là ngài... Ai u!" Lời còn chưa dứt, cánh cửa yếu ớt kia đã bị Thẩm Ngọc Chiêu tung chân đá mở, mảnh gỗ vụn bay tứ tung thiếu chút nữa đâm mù mắt của hần, "... Chủ tử, nếu ngài nói muốn trực tiếp đập cửa, thuộc hạ cũng có thể làm được mà!" Mặt công hần còn đang cân nhắc làm thế nào để dùng thanh sắt nạy cửa, thật quá ngây thơ rồi!

Chủ tử nhà mình máu nóng không có lúc nào ngừng sôi trào, cứ như hỏa tinh có thể thiêu cháy bất cứ thứ gì.

"Như vậy mới kích thích." Thẩm Ngọc Chiêu cũng không biết từ đâu móc ra một gương đồng nhỏ, cẩn thận vuốt ve thái dương của mình, miệng hỏi,

"Này, ta đẹp không?"

Giang Trần thoáng chốc nổi da gà đầy người, đây là lời mà vị chủ tử bạo lực của hắn có thể nói ra sao?!

Đại khái là ánh mắt vô cùng kinh hãi của hắn đã nhắc nhở Thẩm Ngọc Chiêu, nàng ngừng lại một chút, lại đổi giọng: "Ta chỉ là chú ý hình tượng thôi, dù sao đêm nay có khách quý."

Cái gọi là khách quý, đương nhiên là Sở Vân Khanh.

"Chủ tử rất đẹp, diện mạo của ngài là chim sa cá lặn bể nguyệt tu hoa, sao có thể không đẹp?" Thật ra lời này cũng chưa chắc giả dối, nhưng nói ra ở giờ khắc này, Giang Trần không biết sao lại cảm thấy đuối lý.

Thẩm Ngọc Chiêu không có phản ứng, ngược lại đi đến trù phòng tìm cơm tối của mình, sau khi ăn uống no nê liền chuyển cái ghế nhỏ công khai ngồi trong đình viện, chuyên chú chờ kia ba vị kia đi ra.

Cho nên khi đám huynh đệ ba người ra cửa, liếc mắt liền thấy được vị nữ quan mai mối nào đó đang nhẹ nhàng phe phẩy quạt lụa, hơn nữa còn ngẩng mặt một góc bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời, ở dưới ánh trăng, cái loại khí chất thi nhân bi thương ngậm buồn chốn dân gian này, nhìn xa phảng phất như muốn mọc cánh thành tiên bay lên tiên cảnh rồi.

Sau đó nàng khẽ nghiêng đầu, thật bình tĩnh phân phó Giang Trần: "Đêm nay chân giò lợn kho tàu có chút ngán, người đi pha cho ta ấm trà đi."

Giang Trần: "... Chủ tử, Ngũ gia đang ở phía sau đấy."

Thẩm Ngọc Chiêu như bị sét đánh, nhất thời đứng phắt lên: "Ồ, các ngài đều đã đến đây sao?"

"Đúng vậy, hơn nữa chúng ta cũng cảm thấy chân giò lợn tối nay có chút ngán."

"..."

Sở Mộ Từ cười thâm trầm: "Dưới ánh trăng độc âm, Thảm đại nhân thật có hứng thú nhỉ, chỉ là Thảm đại nhân vốn nên ngoan ngoãn nghỉ ngơi ở trong phòng, như thế nào lại đi ra vậy?"

Nam nhân này miệng mồm bí ối đã lên đến mức độ thật sự đáng đánh đòn, bất quá nghe lâu ngày cũng thành thói quen, cứ như nghe chim hót không có gì khác biệt.

Thảm Ngọc Chiêu thần sắc chưa thay đổi: "Thần có tính xấu khi rời giường, sau khi nghỉ trưa xong chưa tỉnh ngủ không giải thích được liền phá cửa ra - - thứ cho thần nói thẳng, cửa nẻo trong phủ điện hạ chất lượng cũng không quá tốt, chẳng lẽ ngân lượng đều cầm đi trợ giúp xây dựng Kinh La Uyển sao?"

Kết quả không đợi Sở Mộ Từ mở miệng phản kích, Sở Chi Ngang đã vượt lên trước huynh trưởng lên tiếng bất bình: "Vậy thì thế nào? Tam ca thâm hưởng ái mộ của giai nhân, ngẫu nhiên trợ giúp các nàng một chút cũng nên mà!"

"Cửu gia, quan niệm văn vẹo này của ngài phải được cải tiến cấp bách, không thể hăm sâu trong vũng bùn mà cũng không biết đâu."

"Người còn giáo huấn Bản vương?" Sở Chi Ngang cả giận nói, "Người chỉ là một nữ quan mai mối nhỏ nhoi mà rõ ràng đã nhiều lần đối nghịch với Bản vương, cố gắng bày ra bộ dáng hiểu thấu đáo nhân sinh để mưu toan mê hoặc Bản vương, người cho rằng Bản vương cũng như Tam ca lúc nào cũng nhân nhượng người vô điều kiện sao? Bản vương cảnh cáo người..."

"Chuyện của Liễu Thái y, Cửu gia có còn cần thần hỗ trợ hay không?"

"..."

Một kích trúng đích, Sở Chi Ngang lập tức hiểu rõ cái gì nhẹ cái gì nặng, tự giác cảm miệng ngửa đầu nhìn lên bầu trời đêm, cảm khái đêm nay những vì sao thật mỹ lệ.

Trầm mặc đã lâu, Sở Vân Khanh lúc này đại khái biết chân tướng, không khỏi nhin không được mỉm cười: "Coi bộ Thảm đại nhân cố ý gọi Bản vương tới là vì hôn sự của Cửu đệ cùng Thái y?"

"Còn chưa có phát triển thành hôn sự, bất quá Bản cung sẽ cố gắng tác hợp, chuyện này cũng không nhọc đến Ngũ đệ phí tâm." Sở Mộ Từ mặt không biến sắc nghiêng người, hoàn toàn ngăn trở tầm nhìn của Thảm Ngọc Chiêu, sau đó tươi cười vỗ vai Sở Vân Khanh, liên tục ép hấn đi về phía cửa chính của phủ Thái tử, "Thật tới nay là vì huynh tìm đệ tới, mục đích đúng là đã lâu không gặp muốn cùng đệ cộng ẩm mấy chén, cũng không có chuyện quan trọng gì khác."

Ước chừng là ảo giác, nhưng Thảm Ngọc Chiêu phát hiện một khắc khi Sở Vân Khanh bước qua ngưỡng cửa dường như có thoáng ngoái đầu nhìn về phía nàng, chỉ là thoáng nhìn mà đã khiến trái tim của nàng cuồng loạn, lập tức dồn khí đan điền hô lớn: "Chờ một chút, Ngũ gia không thể đi!"

Chê cười, nàng thật vất vả mới mời được Sở Vân Khanh đến, sao có thể để Sở Mộ Từ tùy ý đem người lừa đi?

Sở Vân Khanh mỉm cười xoay người lại, ngữ điệu ôn nhu như nước suối chảy xuôi: "Thảm đại nhân có chỗ nào cần giúp đỡ thì không ngại nói thẳng, Bản vương nhất định đem hết toàn lực."

Thẩm Ngọc Chiêu gọn gàng linh hoạt chỉ vào Sở Chi Ngang: "Vậy thì mời Ngũ gia tạm thời ở lại phủ Thái tử, từ từ dạy Cửu gia làm thế nào để biến thành nam nhân hoàn hảo đi!"

"Nam nhân hoàn hảo?"

"Đúng vậy." Nàng cường điệu từng chữ từng câu, "Nam nhân hoàn hảo đến nỗi có thể bắt được tâm hồn thiếu nữ của Liễu Thái y."

Cũng bởi vì một câu "Có thể bắt được tâm hồn thiếu nữ của Liễu Thái y", Sở Chi Ngang triệt để gặp họa, căn cứ vào yêu cầu của Thẩm Ngọc Chiêu, hần nhất định phải noi theo nhất cử nhất động của Sở Vân Khanh, hướng về tiêu chuẩn "công tử văn nhã ôn nhuận như ngọc" rảo bước tiến lên, bởi vậy bước đi phải vững vàng, tươi cười phải thận trọng, nói chuyện phải thâm trầm, ăn cơm phải đoan trang...

Nghe thế nào cũng như đang huấn luyện tú nữ!

Không chỉ có thế, hần còn phải gánh chịu sự ghen tuông quá trớn của Sở Mộ Từ, sau đã phát triển thành vừa nhìn thấy Thẩm Ngọc Chiêu cùng Sở Vân Khanh xuất hiện ở cùng một địa điểm liền nổi đóa, nhưng do trở ngại vấn đề phong độ cùng tình cảm nên không thể trực tiếp đi tìm hai người kia tính sổ, vì vậy liền đánh hần để trút giận.

Bởi vì cơn tức của Sở Mộ Từ đã lên tới cực thịnh, mấy ngày nay trong phủ đã báo hỏng bốn cánh cửa, mái ngói bằng ngọc lưu ly rớt xuống không biết bao nhiêu tấm, phòng bếp hỏa thiêu vô số thứ, ngay cả cây cỏ hoa lá ở hậu uyển cũng bị khô héo một nửa... bất tự cứng rắn của Thái tử gia khác hẳn với người thường thật không phải là chuyện đùa.

"Thẩm đại nhân, người có thể cách xa Ngũ ca một chút được không?"

Thẩm Ngọc Chiêu đang lấy bánh nhân thịt chà bông trong mâm ăn, nghe vậy bình tĩnh quay đầu lại: "Cửu gia nói vậy là trách thần cô ý quấy rầy Ngũ gia sao?"

"Thật không có, chỉ là cảm thấy thái độ của người đối với Ngũ ca và đối với Tam ca không giống nhau." Lời thật.

"Cửu gia hiền lành, thần đối với Thái tử điện hạ là kính sợ, đối với Ngũ gia là kính yêu, đối xử như nhau."

Sở Chi Ngang quả thực nên vỗ bàn tán dương bản lĩnh trợn mắt nói dối của nàng, tổ chức tâm lý phải mạnh bao nhiêu mới có thể ngay cả mặt cũng không hồng một chút nhỉ?

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe tiếng bước chân truyền đến, ngay sau đó thân ảnh tuấn lãng của Sở Vân Khanh như muốn khuynh đảo ngọc sơn liền đập vào mắt, chàng khẽ mỉm cười, đưa đĩa thạch sữa mềm mại trong tay cho nàng.

"Vừa rồi nghe khanh nói với Giang hộ vệ muốn ăn loại điểm tâm này, Bản vương thuận đường đi một chuyến Di Hương các, mua đến cho khanh nếm thử."

Chàng nói rất tự nhiên, nhưng Thẩm Ngọc Chiêu biết rất rõ ràng, chàng hiện tại đang tạm ở phủ Thái tử, làm gì có chuyện thuận đường, căn bản chính là cô ý đi mua điểm tâm cho nàng - - nàng cảm giác mình được vận may từ trên trời cao giáng xuống đập trúng.

"Tạ... Cảm ơn Ngũ gia."

Thạch sữa mềm mại cho vào miệng là tan, hương thơm ngọt ngào tràn đầy khoang miệng, nàng tinh tế nhắm nháp, một hồi lâu mới ngược mắt lên nhìn về phía Sở Vân Khanh, vừa khéo bắt gặp chàng đang nhìn chăm chú vào mình,

bốn mắt nhìn nhau, nàng tâm thần vi diệu, nhin không được khóe môi nhẹ nhếch lên, lộ ra một nụ cười cực mỏng.

Đậu xanh rau má, Trầm đại nhân đang cười? Nàng thật là đang cười đấy!

Sở Chi Ngang ở bên cạnh trong nháy mắt bị hoảng loạn rồi.

Toàn bộ Vương công đệ tử trong kinh thành đều biết được, Thảm Ngọc Chiêu có bệnh liệt mặt, mặt như núi băng, nói năng chua ngoa, chỉ biết tính kế, rất khó tưởng tượng loại nữ nhân này tại sao lại muốn đi làm mai - - nếu có một ngày may mắn thấy được nàng đỏ mặt xấu hổ hay nở nụ cười vui vẻ, đấy quả thực không khác gì chứng kiến mặt trời mọc ở phía tây.

Sau đó, giọng điệu của Sở Chi Ngang đã bị đè nén vài ngày lại lần nữa cất cao: "Thảm đại nhân, ngươi vì sao đối với Ngũ ca cười đến mức xuân tâm nhộn nhạo như vậy?!"

Thảm Ngọc Chiêu, Sở Vân Khanh: "..."

Một cục đá lớn như quả trứng gà xé gió bay tới, không nghiêng lệch đập trúng ngay ót của Sở Chi Ngang, thiếu chút nữa là đập hấn ngóc luôn, hấn phần nô quay đầu lại, thoáng thấy tay áo màu tím trùng hợp biến mất ở cuối hành lang, đúng là thân Tam ca của hấn.

Cho dù muốn trừng phạt, chẳng lẽ không phải nên trừng phạt Thảm Ngọc Chiêu sao? Là nàng "di tình biệt luyện" cười với nam nhân khác, vì sao lại đập hấn! (Di tình biệt luyện: thay người yêu như thay áo)

Cho nên nói làm huynh đệ với lão yêu quái đó, hấn nhất định không thoát khỏi vận mệnh bị làm nơi trút giận.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 21: Bái Phỏng Nữ Thái Y

Edited by Bà Còm

Trong trí nhớ của Sở Mộ Từ, Thẩm Ngọc Chiêu chưa từng cười với hắn, cho dù là động nhẹ khóe môi hay khẽ nhếch mày cũng đều chưa từng có.

Nàng có đôi mắt cực kỳ xinh đẹp, có thể hiện ra vẻ thùy mị, bất quá khi ánh mắt đó rơi xuống trên người hắn thì một tia ấm áp cũng không có, tình cảm lộ ra trong đáy mắt ngoại trừ cảnh giác thì chính là xa cách.

Nàng thích Sở Vân Khanh, hắn vẫn luôn rõ ràng, nhưng cho dù biết rõ ràng đến độ nào, muốn hắn buông tay thì vạn lần không thể được.

Cho dù nha đầu kia có lập gia đình thì nhất định phải gả cho Bản cung! Muốn cười cũng chỉ có thể cười với Bản cung mà thôi, ai cũng không được thấy!

Trong đầu phát sinh ý niệm vô liêm sỉ như vậy, nhưng ngoài mặt Sở Mộ Từ vẫn làm bộ như không ngại chút nào, một mặt tiếp tục tìm đủ mọi cách kỳ quái chọc ghẹo Thẩm Ngọc Chiêu, một mặt ngầm vụng trộm thi hành bạo lực trên người Sở Chi Ngang.

Sở Chi Ngang quả thực cảm thấy cả thể xác và tinh thần của mình đều mệt mỏi.

"Tam ca có thời gian thì cứ đi chia rẽ Thẩm đại nhân và Ngũ ca không phải tốt hơn sao? Lý do gì cứ phải lôi đệ ra luyện tay!"

Rồi sau đó xa xa vẳng tới giọng nhắc nhở sâu kín của Thẩm Ngọc Chiêu: "Cửu gia nhỏ giọng một chút, ngày hôm qua ngài đã hứa thế nào? Liễu Thái y dịu dàng như nước, ngài to miệng hét lớn như thế sớm muộn gì cũng hù đến nàng, vậy sao thần có thể yên tâm đi giúp ngài nói vun vào đây chứ?"

"..." Cuộc sống này không có cách nào chịu đựng nổi nữa rồi!

Ước chừng là bị thanh âm của Thẩm Ngọc Chiêu kích thích, Sở Mộ Từ vốn đang bóp cổ Sở Chi Ngang lắc tới lắc lui giống như thân cây trong gió rụng lá lả tả, lúc này trực tiếp buông đệ đệ đáng thương ra, cất bước ra khỏi phòng thẳng đến đình viện.

Thẩm Ngọc Chiêu đang ngồi ở dưới tàng cây, lười biếng lật xem một bản cổ tịch, thỉnh thoảng nghiêng đầu hướng về phía Sở Văn Khanh đang ngồi bên cạnh thấp giọng thỉnh giáo. Sở Văn Khanh cũng rất kiên nhẫn thay nàng giải đáp, khoe mắt đuôi mày đều ngập tràn sự sủng ái. Trai tài gái sắc, đứng xa nhìn thoáng qua như một đôi bích nhân, thật là họa nên một bức tranh đẹp tuyệt vời.

Nhưng Sở Mộ Từ không thể cho rằng như vậy, người khác không biết Thẩm Ngọc Chiêu nhưng hẳn lại hiểu biết cực kỳ, nha đầu kia không hề có hứng thú đến sách cổ gì đó, chỉ muốn tạo ra cơ hội để cùng tình nhân trong mộng ở chung một chỗ mà thôi.

"Thẩm đại nhân hứng thú nồng đậm nhỉ, đọc sách gì đề Bản cung cũng xem một chút."

Thẩm Ngọc Chiêu ngẩng đầu, thấy gương mặt tuấn tú yêu nghiệt kia phóng đại vô hạn ngay trước mặt, rất có loại xúc động muốn một quyền vung qua,

nhưng nàng nhìn được - - đúng vậy, gần đây sự nhẫn nại của nàng đối với Sở Mộ Từ tựa hồ thay đổi càng ngày càng ưu tú hơn.

"Điện hạ đừng xem, có xem cũng không hiểu đâu."

"Bản cung dù xem không hiểu, cũng không ngại xem cùng với khanh."

"... Không cần đâu, thần thỉnh giáo Ngũ gia là được rồi."

Sở Mộ Từ nghiêng răng, trên mặt vẫn giữ nụ cười: "Không được, như vậy Bản cung không yên tâm."

"Điện hạ không yên tâm chuyện gì?"

"Cô nam quả nữ củi khô bén lửa, huống chi động cơ của Thẩm đại nhân lại không quá thuần khiết, Bản cung lo lắng cho sự trong sạch của Ngũ đệ."

Nam nhân hỗn đản này còn biết mình đang nói bậy bạ gì không?!

Sở Vân Khanh rất lúng túng, vô luận là ai gặp phải tình huống này, đại khái cũng sẽ hết sức lúng túng. Một mặt hấn thích cùng Thẩm Ngọc Chiêu ở chung một chỗ, không có lý do gì cả, từ nhỏ cũng đã rất thích rồi; nhưng về phương diện khác, hấn lại không muốn xung đột chính diện với Tam ca.

Sở Mộ Từ thích Thẩm Ngọc Chiêu, tuy nói đây không phải là chuyện bất cứ người nào cũng biết, nhưng trong mắt những người thân cận với nhau như bọn họ đều có thể thấy rất rõ ràng. Cho nên mỗi lần hấn đối mặt với sự chủ động bày tỏ của Thẩm Ngọc Chiêu, lúc nào cũng cảm thấy vừa vui mừng vừa lo lắng.

"Tam ca cứ trò chuyện với Thẩm đại nhân, đệ đi coi Cửu đệ một chút."

"Ngũ gia cần gì khách khí, dù sao thần nói chuyện với Thái tử điện hạ cũng không có đề tài gì cần phải kiêng kỵ người ngoài." Thẩm Ngọc Chiêu

chết sống không chịu thả hấn đi, "Lần này thỉnh Ngũ gia sống ở đây thêm mấy ngày, đơn giản là vì muốn làm gương tốt cho Cửu gia, thật ra cũng không cần ngài thật sự làm gì, chỉ cần cứ tự nhiên cấp cho Cửu gia sự hun đúc hài hòa là được."

Sở Mộ Từ hướng lên trời trợn mắt.

Sở Vân Khanh hơi có vẻ bất đắc dĩ dừng bước, ba người ở đây cứ thế mà nhìn nhau, không thể nào đánh vỡ cục diện bế tắc, đành phải đều tự trầm mặc.

Mà giờ khắc này cuối cùng có người kịp thời đi đến phá vỡ cục diện với nhiệt độ đã giảm xuống tới mức đông lạnh rồi, không thể nghi ngờ chính là hộ vệ tốt nhất kinh thành, mỹ nam tử Giang Trần.

"Chủ tử! Liễu Thái y thỉnh ngài vào cung gặp mặt!"

Thẩm Ngọc Chiêu quay phắt đầu lại ánh mắt sáng rõ: "Liễu Như Anh Liễu Thái y sao?"

"Đúng vậy!" Thái y viện rõ ràng cũng chỉ có một vị kia họ Liễu.

"Thật tốt quá, rất đúng lúc!" Nàng gõ chuôi của cán quạt ngà voi xuống bàn một cái, tâm tình rất tốt nhìn về phía Sở Vân Khanh, "Thỉnh cầu Ngũ gia cùng thân đi đến Thái y viện, cũng để hành động tỏ tình của Cửu gia thêm một tầng bảo đảm."

Sở Vân Khanh mỉm cười: "Bản vương nghĩa bất dung từ."

Sở Mộ Từ không có lên tiếng, trực tiếp vào nhà kéo tai đem Sở Chi Ngang lôi ra ngoài: "Cùng đi, nhiều người dễ làm việc hơn."

Thẩm Ngọc Chiêu ánh mắt tối lại liếc hấn một cái: "Điện hạ quả thật muốn đi theo sao?"

"Bản cung lo lắng cho sự an toàn của Thẩm đại nhân." Hấn nhướn mày kiểm, phảng phất như đã trở thành một nam nhân chính trực khắp thiên hạ chỉ có thể tin cậy vào, "Từ phủ Thái tử đến Hoàng cung đường xá xa xôi, không tự mình đi theo, Bản cung sẽ thấy bất an."

"..."

Thẩm Ngọc Chiêu rằng ngọc nghiền chặt, thầm nghĩ tên khốn kiếp nguoi không bằng đem ta buộc trên thất lưng luôn đi.

Đừng thấy Sở Chi Ngang ngày thường hô to gọi nhỏ, trên thực tế cũng có lúc rất nhút nhát, càng tới gần Hoàng cung hấn càng khản trương, càng về sau hai chân cứ như nhũn ra, liên tục muốn núp sau lưng Sở Mộ Từ, cho đến khi bị Sở Mộ Từ vô tình đẩy về chỗ cũ.

"Nhìn đệ có tiền đồ chưa kìa."

"Tam ca chớ đừng nói chuyện mà không đau thất lưng, chẳng lẽ huynh đối mặt nữ nhân yêu mến sẽ không lúng túng sao?"

Sở Mộ Từ cười tủm tỉm liếc về hướng Thẩm Ngọc Chiêu: "Vi huynh sẽ dùng khí khái nam tử của mình chinh phục nàng."

Thẩm Ngọc Chiêu: "... " Nàng lựa chọn tử vong.

Bảng hiệu sơn son của Thái y viện đã gần ngay trước mắt, chưa vào cửa đã nghe mùi thơm của dược thảo, Sở Vân Khanh đi tuốt đằng trước, ở trong phòng nhìn chung quanh một hồi rồi bình tĩnh xoay người: "Liễu Thái y tựa hồ không ở chỗ này."

Sở Chi Ngang đang muốn nói gì đó, ai ngờ quay đầu lại liền nhìn thấy Liễu Như Anh đẩy xe lăn từ nơi không xa đi tới, giai nhân mặc bộ quan phục màu

lam, trên mặt không hề có phấn son, còn chưa mở miệng đã làm cho hấn mắt hồn phách.

"Như... Như Anh..." Lời còn chưa dứt liền bị Thẩm Ngọc Chiêu từ phía sau bắm một cái, vô ý thức ngoái đầu lại căm tức nhìn, "Người làm gì thế?!"

Thẩm Ngọc Chiêu mặt không chút thay đổi: "Cửu gia xin chú ý hình tượng."

"..." Hấn ho nhẹ mấy tiếng, thẳng lưng lên làm bộ dạng cao quý lãnh diễm, hướng đối phương gật đầu chào hỏi, "Như Anh, gần đây hết thấy đều ổn chứ?"

"Hết thấy đều tốt, tạ Cửu điện hạ quan tâm." Liễu Như Anh trả lời vân đạm phong khinh, nàng ngừng lại một chút, nghi ngờ đưa mắt nhìn về hướng Thẩm Ngọc Chiêu, "Thẩm đại nhân mang các điện hạ đến Thái y viện sao?"

Thẩm Ngọc Chiêu rất muốn phủ nhận, nhưng sự thật bày ở trước mắt nên chỉ có thể dừng cảm đối mặt, vì thế nàng kiên định nói ra chân tướng: "... Ta cũng chỉ là ngẫu nhiên ra cửa gặp các điện hạ, thật là có duyên."

Sở Vân Khanh cùng Sở Mộ Từ đều sáng suốt bảo trì trầm mặc, cũng không chuẩn bị vạch trần sự hiểu lầm tốt đẹp này, Sở Chi Ngang lại ra sức gật đầu: "Đúng đúng đúng, Bản vương ngẫu nhiên gặp Thẩm đại nhân, nghe nói nàng muốn tới tìm khanh, liền thuận tiện ghé thăm khanh một chút."

Liễu Như Anh vẫn mỉm cười lịch sự: "Làm phiền Cửu điện hạ nhớ tới, nếu như điện hạ không có chuyện gì khác, thần liền cáo lui trước - - Thẩm đại nhân, Thái y viện mọi chuyện phức tạp, ta và người đến nơi yên tĩnh chuyện phiếm được không?" Ý bảo Thẩm Ngọc Chiêu theo mình cùng nhau rời đi.

Thẩm Ngọc Chiêu đẩy xe lăn chậm chạp đi phía trước, quay đầu lại liếc mạng hướng Sở Chi Ngang nháy mắt, bắt đặc dĩ Sở Chi Ngang ở thời khắc

máu chót lại nhũn ra, hoàn toàn không có dũng khí tiến đến gần, cuối cùng vẫn bị Sở Mộ Từ cưỡng chế đập tới.

"Ôi chao!"

Liễu Như Anh nghe tiếng ngoài đầu nhìn lại, kinh ngạc hỏi: "Cửu điện hạ không có sao chứ?"

"... Ha ha ha không có việc gì không có việc gì!" Hắc vì che dấu lúng túng, đành phải cất tiếng cười to làm ra vẻ phóng khoáng, "Bản vương hiện thời kinh công đã luyện quá lâu khó tránh khỏi trở thành thói quen, cho nên ngẫu nhiên không ngừng được bước chân cũng là bình thường, mới vừa rồi không hù khanh chứ? Xin lỗi, người tập võ lúc nào cũng hơi lỗ mãng..." Sau đó liền bất hạnh bị một vị cũng lỗ mãng là Thẩm Ngọc Chiêu đập cho một cước.

Thẩm Ngọc Chiêu tận lực khống chế ánh mắt của mình khiến cho không cần quá mức hung ác, nhưng nàng lại không thể trực tiếp mở miệng cảnh cáo vị Vương gia thiếu nữ này, không nên tiếp tục nói lảm nhảm làm giảm xuống độ hảo cảm, cũng may Sở Chi Ngang còn không coi như quá ngốc, rất nhanh liền đem vẻ mặt điều chỉnh đến trạng thái nghiêm túc nhất, giống như đột nhiên bị ma ám, giọng nói trở nên trầm thấp dõng dạc nam tính, nghiêm mặt hỏi: "Xin lỗi, không làm bị thương chứ?"

Liễu Như Anh: "..."

"Chuyện là... nếu khanh không ngại đòn đấm, Bản vương cũng muốn cùng tiến đến tâm sự." Mặt dạn dày yêu cầu gia nhập.

Xem vẻ mặt của vị Thái y này, rõ ràng cho thấy cực kỳ không nguyện ý, cho nên nàng phải viện ra một cái cớ sứt sẹo ngay tại chỗ.

"Có thể thì cũng có thể, chỉ sợ trong cung sẽ lưu truyền chuyện nhảm nhí, sẽ tổn hại đến danh dự của Cửu điện hạ..."

"Ai dám xuyên tạc bậy bạ?!" Sở Chi Ngang rống to một tiếng, thiếu chút nữa làm Liễu Như Anh giật bắn mình, sau đó dưới tia mắt nhìn chăm chăm của Thẩm Ngọc Chiêu, không ngừng liên tục đè thấp giọng, "Đúng rồi, Khanh không cần lo lắng, bọn họ không dám xuyên tạc đâu."

"Dĩ nhiên, bởi vì Bản cung sẽ giúp bọn họ cắt hết đầu lưỡi."

Không khí đột nhiên bị phá hư, Thẩm Ngọc Chiêu lập tức xoay người cầm tức nhìn khách không mời mà đến: "Điện hạ không ngại mệt mỏi sao?"

Sở Mộ Từ xuất quỷ nhập thần đứng trước mặt nàng, cười đến xuân phong đắc ý: "Thẩm đại nhân cũng không mệt mỏi, Bản cung sao mệt được chứ? Bản cung đột nhiên nhớ ra ở phía đông của kinh thành có con phố bán chè hạt dẻ ngon đặc biệt, mang Thẩm đại nhân đi nếm thử được chứ?"

"Không đi, thần đang ở cùng Liễu Thái y."

"Trước hết để cho Cửu đệ thay thế, Liễu Thái y sẽ thông cảm mà." Hắc không nói thêm gì nữa xách cổ áo của nàng kéo qua, ném cho Sở Chi Ngang một ánh mắt "Vi huynh chỉ có thể giúp đệ đến đây thôi", sau đó bước chân như bay hướng về phía xa xa đi đến, "À đúng rồi, Ngũ đệ cũng không cần cùng đi, có thời gian thì đến chỗ Lệ Phi nương nương đi!"

Thẩm Ngọc Chiêu: "..."

Quý mới tin hắc thật nghĩ cho đệ đệ nhà mình, loại mập mờ này là bản lãnh bẩm sinh, đại khái cũng chỉ có hắc có thể làm được một cách thuận buồm xuôi gió.

Nhưng xui xẻo nhất vẫn là Liễu Như Anh, vốn muốn tìm nàng nói chút chuyện riêng tư, ai ngờ chỉ trong chớp mắt đã bị bán cái cho tên vương gia om sòm kia rồi, sao không phân rõ phải trái gì thế?

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 22: Bản Cung Nói Thật

Edited by Bà Còm

Thảm Ngọc Chiêu không vui lòng cùng Sở Mộ Từ đi dạo phố chút nào, bởi vì cử chỉ và hành động của hắn hoàn toàn giống như là một thổ tài chủ - đương nhiên, cũng có thể hắn đã có tiềm chất thổ tài chủ, chỉ có lúc đang ở chung với nàng thì mới có thể bị kích thích hiện ra.

Bởi vì nàng thoáng nhìn qua cửa hàng bán đồ trang sức đeo tay... "Mua! Muốn thứ đắt tiền nhất!"

Bởi vì nàng thoáng nhìn qua tiệm tơ lụa... "Mua! Muốn thứ đắt tiền nhất!"

Bởi vì nàng thoáng nhìn qua tiểu hài tử đáng yêu trong đạo tràng... "Mua! Muốn thứ đắt tiền nhất!"

"Điện hạ, thần van ngài, thần còn muốn mặt mũi."

Sở Mộ Từ đang cúi đầu cho nàng thử mang vào vòng ngọc vừa mua, nghe vậy cười tủm tỉm liếc nhìn nàng một cái: "Cùng Bản cung đi dạo rất mát mẻ à?"

"Nếu như điện hạ có thể biểu hiện bình thường một chút, có lẽ thần còn không đến mức lúng túng như vậy."

"Bản cung cũng không có kinh nghiệm mà." Hấn bắt đắc dĩ nhún vai, "Bản cung cũng đâu biết khi mời mọc một nữ nhân đi dạo cần chuẩn bị những thứ gì."

Hấn làm sao có thể không có kinh nghiệm? Suốt ngày chạy đến Kinh La Uyển, đã ôm vô số "ôn hương nhuyễn ngọc" vào lòng, lại còn nói không có kinh nghiệm?

Đại khái là ánh mắt hoài nghi của Thẩm Ngọc Chiêu quá rõ ràng, Sở Mộ Từ lúng túng khụ một tiếng, không được tự nhiên giải thích: "Bản cung biết rõ khanh đang suy nghĩ gì, Bản cung đúng là bỏ ra không ít ngân lượng vào những chỗ ăn chơi hàng đầu kia, bất quá cũng chỉ vì sự phát triển kinh tế của kinh thành thôi mà! Tỷ như muốn Vu cô nương chủ động yêu thương nhưng nhớ... chỉ cần bỏ tiền ra là được, căn bản không cần phải hao tâm tổn trí dụ dỗ - - do đó Bản cung vẫn bảo hộ ranh giới cuối cùng của mình rất khá!"

Thẩm Ngọc Chiêu suy nghĩ người này tại sao lại cố sức giải thích làm chi? Khiến nàng không biết làm thế nào, thật ra nếu hấn không nói gì thì nàng cũng chẳng quan tâm, nhưng hấn lại cường điệu như vậy khiến nàng ngược lại không được tự nhiên.

"Ranh giới cuối cùng của điện hạ có bảo vệ tốt hay không dường như không liên quan gì đến thần."

"Thực không liên quan gì sao?" Trong nháy mắt trên mặt của hấn không thềm che dấu sự thất vọng, không hề giữ lại chút gì mà lộ ra trước mặt nàng, "Vậy nếu Bản cung sống hay chết, khanh cũng khẳng định không quan tâm?"

"..."

"Vậy lần trước ở Kỳ liên sơn, khanh đánh cược tính mạng cứu Bản cung là vì cái gì?"

Nàng hơi ngần ra, lập tức dời ánh mắt đi: "Vấn đề này trước đó điện hạ đã hỏi qua, thần nói rồi, là sợ về sau bị ngấm trong nước mắt của bệ hạ."

Hắn đến gần hơn chút ít, mặt mờ ghé sát bên tai nàng nhẹ giọng hỏi: "Sẽ không có may mắn nào là vì Bản cung hay sao? Thí dụ như... khanh không nỡ để Bản cung đi tìm chết?"

"... À, hẳn là có một chút."

"Đáp án lập lòe nước đôi này để lừa gạt ngọc tử sao?"

Thẩm Ngọc Chiêu ngược lên: "Điện hạ, đứng ở bên đường đùa giỡn thần như vậy thật không thích hợp."

Sở Mộ Từ đột nhiên giữ lấy hai vai của nàng, cúi người dùng sức hôn nàng một cái ở trên trán: "Nhưng làm chuyện như vậy đối với cô nương mà mình yêu mến không phải là rất bình thường sao?"

"..." Nàng phản xạ có điều kiện đẩy hắn ra, cảnh giác lui về phía sau hai bước, từ xưa đến nay luôn là người nhanh mồm nhanh miệng, vậy mà rõ ràng trong nháy mắt này lại không phản bác được.

Hắn cười như tiểu hồ ly ăn vụng thành công: "Đã sớm nói với Thẩm đại nhân, trừ khanh ra, Bản cung không muốn cưới ai cả - - nói một cách khác, ngoại trừ Thẩm đại nhân, ai cũng không có tư cách làm chính phi của Bản cung."

Đổi lại bình thường, không trào phúng hắn vài câu mới không phải là phong cách của Thẩm Ngọc Chiêu, bất quá lần này nàng lựa chọn bảo trì trầm mặc.

Nàng cũng không hiểu lắm, vì sao trong nháy mắt đón nhận ánh mắt mỉm cười của hắn, nhịp tim của nàng không hiểu sao lại gia tăng tốc độ.

"Điện hạ, chúng ta không phải đến đây ăn chè hạt dẻ sao?"

Hắn đồng ý vuốt cằm: "Chờ nhé." Nói xong xoay người quẹo vào một quán cách đó không xa, một lát sau bùng ra hai chén sứ tinh xảo, đưa cho nàng một chén, "Từ từ ăn, không đủ thì lại mua nữa, nếu muốn mua luôn cả tiệm này luôn cũng có thể."

"... Thỉnh điện hạ lưu lại con đường sống cho bọn họ đi."

Hai người tiếp tục đi dọc theo đường phố phồn thịnh, hồi lâu cũng không ai mở miệng, thời gian im lặng kéo dài đã bắt đầu trở nên có chút buồn chán, cho đến khi Sở Mộ Từ đột nhiên xoay người lại, nhìn chăm chú vào Thẩm Ngọc Chiêu thấp giọng kêu: "Thẩm đại nhân."

"Sao?"

"Dính đường trên mặt rồi." Ngón tay thon dài làm như muốn xoa lên, "Bản cung lau sạch cho khanh nhé?"

Nàng theo bản năng nghiêng đầu tránh ra, nhanh chóng móc ra khăn tay lau miệng: "Không phiền điện hạ tự mình động thủ, thần có thể tự làm."

Hắn thở dài thật sâu: "Xem ra trình độ chán ghét của Thẩm đại nhân đối với Bản cung thật đúng là không có thuốc chữa được rồi."

Đông tác của Thẩm Ngọc Chiêu hơi chậm lại.

"Thật ra Thẩm đại nhân cần phải tin tưởng, Bản cung rõ ràng cũng không phải là một ác nhân như trong suy nghĩ của khanh, nếu nói âm hiểm thì cũng chỉ có một chút mà thôi."

Không biết sao ở thời điểm hắn hết sức cường điệu dùng từ "Cũng chỉ có một chút", Thẩm Ngọc Chiêu đột nhiên muốn bật cười, bất quá khi nàng lại

ngẩng đầu một lần nữa, độ cong trên môi đã im hơi lặng tiếng biến mất.

"Điện hạ không phải là ác nhân, thần luôn luôn biết rõ."

"À? Vậy sao khanh còn trốn tránh Bản cung, cùng Bản cung đối nghịch khắp nơi?"

Nàng duỗi ra ngón tay ngọc thon dài, đẩy trán hấn khiến cho hấn cách xa mình một chút: "Thần cũng không dám cùng điện hạ đối nghịch, là vì điện hạ thường xuyên trêu chọc thần, vì tự bảo vệ nên thần không thể không ra tay."

Hấn bắt khuất vẫn tiếp tục đưa mặt gần đến, đôi mắt hẹp dài híp lại, tự dung nhìn rất mỉa mai hoặc: "Vậy nếu về sau Bản cung không bắt nạt khanh nữa, khanh có thể đáp ứng Bản cung một điều kiện hay không?"

"... Điện hạ cứ nói ra đi, thần đang lắng nghe."

Hấn nói từng chữ từng câu một cách chân thành: "Ngoại trừ luôn chạy đi tìm Ngũ đệ để bày tỏ, khi rảnh rồi khanh nhớ đến Bản cung một chút đi."

Cho đến khi trở lại phủ Thái tử, Thẩm Ngọc Chiêu đều suy nghĩ đến câu nói kia của Sở Mộ Từ, bình tĩnh mà xem xét, nàng cực ít khi nhìn thấy bộ dáng nghiêm trang của hấn, không nghĩ tới thỉnh thoảng chứng kiến một lần, lại có thể làm cho nàng lặn lội không được tự nhiên rất lâu.

Khiến cho một nam nhân kiêu ngạo như thế hạ thấp tư thái, giống như hài tử yêu cầu nàng đem mức độ chú ý đối với Sở Văn Khanh phân chia cho mình một chút... Nàng đứng ở cửa xuất thần nhớ lại, cũng không rõ trong lòng là cảm giác gì.

Bất quá rất nhanh nàng không còn tâm tư suy tính những chuyện này, bởi vì nhìn thấy Sở Chi Ngang đang tự rót tự uống trong đình viện.

"Cửu gia, ngài không hồi phủ à?"

"Bản vương không về, trở về cũng chỉ có một mình, không bằng ngủ tại phủ của Tam ca!"

"..." Nàng không nói gì hồi lâu, thử dò xét hỏi một câu, "Vậy xế chiều hôm nay, ngài cùng Thái y tán gẫu thế nào?"

Vấn đề này giống như nhen nhóm ngọn lửa trong tim, Sở Chi Ngang nhất thời ném đi chén rượu, mặc kệ rơi xuống đất bể nát.

"Như thế nào đây à? Thất bại thảm hại! Nàng thậm chí cũng không muốn nhìn Bản vương nhiều thêm một cái, Bản vương toàn tâm toàn ý muốn kết hôn với nàng, vậy mà nàng lại gợn gàng linh hoạt chặt đứt niệm tưởng của Bản vương, ngay cả một chút hy vọng cũng không chịu chấp!"

Thẩm Ngọc Chiêu nhìn vẻ mặt sắp khóc của hắn, bất đắc dĩ suy nghĩ một hồi lâu, sau đó cầm chiếc khăn sạch đi tới gần: "Cửu gia, dùng lau nước mắt."

"Bản vương còn chưa khóc mà!" Cảm giác sâu sắc mặt mũi bị tổn thương, hắn giận dữ nện bàn đá, "Tam ca đâu? Gọi Tam ca đến cùng Bản vương uống rượu!"

"Vậy thì ngài phải đợi chút rồi, điện hạ tiên cung tìm bệ hạ nghị sự, phỏng đoán phải rất khuya mới có thể trở về."

"Vậy người tới đây!"

"..."

Sau đó trong vòng một canh giờ kế tiếp, Thẩm Ngọc Chiêu tận mắt chứng kiến đức hạnh "tình trường thất ý mượn rượu làm càn" của Cửu điện hạ, phải dùng bốn chữ "Cực kỳ bi thảm" mới có thể hình dung.

Đập bàn ném ghế cũng chưa nói, liên tục phá hỏng hơn mười bầu rượu quý báu cũng chưa hết, trong khi giấy chết hấn còn rú lên thảm thiết, đem nước mắt nước mũi đều bôi hết trên người nàng, lại nắm cổ áo muốn xách nàng cùng nhau đâm đầu vào thân cây...

Cuối cùng Thẩm Ngọc Chiêu không thể nhịn được nữa, trực tiếp một tay ném hấn bay ra, vừa vặn đụng ngã Giang Trần mới vừa đi tới.

Giang Trần: "... " Vì sao người xui xẻo lúc nào cũng là hấn?

"Trần Trần, canh chừng Cửu gia, đừng để cho hấn nhảy loạn." Nàng bình tĩnh phát vạt áo nghênh ngang rời đi, "Ta tìm điện hạ trở về thu thập tàn cuộc."

Không thể nghi ngờ, đôi phó Sở Chi Ngang thì chỉ có Sở Mộ Từ mới có thể làm được.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 23: Tâm Tư Kết Động

Edited by Bà Còm

Khi Thắm Ngọc Chiêu vừa qua cửa Hoàng cung thì vừa vặn chạm mặt Sở Vân Khanh, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều ngẩn ra.

"Đã trễ thế này, Thắm đại nhân còn muốn tiến cung sao?"

"Muốn tìm người." Nàng khẽ ngửa đầu nhìn qua thân hình trên ngựa, ánh chiều tà chiếu vào mặt chàng, tuấn mỹ như vẽ, "Ngũ gia vừa ở chỗ nào ra thế?"

"Thừa Đức Điện." Chàng âm giọng trả lời, "Cùng phụ hoàng thương thảo một ít chuyện, mới định hồi phủ."

Nàng vô ý thức hỏi: "Thái tử điện hạ cũng ở đó sao?"

Sở Vân Khanh hơi có vẻ nghi hoặc: "Muội nói Tam ca à? Huynh ấy cực ít khi cảm thấy hứng thú đối với chính sự, muội đâu phải không biết rõ."

"..." Thắm Ngọc Chiêu trong nháy mắt không biết nói gì, coi bộ mình bị Sở Mộ Từ lừa gạt rồi, tên kia không phải đi uống hoa tửu chứ?

Không đúng, coi như nếu uống hoa tửu, hắn cũng không cần thiết phải gạt nàng, dù sao nàng cũng đâu là gì của hắn, chẳng lẽ còn có thể quản hắn sao?

Tên kia tâm tư quả thực khó đoán.

Đang suy nghĩ thì thấy Sở Vân Khanh phi thân xuống ngựa, chậm rãi đi về phía nàng, gió đêm phất động trường sam trắng tinh, chàng ta đến trước mặt nàng thì dừng bước, trên môi mang nụ cười: "Thế nào, Thảm đại nhân gặp phải chuyện khó gì rồi?"

"Thật ra cũng không có gì." Nàng ở dưới ánh mắt nhu hòa của chàng có chút bất an, đành phải lúng túng khoát tay, "Bất quá chỉ là Cửu gia ở phủ Thái tử mượn rượu làm càn, muội suy đi nghĩ lại, cảm thấy cần phải đem Thái tử điện hạ hồi phủ thu thập tàn cuộc mới được."

Sở Vân Khanh suy nghĩ một chút, lập tức nhân tiện nói: "Đề Bản vương đi một chuyến."

"... Hả?"

"Tuy nói lực uy hiếp của Bản vương đối với Cửu đệ không bằng Tam ca, nhưng khai đạo một chút thì vẫn có thể làm được, hơn nữa..." Chàng đưa tay vuốt mái tóc dài bị gió thổi loạn của nàng, ngữ điệu ôn nhu, "Cửu đệ ở lại phủ Thái tử, cũng không thỏa đáng lắm."

Thảm Ngọc Chiêu suy nghĩ những lời này, cảm thấy dường như có thâm ý gì đó, nàng then thùng không dám hỏi trực tiếp, đang chần chờ thì chợt nghe Sở Vân Khanh lại lên tiếng: "Nếu như Bản vương không đoán sai, Tam ca lúc này đang ở Thái y viện, muội không ngại đi nhìn một chút."

Thái y viện? Cùng Liễu Như Anh?

Thảm Ngọc Chiêu phát hiện Sở Mộ Từ thật sự giống như một ẩn số, hiện giờ vĩnh viễn đoán không được hẳn muốn làm ra chuyện thiêu thân gì.

"Được rồi, vậy muội đến thỉnh Thái tử điện hạ về phủ, tránh cho điện hạ quấy rầy Liễu Thái y."

"Muội hiểu lầm rồi, Tam ca là có ý tốt đây." Sở Vân Khanh bắt đầu mỉm cười, "Bản vương đoán huynh ấy đại khái muốn giúp Cửu đệ một phen."

Nói cách khác... Sở Mộ Từ thay Sở Chi Ngang nói lời trong lòng? Nàng thật tưởng tượng không ra hình ảnh Sở Mộ Từ nghiêm trang làm mai cho người khác!

"Đa tạ Ngũ gia nhắc nhở, vậy... muội phải đi giúp điện hạ một tay..."

"Như thế rất tốt, Cửu đệ bên kia cứ giao cho Bản vương, mọi người không cần phải lo lắng." Chàng ta dùng ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào nàng, nụ cười mang ý tứ sâu xa, "Có lẽ muội cũng nên thừa dịp này tìm hiểu Tam ca thật rõ ràng hơn."

"..."

Nếu đổi lại là bất cứ người nào khác nói với nàng những lời này, Thẩm Ngọc Chiêu cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc đến cỡ này, nhưng lời này lại do chính Sở Vân Khanh nói ra, quả thực làm nàng sợ hết hồn: "Ngũ gia làm sao vậy? Sự hiểu biết của muội đối với Thái tử điện hạ rõ ràng khác sâu."

"Là thật rất sâu sắc sao?" Chàng cố ý nhấn mạnh, "Muội cùng Tam ca từ nhỏ đùa giỡn đã quen, trong mắt trong lòng đều chỉ có khuyết điểm của huynh ấy, thời gian lâu cũng khó mà thay đổi cách nhìn, cho nên những chỗ tốt của huynh ấy, muội thường thường sẽ tự động bỏ qua đúng không?"

Thẩm Ngọc Chiêu nhất thời cứng họng.

Sở Vân Khanh ôn nhu vỗ vỗ vai của nàng, từ ái như một huynh trưởng: "Tam ca thích muội, đây cũng không phải là bí mật gì, nhưng chỉ có bé ngốc

như muối mới mãi mãi không cảm giác ra mà thôi."

"Nhưng..." người ta thích không phải là chàng sao?

Thắm Ngọc Chiêu cuối cùng cũng không đem câu này nói ra miệng, bởi vì trong nháy mắt nàng cũng đang cảm thấy kỳ quái, vì sao phản ứng đầu tiên khi muốn nói ra câu đó là nghi vấn, chứ không phải muốn nói một cách khẳng định.

"Muối nhất định không có tí mĩ nghĩ tới, muối vì sao chỉ khi đối mặt với Tam ca, mới có thể không kiêng nể gì cả thể hiện con người thật của mình?"

"..."

"Thích là bất đồng với ngưỡng mộ, thích một người nào thì theo thời gian sẽ đậm đà thêm, còn ngưỡng mộ một người thì sẽ theo sự thay đổi của năm tháng mà trở nên phai nhạt. Vào thời điểm muối đi đến quyết định, ngàn vạn lần đừng quên hỏi tiếng lòng của mình." Chàng khẽ cười, "Muối là nữ quan mai mối, là bà mai đệ nhất Hoàng gia, cũng không nên ở nhân duyên của bản thân mà lại hồ đồ."

Thắm Ngọc Chiêu trở mắt đứng nguyên tại chỗ, cho đến khi chàng phi thân lên ngựa đi mất, lúc này mới như vừa trong mộng tỉnh dậy, ảo não thở dài.

Lời nói kia thật sự rất có đạo lý, bất quá nhìn theo một cách khác... vậy là mình bị cự tuyệt một cách uyển chuyển chứ gì?

Còn chưa kịp mở miệng thẳng thắn thì đã bị bóp chết trong trứng nước rồi.

Sở Vân Khanh nói đúng, nàng dặt mồi nhân duyên cho tất cả mọi người cần nàng, nhưng duy nhất chỉ có nhân duyên của bản thân thì không biết phải làm sao.

Bởi vì cái gọi là "người trong cuộc u mê".

Màn đêm đã xuống, Thái y viện yên tĩnh không một tiếng động, thế nên thời điểm Thẩm Ngọc Chiêu đi tới, rất có loại ảo giác mình đang làm tặc.

Sau đó nàng liền chạm mặt một vị Thái y đang làm nhiệm vụ trực đêm.

"Đứng lại! Người phương nào ban đêm dám xông vào Thái y viện!"

"Là ta." So sánh với đối phương đang gào to, nàng tỏ ra rất bình tĩnh, "Ta tới tìm Liễu Thái y."

Nhờ ánh trăng trên đầu, đối phương cuối cùng cũng nhận rõ mặt nàng, lập tức tươi cười rạng rỡ: "À, là Thẩm đại nhân mà, Liễu Thái y đang ở ngự dược phòng - - Thái tử điện hạ cũng ở đó."

Sở Văn Khanh quả nhiên phán đoán trúng phóc, Sở Mộ Từ đúng là tìm gặp Liễu Như Anh rồi.

"Người không cần lộ ra, ta đi vào nhìn một chút."

"Sao có thể lộ ra chứ, Thẩm đại nhân cứ từ từ tán gẫu." Vị Thái y kia mập mờ liếc nàng một cái, đáy mắt bùng lên ngọn lửa hóng hớt mãnh liệt, "Yên tâm, hạ quan sẽ không nói cho bất luận kẻ nào."

Thái tử cùng nữ quan mai mối đêm khuya hẹn hò ở Thái y viện, còn đem Liễu Thái y ra làm bia đỡ đạn, tình sử bí mật của hai vị tổ tông sống chốn kinh thành, chuyện này hẳn có thể giúp vui cho bản thân suốt một năm.

Thẩm Ngọc Chiêu cho dù không hỏi cũng biết hẳn đang suy nghĩ lung tung cái gì, dứt khoát không thèm để ý tới hẳn, chỉ làm bộ như không nghe thấy, trực tiếp đi sâu vào trong hành lang, đến ngự dược phòng nàng đang tính gõ

cửa, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng dừng lại, đứng yên tại chỗ không phát ra một tiếng động.

Trong phòng truyền ra giọng Liễu Như Anh cùng Sở Mộ Từ đang nói chuyện với nhau.

"Xin hỏi Liễu Thái y, có phải đối với Cửu đệ không có một tia hảo cảm nào?"

"Cửu đệ hạ tuổi trẻ anh tài, làm sao có thể đến phiên thân bình luận lung tung chứ?" Liễu Như Anh ngữ điệu dịu dàng, "Thần chẳng qua cảm thấy mình cùng Cửu đệ hạ không thích hợp mà thôi."

Nghe Sở Mộ Từ thản nhiên đáp: "Hợp hay không hợp thì cần phải qua thời gian chứng minh mới có thể đưa ra kết luận, hiện tại chưa chi Liễu Thái y đã phán quyết tử hình cho đoạn cảm tình này, có phải có chút độc đoán hay không?"

Sau đó là một khoảng thời gian trầm mặc tương đối dài.

"Theo lý mà nói, Liễu Thái y cùng Cửu đệ cũng không phải chỉ mới quen biết, dùng bốn chữ "thanh mai trúc mã" hình dung cũng không quá đáng, cần gì hiện giờ phải gắng gượng phân chia khoảng cách, khiến cho hai người càng trở nên xa lạ bất hòa."

Bình tĩnh mà xét lại, Thẩm Ngọc Chiêu gần như rất ít biết đến Sở Chi Ngang, dù sao thời điểm nàng cùng học với các Hoàng tử, lúc nào Sở Chi Ngang cũng có tình huống cần đi ra ngoài, cực ít xuất hiện trong tầm mắt của các huynh trưởng - - bây giờ nhìn lại, có lẽ lúc đó hắn đã bận rộn bám theo Liễu Như Anh rồi.

Nàng không khỏi âm thầm cảm khái, rõ ràng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, lại cứ gắng phải giả bộ khách sáo, chỉ sợ trong lòng Liễu

Như Anh cũng đang rối rắm, không dám quá thân cận Sở Chi Ngang, để tránh cho hẳn hy vọng sau đó lại gây thất vọng cho hẳn.

Một hồi lâu, Liễu Như Anh lại dịu dàng lên tiếng: "Ngoại trừ một thân y thuật, thần quả thực không khác chi một phế nhân."

"Khanh lo lắng sẽ liên lụy đến Cửu đệ?"

"Cửu đệ hạ là người kiêu ngạo như vậy, đúng lý nên cùng một khuê tú hoàn mỹ trong Hoàng tộc như cây liên cành, mà không phải..."

"Nhưng hẳn chỉ khẳng khẳng một mực muốn cưới khanh, khanh có muốn nhờ Bản cung khuyên bảo, Bản cung cũng bất lực."

"..."

Sở Mộ Từ thấp giọng nỉ non: "Huống chi, nếu hẳn cảm thấy sẽ bị khanh liên lụy, tuyệt đối không đợi đến ngày hôm nay. Tiêu tử kia không có chuyện gì làm cho nên hồn nên dạng, nhưng chỉ một điểm quyết tâm này của hẳn cũng khiến Bản cung rất bội phục."

Hẳn tự nhận không phải là một huynh trưởng xứng chức, chuyện có thể làm cho Sở Chi Ngang cũng không nhiều, nhưng bất cứ lúc nào có thể giúp đối phương một phen cũng tốt. Biết được thế gian có ngàn vạn chuyện đau khổ, nhưng cũng chỉ có chuyện tình cảm thì không dễ dàng kiên trì, quá trình đạt được mục đích thật là thống khổ nhất.

"Liễu Thái y đại khái không biết được, Cửu đệ đã từng ở những lúc khanh không thể nhìn thấy đã làm những chuyện gì."

Thanh âm của Liễu Như Anh rốt cục không bình tĩnh nổi nữa, mang theo vài phần do dự cùng bất an: "Xin lắng tai nghe."

Sở Mộ Từ bình tĩnh nói: "Khi đó trong kinh thành thường thường có mấy tên nhà giàu, đem thân thể thiếu sót của Liễu Thái y ra làm trò cưỡi, ở sau lưng trào phúng không kiêng nể, kết quả sau đó bọn họ đều không ngoại lệ lọt vào tai họa bất ngờ, không phải bị hủy tay chân thì người nhà làm quan cũng đều phạm tội bị cách chức điều tra - - những chuyện đó đều do Cửu đệ an bài."

"... Đều là Cửu đệ hạ làm?"

"À, nói đúng ra Bản cung cũng chen vào một tay, thí dụ như cùng hắn đánh người. Về phần các vụ cách chức điều tra, đó là hắn quán quít phụ hoàng đòi lấy hậu quả, Bản cung nhiều lắm thì chỉ điểm thêm vài câu."

Ngay cả Thẩm Ngọc Chiêu ở ngoài cửa nghe tới chỗ này cũng cơ hồ muốn bật cười, nàng rất cục biết vì sao Sở Chi Ngang coi Sở Mộ Từ là tấm gương, hai người bọn họ đã từng cùng nhau mưu đồ bí mật làm ra những chuyện đại khoái nhân tâm như thế.

So sánh ra, Liễu Như Anh coi bộ không cùng tâm trạng nhẹ nhõm khoái trá như nàng, dù sao người trong cuộc vĩnh viễn không có khả năng nhìn sự việc dưới cùng một con mắt như khán giả đứng ngoài.

"Thái tử điện hạ mới nói..."

"Tuyệt không một chút giả tạo." Sở Mộ Từ từng chữ từng câu nói năng rất có khí phách, "Liễu thái y, thật không dám dấu diếm, mối tình thâm thiết của Cửu đệ thật khác xa trong tưởng tượng của khanh, nếu không nhờ tính tình táo bạo kia, giữ gìn mười năm thật không khác gì lấy tính mệnh của hắn."

Có lẽ, đây cũng là chỗ kỳ dị của việc yêu một người.

Nên nói đều đã nói hết, hắn bèn lên tiếng cáo từ, đứng dậy muốn rời đi, không ngờ mới đi một bước liền bị Liễu Như Anh từ phía sau gọi lại.

"Ý của Thái tử điện hạ, thần hiểu."

"Như vậy là tốt nhất, Bản cung cũng ngóng trông Liễu Thái y có thể nghiêm túc suy tính."

"Điện hạ có thể dung thứ cho thần nói nhiều một câu hay không?"

"Liễu Thái y cứ nói không sao."

Liễu Như Anh mỉm cười: "Điện hạ nếu có thể giống như trong lúc này, đem sự ôn nhu khi khuyên bảo thần kiên nhẫn lưu lại cho Thảm đại nhân, thần nghĩ, Thảm đại nhân cũng sẽ không khiến điện hạ đợi quá lâu đâu."

Lời này thiếu chút nữa làm cho Thảm Ngọc Chiêu đang nghe lén bên ngoài té xỉu, nhưng rất nhanh liền ưỡn thẳng sống lưng, chẳng biết tại sao, trong chớp mắt đây nàng đột nhiên rất muốn nghe phản ứng của Sở Mộ Từ.

Cái người vô liêm sỉ này, còn không phải sẽ trả lời một cách vô sỉ cỡ nào đâu.

Tuy nhiên trong phòng lặng im thật lâu, cho đến khi Sở Mộ Từ mở miệng, nhưng lại cực kỳ phong đạm vân khinh.

"Khanh nói nha đầu kia à? Cho dù Bản cung muốn toàn bộ thổ lộ với nàng, nàng cũng chưa chắc sẽ để ý." Hắn tự giễu cười khẽ, "Bản cung đã cố gắng không thể thua Cửu đệ, nhưng rất là tiếc, Bản cung trong chuyện tình cảm của mình cuối cùng vẫn là người ngu, không hiểu được phải làm thế nào mới xem như thật sự đối tốt với nàng."

Hắn trêu chọc nàng là muốn hấp dẫn lực chú ý của nàng, nàng coi như là khiêu khích; hắn nịnh nọt nàng là nghĩ muốn dụ nàng cao hứng, nàng coi như hắn mưu đồ làm loạn. Dù sao ở trong mắt nàng, hắn làm bất cứ cái gì cũng đều là sai, hắn mãi mãi vẫn chỉ là thiếu niên năm nào trộm đổi sách giáo

khoa, trộm cảm thụ tình ác liệt của nàng, những năm sau này nàng chưa bao giờ thay đổi cái nhìn về hắn.

Hắn ngóng trông nàng có thể tin tưởng mình thật sự thích nàng, nhưng đối với nàng mà nói, tất cả chuyện hắn làm đều quá mức trẻ con, không đáng nhắc tới.

Cửa phòng chậm rãi mở ra, một gương mặt xuất hiện trong tầm mắt lúng túng của Thẩm Ngọc Chiêu, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều mất tự nhiên.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Ngọc Chiêu cưỡng chế đánh vỡ cục diện bế tắc, đơn giản chỉ cần mặt dày giả bộ làm như ngẫu nhiên gặp: "Hóa ra Thái tử điện hạ ở chỗ Liễu Thái y à? Thật là trùng hợp."

"Đúng là cực kỳ trùng hợp." Đôi mắt phượng phảng phát như lây nhiễm ánh sao sáng lên, Sở Mộ Từ môi mỏng khẽ nhếch, cười sung sướng vô cùng, "Không nghĩ tới sẽ gặp Thẩm đại nhân ở Thái y viện, đã vậy, không bằng thuận đường cùng nhau hồi phủ được chứ?"

"À... Toàn bộ nghe điện hạ phân phó."

Thật giống như có loại ăn ý đặc biệt, ai cũng không nhắc đến chuyện nghe lén này.

Sau đó, hắn rất tự nhiên đưa tay ôm eo nhỏ của nàng, Thẩm Ngọc Chiêu theo bản năng muốn tránh thoát, ai ngờ ngược lại bị hắn kẹp ngón tay bấm một cái vào thịt mềm bên hông, nàng thềm nghiêng hàm răng ngọc, chỉ suy nghĩ có nên giẫm hắn một cước hay không, kết quả họa vô đơn chí, mái ngói trên đỉnh đầu đột nhiên nện xuống rầm rầm như mưa, nếu không phải hai người ẩn núp mau, phỏng đoán thời khắc này phải lấy huyết rửa mặt rồi.

Bất tự cường rắn quả thật không phải nói suông mà thôi!

Trong phòng truyền đến thanh âm căng thẳng của Liễu Như Anh: "Điện hạ, Thâm đại nhân, không có bị thương chứ?"

"Không có, yên tâm đi." Thâm Ngọc Chiêu phủi phủi bụi trên vạt áo, ngược mắt liếc Sở Mộ Từ, "... Bất quá điện hạ, phí tổn tu sửa Thái y viện có thể phải nhờ ngài chịu trách nhiệm."

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 24: Bắt Đầu Vào Cảnh Đẹp

Edited by Bà Còm

Ngày hôm đó Sở Mộ Từ dùng thái độ khác thường như thế nào thuyết phục Liễu Như Anh thì Thẩm Ngọc Chiêu đã nghe rõ ràng rành mạch, nhưng Sở Văn Khanh đến tột cùng trao đổi những gì với Sở Chi Ngang thì nàng không biết chút nào.

Bất quá có thể xác định, dưới sự nỗ lực của cả hai bên, chuyện này rốt cục có chút tiến triển.

Biểu hiện cụ thể chính là dũng khí của Sở Chi Ngang tăng lên rất nhiều, hần bắt đầu liên tục chủ động tiếp cận Liễu Như Anh, tặng vòng đeo tay, tặng phấn son, tặng sách thuốc nàng đang tìm kiếm đã lâu, thậm chí còn phát triển đến mức đẩy xe lăn mang nàng xuất cung mua y phục đi ăn uống, nghiêm nhiên là muốn chính thức theo đuổi.

Mà Liễu Như Anh cho dù vẫn chưa tiếp nhận tình yêu của hần, ở mười lần mời mọc thì cũng ít nhất đáp ứng sáu bảy lần, hơn nữa thái độ căng thẳng cự tuyệt cũng từ từ dần ra. Cứ theo đà này, tu thành chính quả là chuyện sớm muộn mà thôi.

- - Loại người không chịu nổi cô đơn như hần mà lại chịu im hơi lặng tiếng theo đuổi ta mười năm, đã nợ hần một khoảng thời gian, ta rốt cuộc nên từng chút từng chút từ từ trả lại mới tốt.

- - Ngọc Chiêu, hóa ra ở trước mặt người yêu ta, cái gọi là tự ti và bần khổ, tất cả đều không chịu nổi một kích.

- - ta nghĩ ta có thể giữ vững lòng tin, ngày nào đó sẽ không quá lâu.

Cuối cùng, những lời này xem như Liễu Như Anh cũng gián tiếp dẫn dò Thẩm Ngọc Chiêu, nàng nói cảm ơn, giúp Sở Chi Ngang cũng là giúp chính mình.

Nhưng thật ra Thẩm Ngọc Chiêu trong lòng rất rõ ràng, trong quá trình thúc đẩy đoạn cảm tình này, người mang lại hiệu quả lớn nhất không phải là nàng, nàng đơn giản chỉ được cái danh hiệu nữ quan mai mối, đàn độn u mê chỉ giỏi nhất giao du với kẻ xấu mà thôi.

Sở Mộ Từ và Sở Vân Khanh trước đó không có thương lượng qua, nhưng lại thật sự dựa vào sự ăn ý vi diệu giữa huynh đệ, hợp tác đánh một trận chiến thật đẹp.

Bởi vậy, nàng ngược lại cảm giác mình quá hoang đường.

Nói cái gì muốn cải tạo Sở Chi Ngang, trên lý thuyết thì nghe hay lắm, thực hành thì cũng có vẻ nên hình nên dạng, nhưng cuối cùng thì sao? Sở Chi Ngang vẫn là Sở Chi Ngang, vẫn táo bạo lỗ mãng, nửa điểm cũng chưa từng biến thành bộ dáng lịch sự nho nhã. Lần trước nàng còn nhìn thấy hắn ở trong hoa viên cùng với Liễu Như Anh, vừa đẩy xe lăn vừa nói lảm nhảm không gián đoạn, vậy mà Liễu Như Anh lại nghe thật cao hứng, cái loại tươi cười sáng lạn một cách thuần túy đó, hoàn toàn bất đồng với vẻ mặt nghiêm túc khi làm Thái y của nàng.

Có lẽ chỉ cần làm cho hắn duy trì phẩm chất chân thật nhất là đủ rồi, dù sao Liễu Như Anh đã quá quen thuộc với con người của hắn, hiện tại nếu có

công nhận, hoặc là tương lai yêu khắc sâu, đều là một Sở Chi Ngang như vậy, độc nhất vô nhị, không thể thay thế được.

Mắt công nương làm mai nhiều năm, lại thiếu chút nữa ở đoạn nhân duyên này phạm phải hồ đồ.

"Thẩm đại nhân nghĩ gì thế? Xuất thân đến độ nước miếng cũng nhiều xuống rồi."

Bị thanh âm trầm thấp mỉa mai hoặc của người nào đó kéo về thực tế, Thẩm Ngọc Chiêu đang chống cằm trầm tư giật bắn mình, cánh tay trượt một cái, đầu suýt nữa đập xuống bàn đá: "... Điện hạ quan sát thật là tỉ mỉ, thần chỉ một nhọc mà thôi."

Sở Mộ Từ đứng ở bên người nàng, cười tủm tỉm cúi đầu xuống: "Là một nhọc hay là lại tư xuân rồi?"

Trong thiên hạ từ xưa đến nay, một vị Thái tử có thể đem hai chữ "Tư xuân" nói ra một cách siêu phàm thoát tục như thế, đại khái cũng chỉ có vị trước mắt này mà thôi.

Thẩm Ngọc Chiêu kéo căng khuôn mặt mỹ nhân băng sơn, mặt không đổi sắc tim không nhảy: "Điện hạ tự động tưởng tượng là tốt rồi, cần gì cố ý hỏi thần làm chi?"

"Bởi vì vì Bản cung muốn nghe Thẩm đại nhân nói chuyện." Hắc thập phần nghiêm túc thành khẩn đùa giỡn nàng, "Bản cung thích Thẩm đại nhân khẩu Phật tâm xà nói năng khéo léo, còn thích khanh dã man không hiểu chuyện động quyền cước."

"... Điện hạ, thần từ lâu đã khuyên ngài nên đọc sách thật tốt, những thành ngữ này không thể dùng loạn."

Sở Mộ Từ không chút phật lòng, vẫn không hề chớp mắt nhìn chăm chăm nàng: "Thẩm đại nhân đây là then thùng sao?"

"Không, thần không có."

"Thật ra cho dù Thẩm đại nhân thừa nhận, Bản cung cũng không biết có nên tin lời của khanh hay không."

Thẩm Ngọc Chiêu có cảm giác quá quỷ dị, nam nhân này quả thực so với đào hát còn có thể đổi vai nhanh hơn, giờ khắc này chỗ nào còn bộ dạng nghiêm túc đàm luận đứng đắn cùng Liễu Như Anh ở Thái y viện đêm đó nữa chứ? Trong nháy mắt liền khôi phục lại bộ dáng cà lơ phớt phơ ban đầu.

"Điện hạ có mệt hay không? Lúc này đang giữa trưa ánh nắng gay gắt, không đi nghỉ trưa thì thật đáng tiếc đấy."

Hắn thản nhiên trả lời: "Nếu Thẩm đại nhân nguyện ý làm theo lời nói, Bản cung cũng muốn đi ngủ."

"Không đi." Nàng ngay cả châm chọc khiêu khích đều lười tung ra, bèn trực tiếp ném qua hai chữ.

"Ôi chao? Vừa rồi khanh còn nói bản thân mệt nhọc."

"Hiện tại lại thanh tỉnh rồi." Nàng xoay tay lại chỉ vào Giang Trần cách đó không xa, "Điện hạ nếu không muốn ngủ một mình, vậy để cho Trần Trần cùng đi, hắn công phu cao cường, tuyệt đối có cảm giác an toàn."

Giang Trần: "...". Minh đâu có trêu ai ghẹo ai?

Sau đó hai người đối mặt một hồi lâu, ai cũng không nói một lời, chỉ đơn giản dùng ánh mắt thô bạo cố gắng đánh sập đôi phương.

Bình thường ở thời điểm này, cuối cùng đều là Sở Mộ Từ lựa chọn thỏa hiệp, đương nhiên lần này cũng không ngoại lệ, bởi vì đôi mắt của hắn đã trừng đến mệt mỏi.

"Cũng được, nếu Thảm đại nhân cố ý cự tuyệt, Bản cung liền không miễn cưỡng, hơn nữa đợi sau khi Bản cung nghỉ trưa, sẽ cùng Thảm đại nhân đi ăn tối cũng được."

Thảm Ngọc Chiêu khó có lúc đứng dậy chính thức cúi đầu hành lễ: "Cung tiễn điện hạ."

Mất nhìn thân ảnh Sở Mộ Từ xác thực biến mất tại cuối hành lang, nàng mới hoàn toàn an tâm, xoay người đi về hướng cửa lớn, nhưng chưa đi được hai bước liền bị Giang Trần ngăn cản.

"Chủ tử ngài đi đâu?"

"Tùy tiện đi bách bộ, nhân tiện chọn cho ngươi vài bộ y phục mới." Hoàn toàn mở miệng ra nói dối.

Giang Trần lãnh đạm chọc thủng lời nói dối của nàng: "Trên thực tế, mỗi lần ngài đi ra ngoài gặp riêng Ngũ gia đều dùng lý do này, sau đó trở lại nói với thuộc hạ, những y phục kia đều quá tục khí, không thích hợp với thuộc hạ - - hóa ra cả phủ kia cũng chỉ có một tiệm may thôi đúng không?"

Thảm Ngọc Chiêu kiên nhẫn giải thích: "Không phải vậy, chỉ là vì ngươi quá mức anh tuấn tiêu sái huyết khí sôi trào, đồ gì cũng không xứng với ngươi mà thôi."

"Chủ tử! Thuộc hạ anh tuấn tiêu sái thì đúng rồi, nhưng tuyệt đối không mỹ đến mức độ không cần y phục!"

"Ta biết rồi biết rồi, có thể yên tĩnh một lát hay không?"

"Chỉ cần ngài đáp ứng đừng đi ra ngoài chạy lung tung, thuộc hạ lập tức câm miệng."

Nàng tiện tay rút ra một tấm ngân phiếu vỗ vào mặt hăn: "Về sau thích mặc cái gì thì tự mình mua đi, muốn áo dài hay áo váy tùy người, hiện tại ta có thể đi ra ngoài chưa?"

"... Chủ tử đi thông thả, cẩn thận ngưỡng cửa đừng vấp ngã!"

Giang Trần hai tay nâng ngân phiếu, vẻ mặt tươi cười đưa mắt nhìn thần tài nhà mình từ từ đi xa.

Sau đó hăn quay người lại, liền nhìn thấy một vị Thái tử âm khí bức người chẳng biết lúc nào đã bay tới sau lưng.

"Bản cung ghét nhất cái loại chủ tớ tình thâm của các người."

"..."

Thẩm Ngọc Chiêu đích xác là muốn đi gặp Sở Văn Khanh, hôm đó sau khi lâm triều đã hẹn ước, nàng chuẩn bị chính thức ở trước mặt chàng bày tỏ thành ý cảm tạ.

Trong trà lâu hương trà thơm ngát lượn lờ, bố cục lịch sự tao nhã, trà cụ tinh xảo, trên tường treo chẳng chịt tranh chữ, không khỏi hiển lộ rõ ràng nơi này là địa phương tốt để trường đàm.

Sở Văn Khanh nâng tay áo châm một chén trà cho Thẩm Ngọc Chiêu, trực tiếp đẩy tới trước mặt của nàng, trên môi mỉm cười: "Xưa nay có câu thơ, "Động Đình đệ tử xuân dài hận, nhị ngàn năm qua cớ càng dài", muội không ngại ném thử trà Quân Sơn ngân châm thượng hạng này."

"Ngũ gia khách khí." Nàng khép ngón tay vuốt ve vành chén, có chút ngượng ngùng, "Theo lý mà nói, phải để muội mời Ngũ gia mới đúng."

"Muội cùng Bản vương quen biết bao nhiêu năm, chẳng lẽ còn cần quan tâm đến những lễ tiết vô vị này sao?"

Nàng nhất thời cứng họng, trầm mặc một hồi, không khỏi cảm thấy áy náy: "Ngũ gia nói rất đúng, bất quá chén này muội vẫn muốn kính, làm vậy là để cảm tạ Ngũ gia tận tâm thúc đẩy nhân duyên của Cửu gia cùng Thái y."

Vô luận là khuyên bảo Sở Chi Ngang thoát ra khỏi màn sương tìm lại tự tin, hay là ở phía sau trợ giúp Sở Chi Ngang tìm kiếm sách thuốc trân quý đã thất truyền rất lâu tặng cho Liễu Như Anh, tất cả đều không thể bỏ qua công lao của Sở Văn Khanh, đáng giá để nàng cảm kích tận đáy lòng. Bất quá về phương diện khác, xuất phát từ tư tâm, nàng lần này hẹn chàng cũng là vì cho mình câu trả lời thỏa đáng, dù sao nếu thâm mến không có kết quả, về sau còn có thể làm bằng hữu, không cần thiết phải để hai bên đều lúng túng.

Nàng là người tiêu sái sáng khoái, nếu lúc trước đã có can đảm thích chàng, thì hiện thời cũng có dũng khí bứt ra trở lui.

Lại có lẽ... còn vì có chút nguyên nhân thâm sâu hơn nữa, chỉ là nàng tạm thời không muốn đối diện mà thôi.

Sở Văn Khanh nhìn chăm chú vào cặp mắt trong suốt của nàng, cười ôn tồn tao nhã: "Tiện tay mà thôi cần gì phải khách sáo, sau này nếu muội còn có việc khó, cứ nói thẳng không cần cố kỵ, Bản vương nhất định toàn lực tiếp ứng."

Những lời này, nghe vào giống như là lời hứa hẹn.

Lấy trà thay rượu, hai người nâng chén chạm vào nhau, phát ra một tiếng vang thanh túy.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 25: Nụ Cười Đáng Giá Ngàn Vàng

Edited by Bà Còm

Nếu bàn về tất cả nữ quyền trong kinh thành, Thẩm Ngọc Chiêu tuyệt đối siêu quần xuất chúng, mặc cho ai đàm luận đến nàng đều muốn giơ ngón tay cái lên khen một tiếng "Oai hùng như một hán tử".

Không sợ sâu bọ rắn rết, không tin quỷ thần, đêm không trăng không sao đi đường thì chỉ có nàng cướp bóc người khác chứ không ai đụng được vào nàng, nữ nhân này tựa hồ không hề có điểm yếu.

Vậy mà lần này sau khi cùng Sở Vân Khanh nói lời từ biệt, nàng rời khỏi trà lâu trên đường trở về thì trong chớp mắt thật sự bị sợ hết hồn - - nhưng mà điều này cũng không thể trách nàng, tin tưởng bất kể là ai, vào lúc vừa quẹo ở một góc đường đột nhiên bị nam nhân chặn ngang ôm lấy, hơn nữa vừa nhắc mắt lại phát hiện đối phương là Thái tử điện hạ tâm lý biến thái, chắc chắn tâm tình cũng sẽ không quá ổn định.

"Điện hạ, thần suýt nữa hô vô lễ với ngài rồi."

"Đừng nha Thẩm đại nhân, Bản cung đã đứng ở đây suốt hai canh giờ trong gió lạnh chờ khanh, khanh không cảm động thì thôi, còn muốn đâm dao nhỏ vào lòng Bản cung nữa."

Nàng mặt không chút thay đổi vuốt ve cánh tay nổi da gà: "Điện hạ xin tự trọng, làm nũng không thích hợp với một vị "thiên chi kiêu tử" như ngài đâu."

"Nói rất có lý." Sở Mộ Từ cười tủm tỉm tiếp lời, "Bản cung cảm thấy "Yêu đương vụng trộm" cũng không thích hợp với Thảm đại nhân."

Quả nhiên, hần thu phục Giang Trần rồi một đường cùng đến nơi này, chỉ vì đề lôi vấn đề hẹn gặp Sở Vân Khanh ra châm chọc khiêu khích nàng.

Trên đời này sao có thể có nam nhân ngây thơ nhàm chán như thế chứ?

"Điện hạ lại hiểu lầm, thần chỉ muốn cảm tạ Ngũ gia lần trước trượng nghĩa tương trợ."

"Chỉ là cảm tạ hần thôi sao?"

Thảm Ngọc Chiêu rất tự nhiên gật đầu một cái: "Đúng vậy."

Sở Mộ Từ cười có thâm ý khác: "Vậy Bản cung cũng giúp Thảm đại nhân không ít việc, tại sao không thấy Thảm đại nhân cảm tạ Bản cung nhỉ?"

Được, hóa ra cái này mới là nguyên nhân đứng đây chờ nàng.

Thảm Ngọc Chiêu giương mắt liếc hần: "Điện hạ muốn thần cảm kích như thế nào?"

"Chỉ cần Thảm đại nhân bày tỏ thì bất cứ thứ gì Bản cung đều thích." Một vị Thái tử phúc hắc rất đúng lúc bày ra vẻ mặt tiểu nương tử bị ủy khuất, ai oán lên án, "Hóa ra ngay từ đầu Thảm đại nhân không hề nghĩ tới Bản cung, chỉ toàn tâm toàn ý nhớ kỹ Ngũ đệ chứ gì?"

Mặc dù giọng điệu trêu chọc chiếm đa số, nhưng Thảm Ngọc Chiêu vẫn nghe ra trong đó có vài phần ý tứ ghen tỵ chân thật, nhắc tới cũng kỳ, trước kia nàng sẽ không bao giờ để ý điều này, có lẽ khi đó cảm thấy không phải là

vấn đề trọng yếu, theo thời gian coi bộ nàng cũng thay đổi trở thành nhạy cảm hơn rồi.

Nàng phát hiện, lúc mình trên đường đến đây đã làm ra quyết định quả thật sáng suốt dị thường.

"Điện hạ lại nói giỡn, thần cũng không dám quên chuyện này đâu." Ngón tay ngọc thon dài cời xuống túi gấm đeo bên hông, nàng giơ lên quơ quơ trước mắt hắn, có chút hăng hái hỏi, "Điện hạ có thể đoán được là cái gì không?"

Sở Mộ Từ lại không muốn đoán mò, trực tiếp đoạt lấy mở ra, bên trong là một đai lưng chế tác tinh xảo, thêu hình chim ưng bay lượn bằng chỉ kim tuyến, trong góc đai lưng có một chữ "Mộ" hoàn chỉnh, nhưng rõ ràng đường thêu rất vụng về, không phải tạo ra từ cùng một tay của thợ thêu hình chim ưng.

Hắn trong nháy mắt đã hiểu.

"Trầm đại nhân thật sự là giành giật từng giây từng khắc nhỉ." Hắn nhướn mày cười khế, "Cùng Ngũ đệ gặp mặt, lại còn cố ý rút ra chút thời gian chọn lễ vật cho Bản cung, Bản cung quả thực "thụ sủng nhược kinh"."

Thẩm Ngọc Chiêu hừ nhẹ: "Châm chọc khiêu khích kiểu này xem ra là điện hạ không thích chứ gì? Không thích thì trả lại cho thần đi." Làm bộ muốn thu hồi lại.

Ai ngờ động tác của Sở Mộ Từ mau hơn nàng một bước, nhất thời đem đai lưng ôm vào trong lòng, giọng điệu vui sướng: "Đừng nha, ngay cả tên của Bản cung Thẩm đại nhân cũng đã thêu lên rồi, đồ này ngoại trừ Bản cung thì còn ai dám dùng?"

"..." Hắn nói rất có lý, nàng không phản bác được.

"Bất quá Thảm đại nhân không khỏi quá keo kiệt, thêu thì cũng đã thêu rồi, tại sao chỉ thêu có mỗi một chữ mà thôi?"

Thảm Ngọc Chiêu phát hiện nam nhân này thật sự là "được voi đòi tiên", nàng ngằm vụng trộm liếc mắt, giống như tùy ý trả lời một câu: "Vội vã đi gặp Ngũ gia nên không còn kịp rồi." Lời còn chưa dứt chợt thấy bên người có gió thổi qua, một bên má thiếu chút nữa áp lên mặt của Sở Mộ Từ.

Sở Mộ Từ ghé vào gần sát bên tai nàng hà hơi, thấy nàng sợ nhột liên tục né tránh, lúc này mới ngưng trò đùa dai mà nở nụ cười: "Bản cung không tin."

"... Vậy điện hạ cứ tự động suy đoán đi, thần phải đi về rồi."

Kết quả hần cười càng thêm đắc ý, còn kéo tay lại không cho nàng đi: "Không được, Thảm đại nhân phải nói tình hình thực tế cho Bản cung hiểu."

Thảm Ngọc Chiêu rất muốn cắn hần một ngụm, nhưng nàng nhịn được, chỉ hung dữ thừa nhận: "Được rồi, thần chỉ biết thêu một chữ "Mộ" đơn giản nhất, thỉnh điện hạ đừng yêu cầu quá cao!"

Trời mới biết nàng thật ra đã phải học hỏi với nữ chủ nhân cửa tiệm kia gian khổ đến độ nào, tay nàng chỉ có thể phe phẩy quạt, nối dây tơ hồng, làm nữ công thật sự đã khó càng thêm khó, quả thực có thể sử dụng chữ "ngốc" để hình dung khả năng của nàng.

Sở Mộ Từ rốt cục chiếm được đáp án mong muốn, hần chưa bao giờ chịu thừa nhận, hần thích nhất nhìn bộ dáng tức giận hỏn hển của nàng, có lẽ đại khái thuộc về tình thú hay sao.

"Không quan hệ, chỉ một chữ này thôi thì Bản cung cũng như thu được trân bảo rồi, dù sao cũng là đợi hơn hai canh giờ mới tới tay."

Thẩm Ngọc Chiêu không thể không nghĩ tới, hần lần này xác thực chờ tại bên ngoài, hơn nữa còn biết rõ nàng cùng Sở Văn Khanh đang ở nơi nào, vậy mà không có đi vào quấy rối như trước, chỉ kiên nhẫn chờ nàng đi ra mới hiện thân... Hần tựa hồ càng ngày càng nhân nhượng nàng.

Khóe môi mềm mại nhẹ nhàng linh hoạt giương lên, phác họa ra một độ cong sạch sẽ thuần túy, nàng thậm chí còn chưa phát giác ra bản thân trong lúc lơ đãng đã nở nụ cười, ngay ở trước mặt hần, cười một cách vô cùng tự nhiên và kiều diễm, khiến cho một vị Thái tử nào đó nhìn đến ngây người.

"Thẩm đại nhân có nụ cười thật là đẹp mắt."

Đã thấy ngàn vạn nụ cười, chỉ có nụ cười này đáng giá thiên kim.

Giang Trần trong lòng rất bối rối, trên thực tế, hần đang liên tục lo lắng sau khi Sở Mộ Từ kéo được Thẩm Ngọc Chiêu trở về sẽ trực tiếp lôi hộ vệ trợ giúp hện hò như hần ra nạo xương.

Nhưng mà chuyện hần lo sợ lại không phát sinh, bởi vì Sở Mộ Từ cùng Thẩm Ngọc Chiêu hài hòa sóng vai trở về, Thái tử thậm chí còn cầm một bao hạch đào, vừa đi vừa tróc vỏ, sau đó đưa nhân hạch đào cho chủ tử nhà mình.

"Ừa, Trần Trần, tại sao quỳ gối ở cửa?"

Giang Trần thầm nghĩ còn không phải bị người nào đó "giận chó đánh mèo" hay sao, hần muốn tỏ thái độ không hài lòng tố cáo, nhưng hần đã lấy tiền của người ta rồi, ở trước mặt làm chuyện bề mặt như vậy cũng làm không được, cho nên chỉ đành hoàng cúi đầu xuống: "Thuộc hạ cung nghênh hai vị chủ tử hồi phủ."

"Lễ nghi của người thật đúng là càng ngày càng chu đáo." Hần vì sao quỳ Thẩm Ngọc Chiêu biết rõ trong lòng, để ban thưởng, nàng nhét vào trong

miệng hấn một vốc nhân hạch đào, "Đây là do điện hạ tự tay tróc vỏ, ăn vào có thể được vận khí tốt."

Giang Trần lập tức bị nghẹn, phải giương cổ vài lần mới có thể miễn cưỡng nuốt xuống, sau đó vẻ mặt đưa đám nói: "Đa tạ điện hạ, đa tạ chủ tử, bất quá thuộc hạ còn có chuyện trọng yếu hơn cần bẩm báo."

"Người nói quá, có gì mà quan trọng vậy chứ, lửa cháy đến nơi rồi sao?"

"Là như vậy... vừa rồi bệ hạ sai người đến thông báo, truyền ngài vào cung một chuyện, nói có chuyện gấp cần thương lượng."

"À, vậy thật đúng là đâu phải chuyện trọng yếu gì." Thẩm Ngọc Chiêu lười biếng ngáp một cái, hoàn toàn không có dự định phân ưu với Hoàng đế, người mà nàng có thể coi như phụ thân, nện bước nhàn nhã đi vào trong phòng, "Chờ ta dùng bữa tối xong rồi nói sau."

Sở Mộ Từ cười tủm tỉm đi theo phía sau: "Bản cung đi thử đại lưng mới đây, sau khi ăn xong sẽ cùng Thẩm đại nhân tiến cung."

"Thôi không cần đâu, vạn nhất bệ hạ có việc riêng cần kiêng kỵ điện hạ thì sao?"

"Ai nha, chẳng lẽ phụ hoàng ở dân gian có một nữ nhi hiện giờ kiếm đến cửa, muốn tìm khanh đi nối dây tơ hồng với tình nhân cũ sao?"

"Thần có thể không làm chuyện mất mặt kia đâu, "cởi chuông phải do người buộc chuông", để bệ hạ tự mình giải quyết."

Giang Trần như cũ quỳ nguyên tại chỗ, trong lòng thâm tội nghiệp Hoàng đế một hồi, trong thiên hạ có nam nhân làm phụ thân thất bại như ngài, coi bộ cũng không nhiều lắm đâu.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 26: Hoàng Đế Không Muốn Tuyển Tú

Edited by Bà Còm

Cơm nước no nê xong, Thẩm Ngọc Chiêu mới đứng đỉnh ra khỏi cửa, trăng sáng trên đầu, dưới chân đạp trên những miếng gạch xanh bóng rục rờ, gió đêm mát mẻ thổi nhẹ, nàng chậm rãi tiến vào Hoàng cung.

À, thiếu chút nữa đã quên, lần này trên đường đương nhiên không thể thiếu Thái tử làm bạn, hẳn hiện tại hận không thể đem nàng trực tiếp buộc vào dây lưng quần, đi đến chỗ nào cũng mang theo.

Hoàng đế vẫn còn ở Thừa Đức Điện đỏ mắt chờ mong, vừa ngẩng đầu đột nhiên trông thấy Thẩm Ngọc Chiêu đẩy cửa đi vào, kia bộ mặt than quen thuộc, quạt lụa Vinh hoa phú quý gấp lại cài sau cổ.

"... Ngọc Chiêu! Con không thấy cần một chút nào sao?!"

"Cầm trong tay hoài cũng thấy mệt, thấy nhột chút thôi, nếu không sau này bệ hạ thưởng cho thần một cái quạt mỏng hơn, để ở sau cổ cũng thoải mái."

Hoàng đế vô cùng đau đớn vỗ bàn: "Con là nữ quan mai mối mà trăm bổ nhiệm, nên có một chút bộ dáng tiểu thư khuê các chứ! Nếu không sau này sao có thể gả ra ngoài đây?" Làm mai mà bản thân lại rơi vào cuộc sống cô đơn suốt quãng đời còn lại, truyền đi quả thực là chuyện cười thiên cổ.

"Phụ hoàng không cần lo lắng." Đang nói chuyện thì thấy Sở Mộ Từ ung dung đi vào điện, mày kiếm nhướn lên cười một cách ý vị thâm trường, "Thảm đại nhân cho dù không ai thêm lấy, cũng còn có nhi thần ở đây, không phải lo đâu."

Hoàng đế nghe vậy hai mắt tỏa sáng: "Nói cách khác, hai người các con... thành rồi?"

"Thành cái gì chứ ạ?" Thảm Ngọc Chiêu liếc mắt, "Bệ hạ cảm thấy thành cái gì?"

Phải nói Hoàng đế đúng là càng già càng không có tiền đồ, cho tới bây giờ cứ mỗi khi đối diện ánh mắt nghiêm nghị với lực uy hiếp mười phần của Thảm Ngọc Chiêu đều cảm thấy có chút sợ hãi: "... À, trầm chỉ là nói tùy tiện vậy thôi, trầm cho rằng quan hệ của các con thay đổi tốt hơn nên cảm thấy cao hứng đây mà!"

Hoàng đế không ngừng trầm trẫm an chính mình: Không sao cả, cho dù có yếu thế trước tiểu bối cũng không thành vấn đề, dù sao ánh mắt cực kỳ có lực sát thương của Ngọc Chiêu đã từng ngay cả chó săn cũng dọa chạy - - huống chi trầm còn có chuyện cầu xin nàng, nhường nàng một chút cũng phải thôi.

Trong tất cả đám nhi tử khuê nữ của Hoàng đế, có bốn vị với kỹ năng mang lực sát thương mà ngài khó có thể chống đỡ nhất, chính là nụ cười của Sở Mộ Từ, ôm ấp của Sở Tú Huỳnh, mắt lạnh của Thảm Ngọc Chiêu và cầu nhàu của Sở Chi Ngang, bởi vì tất cả đều có nghĩa là tai họa sắp tới.

Nghe Sở Mộ Từ thần nhiên mở miệng: "Quan hệ của nhi thần cùng Thảm đại nhân đã đặc biệt tốt ngay từ nhỏ, phụ hoàng quên rồi sao?"

Hoàng đế u ám trừng mắt nhìn hẩn chằm chằm, trầm nghĩ nếu quan hệ của hai người thật không có vấn đề, vậy là ai ép buộc lão tử tính kế Ngọc Chiêu,

nhất định muốn làm cho người ta chuyển vào phủ Thái tử đây chứ?

Bất quá Hoàng đế còn thật nể tình gật gật đầu: "À, trăm biết - - vậy con đi theo tới làm gì? Tối nay Trăm truyền Ngọc Chiêu vào cung là có chuyện quan trọng."

"Nhi thần biết rõ, cho nên mới cùng đến nghe một chút, nhiều khi có thể giúp đỡ được gì hay chẳng." Sở Mộ Từ trung ra bộ dáng không quấy rầy, "Phụ hoàng cứ việc bàn luận với Thảm đại nhân đi, nhi thần không làm phiền." Nói xong tự động đi châm trà uống.

Thảm Ngọc Chiêu bình tĩnh nói: "Thái tử điện hạ chỉ là dự thính, dù sao chuyện dự thính này cũng không phải là một hai lần, bệ hạ cần gì kiêng kỵ? Chẳng lẽ quả thật có việc riêng cực kỳ mất mặt..."

"Cũng không có!" Hoàng đế nghiêm giọng cắt đứt suy đoán lung tung của nàng, "Thật ra trăm muốn hỏi con một chút, ngày tuyển tú đã đến gần, con chuẩn bị như thế nào rồi?"

Nàng nghiêm túc trả lời: "Chuẩn bị chẳng có gì đặc sắc."

Bên kia Sở Mộ Từ ho nhẹ một tiếng: "Thảm đại nhân, làm người không thể quá thành thực."

"... Không chuẩn bị thật tốt quá!" Ai ngờ Hoàng đế lại hứng thú vỗ tay, nghiêm nhiên là một bộ dáng như trút được gánh nặng, "Ngọc Chiêu à, con coi con bình thường bận rộn như vậy, dứt khoát lần tuyển tú này cứ hủy bỏ đi - - lấy danh nghĩa của con, vậy được không?"

Thảm Ngọc Chiêu cảm thấy lúc này mình cần thiết nên cần bày ra vẻ mặt chán kinh, bất quá mặt than của nàng là không thuốc chữa, cuối cùng khóe miệng chỉ hơi có vẻ run rẩy: "Bệ hạ đang đùa sao? Thần có thể ăn điểm tâm

công khai lúc lâm triều, cũng có thể lên lút thu nhận hối lộ, nhưng dính đến vấn đề nguyên tắc, thần sẽ không nhượng bộ."

Yêu cầu ngài mới vừa đưa ra thuộc về vấn đề nguyên tắc đây!

Hoàng đế trong lòng đang găm thét, trên mặt lại nở nụ cười làm lành: "Ngọc Chiêu, con giúp trẫm một lần, chỉ cần con đáp ứng, về sau lúc lâm triều con có ăn lâu cũng không thành vấn đề!"

"Dù sao cũng phải cho thần biết chân tướng chứ?" Thảm Ngọc Chiêu bắt đầu dĩ, "Cả triều văn võ bá quan đều biết, tuyển tú là chuyện thần toàn quyền chịu trách nhiệm, cứ qua loa hủ bỏ như vậy, người không hiểu chuyện sẽ cho là thần có ý định can thiệp bệ hạ nạp phi, nỗi oan này thần gánh không nổi đâu."

Hoàng đế mặt mũi tràn đầy hai chữ "Khó xử", ngài biết rõ cá tính của Thảm Ngọc Chiêu, nếu không nói rõ ràng minh bạch, muốn nàng thay mình nghĩ kế thì trên căn bản là không thể nào, suy đi nghĩ lại, ngài rốt cục lấy hết dũng khí liếc trộm Sở Mộ Từ một cái, sau đó mới hạ giọng lắp bắp: "Thật ra... Trẫm chỉ là không muốn thêm nữ nhân vào hậu cung... đỡ lại phải xảy ra vấn đề ân huệ cùng hưởng, thời gian của trẫm cùng Lệ Phi không phải sẽ bị bớt đi sao..."

Thảm Ngọc Chiêu bừng tỉnh hiểu rõ: "Hóa ra bệ hạ muốn để cho Lệ Phi nương nương độc chiếm thánh sủng chứ gì?"

"Nhỏ giọng một chút! Con nhỏ giọng một chút..." Phải biết Tam nhi tử nhà mình đang ngồi bên kia kia.

Sở Mộ Từ nghe hoàn chỉnh toàn bộ cuộc đối thoại của hai người, nở nụ cười thâm trầm xen vào: "Phụ hoàng không cần thẹn thùng, dù sao mẫu hậu đã mất thật lâu rồi, những năm này toàn bộ dựa vào Lệ Phi nương nương tận lòng

chiếu cố, phụ hoàng cùng nương nương chim cá tình thâm cũng là chuyện bình thường, nhi thần có thể lý giải."

Theo sử sách của Hoàng gia, Đoan Tuệ Hoàng hậu là người ôn nhu hiền thực, hơn nữa cùng với Hoàng đế cử án tề mi, tương kính như tân, nhưng tương kính như tân cũng không có nghĩa là yêu nhau sâu đậm, thân phận tôn quý cũng không có nghĩa là có thể chiếm cứ toàn bộ tâm tư của Hoàng đế - - trên thực tế, tất cả mọi chuyện đều đã chứng minh, người mà Hoàng đế luôn luôn yêu thích chính thức là Lệ Phi.

Cho nên Sở Mộ Từ vừa nói xong, Hoàng đế lại càng thêm lúng túng, đành phải dùng ánh mắt cầu cứu Thẩm Ngọc Chiếu.

Thẩm Ngọc Chiếu không có tâm tình trộn lẫn vào tình cảm riêng tư của hai phụ tử bọn họ, dẫn đo một hồi rồi nghiêm túc lên tiếng một bộ giải quyết việc chung: "Ý của bệ hạ thần đã hiểu, nhưng việc này nói ra thì dễ dàng, nhưng khi thực hành thì khó lại càng thêm khó - - thần cũng đâu thể trực tiếp khiến cho các tiểu thư ưu tú tham gia tuyển tú đều rút về chứ?"

Hoàng đế thần bí hề hề vì nàng bày mưu tính kế: "Con có thể làm bộ như trong lúc lơ đãng để lộ ra, khiến cho các nàng nghe được trầm bị thận suy bất lực rồi."

"..." Thẩm Ngọc Chiếu yên lặng giơ tay cầm lấy chén trà bên cạnh, nhin một hồi lại miễn cưỡng buông xuống, "Thứ cho thần không thể tuân mệnh."

"Con nhất định phải tuân mệnh!" Hoàng đế "Àm" một cái cụng đầu trên mặt bàn, bắt đầu khóc lóc om sòm ăn vạ, "Mất công trăm đổi với con nói gì nghe nấy chiều chuộng hết thảy, con ngay cả chuyện nhỏ này mà cũng không chịu giúp trăm! Nhân tình ấm lạnh lòng người dễ thay đổi, trăm xem như đã được thể nghiệm rồi! Trăm vô cùng thất vọng!"

"..." Thẩm Ngọc Chiêu lần này quyết định cầm nghiên mực giơ lên.

Đáng tiếc nàng còn chưa có cơ hội thực hiện kế hoạch hành thích Hoàng đế liền bị Sở Mộ Từ trên đường cản lại, chạy đến ôm sau lưng nàng lôi nàng rời khỏi ghế, vừa kéo nàng ra khỏi điện vừa ung dung nói với vào: "Phụ hoàng cứ yên tâm đi, chuyện này nhi thần sẽ cùng Thẩm đại nhân lo liệu, tranh thủ đến mức độ lớn nhất khiến ngài hài lòng!"

Thân ảnh hai người lôi kéo lẫn nhau biến mất rất nhanh sau cửa điện, chỉ để lại Hoàng đế ngồi nguyên tại chỗ trào nước mắt sung sướng kêu to: "Vậy chuyện kia trăm liền hoàn toàn dựa vào hai con đây!"

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 27: Tại Sao Khó Khăn Như Vậy

Edited by Bà Còm

Vàng trắng rực rỡ vẫn treo trên cao, chiếu sáng khuôn mặt xinh đẹp của đôi nam thanh nữ tú; gió mát tiếp tục thổi nhẹ, lay động tâm tư muốn thổ lộ của tình nhân... Ôi, thật là một đêm lãng mạn!

Sở Mộ Từ kéo tay Thẩm Ngọc Chiếu đi đến ngự hoa viên, sau đó hấn đột nhiên dừng bước không báo trước gì hết khiến Thẩm Ngọc Chiếu không kịp thu thế, thiếu chút nữa đụng vào người hấn.

"Điện hạ chuẩn bị ngủ ngoài trời ở chỗ này sao?"

"Nếu như Thẩm đại nhân thích, Bản cung cũng có thể cùng khanh ngủ ở đây."

"Không, thần chỉ muốn hồi phủ ngủ sớm một chút."

Sở Mộ Từ nghiêng người tiến đến gần, cười một cách không có hảo ý: "Ngủ một mình không thú vị đâu, có muốn Bản cung..."

"Điện hạ! Ngài đạp lên chân thần rồi."

"...Ồ." Hấn bình tĩnh đáp một tiếng, cực kỳ tự nhiên lấy chân ra, một lần nữa nhìn thẳng vào mắt của nàng, "Thẩm đại nhân có thời gian hay không, nghe Bản cung nói vài câu được chứ?"

Thẩm Ngọc Chiêu không biết trong hồ lô của hắn bán thuốc gì, hơi có vẻ nghi hoặc: "Chỉ cần điện hạ đừng nói chuyện kỳ quái, thần xin rửa tai lắng nghe."

"Thật ra lời này khanh đã nghe không chỉ một lần, Bản cung nói đi nói lại, cũng cảm thấy mình dông dài, nhưng muốn cho khanh tin tưởng, tựa hồ phải còn cường điệu thêm nhiều lần nữa mới có hiệu quả." Hắn nheo mắt, trong một khắc hào quang tỏa sáng ngời làm rung động tâm hồn, "Tính ra, trò khôi hài chọn phi cho Bản cung cũng duy trì liên tục mấy ngày rồi, nếu đã không có người thích hợp, không bằng buông tay thôi."

Nàng đương nhiên hiểu được hắn muốn ám chỉ điều gì, nhưng giờ khắc này lại theo bản năng muốn giả ngu: "Điện hạ thật là tội nghiệp cho thần, ngay cả chung thân đại sự của mình cũng dám buông tha."

"Bởi vì Bản cung muốn khanh làm nữ chủ nhân của phủ Thái tử."

"..."

"Phủ Thái tử lớn như vậy, khanh muốn đập phá thì cứ đập, đập xong Bản cung sẽ đi tìm người xây lại; khanh thích ăn đồ gì thì phòng bếp của Bản cung sẽ chuẩn bị đầy đủ mỗi ngày, khanh thích màu sắc y phục gì Bản cung sẽ đích thân mua cho khanh; Tây Vực tiến cống các loại châu báu đồ trang sức, không đợi phụ hoàng thưởng cho phi tần, Bản cung liền giành trước để khanh chọn lựa; khanh không muốn bỏ đi chức quan, Bản cung đưa khanh ra ngoài làm mai cho người ta: đợi đến khi hài tử sinh ra, hai ta cùng nhau dạy hắn nổi tư hòng..."

Thẩm Ngọc Chiêu mặt không chút thay đổi đưa tay ngăn lại: "Điện hạ, ngài có phải bị lây bệnh của Cữu gia rồi hay không? Bắt đầu nói lảm nhảm quá."

Sở Mộ Từ câm miệng không tiếp tục nói, nhưng ánh mắt lại không hề dời đi, cứ bình tĩnh mà nhìn chăm chú vào nàng. Dưới ánh trăng thần sắc của hắn trở nên khác biệt, giữa đôi mày kiếm sắc nét thiếu đi vài phần làm càn mà lại lộ rõ sự nhu hòa hiếm thấy, đó là ánh mắt chỉ khi đối mặt với người mình yêu mến nhất mới lộ ra, vừa bất đắc dĩ vừa sủng ái, thật sự làm say lòng người đến tận tim gan.

"Vậy là khanh vẫn không muốn." Hắn dường như thở dài, "Bản cung không quan tâm bị mất thể diện, cũng không quan tâm sẽ bị khanh coi thường, chỉ muốn thấy khanh gật đầu đáp ứng một câu có thể, tại sao lại khó khăn như vậy?"

Quen biết mười năm, từ cặp thanh mai trúc mã không hợp nhau, hắn cảm thấy nàng đặc biệt, liên tục dùng cách thức cười nhạo cùng trêu chọc để tiếp cận nàng, tuy nhiên, đến cuối cùng đùa giỡn mà lại thành thật, bản thân ngược lại bị hãm sâu vào trong vấn đề tình cảm không cách nào tự kiềm chế được.

Hắn chưa thành thân, nàng chưa gả, cũng nên "tu thành chính quả" rồi.

Trong nháy mắt Thẩm Ngọc Chiêu thật muốn mở miệng chấp nhận, người nam nhân trước mặt này cho dù tới bây giờ cũng không có bộ dạng đứng đắn, tuy nhiên cho dù hắn thay đổi muôn ngàn biện pháp trêu chọc nàng, lại vĩnh viễn bảo vệ không cho phép người khác chạm vào nàng dù chỉ một chút.

Trong kinh thành tất cả mọi người đều cảm thấy nàng là nữ quan mai mối cường thế đến tận xương, cho dù là nghề làm mai cũng không thể làm cho nàng mềm mại hơn chút nào, cũng chỉ có hắn mới thực sự coi nàng như một nữ nhân cần được bảo vệ.

Nàng đối với hắn phải nói đúng là có một không hai, có lẽ hắn đối với nàng mà nói, cũng là trường hợp đặc biệt.

"Thần..."

Nhưng nàng chưa kịp trả lời, liền nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, quay đầu lại thì nhìn thấy Lệ Phi nương nương chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở cách đó không xa, thốt tha mỹ lệ vô song.

"Hóa ra Thái tử cùng Thẩm đại nhân ở chỗ này, Bản cung có phải đã tới không đúng lúc hay chẳng?"

Thẩm Ngọc Chiêu hơi cảm thấy lúng túng: "Nương nương nói gì vậy, chỉ là bệ hạ cho truyền, trở về đúng lúc đi ngang qua ngự hoa viên mà thôi."

"Là như vậy sao, tởm tính ra, Bản cung cũng có một thời gian lâu không gặp người rồi." Lệ Phi tiến đến, thân thiết giữ chặt tay của nàng mỉm cười, "Nghe nói đoạn thời gian trước Vân Khanh ở phủ Thái tử quấy rầy hồi lâu, hai người các người chung đụng thế nào?"

"... Cũng tốt mà." Thẩm Ngọc Chiêu cũng không biết tại sao lúc này mình vô ý thức nhìn về phía Sở Mộ Từ.

Sở Mộ Từ cũng thành thật không khách khí, mặt ngoài cung kính, nhưng lời xuất ra khỏi miệng thì lại không thể nào nghe xuôi tai: "Ngạch nương hỏi vậy sai rồi, đã biết là Ngũ đệ ở tạm phủ Thái tử, đâu có quan hệ gì đến Thẩm đại nhân, vấn đề này ngài cần phải hỏi nhi thần mới đúng."

Lệ Phi phỏng đoán cũng là quen với bộ dáng này của hắn rồi, đối với vấn đề nhất định khoan dung, bởi vậy không để ý, chỉ ôn nhu nhỏ nhẹ giải thích: "Bản cung cũng không cố tình xem nhẹ ý của Thái tử, chỉ là gặp được Thẩm đại nhân nên quá vui mà thôi."

Thẩm Ngọc Chiêu suy nghĩ quan hệ của mình và Lệ Phi cũng đâu có tốt đến như vậy, nói câu "quá vui" tựa hồ có chút kỳ quặc, trong lòng vừa nghĩ bèn không tự giác hỏi ra tiếng: "Chẳng lẽ nương nương tìm thần có việc sao?"

"Có thể nói như vậy, dù sao việc này cũng có quan hệ tới Bản cung." Lê Phi cười dịu dàng tường tận xem xét vẻ mặt của nàng, từ đầu đến giờ vẫn không hề nhìn ra được biểu cảm gì, "Là về hôn sự của người cùng Vân Khanh, Bản cung cảm thấy, cũng đã đến lúc thỉnh bệ hạ tứ hôn rồi."

Thẩm Ngọc Chiêu chỉ cảm thấy trong đầu có sấm sét nổ tung, nàng bị kinh hãi lui về phía sau một bước: "Nương nương đang nói đùa đấy à? Thần cùng Ngũ gia..."

"Bản cung biết rõ người cùng Vân Khanh từ nhỏ đã tình đầu ý hợp, Văn Khanh lâu vậy cũng không đón dâu, còn không phải là đang chờ người sao - - nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn gần đây phải nên bày tỏ với người mới đúng chứ."

"..."

Lê Phi không để lại dấu vết thoáng nhìn vẻ mặt trong nháy mắt trầm mặc của Sở Mộ Từ, lập tức lại dời mắt lại trên mặt nàng, vui vẻ dụ hoặc: "Người yên tâm, chuyện ông trời tác hợp như vậy, tin tưởng bệ hạ sẽ không có bất kỳ dị nghị gì, đến lúc đó sẽ để Vân Khanh tự mình đến Thu thủy trai cầu hôn, nhất định thuận lợi vui vẻ đem người cưới vào Văn vương phủ."

Lời còn chưa dứt, Sở Mộ Từ xanh mặt xoay người, không nói một lời nghênh ngang rời đi, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Thẩm Ngọc Chiêu cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, cảm giác được coi bộ chuyện hiểu lầm này đã nháo lớn rồi.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 28: Khuyên Nhủ Không Được

Edited by Bà Còm

Sở Mộ Từ hùng hổ vào cửa, thời điểm hồi phủ trời bỗng trở nên u ám, Giang Trần vốn đang cao hứng bừng bừng muốn nghênh đón nhị vị chủ tử, thấy điệu bộ này vội vàng trốn nhanh như chân có bôi dầu, sợ tai ương sẽ ập đến.

Cửa phòng "Âm" một tiếng bị đóng kín.

"Rốt cuộc là nổi tính lên với ai đây chứ?"

"Còn có thể với ai, là giận dữ ta đấy." Thẩm Ngọc Chiêu ngồi trong đình viện, mặt không chút thay đổi châm cho mình một ly trà, "Từ trong bụng mẫu thân đã mang lòng dạ hẹp hòi, không đổi được."

"... Ngài nhỏ giọng một chút, điện hạ sẽ nghe được đây."

Thẩm Ngọc Chiêu liếc hắt một cái: "Nếu là người có chút tiền đồ, nên cần phải kiên tâm đứng về phe của ta, lương tâm bị chó gặm rồi à?"

"Thuộc hạ thật sự chân tâm dùng cả tấm lòng suy nghĩ cho ngài mà! Quan hệ của ngài cùng điện hạ mới có chút hòa hoãn, vậy mà không giải thích được lại bị bẻ gãy rồi, không vội vàng giải hòa thì rất đáng tiếc!"

"Ta phải giải hòa thế nào?" Nàng bực mình hỏi ngược lại, "Để ta đến giải thích với hần, bản thân cùng Ngũ gia hoàn toàn không có vụ kia, tất cả đều do Lệ Phi nương nương một bên tình nguyện? Ta còn cần mặt mũi không?"

Giang Trần vẻ mặt đưa đám, khom lưng tiến đến trước mặt nàng bắt khuất đông dài một hồi: "Ngài cứ giải thích vài câu cũng đâu mất gì, ngài cùng điện hạ quan hệ hòa thuận, hạ nhân chúng ta mới có thể an tâm..." Bọn họ đều không muốn gặp xui.

Thẩm Ngọc Chiêu chỉ hơi hột đáp lại ba chữ: "Mau cút đi."

"..."

Giang Trần mang một trái tim nát vụn bị thương đi xa, nhưng hần không biết sau khi liên tục uống xong bốn năm chén trà, Thẩm Ngọc Chiêu cuối cùng vẫn cố ép mình đi giải quyết mâu thuẫn, chau mày lại tiến đến phòng của Sở Mộ Từ.

Rồi sau đó, nàng chẳng thèm gõ cửa trực tiếp xông vào.

Trong phòng vẫn còn đốt đèn, Sở Mộ Từ ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn tập trung tinh thần đọc sách, nghe được tiếng bước chân ngay cả mí mắt cũng không động một tý, toàn thân tản ra cỗ hàn khí "người sống chó lại gần".

Nàng vòng hai tay đứng nguyên tại chỗ, một hồi lâu thiện ý nhắc nhở: "Điện hạ, ngài cầm sách ngược rồi."

Sắc mặt Sở Mộ Từ cứng đờ, lập tức dứt khoát ném quyển sách qua một bên, ánh mắt lạnh lẽo liếc qua nàng: "Đêm hôm khuya khoắt chưa được cho phép mà tiến vào phòng của Bản cung, Thẩm đại nhân xin tự trọng."

Thẩm Ngọc Chiêu âm thầm phỉ nhổ, "khi đó người công khai nhìn ta tắm rửa, ta cũng còn chưa tìm người tính sổ đấy", bất quá nàng sáng suốt lựa chọn

không cần "lửa cháy đổ thêm dầu", chỉ nhấn nạt hỏi ngược lại: "Điện hạ đang giận dữ chuyện gì thế?"

"Chê cười, Bản cung giận dữ sao? Bản cung chỉ là quý trọng danh dự, không muốn trước khi nạp phi bị rước lấy lời đồn nhảm."

"..." Cái tên vô liêm sỉ bậc này mà nói như vậy thì có ai sẽ tin tưởng đây?

"Thảm đại nhân cũng nên nghĩ cho chính mình, miễn cho tương lai gả vào Vân vương phủ bị người tán gẫu, huống chi Bản cung cũng không hy vọng nổi lên tranh chấp với Ngũ đệ."

Khóe miệng Thẩm Ngọc Chiếu không khồng chế được giật nhẹ một cái, thiếu chút sẽ vung tay cho gương mặt hào hoa phong nhã tuần tú tuyệt thế kia một cái tát tai, nàng cố gắng bình phục tâm tình, thật lâu mới miễn cưỡng mở miệng một lần nữa: "Mặc dù không biết điện hạ đến cùng tức giận cái gì, bất quá lần này thần tới chính là để giải thích, chuyện gặp phải Lệ Phi nương nương đích xác là hiểu lầm." Hiểu lầm xa lắc bản đại bác cũng không tới.

Sở Mộ Từ cười gượng gạo: "Khanh cũng nói là chuyện của Lệ Phi nương nương, vậy còn nói cho Bản cung làm gì?"

"..."

"Khanh cảm thấy Bản cung đang giận dữ sao? Bản cung thật lòng thành ý tính toán cho khanh cùng Ngũ đệ, e sợ hiềm nghi không tránh được triệt để."

Cũng không biết là ai trước kia liên tiếp quấy rầy nàng cùng Sở Vân Khanh gặp mặt! Âm thầm theo dõi, thuê ca cơ, trộm nghe lén, công khai làm "kỳ đà cản mũi"... chiêu số gì cũng đều đã dùng qua, hiện tại lại tự nguy trang mình thành một đóa bạch liên hoa, hay lắm sao?!

Thẩm Ngọc Chiêu vỗ ngực tự nhủ bản thân phải tỉnh táo, nói ra câu trọng yếu nhất thì sẽ tốt đẹp thôi: "Đại khái thần cần thiết phải thanh minh một chút, thần cùng Ngũ gia cũng không có..."

"Cũng không có đem chuyện hai người sắp đính hôn tuyên bố đại chúng?" Sở Mộ Từ làm như đã hiểu gật gật đầu, "Cũng đúng, hiện thời "gạo còn chưa nấu chín thành cơm" đâu, chờ một chút cũng không muộn, dù sao cũng còn thiếu một câu từ "miệng vàng lời ngọc" của phụ hoàng mà."

Nàng hận không thể nắm cổ áo của hắn, lôi hắn đến cụng đầu hắn vào tường cạch cạch cạch. Thử hỏi phải có sức tương tượng phong phú đến cỡ nào, lòng dạ hẹp hòi đến cỡ nào, mới có thể tự động nói bừa bãi cứ như bịa chuyện cổ tích vậy?

"Coi bộ diện hạ quả thật tập trung tinh thần chụp mũ trên đầu của thần rồi."

Sở Mộ Từ đã bắt đầu âm thầm phân tích ra rồi, bất quá hắn đương nhiên không thể biểu hiện ra ngoài, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Ngọc Chiêu vẫn mĩa mai: "Bản cung nào có loại bản lãnh đó? Bản cung chỉ là bưng tỉnh ngộ ra, đến tột cùng vì sao những ngày gần đây thái độ của Thẩm đại nhân đối bản cung rất hòa hoãn, Bản cung cứ cho là mình đang gặp may mắn, lại không nghĩ... hóa ra vì Thẩm đại nhân tội nghiệp Bản cung, cố ý vì an ủi Bản cung mà diễn một tuồng kịch chứ gì?"

Lời này khiến tà hỏa của Thẩm Ngọc Chiêu nhất thời bùng cháy lên rồi, sự kiên nhẫn của nàng từ trước đến nay vẫn có hạn, cứ nghĩ để hắn tùy ý nói vài câu kỳ quái là xong, ai ngờ hắn làm sự việc trầm trọng thêm, nói ra những câu càng ngày càng không thể nghe lọt! Đã vậy cũng đừng trách nàng vạch mặt với hắn, dù sao cũng đã xé mặt nhiều năm như vậy, thêm một lần nữa cũng không thêm quan tâm!

"Điện hạ nói quá lời, thần đây chẳng qua đối với điện hạ là phát ra từ thật lòng tôn kính mà thôi, bất quá cũng muốn đa tạ lời chúc lành của điện hạ, sau này nếu thần thật có thể cùng Ngũ gia tiến đến với nhau, vậy nhất định sẽ không quên sự thành tâm tác hợp của điện hạ, điện hạ mới thật là đệ nhất mai mối của Hoàng gia."

Sở Mộ Từ ngón tay siết chặt, khớp xương phát ra một tiếng "cộp" giòn vang.

"Thâm đại nhân thật đúng là sốt ruột khó nén, chắc hẳn ngày đó ở trà lâu cùng Ngũ đệ gặp mặt đã an bài xong tất cả rồi chứ gì?"

Thâm Ngọc Chiêu lạnh lùng hỏi ngược lại: "Điện hạ ám chỉ chuyện gì?"

"Đương nhiên là có quan hệ đến sinh lễ cùng đồ cưới, à đúng rồi, còn có coi lịch chọn ngày, Thâm đại nhân làm nữ quan mai mối, đối với vấn đề này nhất định hiểu thấu triệt."

Thâm Ngọc Chiêu thâm nghiên rằng, nhưng khuôn mặt thanh tú vẫn bình tĩnh như nước, nhìn không ra một tí tạo cảm xúc không ổn định nào: "Đúng vậy, điện hạ lại đoán đúng, đối với nhân duyên của Hoàng thân quốc thích văn võ bá quan thần còn rất cẩn thận tỉ mỉ, huống chi là chung thân đại sự của chính bản thân chứ?"

"..." Gân xanh trên trán vị Thái tử nào đó đang giãn căng co giật.

"Vì nghiêm khắc quán triệt sự phân phó của điện hạ, ngày mai thần sẽ chuyển ra khỏi phủ Thái tử để tránh hiềm nghi, trong khoảng thời gian qua, đa tạ điện hạ đã chiếu cố mọi bề."

Chén trà rơi xuống đất vỡ nát, Sở Mộ Từ bỗng nhiên vỗ án, lạnh lùng quát to: "Rất tốt! Vậy thì mời Thâm đại nhân mau chóng ly khai phủ Thái tử! Từ

nay về sau chuyện nạp phi của Bản cung, cũng thỉnh Thẩm đại nhân không cần phí tâm!"

Lệnh đuổi khách này còn nói chưa dứt lời, xà nhà chẳng biết tại sao trong nháy mắt gãy lìa, một khối gỗ rơi thẳng xuống đập trúng ngay đầu Thẩm Ngọc Chiêu, nàng tránh không kịp, chỉ cảm thấy đau nhức kịch liệt đánh tới, rồi sau đó máu tươi tràn ra đầy mặt.

Một khắc kia nàng cơ hồ quên mất rên la, đưa tay che lấy vết thương, vô ý thức trở mắt nhìn về phía Sở Mộ Từ.

Quả thật là xui tám đời mới gặp phải hắn, cãi nhau ầm ĩ cũng có thể bị hắn công kích từ xa, vậy có phải chứng tỏ bây giờ bát tự của mình càng ngày càng yếu hay không, đã yếu đến mức không thể ngăn cản được bị hắn xúi quẩy rồi?

Sở Mộ Từ hiển nhiên cũng bị dọa choáng váng, lúc này hắn đâu còn nhớ đến chuyện nổi giận với Thẩm Ngọc Chiêu, vội vàng xông lên muốn giúp nàng cầm máu, kết quả lại bị nàng đẩy ra.

"Không nhọc phiền điện hạ đâu." Thẩm Ngọc Chiêu không hổ là "nữ trung hào kiệt", ở trong tình huống này vẫn có thể rõ ràng tỏ vẻ cự tuyệt, tuy nói mái tóc dài dính máu tươi phối hợp với gương mặt bị liệt kia quả thực có chút âm u dọa người, "Thần cáo từ, chúc điện hạ mộng đẹp."

Nói xong ngang nhiên xoay người ra cửa, ngoại trừ lúc bước qua ngưỡng cửa có hơi lảo đảo một tý, toàn bộ động tác có thể nói như nước chảy mây trôi, cực kỳ tiêu sái.

Chỉ để lại một mình Sở Mộ Từ trong phòng, ngẩn người nhìn chằm chằm vết máu trên mặt đất đến xuất thần.

Thẩm Ngọc Chiêu ngay trong đêm chuyển ra khỏi phủ Thái tử, địa phương quỷ quái này nàng thật sự không muốn tiếp tục ở lại một khắc nào, chỉ là đáng

thương cho vị hộ vệ thống khổ bị thương Giang Trần, lúc thấy nàng mặt mày đầy máu xông vào viện đã bị dọa sợ hết hồn, lúc nghe nàng nói muốn dọn nhà ngay lại bị dọa lần thứ hai, cuối cùng bị cách thức băng bó đơn giản đến mức thô bạo của nàng bỏ cho hẳn một kích trí mạng, suýt nữa tim cũng ngừng đập.

Nhưng mà so sánh với Sở Tú Huỳnh chưa rạng sáng đã bị tiếng đập cửa đánh thức, mức độ kinh hãi của Giang Trần coi như còn nhẹ.

Có thể tưởng tượng không, một vị Công chúa nào đó mơ màng ra mở cửa phòng, vừa nhấc mắt đã nhìn thấy một nữ nhân mặt bao băng gạc vết máu chưa khô u ám đứng ở bên ngoài, hét chói tai nghĩ tát cho một cái, không may mắn bị đối phương nắm đai lưng kéo vào trong phòng.

"Cứu mạng! Có thích khách! Có quý!"

"Đến tột cùng là có thích khách hay có quý?" Thẩm Ngọc Chiêu tiện tay đốt đèn, quay đầu lại liếc nàng ta một cái, "Đã lớn như vậy mà còn cả kinh sợ hãi."

"... Ngọc, Ngọc Chiêu tử?" Sở Tú Huỳnh ba hồn bảy vía cuối cùng trở lại trong thân thể, nàng run rẩy tiến đến, vừa sợ vừa thắc mắc, "Giờ cấm đi lại ban đêm đã ban ra từ sớm, buổi tối khuya khoắt sao tử có thể tiến cung?"

Thẩm Ngọc Chiêu cho ra câu trả lời một cách đương nhiên: "Cưỡi vai Trần Trần trèo tường."

"..." Sở Tú Huỳnh âm thầm cảm thán Giang Trần làm hộ vệ quả thật quá gian nan rồi, nhưng nàng rất nhanh liền ý thức được vấn đề nghiêm trọng, "Tại sao đầu tử đầy máu vậy, bị ám sát à? Có người muốn ám toán tử? Phải mau chóng báo cho phụ hoàng thôi!"

"Đầu tiên muội phải hiểu rõ một chút, tại đây là trong Hoàng thành, còn không đến mức có người đối với ta thâm cừ đại hận, dù sao ta chỉ là nối tơ

hồng, không có lý gì trêu chọc tới họa sát thân." Thẩm Ngọc Chiêu không nhanh không chậm trần thuật tiền căn hậu quả, "Thật ra rất đơn giản, chính là Tam ca của muội mất hứng nên khắc ta, xà nhà sụp xuống đập vào đầu."

Sở Tú Huỳnh vẽ mặt vắn vẹo nhìn nàng: "Tam ca của muội hiện thời lợi hại vậy sao?"

"Chỉ có thể nói rõ hẳn ngay lúc đó xác thực rất phần nộ." Quả thật, chính mình cũng rất phần nộ.

"A a... vậy tỷ cứ như vậy mà chạy đến đây à, bây giờ tỷ định làm sao?"

"Cái gì mà "định làm sao"?" Thẩm Ngọc Chiêu cảm giác sâu sắc hỏi ra vấn đề này thật ngu ngốc, "Ta không phải đào hôn, tùy tiện chuyển nhà cũng có tội à? Ta tạm thời ở chỗ muội được không? Chờ Thu thủy trai hoàn tất ta sẽ trở về."

"Dĩ nhiên là được, chỉ sợ..." Sợ Tam ca nhà mình giết tới cửa, mình cũng phải gặp nạn theo.

"Muội không cần lo lắng, xảy ra chuyện ta gánh."

Sở Tú Huỳnh suy nghĩ một chút, cuối cùng nắm chặt lấy tay của nàng: "Được, muội cũng mặc kệ chuyện gì! Ai bảo tỷ là tỷ tỷ của muội chứ!"

"Vẫn là Công chúa thâm minh đại nghĩa."

"Thâm minh đại nghĩa gì đó để qua một bên đi, cái này..." Sở Tú Huỳnh dè dặt chỉ vào đầu, "tỷ có thể băng bó lại một lần nữa hay không? Muội nhìn muốn hoa mắt."

Thẩm Ngọc Chiêu thành khẩn trả lời: "Thật ra ta cũng không rành chuyện băng bó, chỉ nhắm mắt làm bừa."

"Tỷ cũng quá khinh suất đi? Đây còn có phải là đầu của tỷ không vậy?!"

"Đúng, ta cũng đau vậy, nhưng bây giờ đã hơn nửa đêm, tìm Thái y cũng không tiện."

"Để muội kêu Thái y đến ngay! Dưỡng bọn họ "ăn không ngồi rồi" sao, có việc thì phải gọi đến chứ!" Cái tính điều ngoa đánh đá kia lại hiển lộ ra rồi.

Thẩm Ngọc Chiêu níu lại ống tay áo của nàng, thuận tay ném nàng lên giường: "Ta chỉ là thần tử, làm như vậy không hợp quy củ, hơn nữa chuyện mất mặt như vậy, huyên náo cho mọi người đều biết thì hay lắm sao?"

"Vậy tỷ định cứ để như vậy..."

"Ngày mai kêu Liễu Thái y đến nhìn một cái, không sao cả, không chết được đâu."

"... Trời ạ."

Từ đó, hình tượng của Thẩm Ngọc Chiêu trong lòng Sở Tú Huỳnh không khỏi cao thêm vài phần, người mà có thể dám đối diện với thân thể đầm đìa máu tươi cùng nhân sinh thảm đạm, hoàn toàn xứng đáng là một nữ dũng sĩ.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 29: Một Đám Thờ Giày Thối

Edited by Bà Còm

Mới sáng sớm, luồng ánh sáng đầu tiên vừa mới xuyên qua tầng mây, Liễu Như Anh liền bị Sở Tú Huỳnh phái người mời đến Trữ Tú Cung, nàng ta nhìn thấy bộ dáng chật vật của Thảm Ngọc Chiếu cũng nhin không được lấy làm kinh hãi.

"Đây là thế nào? Bị tập kích à?" Quả nhiên phản ứng đầu tiên của mọi người đều giống nhau.

Đáp án của Thảm Ngọc Chiếu cũng trở nên đơn giản: "Bị khắc rồi."

"... Cãi nhau với Thái tử điện hạ?" Liễu Thái y chính thực là Liễu Thái y, luôn thông minh cơ trí nhìn vấn đề thấu triệt, nói một câu liền điểm ra thực chất ngay.

Nhưng Thảm Ngọc Chiếu cũng không thể nào nghe lọt tai: "Đừng nói giống như phu thê đang giận dỗi được không? Thái tử đối với thần tử ra tay hung ác, đây chính là vấn đề nguyên tắc, theo lý phải báo lên triều đình."

"Nhưng Thái tử điện hạ không giống là người sẽ động thủ với người..."

"Hắn đương nhiên không cần phải động thủ, hắn chỉ cần vỗ bàn một cái, xà nhà có thể sụp xuống ngay."

"..." Bình tĩnh mà xem xét, Liễu Như Anh cũng không phải là người biết an ủi, bởi vậy nàng ngẩn ra một hồi, cuối cùng miễn cưỡng nghĩ ra một lý do nhìn như hợp lý nhưng thực ra cực kỳ không tín nhiệm, "Dù sao ngươi và Thái tử điện hạ đều không phải là người phạm, có gặp một chút chuyện nháp nhô không bình thường gì cũng có thể hóa giải được."

Thẩm Ngọc Chiêu ngược mắt: "Như Anh, coi như tình cảm của ngươi đối với Cửu gia đã đạt đến mức "yêu ai yêu cả tông ti họ hàng", làm ơn cũng đừng che giấu lương tâm nói lời bịa đặt."

Vì vậy động tác băng bó của Liễu Như Anh đơn giản chỉ dùng chút lực, một vị nữ quan mai mối liền theo bản năng kêu ra tiếng, vị Thái y nào đó cười nhạt một tiếng, ôn nhu nói: "Ngươi còn biết đau à? Ta cho rằng ngươi là "mình đồng da sắt" chứ."

"... Ngươi cứ nói thẳng là có ý định trả thù hay không thì tốt rồi."

"Ta là vì tốt cho ngươi, ngươi ngược lại còn cười nhạo ta."

Thẩm Ngọc Chiêu nâng trán thở dài: "Nhưng lần này cũng không ai giúp được ta, cứ thuận theo tự nhiên mà tính thôi."

"Ta thật không thể hiểu, đến tột cùng ngươi và Thái tử vì sao lại không đến với nhau được chứ." Liễu Như Anh sâu kín thở dài, "Điện hạ thích ngươi nhiều thế nào, người sáng suốt cũng nhìn ra được, chỉ có ngươi lúc nào cũng là người trong cuộc u mê."

"Về chuyện hấn yêu thích ta, hiện tại ta đã nhận ra."

Liễu Như Anh kinh ngạc: "Vậy ta cứ cho là ngươi vẫn thích..."

"Ngũ gia?"

Liều Như Anh không trả lời, xem như chấp nhận.

"Thật ra cũng đúng như vậy, ta trước kia vẫn cho rằng mình thích Ngũ gia." Thảm Ngọc Chiêu thản nhiên nhớ lại, "Hồi đó mỗi ngày ta đều kiên trì không ngừng đứng ngoài quan sát Ngũ gia luyện kiếm, mỗi thời mỗi khắc đều ngóng trông chàng có thể liếc nhìn ta một cái, ở trước mặt chàng ta không dám lộ tính tình, cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, vĩnh viễn đều giả bộ ôn nhu hiền thực, sợ hảo cảm của chàng đối với ta sẽ bị phai mờ. Hơn nữa, ta có thứ gì tốt thì nhất định sẽ nhớ kỹ để dành cho chàng, chỉ cần thấy chàng cao hứng, mỗi khi chàng cười với ta một cái, ta cũng có thể thỏa mãn thật nhiều ngày."

Liều Như Anh chưa từng nghĩ tới, hóa ra bà mối băng sơn trong truyền thuyết cũng sẽ nhút nhát rụt rè như vậy, nàng vừa bắt đắc dĩ lại thương tiếc, nhịn không được đưa tay vuốt tóc đôi phượng, ôn nhu như một trưởng tử: "Người nha, nếu có thể đem một phần tình cảm sâu kín này đặt ở trên người Thái tử, Thái tử sẽ không đến mức khổ cực như vậy."

"Hắn khổ cực chỗ nào chứ?" Thảm Ngọc Chiêu hừ nhẹ, "Từ nhỏ đến lớn, nháo ầm ĩ nhất đúng là hắn, huynh trưởng mà không có bộ dáng của huynh trưởng, suốt ngày trăm phương ngàn kế tính kế ta, kiêu căng ngang ngược vô lý nguy hiểm nhỏ nhen chính là hắn!"

"Người nhìn lại người coi, bình thường gặp bất cứ người nào về mặt đều lười động đậy, nhưng vừa nhắc tới Thái tử thì tâm tình liền kích động thành như vậy, còn nói không quan tâm?" Ngón tay thon dài của Liều Như Anh điểm trên ngực nàng, "Thật uổng cho người còn là bà mối đệ nhất kinh thành, nổi nhiều tơ hồng như vậy sao lại keo kiệt với chính mình? Người không thử ngẫm lại coi, vì sao Thái tử điện hạ phải trăm phương ngàn kế tính kế người? Quận chúa xuất thân cao quý có bao nhiêu, hắn vì sao cứ hết lần này tới lần khác cuốn lấy người không buông tay, hơn nữa dây dưa suốt mười năm?"

"..." Thảm Ngọc Chiêu không phản bác được.

Vốn tưởng rằng mâu thuẫn với một người là có thể vĩnh viễn "thuận lý thành chương" mà tiếp tục, hấn kiên trì, hấn chấp nhất, hấn ngẫu nhiên toát ra quan tâm cùng ôn tồn, nàng cũng có thể làm bộ như không nhìn thấy. Nhưng bỗng nhiên nàng phát hiện mình rõ ràng bắt đầu để ý tới an nguy của hấn, bắt đầu lúc nhìn thẳng hấn thì tim đập không ngừng, bắt đầu sẽ vì hấn hiểu lầm mà tức giận...

Nàng cũng không phải không nghĩ tới, khi đó những câu Sở Vân Khanh nói với nàng rất có lý, chỉ vì lúc trước nàng căn bản không thêm nghiêm túc nhìn nhận mà thôi.

Có lẽ, ngưỡng mộ và thích quả nhiên không giống nhau, nàng có thể vì Sở Vân Khanh mà nguy trang bản thân thành bộ dáng hoàn mỹ, bởi vì sợ sẽ bị đối phương coi thường, nhưng nàng ở trước mặt Sở Mộ Từ không có như vậy, tất cả tính xấu nàng đều thể hiện hết, không hề bần khoản.

Đại khái là... trong tiềm thức nàng vững tin, Sở Mộ Từ từ đầu đến cuối cũng sẽ bao dung cho nàng, mặc kệ khi nào, mặc kệ chỗ nào.

Nhận thức này trong nháy mắt làm nàng hoảng hốt.

"Không được đâu Như Anh, ta nghĩ ta phải đi thay đổi không khí."

"Thay đổi không khí không còn kịp nữa đâu." Liễu Như Anh đưa mắt hất mặt ra phía ngoài điện, "Tựa hồ mỗi người đều kéo một đạo nhân mã tới tìm người rồi."

Thẩm Ngọc Chiêu lập tức ngồi nghiêm chỉnh, giả bộ như chuyện gì cũng không có phát sinh, phảng phất như vậy có thể giảm bớt khả năng bị mất mặt: "Không nhất định là tới tìm ta đâu, dù sao ngươi và Công chúa cũng ở đây."

Lời còn chưa dứt, tiếng bước chân của một đoàn người càng đi càng gần, trong đó xen lẫn thanh âm cao hứng bưng bưng của Sở Tú Huỳnh: "Ô Tô, sao

hôm nay chàng đột nhiên tới Trữ Tú Cung vậy? Còn Cửu ca sao lại đem cả Ngũ ca cùng đến thế?"

Thẩm Ngọc Chiêu: "... " Tim nàng cơ hồ sắp hỏng mất rồi.

Tiền vài điện đầu tiên chính là Sở Chi Ngang, ra ngoài dự đoán, lần này hẳn không có trực tiếp nhìn về phía Liễu Như Anh, mà là đầu tiên liếc mắt nhìn vị nữ quan mai mối nào đó đang ngồi xếp bằng ở trên giường đầu quần băng gạc giống hết một tên giang hồ bịp bợm.

"Ai u Thẩm đại nhân, ai đánh khanh thành như vậy?"

"... Cảm tạ Cửu gia quan tâm, cũng không có ai đánh thần."

Sở Chi Ngang vẫn cứ thế mà lái nhai: "Không thể nào! Bản vương nhớ rõ Thẩm đại nhân một tay có thể nhắc lên một con trâu, một quyền có thể làm tường cao của ngự hoa viên đổ nát, người có thể làm thương thế của khanh thành cái dạng này tuyệt đối không thể là phàm nhân! Khanh không cần kiêng kỵ thân phận đối phương, Bản vương thay khanh hướng phụ hoàng thỉnh lệnh, cần phải đem tên thích khách to gan lớn mật bắt quy án, bảy mươi hai loại hình phạt thay phiên cấp cho hắn một lần mới giải hạn được!"

Thẩm Ngọc Chiêu thật muốn dùng cái gọi là quả đấm "Có thể làm tường cao của ngự hoa viên đổ nát" của mình nhắm ngay cái gương mặt tuần tú kia hung hăng vung tới, nhưng nàng vẫn nhịn được, dù sao cũng nên bận tâm đến hạnh phúc nửa đời sau của Liễu Như Anh.

Cuối cùng Liễu Như Anh thực sự cũng chịu không nổi, oán trách lườm Sở Chi Ngang một cái: "Chỉ nói mò, thương thế của Thẩm đại nhân thuộc về ngoài ý muốn."

"Ngoài ý muốn? "Ngoài ý muốn" kiểu gì mà có thể ngoài ý muốn thành như vậy đây chứ?"

"..."

Đang nháo thì thấy Sở Tú Huỳnh cắp tay Tô Mộc cũng tiến vào, đằng sau còn có Sở Vân Khanh nhàn nhã lững thững theo sau, ngoại trừ Công chúa điện hạ, hai nam nhân kia đều bày tỏ bộ dáng không thể tiếp nhận đối với thương thế của Thẩm Ngọc Chiêu.

"Chẳng lẽ Thẩm đại nhân thật sự bị tập kích?" Tô Mộc lo lắng trùng trùng, "Ngay cả phủ Thái tử cũng dám xông vào, thích khách dạo này đều càn rỡ như vậy sao? Vậy Trữ Tú Cung có phải cũng có thể không an toàn..." Nói còn chưa dứt lời liền được Sở Tú Huỳnh kiễng chân hôn một cái trên mặt.

"Yên tâm đi, không có thích khách, cho dù có xông vào không được Hoàng cung, chàng đừng lo lắng vô cớ như vậy." Sở Tú Huỳnh nhìn về phía Thẩm Ngọc Chiêu, "Ngọc Chiêu tỷ đây là tuyệt đối ngoài ý muốn."

Sở Chi Ngang vẫn đứng bên cạnh ồn ào: "Các người đều nói là ngoài ý muốn, vậy rốt cuộc là cái gì ngoài ý muốn đây?"

Cũng may hiện trường còn một Sở Vân Khanh vẫn còn có thể bảo trì đầu óc thanh tỉnh, chàng đi tới, động tác dịu dàng sờ nhẹ vào vết thương của Thẩm Ngọc Chiêu, thấy nàng bởi vì đau đớn mà co rúm lại một chút, ánh mắt không khỏi hiện ra vài phần sùng ái bất đắc dĩ: "Thẩm đại nhân coi bộ quá không cẩn thận rồi, muội là nữ nhân, vạn nhất lưu lại sẹo thì làm sao bây giờ?"

Kết quả Thẩm Ngọc Chiêu còn chưa mở miệng, Sở Vân Khanh liền tiếp ngay: "Không có chuyện gì đâu, có bị sẹo thì Tam ca vẫn muốn muội!"

Sắc mặt Thẩm Ngọc Chiêu lập tức đen như đáy nồi.

"Nói cũng phải." Sở Vân Khanh cười cười, cúi đầu giúp nàng vén lại một mớ tóc mai rối bời, ghé sát vào bên tai nàng hết sức hạ thấp giọng, nói từng

chữ cực kỳ chậm chạp, "Về sau mọi việc đừng xúc động, có đôi khi Tam ca cũng thuộc về dạng vô tâm vô phế."

"... Vâng."

Thẩm Ngọc Chiêu hiểu được Sở Vân Khanh cái gì cũng có thể nhìn ra, một khắc kia nàng cảm giác sự ôn nhu của nam nhân này cực kỳ giống phụ thân đã mất Thẩm Vân Tiêu.

Nàng nhất thời có chút hốt hoảng, nhớ ra từ nhiều năm trước kia, tình cảm sâu thẳm của phụ mẫu đã để lại dấu ấn thật sâu trong lòng nàng, khi đó nàng tuy còn rất nhỏ nhưng cũng đã lập nguyện vọng, một ngày kia phải ra tay nối dây tơ hồng, kết hợp nhân duyên, còn phải tìm một nam tử giống như phụ thân, văn võ song toàn, lại chung tình với chỉ một người - - về sau nàng gặp Sở Vân Khanh, cũng trở thành bà mối quyền uy tối cao trong kinh thành.

Ước chừng vẫn vì đã có chấp niệm, nàng cảm thấy trên người của Sở Vân Khanh tìm được bóng dáng của Thẩm Vân Tiêu, cho nên nhiều năm qua mới không muốn buông tay.

Nhưng hiện tại, thời điểm nàng đến gần Sở Vân Khanh như vậy, cuối cùng lại trở nên bình tĩnh không ít.

Nếu đổi lại trước kia, nghe được chàng thay Sở Mộ Từ nói lời tốt đẹp, không chừng nàng còn cảm thấy không được tự nhiên, nhưng bây giờ nàng ngược lại cảm thấy thoải mái, dường như có người cấp cho mình lý do để tha thứ cho Sở Mộ Từ là chuyện đáng được ăn mừng đến cỡ nào.

Tâm tình thay đổi thì hết thấy đều cải biến.

Nàng nghĩ, chính mình thực tại không nên cứ mãi rối rắm về vấn đề này.

"Chuyện là... nếu ngẫu nhiên tất cả mọi người đều ở đây, chúng ta có thể thuận tiện thảo luận một chút chuyện tình của bộ hạ được không?" Dù sao nhiều người dễ làm việc, nàng còn chưa quên phớ thác của Hoàng đế đâu.

Sở Tú Huỳnh ngạc nhiên hỏi: "Phụ hoàng làm sao vậy? Tối hôm qua tỷ cũng đâu nói gì với muội."

"Bộ hạ cũng không có chuyện gì." Thẩm Ngọc Chiêu trấn định trả lời, "Ngài chỉ muốn hủy bỏ cuộc chọn lựa tú nữ năm nay mà thôi."

Mọi người: "..."

"Sau đó ta cự tuyệt."

"Khanh cự tuyệt nhưng phụ hoàng vẫn phải cưỡng bức khanh." Đúng là có thể nói "cha nào con nấy", Sở Chi Ngang đối với đức hạnh lão cha nhà mình quả thực quá rõ ràng, "Cho nên cuối cùng khanh phải thỏa hiệp, tới tìm chúng ta hỗ trợ."

Mặc dù bị nói nghe có vẻ quá uất ức, nhưng cũng phải thừa nhận, đây là sự thật.

Thẩm Ngọc Chiêu thở dài: "Bộ hạ lui một bước, đáp ứng làm cho có hình thức, việc chúng ta phải làm cũng rất đơn giản, chỉ cần khiến cho tất cả tú nữ tiến cung năm nay đều không đủ tư cách, đưa các nàng về nhà thì xong rồi."

"Ta không hề nghe ra chuyện này đơn giản một chút nào!"

"Ngọc Chiêu tỷ không có làm chứ, trả toàn bộ các tú nữ về nhà sao?" Ngay cả Sở Tú Huỳnh cũng nhìn ra chỗ không tín nhiệm, "Bọn họ đều là những tinh anh nhất của Kỳ quốc được tuyển chọn để chuẩn bị vào cung làm tần làm phi, chẳng lẽ tỷ muốn nói cho các nàng biết người nào cũng không đủ tư cách sao?"

Thẩm Ngọc Chiêu phì cười: "Ta chính là chịu trách nhiệm việc này, có thể không hiểu sao? Nhưng Công chúa cũng phải hiểu rõ, bây giờ là bệ hạ không muốn cho các nàng vào hậu cung, làm thần tử của bệ hạ thì phải chịu khó tiến lên thay quân phân ưu mà thôi." Nói xong vô tình hay cố ý liếc về phía Sở Văn Khanh, dùng ánh mắt ý bảo chàng hãy mau chóng ổn định thế cục.

Sở Văn Khanh là người thông tuệ, đương nhiên hiểu rõ hoàng đế có ý tưởng này là vì cái gì, quan hệ đến hạnh phúc của phụ hoàng cùng mẫu phi, đối với chàng mà nói thì không thể coi là chuyện nhàn rỗi được.

"Bản vương giúp muội."

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 30: Cường Chế Ân Ái

Edited by Bà Còm

Bởi vì Sở Vân Khanh đã tỏ thái độ, đám thợ giày thời có mặt tại đây căn cứ theo nguyên tắc "Một người làm thì khó hơn có đông người trợ giúp", quyết định hỗ trợ Thảm Ngọc Chiêu cùng nhau lừa gạt các tú nữ về nhà - - đương nhiên cũng có thể do bọn họ thấy tình huống của Thảm Ngọc Chiêu quá thảm, lo lắng đối phương "chó cùng rút giậu", thật sự sẽ dùng quả đấm "Có thể đập nát tường cao của Ngự hoa viên" mà phá hủy Trữ Tú Cung, cho nên mới phải ép bụng giúp đỡ.

Ba ngày sau, Thảm Ngọc Chiêu đã khôi phục, thần khí dâng trào tụ tập mọi người ở ngự hoa viên, bắt đầu chính thức bố trí kế hoạch tác chiến, hơn nữa còn giải thích cặn kẽ cụ thể từng khâu một của kế hoạch, vừa nghe cũng biết đây tuyệt đối là... đang nói hươu nói vượn.

"Xét theo mức độ ăn ý khi hành động, phân tổ lần này sẽ là Công chúa cùng Tô công tử, Cửu gia cùng Thái y, thần cùng Ngũ gia."

Là người ủng hộ trung thành của Sở Mộ Từ, Sở Chi Ngang am hiểu nhất là hủy đi chỗ đứng của nàng ở trước mặt Sở Vân Khanh, lúc này giờ tay đưa ra câu hỏi: "Thảm đại nhân, xin hỏi mức độ ăn ý của khanh cùng Ngũ ca biểu hiện ở chỗ nào?"

"Biểu hiện ở chỗ thần cùng Ngũ gia đều thuộc loại cô độc, không có đối tượng để về chung một tổ." Thảm Ngọc Chiêu không tránh không né nhìn sang, ý tứ uy hiếp hàm xúc thập phần, "Nếu Cửu gia có ý kiến, không ngại để ngài và Ngũ gia ở cùng một tổ, thần và Thái y làm cộng sự cũng sẽ rất khoái trá, dù sao trước mắt Liễu Thái y vẫn còn độc thân." Câu nói sau cùng bị nàng cường điệu hết mức.

Sở Chi Ngang vô ý thức nhìn Liễu Như Anh một cái, thấy nàng chỉ mỉm cười không tỏ thái độ, lúc này mới thoáng an tâm, liên tục trả lời không ngừng: "Thảm đại nhân cũng quá nghiêm túc rồi, Bản vương cứ nghe khanh an bài là xong."

Tam ca à, đệ chỉ có thể giúp huynh đến đây thôi... Hắn yên lặng lắm lắm trong lòng.

Hắn cùng Liễu Như Anh hoàn toàn dựa vào Thảm Ngọc Chiêu tác hợp, do đó, nếu Thảm Ngọc Chiêu muốn nói xấu về hắn trước mặt Liễu Như Anh cũng là chuyện dễ dàng, rất khó lòng phòng bị, hắn thật không thể đắc tội vị tổ tông này.

"Đến lúc đó ta hắn là chịu trách nhiệm kiểm tra thân thể của các tú nữ." Liễu Như Anh âm giọng nói, "Cần nửa thật nửa giả lấy có một chút sao?"

"Lấy có thì nhất định phải làm, hơn nữa càng thái quá càng tốt, có người dám nghi vấn liền kêu bọn họ đi tìm bệ hạ, để xem bệ hạ hướng về ai."

Hiểu ngầm là: Hoàng đế tự gây chuyện thì đương nhiên cũng phải để lão thu dọn tàn cục.

Sở Chi Ngang nói: "Vậy còn Bản vương?"

"Nhiệm vụ của Cửu gia càng đơn giản hơn." Ngón tay thon dài của Thảm Ngọc Chiêu gõ đều đều trên mặt bàn, "Ngài phát huy sở trường, tận lực tạo ra

sự cố là tốt rồi."

Sở Chi Ngang cân nhắc nửa ngày mới phản ứng kịp, nữ nhân này lại đang quanh co lòng vòng mĩa mai hẳn chứ gì.

Sở Tú Huỳnh nhẫn nại đợi nửa ngày, lúc này rốt cục mới tò mò hỏi: "Ngọc Chiếu tử, vậy tử cần muối cùng Tô Tô làm cái gì?"

Thảm Ngọc Chiếu quả thật không tiếp nhận nổi loại âu yếm "Tô Tô" "Huỳnh Huỳnh" này, mặt không chút thay đổi vuốt ve cánh tay đang nổi da gà: "Để chiếu cố tâm tình của Công chúa, tránh cho Công chúa vô cùng nhàm chán, ta nghĩ ủy thác Công chúa cùng Tô công tử đi làm một chuyện cực kỳ kích thích."

"Ôi chao? Là chuyện gì?"

"Giả quý."

"Tỷ kêu muối hạ thấp tư thái đi giả quý?!"

Thảm Ngọc Chiếu bình tĩnh gạt đầu: "Chờ các tú nữ qua cửa của ta, sau đó tới cửa ải của Liễu Thái y, còn dư lại sẽ phải nhờ muối rồi."

Sở Tú Huỳnh mắt hạnh tròn tròn, hai tay ức chế không được run rẩy: "Loại chuyện nhiều loạn hậu cung, tổn hại uy nghiêm Hoàng gia này, thật sự là... thật sự là... thật sự là quá thú vị!"

Mọi người: "..."

Sở Tú Huỳnh nhiệt liệt vỗ tay, thuận tiện kéo thắt lưng Tô Mộc cười hì hì: "Yên tâm đi, muối cùng Tô Tô bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!"

Tô Mộc thấp giọng nói: "Như thế ta liền trở về phủ Thái sư chuẩn bị vật liệu cùng công cụ."

"Được, nhớ kỹ cẩn thận một chút, đừng để cha chàng phát hiện, nếu không ông ấy sẽ thao thao bất tuyệt cho coi." Nàng ta dặn dò, tư duy lại không ý thức đi trạch quỹ đạo, "Ta cảm thấy sau khi chúng ta thành thân nhất định phải thỉnh phụ hoàng xây dựng một tòa phủ đệ riêng, ngàn vạn lần không thể ở trong phủ Thái sư, cứ mỗi năm Thái sư chưa thú thê thì càng ngày càng cầu nhàu, theo đà này ta sợ thân kinh của mình sẽ không được bình thường."

Tô Mộc ôn hòa mỉm cười: "Cha ta gần đây thu liễm không ít, hơn nữa phần lớn thời điểm lão nhân gia không ở trong phủ."

"Ôi chao? Vậy ông ấy đi đâu?"

"Đi Túy tiên lâu tìm lão bản nương." Thẩm Ngọc Chiêu gọn gàng linh hoạt đưa ra đáp án, lập tức đưa mắt ý bảo Tô Mộc mang Sở Tú Huỳnh rời khỏi đây, "Chuyện tình cảm riêng tư của nhị vị đại khái có thể về nhà từ từ nói."

"...Ồ."

Sau khi Sở Tú Huỳnh cùng Tô Mộc nắm tay đi xa, Liễu Như Anh cũng nói cáo từ, Sở Chi Ngang đương nhiên muốn theo đưa nàng, ai ngờ chưa đi hai bước thì thấy có thân hình cao lớn vững chãi từ xa tiến tới, nhìn kỹ hóa ra là Sở Mộ Từ.

Không mời mà tới.

"Tam ca! Thẩm đại nhân ở đây này!" Sở đối phương không nghe được ra sức hô to.

Thẩm Ngọc Chiêu đen mặt hàm hàm liếc một cái.

Sở Mộ Từ chấp tay phía sau đi đến trước mặt mọi người, mắt phượng hẹp dài khẽ nheo lại, ánh mắt chẳng mấy chốc đã quét qua quét lại trên mặt nàng và Sở Vân Khanh, sau đó mới chậm chạp mở miệng: "Xem ra Bản cung xuất

hiện không đúng lúc rồi, quấy rầy nhã hứng riêng tư của Thảm đại nhân cùng Ngũ đệ?"

Người mù hay sao? Không thấy bên kia còn hai người sống đang đứng sờ sờ à? Thành tâm kiểm có chứ gì!

Trong lòng Thảm Ngọc Chiêu có một vạ con ngựa điên đang lao nhanh, nhưng nàng vẫn không hề biến sắc, ngược lại cực kỳ tự nhiên ôm cánh tay Sở Văn Khanh.

"Tuy nói thời gian điện hạ xuất hiện không tính là đặc biệt thích hợp, nhưng thật ra cũng không sao."

Sở Chi Ngang cùng Liễu Như Anh đứng ngoài cuộc quan sát song song đỡ trán, đều bày tỏ thái độ không đành lòng nhìn thẳng, hai người này vĩnh viễn không biết cách giao tiếp với nhau hay sao? Cứ phải kích thích khiêu khích lẫn nhau mới có cảm giác sảng khoái à?

Bọn họ không biết Thảm Ngọc Chiêu không thể tiếp nhận nhất, chính là hành vi ăn bậy dâm chua không thể phân biệt trường hợp nào của Sở Mộ Từ, nàng vì muốn trị dứt bệnh này của hắn, tuyệt đối có thể đạt tới trình độ không từ thủ đoạn, kể cả cùng Sở Văn Khanh cưỡng chế ân ái!

Bất quá chuyện này xác thực cũng không thể toàn bộ đổ lỗi cho Sở Mộ Từ, vô luận là ai, nhìn thấy người mình yêu mến cùng nam thân ở cùng một chỗ quá nhiều lần, phỏng đoán trong lòng cũng sẽ nổi lên sóng to gió lớn.

Lại nhìn đến Sở Mộ Từ, gân xanh trên trán đã nhảy lên, quả nhiên khoảng cách dẫn đến phát tác đã không xa: "Bản cung vốn còn băn khoăn muốn nhìn một chút thương thế của Thảm đại nhân, bây giờ nghĩ lại thật không cần nữa rồi, Thảm đại nhân không bị đập ngốc cũng không lưu lại di chứng, vậy rất tốt."

Thẩm Ngọc Chiêu nghiêm túc trả lời: "Cũng may điện hạ nhớ tới, đúng là không có vấn đề gì lớn, nhờ Ngũ gia chiếu cố nên thần khôi phục rất nhanh."

Giờ khắc này, người khó xử nhất không ai khác hơn Sở Vân Khanh, nếu hấn lên tiếng giải thích thì tương đương với đánh thẳng vào mặt Thẩm Ngọc Chiêu, nhưng nếu hấn đứng yên không động đậy, liền có nghĩa thừa nhận hấn và Thẩm Ngọc Chiêu có quan hệ không bình thường.

Vị Ngũ vương gia ôn tồn tao nhã suốt cả cuộc đời lần này cũng không nhin nổi có chút khân trương, nhưng tiếc thay ở đây không người nào có thể giúp hấn. Về phần Sở Chi Ngang, bởi vì không chịu nổi bầu không khí lúng túng này nên đã sớm đẩy xe lăn của Liễu Như Anh bỏ trốn mất dạng.

Nghe thấy Sở Mộ Từ nghiên răng nghiên lợi nói: "Cho nên Thẩm đại nhân trụ lại ở Trữ Tú Cung cực kỳ thỏa mái, vô luận thế nào cũng không muốn quay lại phủ Thái tử phải không?"

Thẩm Ngọc Chiêu chân thành đứng dậy, thậm chí nàng còn ưu nhã sửa lại tóc mai bên tai, chứng tỏ thời khắc này mình thông dong trấn tĩnh đến cỡ nào: "Điện hạ không cần định tội loạn cho thần, đêm đó người cưỡng bách thần chuyển ra khỏi phủ Thái tử, chẳng lẽ không phải là điện hạ ngài sao?"

Nàng nói rất có đạo lý, khiến ai đó không phản bác được.

Sở Mộ Từ bắt khuất trừng mắt nhìn nàng: "Nếu như Bản cung hiện tại đổi ý thì sao?"

"Điện hạ có thể hối hận, nhưng thần rất ít khi tùy tiện đổi ý, còn nữa, điện hạ đã không cần thần hỗ trợ chọn lựa chính phi, thần tiếp tục nương nhờ phủ Thái tử cũng không thích hợp, dễ dàng bị người khác chỉ trích." Nàng xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía hấn, cứng rắn kéo Sở Vân Khanh ly

khai hiện trường, chỉ để lại một câu hỏi hời hợt, "Có lẽ qua ít ngày nữa thần sẽ dời đến chỗ khác, điện hạ không cần phải lo lắng."

Chuyển đi nơi nào đây chứ? Nói không chừng đã có thể trở về Thu thủy trai rồi.

Nhưng nàng vững tin Sở Mộ Từ mới không nghĩ như vậy, một vị Thái tử đam mê ăn dấm chua một cách mù quáng tuyệt đối cho rằng nàng muốn chuyển đến Văn vương phủ - - cũng được, cứ để cho hắn tức giận thôi, nàng không thêm xen vào!

Nói cái gì mà "lui một bước tiến vạn bước" đây chứ, đầu nàng bị xà nhà đập cho một cái, chẳng lẽ chảy máu xong rồi thì cho qua? Nằm mơ!

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 31: Không Đi Con Đường Tầm Thường

Edited by Bà Còm

Đối với chuyện bởi vì giận đối với Sở Mộ Từ mà cố ý kéo Sở Vân Khanh xuống nước, Thẩm Ngọc Chiêu không ngừng cảm thấy áy náy, sau khi tỉnh táo lại, nàng cảm giác chuyện mình làm thật không biết điều chút nào, quả thực cần phải bị giáng cho vài bạt tai mới giải hận - - nhưng khó khăn ở chỗ, nàng cũng không biết làm cách nào mở miệng nói xin lỗi với Sở Vân Khanh.

Loại tâm tình rối rắm này ngày đêm khôn nhiều nàng, cho đến hôm chọn lựa tú nữ, khoảng cách với Sở Vân Khanh đã gần trong gang tấc rồi, vậy mà nàng vẫn chưa cân nhắc xong.

Cuối cùng vẫn là Sở Vân Khanh nhìn thấu tâm tư của nàng, đưa tay xoa đầu nàng cười nhẹ mở miệng: "Sao nào, đang suy nghĩ phải giải thích như thế nào với Bản vương chứ gì?"

"..." Mất công trong suốt thời gian qua nàng tự xưng là đầy đủ thông minh, kết quả vẫn là trước mặt nam thần không giữ được bí mật gì.

"Bản vương rất thích vì muội làm một chút chuyện trong khả năng của mình, bởi vậy muội cũng không cần quá giữ trong lòng, chẳng lẽ Bản vương có thể ghi hận muội hay sao?" Chàng mang theo giọng điệu hài hước cố ý trêu ghẹo nàng, "Nói thật, ngày đó ngón tay của muội dùng sức hơi mạnh, có phải còn bất an hơn so với Bản vương hay không?"

"..."

Chàng thuận tay vuốt tóc của nàng, ép nàng ngồi vào ghế chủ vị trên Liễu Thuỷ Khúc đài: "Mọi người sắp sửa tới đây, hãy mau chóng hồi phục khí thể nữ quan mai mối của muội đi, đừng nghĩ đến những chuyện nhỏ rêu rĩa này nữa, phải biết Bản vương cho tới bây giờ chưa hề giận muội."

Cho tới bây giờ chưa hề giận nàng.

Con tim Thẩm Ngọc Chiêu thật ấm áp, nhin không được thấp giọng nói: "Đa tạ Ngũ gia."

"Giữa muội và ta cần gì nói đa tạ, chỉ là... tìm khi nào rảnh cùng Tam ca mở ra khúc mắc đi." Chàng thản nhiên nói, "Có thể tìm được người thật lòng đối đãi mình cũng không dễ dàng đâu."

Những lời này Thẩm Ngọc Chiêu đã từng nói với vô số người, nói như vậy là để thúc đẩy một đoạn nhân duyên tốt đẹp, tuy nhiên khi đối diện với chuyện của bản thân thì nàng lúc nào cũng không nghĩ ra đạo lý này.

Có lẽ nàng căn bản không có thông minh như trong tưởng tượng của mình.

"Muội hiểu." Nàng ổn định thần sắc, một lần nữa ngẩng đầu nhìn chàng, "Có muốn kêu người chuyển một cái ghế nữa lại đây hay không? Ngũ gia còn đứng, muội sao dám ngồi?"

Sở Vân Khanh cười nói: "Muội là nữ quan mai mối, chọn lựa tú nữ là chức vụ của muội, muội mới là nhân vật chính, bản vương bất quá chỉ đứng bên muội thôi, không cần phiền toái."

Nàng vừa định nói gì nữa thì âm thanh thông truyền của thái giám từ xa vọng lại, ngay sau đó hơn hai mươi cỗ kiệu sắp xếp thật chỉnh tề ngoài cổng Đông Trục, sau đó hai vị ma ma chương sự sẽ đón các vị tú nữ sắp được

tuyển chọn dẫn đến trước mặt, chỉ còn chờ xem ai may mắn nhất có thể được chọn trúng - - à, thật ra căn bản là sẽ không chọn trúng một ai.

Bút ngọc kẹp giữa những ngón tay thon dài, đang dò theo danh sách của các tú nữ xem qua, Thẩm Ngọc Chiêu lại bày ra tư thế uy nghiêm thường ngày, ngược mắt quét qua mặt của các cô nương đang xếp hàng theo thứ tự.

"Nữ nhi của Hữu Tư trực lang Quan Dĩnh, Quan Hân Phi."

"Thần nữ có mặt."

"Tên xưng khắc, nội tâm đóng kín như vậy tương lai sao có thể giao tiếp với bệ hạ?" Bàn tay trắng nõn của nàng vung lên, "Dẫn đi đi."

Vì vậy Quan Hân Phi còn chưa kịp nói lời nào liền bị ma ma chương sự lôi đi.

Thẩm Ngọc Chiêu tiếp tục gọi tên: "Nữ nhi của Hữu Thanh Kỷ lang, Tề Lâm Lang."

"Thần nữ có mặt."

Thần sắc của nàng ngưng trọng, lập tức đảo ngược cán bút chỉ về hướng đối phương: "Khóe môi có nốt ruồi đen, nốt ruồi khắc phu, thuộc về tướng không lành, không thể để cho bệ hạ mạo hiểm như vậy."

Sau đó Tề Lâm Lang cũng bị thông lạc tuyển.

"Nữ nhi của Viện trưởng Thái y viện Cổ Đài, Cổ Nhu Hòa."

"Thần nữ có mặt."

Giờ phút này Giang Trần đang ẩn mình trong bóng tối, tuân theo phân phó của chủ tử nhà mình, đem con mèo đen thật lớn đã sớm chuẩn bị thả ra, con

mèo đen kia hung hãn dị thường, "Meo meo grừ" gào lên rồi trong nháy mắt liền nhảy đến bên chân Cổ Nhu Hòa.

Cổ Nhu Hòa nhất thời rú thảm một tiếng, không chỉ có nàng ta, các tú nữ còn chưa bị gọi tên sau lưng nàng ta cũng thất kinh, có mấy người thậm chí trực tiếp té ngã trên đất, dáng vẻ mất hết.

Chiêu này quả thật dùng tốt.

Thẩm Ngọc Chiêu đang thầm khen ngợi sự cơ trí của mình, rồi sau đó đôi mi thanh tú cau lại, diễn dịch thật đúng lúc: "Quả nhiên người không giống như tên, hiền thực ôn nhu đều là giả, ở trước mặt ta còn mất thể diện như thế, thấy bề hạ không biết sẽ trưng ra bộ dạng gì - - mấy người vừa rồi không biết lễ nghi đều mang đi, đến Kính Sự phòng lĩnh thưởng rồi tự về nhà đi thôi."

Cứ như thế mà danh sách tú nữ đã bị giảm gần một nửa, nàng coi như "đại công cáo thành".

Khi hiện trường đã an tĩnh lại, xung quanh chỉ còn lại hai người, nàng xuất thần một lát, nhìn không được xoay người nhìn sang Sở Vân Khanh.

"Ngũ gia, muội làm như vậy có thể có chút quá phận hay không?"

Nàng cũng không phải có cảm giác mình đang làm sai, chỉ là với thân phận nữ quan mai mối, sau khi nhìn lại loại nhiệm vụ giống như thành công viên mãn này, vô luận thế nào cũng cảm thấy có chút hoang đường.

"Bây giờ nhìn lại, khiến cho các nàng lạc tuyển tựa hồ có chút vô nhân đạo, nhưng về sau các nàng sẽ cảm kích muội." Sở Vân Khanh nói một cách hòa hoãn, "Gả vào nhà Đế vương đâu phải là chuyện gì đáng được ăn mừng đây chứ? Thâm cung hậu viện ba nghìn giai lệ, dung mạo như hoa cuối cùng rồi cũng già đi, nhiều thiếu nữ chịu cảnh cô độc cả đời, chỉ bằng gả cho một

gia đình tâm thường, có một cuộc sống an ổn theo năm tháng vẫn tốt hơn nhiều."

Chàng cũng là người trong Hoàng gia, lại có thể gạt bỏ thành kiến bàn luận như vậy, Thẩm Ngọc Chiêu trong lòng thoải mái, giọng nói cũng nhẹ nhàng đi: "Vậy thì kế tiếp sẽ phải xem hành động của những người khác có hiệu quả không."

"Cũng tốt, Bản vương cùng Thẩm đại nhân đều mỗi mắt mong chờ."

Chuyện thực chứng minh, chỗ của Thẩm Ngọc Chiêu thực chỉ là cửa ải thứ nhất, ngay cả mức độ khó khăn cũng chỉ là mới bắt đầu, cái gọi là nghiêm khắc tìm cớ của nàng, đem ra so sánh với những người sau căn bản là gặp sự phụ, hoàn toàn không đáng giá nhắc tới.

Cứ lấy Liễu Như Anh ra làm ví dụ, vốn Thẩm Ngọc Chiêu lo lắng nhất chính là nàng ta, ai ngờ Liễu Thái y ngày thường khiêm tốn nhã nhặn ôn nhu, thế mà bản lĩnh trợn mắt nói lời bịa đặt cũng như "nước chảy mây trôi" - - rõ ràng đều là các tú nữ tìm khắp người cũng không lôi ra được một tật bệnh gì, vậy mà hết nói người ta màu da trắng nhợt khí huyết không đủ, lại nói người ta màu da quá tối gan có vấn đề, còn nói người ta có bộ ngực quá lớn dễ bị ngộp thở, nói người ta vòng eo quá hẹp khó sinh hài tử... Nàng thậm chí còn nói một trong các tú nữ vóc người tỷ lệ không tốt, thịt cơ đùi không đủ săn chắc, tương lai có thể ảnh hưởng đến việc "cá nước thân mật" với Hoàng đế...

Nội tâm của các tú nữ bị loại cơ hồ sắp hỏng mất rồi.

Về phần Sở Chi Ngang thì càng kỳ quái hơn, hắn trực tiếp dùng khay bưng trà nóng lêu lổng bên cạnh các tú nữ, nhìn chăm chăm vào một tú nữ rồi ngênh ngang đi tới, đi đến bên cạnh giả bộ ngã xuống, rồi sau đó chỉ trích đối phương không có mắt cố ý đụng hắn, còn nói bản thân bị phỏng muốn phạt

tiền tri tội đối phương - - cùng với những tên du côn vô lại trên đường cũng không có gì khác biệt.

Thẩm Ngọc Chiêu nghe xong toàn bộ quá trình, tuy mặt liệt đương nhiên là không có một chút rung động nào bày tỏ sự tán thành, nhưng trong lòng lại sắp phát điên nghĩ tới, vị tổ tông này quả nhiên là được Tam ca của hắn dạy dỗ, ngay cả hơi thở lưu manh cũng đều giống nhau như đúc.

"Thẩm đại nhân, Tú Huỳnh không có trong cung, phải đi chuẩn bị sao?"

"À, đúng như Cửu gia đoán, Công chúa sớm đã đi chuẩn bị."

Thẩm Ngọc Chiêu hồi tưởng lại bộ dáng Sở Tú Huỳnh võ trang đầy đủ cao hứng bừng bừng đi ra cửa điện lúc vừa rồi, không khỏi ngay cả lông tơ cũng dựng lên, Công chúa điện hạ thật là một nữ tử thích tìm kiếm sự kích thích, chuyện tổn hại hình tượng như vậy mà lại làm rất sung sướng.

Chẳng lẽ kế hoạch không phải là của nàng sao? Vì cái gì đến cuối cùng dường như nàng là người có đẳng cấp thấp nhất?

Ba người rảnh rồi rảnh hàn huyên vài câu, thấy không còn chuyện gì khác cần giúp đỡ, Sở Chi Ngang theo Liễu Như Anh rời khỏi Trữ Tú Cung, Thẩm Ngọc Chiêu một mình đối chiếu danh sách tính toán, trước mắt trúng tuyển chỉ còn lại bốn vị tú nữ mà thôi, theo lý thuyết đây cũng đã bị bọn ma ma lẫn lộn một trận. Sau khi học xong lễ nghi thì chỉ chờ đưa đến trước mặt Hoàng đế để được ban phẩm vị, bất quá thật đáng tiếc, các nàng nhất định không trụ nổi qua đêm nay.

Nàng hoàn toàn tín nhiệm năng lực chinh người của Sở Tú Huỳnh, không cần lo lắng, sáng mai có thể đưa ra kết luận rồi.

Cho nên mới nói, dù sao cũng nhờ mọi người kiểm cũi nên mới đốt được ngọn lửa thật cao, thoát nhìn một sự tình thật phức tạp như vậy, cứ thế mà bị

một đám thợ giày thổi chình cho ra hình ra dạng - - được rồi, nàng thừa nhận đó cũng không phải chiến tích gì đáng được kiêu ngạo, nhất là nàng thân là nữ quan mai mối, là người thay Nguyệt lão nối tơ hồng trong Hoàng thành, vậy mà lại đưa ra tiết mục chia rẽ nhân duyên, tính sao choặng đây.

Quay đầu lại cần phải hung hăng vơ vét một khoản từ Hoàng đế lão nhân, đây là phí bồi thường tổn thất về tinh thần.

Ánh nến chập chờn, chiếu rọi nội điện rộng lớn có chút tịch mịch, không hiểu sao, trong không khí vô cùng tĩnh lặng như vậy, Thẩm Ngọc Chiêu lại nhớ tới tình cảnh lúc trước ở phủ Thái tử, khi đó Sở Mộ Từ chưa bao giờ quản thời gian sớm muộn gì, lúc nào cũng có thể tùy ý xông vào phòng của nàng, nói cho oai "Bản cung cần an ủi tinh thần", rồi sau đó quần quít lấy nàng liên tục hàn huyên chuyện khắp trời cao biển rộng tới tận đêm khuya.

Người nam nhân kia...

Nàng không khỏi thở dài một tiếng, ma xui quỷ khiến đột nhiên liền muốn chạy ra ngoài giải sầu, không vì lý do gì khác, chỉ là cảm thấy đêm nay mình sẽ mất ngủ.

Ai ngờ vừa tới ngự hoa viên, mượn ánh trăng, nàng liền nhìn thấy Sở Mộ Từ đang tựa vào hòn non bộ, hần dờng như nghe được tiếng bước chân quay đầu nhìn lại, đôi mắt phượng hẹp dài giống như bao hàm ánh sao, sáng lấp lánh khiến người không thể dời mắt.

"Hóa ra là Thẩm đại nhân à, thật là trùng hợp."

Không phải trùng hợp, Thẩm Ngọc Chiêu biết chắc chắn không phải là trùng hợp, hần đang ở đây đợi nàng.

Có phải tối nay phá lệ nên khả năng "thần giao các cảm" phát huy ma lực dồi dào hay không, trong lòng nhớ tới một người, thế là thoát cái không kịp

chuẩn bị xuất hiện ngay trước mặt.

Nhưng nàng vẫn đồng ý gật đầu, giọng nói bình tĩnh: "Đúng vậy, cực kỳ trùng hợp."

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 32: Trăng Tối Nay Thật Tròn

Edited by Bà Còm

Sở Mộ Từ dường như đã đoán được nàng sẽ dùng giọng bình thản như nước để trả lời, cũng không giận, chỉ cười thâm trầm nói: "Nghe kể Thảm đại nhân đã thành công đem danh sách tú nữ được chọn cắt đi một nửa, đến chỗ Liễu Thái y lại bị cắt đi một nửa, hiện tại đang đồn đãi rối rít, ai cũng nói tiêu chuẩn tuyển tú năm nay so với mấy năm trước càng thêm nghiêm khắc rồi."

"Thần cũng chỉ vì tuân theo Hoàng mệnh mà làm việc, không dám tự tiện, điện hạ hẳn phải hiểu rõ." Hắc đương nhiên biết rõ, lúc Hoàng đế phó thác cho nàng chuyện thất đức này, hẳn ngồi ngay bên cạnh uống trà, vậy mà hiện thời còn mĩa mai.

"Bản cung biết rõ mà." Hắc lười biếng đứng thẳng người lên, cất bước đi đến trước mặt nàng, ghé sát bên tai nàng thấp giọng nói, "Thật ra Bản cung đã chuẩn bị sẵn sàng cùng Thảm đại nhân ứng phó, dù sao chuyện như vậy cũng khá thú vị, đáng tiếc khi đó bên cạnh của Thảm đại nhân đã có Ngũ đệ, Bản cung cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi."

Thảm Ngọc Chiêu hừ nhẹ: "Vậy chẳng phải thần nên nói một câu "Thật là tiếc quá" để an ủi tâm tư của điện hạ sao?"

"Khanh coi kìa, Bản cung chưa nói được hai câu là Thảm đại nhân lại tức giận rồi."

"Thần cũng không dám giận điện hạ, lại không dám chọc điện hạ tức giận." Nàng không muốn lại cùng hắn tranh cãi qua lại về vấn đề này, bèn xoay người chuẩn bị rời đi, "Trời khuya gió lạnh, điện hạ nhanh chóng hồi phủ đi, vạn nhất bị đông cứng, thần không chịu nổi trách nhiệm này."

Bình tĩnh mà xem xét, nàng gặp Sở Mộ Từ hẳn nên cao hứng, nhưng nàng lại không thể khống chế bản thân, nhất là những lúc hắn vô tình hay cố ý nhắc tới Sở Vân Khanh, nàng luôn không nhịn được chỉ nghĩ muốn tát hắn một cái.

Thật không thể nào nói chuyện đằng hoàng một chút được sao? Thích một nữ nhân chẳng lẽ cứ vậy mà theo đuổi à?

Nàng đối với tình cảm của chính mình không đủ thông minh, hắn cũng đồng dạng yêu thật ngớ ngẩn.

Nhưng mà may mắn thay, lần này Sở Mộ Từ không có phạm ngốc, trong tích tắc khi nàng xoay người, hắn liền nắm tay của nàng, lập tức dùng sức một tay kéo nàng vào lòng.

"Bản cung không lạnh, nếu Thầm đại nhân thấy lạnh, cái ôm ấm áp của Bản cung sẽ cho khanh mượn."

"... Cầu xin điện hạ đừng đột nhiên nói loại tâm tình buồn nôn này, thần thật nghe không quen."

Mày kiếm của hắn chau lại: "Chẳng lẽ Thầm đại nhân chỉ muốn cùng Bản cung gây gổ? Xin lỗi, vậy thì Bản cung cũng không thể theo được."

"..."

"Bản cung tới nay đến đây chính là để thành tâm thực lòng xin lỗi Thầm đại nhân, nếu Thầm đại nhân muốn hạ lệnh trục khách, Bản cung cũng sẽ ôm khanh thật chặt cho tới sáng sớm ngày mai, khiến toàn bộ mọi người trong

Hoàng cung đến chứng kiến một chút, xem Thảm đại nhân cố tình gây sự đến cỡ nào."

"..." Thảm Ngọc Chiêu thực là cực kỳ cực kỳ muốn học máu, "So sánh với bản lĩnh cố tình gây sự của điện hạ, thần cam bái hạ phong."

Sở Mộ Từ cười nhẹ nhàng: "Đã đến lúc này rồi, hai ta không cần ganh đua so sánh với nhau nữa đâu."

Ai thêm ganh đua so sánh với người chứ!

Thảm Ngọc Chiêu trong lòng đang gầm thét, mặt than vẫn liệt như cũ: "Cho nên rốt cuộc điện hạ muốn nói cái gì? Thần rửa tai lắng nghe là được rồi."

"Hôm nay Ngũ đệ đã tìm Bản cung rồi."

Chân nàng trượt một cái.

"Đệ ấy đã nói rõ ràng hết thảy với Bản cung."

Dưới chân nàng lại trượt thêm một cái nữa.

"Thảm đại nhân thật rất biết diễn trò, nhất là vì kích thích Bản cung mà diễn một màn, Bản cung được khanh coi trọng như vậy, thật sự là cảm động đến tột đỉnh."

Ánh mắt Thảm Ngọc Chiêu điên cuồng nghiên cứu xung quanh ngự hoa viên, nàng đang ngẫm vụng trộm thiết kế cho mình vô số kiểu chết, sẽ chờ áp dụng cụ thể.

Sở Vân Khanh cuối cùng vẫn lựa chọn bán đứng nàng, thể diện của nàng quả thực đều vứt lên chín tầng mây rồi, nếu không nhờ dựa vào da mặt dày cố gắng chống đỡ, chỉ sợ lúc này sớm đã trực tiếp nhảy hồ.

Bất quá... vì sao đột nhiên lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm? Giống như những lời cần nói cho tới bây giờ cũng chưa có cơ hội nói ra, rốt cuộc có người thay nàng chuyển đạt.

"Điện hạ, thần có chút mệt, thần phải về ngủ."

"Vậy sao? Không bằng chúng ta hồi phủ Thái tử phủ ngủ cùng với nhau nhé?"

"Điện hạ, thần lại muốn đánh người rồi."

Sở Mộ Từ nghe vậy cười tủm tỉm, sau đó bỗng nhiên cúi đầu xuống, không nói lời gì hôn môi nàng, mang theo chút ít bá đạo cùng vô số ôn nhu.

"Nói chơi thôi, trước tiên phải cưới hỏi hoàng đế, Bản cung hứa tuyệt đối sẽ không động tới nàng một mảy may, như vậy được không?"

Cưới hỏi hoàng đế, hắn vừa nói cưới hỏi hoàng đế.

Thẩm Ngọc Chiêu nhất thời cảm thấy tim nóng rực lên, nàng phát hiện mình bắt đầu khác thường, làm sao lại không có tiền đồ đến mức độ này?

"Điện hạ đã quên rồi sao? Thần còn phải gả vào Văn vương phủ."

"Thẩm đại nhân thực mang thù, đây là lúc đầu óc Bản cung không tỉnh táo mới nói những lời đó, nàng lại toàn bộ lưu giữ trong đầu, một chữ cũng không quên." giọng nói Sở Mộ Từ chậm dần, vốn đang vui vẻ lại ngậm vài phần áy náy, "Nhưng mà đích xác là Bản cung sai rồi, Bản cung đã từng nghĩ tới, thích một người thì sẽ tìm mọi cách giữ chặt nàng ta bên người mới được, nhưng khi hiểu lầm tiến đến, lại đúng là lúc Bản cung tự tay đem người mình thích đẩy ra."

Thẩm Ngọc Chiêu không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào hắn, không nói lời nào.

"Thật những đạo lý kia Bản cung nên cần phải hiểu, vậy mà cuối cùng vẫn là thông qua Ngũ đệ mới có thể cảm nhận được đến tột cùng nàng bị ủy khuất đến cỡ nào, Bản cung... Bản cung rất hối hận." Hắn siết mạnh tay của nàng, nắm lấy thật chặt, dường như sợ hãi nếu vừa buông lỏng là nàng sẽ chạy mất, "Sai lầm như vậy Bản cung sẽ không tái phạm lần thứ hai, chỉ cần nàng đừng có ghi hận... Bản cung chờ đợi gần mười năm, thật vất vả mới trông mong đến ngày nàng hồi tâm chuyển ý, không muốn đợi thêm mười năm nữa, hoặc là tro mắt nhìn nàng lập gia đình - - nếu trong tương lai nàng xuất giá rồi làm mẫu thân, phu quân cũng chỉ có thể là Bản cung mới đúng."

Hắn đang thổ lộ với nàng, đúng vậy, hắn đang bày tỏ tình cảm với nàng.

Nàng đã nhìn hắn làm càn kiêu ngạo mà sống hơn mười năm, vậy mà tới nay ngay tại lúc này, hắn đang ở dưới ánh trăng ôm nàng vào lòng, nói ra lời thề son sắt muốn làm phu quân của nàng.

Thế gian thật có nhiều chuyện, bản thân gặp phải cũng không cách nào giải thích, đúng không?

Nếu đã như vậy, nàng cần gì phải miễn cưỡng nhất định muốn hiểu rõ ràng.

Tình cảm không biết từ đâu mà tới, vậy thì cứ坦然 nhiên tiếp nhận là tốt rồi.

"Cái đêm rời khỏi Thừa Đức Điện, điện hạ có hỏi thần một câu, hiện tại còn nhớ hay không?"

Sở Mộ Từ nở nụ cười: "Đương nhiên là nhớ rõ, nhưng khi đó nàng chưa kịp cho Bản cung đáp án."

"Nhưng thần lại nhớ không ra, điện hạ hỏi một lần nữa đi."

"Được, vậy nàng cần phải nghe cho thật rõ ràng." Hấn khẽ vuốt ve trán của nàng -- đúng tại vị trí vết thương hôm đó -- một hồi lâu, cuối cùng nghiêng người cúi xuống hôn một cái, "Ngọc Chiêu, làm nữ chủ nhân của phủ Thái tử được không?"

Không phải Thẩm đại nhân, mà là Ngọc Chiêu.

Thẩm Ngọc Chiêu khước môi thông thả giương lên, ở trong đời của nàng, có thể thấy nàng tươi cười thật hiếm vô cùng, nhưng lần này là nụ cười rực rỡ nhất, đường hoàng sáng rõ tựa như ánh mặt trời.

"Lúc điện hạ nói ra bốn chữ "Cưới hỏi đàng hoàng", thần cũng đã gật đầu."

Một đêm đó có nhiều chuyện xảy ra cực kỳ đặc sắc, lời đồn đãi về hồng y nữ quỷ cùng bạch y tình lang nhanh chóng lan truyền khắp cả Hoàng cung, nghe nói phát hiện bóng quỷ nơi bốn vị tú nữ đang ở, sau nửa đêm lại dấy lên hỏa hoạn, may mắn lúc ấy bốn vị tú nữ đều bị nữ quỷ đuổi chạy tán loạn ở bên ngoài, hơn nữa hỏa lực được khống chế rất kịp thời, do đó mới không gây thành đại họa.

Sau đó bốn vị tú nữ hồi tưởng lại, lúc ấy dưới ánh trăng, tóc dài của nữ quỷ kia tung bay tựa như quạt chiêu hồn, hồng y như lửa mặt mũi đầy máu, cười một tiếng liền lộ hàm răng trắng nhơn nhơn, còn nam quỷ thì cứ nhắm mắt theo đuôi, một tay cầm kinh thư một tay cầm phát trần, hàn khí bức người, các nàng hoài nghi đây có lẽ là câu chuyện thảm về tình yêu của thiên kim nhà giàu cùng đạo sĩ.

Vì thế, Công chúa điện hạ có thành ý đi đến an ủi các tú nữ bị chấn kinh, nội dung nói chuyện rất là thân thiết hữu hảo, ví dụ như "Chỗ này mà bị hỏa

hoạn thì rất kỳ quặc đấy, chẳng lẽ là thiên tai", "Cũng có thể là tú nữ năm đó nhảy xuống giếng tự sát hiển linh, dù sao cũng bị chết thảm như vậy", "Ai nha, các người vừa mới tiến cung còn chưa thụ phong liền dẫn tới tai hoạ, điềm xấu đấy", "Vạn nhất về sau mà khắc phụ hoàng, tội lỗi này có thể lớn lắm"...

Cuối cùng bốn vị tú nữ nước mắt nước mũi giàn giụa cầu xin nàng hương Hoàng đế phê chuẩn hủy bỏ tư cách tú nữ, bản thân tình nguyện bị trục xuất cung cũng không muốn liên lụy Hoàng đế, thật ra nếu có cứng rắn lưu các nàng trong cung, phỏng chừng các nàng cũng không có can đảm chấp nhận, dù sao khắc Hoàng đế là chuyện nhỏ, hù chết bản thân mới là đại sự.

Có lời đồn đãi nói, Hoàng đế nghe xong chuyện này về mặt rất đau lòng, lấy giọng "ưu quốc ưu dân" phân phó Kính sự phòng ban thưởng phong phú cho bốn vị tú nữ, cũng bày tỏ có lẽ long vận của ngài năm nay không tốt, vì thế không nên nạp phi, không quan hệ đến những người khác, bản thân muốn tu thân dưỡng tâm, cắt đứt tư dục, chuyên chú bảo vệ quốc thái dân an, khiến cho thiên hạ thái bình.

Hoàng đế thành công tạo nên hình tượng minh quân cho bản thân, có thể nói "một mũi tên hạ hai chim", nhưng chỉ có những người tham dự chuyện này mới biết được ngài vô liêm sỉ đến cỡ nào, không hổ có thể sinh ra Sở Mộ Từ cùng Sở Chi Ngang hai nhi tử này.

Đến lúc này, tất cả tú nữ tham dự tuyển chọn toàn quân bị diệt.

Nhưng không thể không nói, cho dù tình tiết kích thích như vậy, cũng không so được với tin Sở Mộ Từ cùng Thẩm Ngọc Chiêu tự định chung thân, càng làm người khiếp sợ hơn.

Sở Tú Huỳnh vốn còn cảm thấy kỳ quái vì sao Thẩm Ngọc Chiêu đột nhiên hồi phủ Thái tử, nàng còn tưởng rằng bị Sở Mộ Từ cưỡng chế bắt cóc, kết quả xông đến cửa đi giải cứu mới phát hiện, hai người đang ngồi trong đình viện

thường thức trà nói chuyện phiếm, hoàn toàn không còn bộ dạng giận dữ giống như trước.

"Ngọc Chiêu tử! Chuyện trong nội cung tử có nghe nói không?"

"Đã nghe nói." Thảm Ngọc Chiêu rất tự nhiên gật đầu, "Công chúa làm không chê vào đâu được, vất vả rồi."

"Nghe nói là tốt rồi." Sở Tú Huỳnh cup mặt xuống, "Vậy bây giờ tử giải thích cho muội một chút đi, có chuyện gì xảy ra giữa tử với Tam ca vậy?"

Sở Mộ Từ hơi có vẻ kinh ngạc liếc nàng một cái: "Đây còn phải giải thích sao? Muội không tự mình nhìn ra được à?"

"... Không, muội chỉ là không tin Ngọc Chiêu tử sẽ bị huynh lừa gạt đến tay đó Tam ca."

"Vi huynh đương nhiên không có bản lĩnh đem nàng lừa gạt đến tay." Sở Mộ Từ cười một cách "xuân phong đặc ý", "Nhưng thật ra là Ngọc Chiêu tử của muội đem vi huynh cuốn tới tay."

Thảm Ngọc Chiêu làm bộ như nghe không hiểu, tiếp tục cúi đầu đập hạc đào, cho đến khi Sở Tú Huỳnh đến gần bên cạnh bám theo hỏi không ngừng, lúc này mới không chịu được để xuống tiểu chùy bạc thở dài: "Vẫn còn đang ở giai đoạn khảo sát."

"Nếu đã có "Giai đoạn khảo sát", vậy chúng tử tử đã tiếp nhận huynh ấy theo đuổi rồi!"

"À, có thể hiểu như vậy."

Điều suy đoán đã được xác minh, về mặt Sở Tú Huỳnh trong nháy mắt trở nên vụng về không hiểu, nàng đột nhiên xoay người, chạy như điên rời khỏi

phủ Thái tử, vừa chạy như bay vừa la hét: "Cực kỳ kinh khủng - - Tam ca thật sự đã thu thập được bà mối đệ nhất Hoàng thành - - "

Thẩm Ngọc Chiêu: "..."

Giang Trần đang xách hành lý của Thẩm Ngọc Chiêu đi vào đình viện, vừa vấp chạm mặt một vị Công chúa tâm thần kích thích liền bị đụng phải té ngã, hấn từ trên mặt đất đứng lên, đúng lúc nghe được câu nói cuối cùng kia, trợn mắt há hốc mồm.

Quả nhiên, quả nhiên, chủ tử nhà mình cam tâm tình nguyện lọt vào nanh vuốt của Thái tử điện hạ, mà Thái tử điện hạ cũng cam tâm tình nguyện chuẩn bị thừa nhận sự độc miệng của chủ tử thêm vài thập niên, từ nay tất cả những cuộc châm chích mà hai người họ đã giành cho nhau đều được theo đám mây bay về phía chân trời.

Nhưng mãi mãi không thay đổi chính là, kẻ làm hộ vệ như hấn vẫn phải bị ngược đãi như cũ, không hề có khả năng chuyển biến tốt.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 33: Đệ Muội Cùng Ra Trận

Edited by Bà Còm

Hoàng thành vốn dĩ là nơi cho những tin tức bát quái tung hoành, hưởng chi trong đội ngũ Hoàng gia còn có những kẻ miệng rộng chỉ sợ thiên hạ không loạn như Sở Chi Ngang và Sở Tú Huỳnh, vì vậy trong thời gian ngắn nhất, tin đồn về Sở Mộ Từ cùng Thảm Ngọc Chiêu thành đôi đã bay đầy trời, đến mức không thể nào khống chế được.

Thảm Ngọc Chiêu gần đây rất thê thảm, vô luận nàng đi tới chỗ nào đều có người tiến đến gần, bày ra bộ mặt nghiêm túc quan tâm đến cuộc sống hạnh phúc của nàng, sau đó hỏi những vấn đề cực kỳ đáng đánh đòn, tỷ dụ như "Thảm đại nhân thu phục Thái tử điện hạ như thế nào, không hổ là bà mối đệ nhất Hoàng thành", "Chẳng lẽ Thảm đại nhân không cảm thấy lo âu vì mạng cô tình của Thái tử điện hạ à", "Nhớ rõ trong khoảng thời gian qua, quan hệ của Thảm đại nhân cùng Thái tử điện hạ rất căng thẳng mà, hóa ra đều để che dấu một tâm chân ái sao?", "Sau khi Thảm đại nhân trở thành Thái tử phi, vẫn sẽ tiếp tục kiên trì nối tơ hồng hay muốn từ quan quy ẩn"...

Thảm Ngọc Chiêu bày tỏ, nàng thật muốn lôi toàn bộ đám người kia ra khâu miệng lại, nhưng nàng cũng không thể làm như vậy, bởi vì trong đội ngũ hóng hớt đó có kèm theo cả Hoàng đế.

Đúng vậy, chính là Hoàng đế, lão đầu tự xưng là minh quân nhưng lại vô cùng hứng thú với chuyện lông gà vỏ tỏi của hậu viện nhà người khác.

"Bệ hạ, ngài đã thâm vấn thần hai canh giờ rồi, ngài không mệt mỏi sao? Thần đã nói bao nhiêu lần, hai ngày nay thần không vào triều là bởi vì không vui khi nhìn mặt các đại thần."

"Sao con lại không vui khi nhìn mặt bọn họ? Chẳng lẽ ngay cả trẫm con cũng không muốn nhìn mặt sao? Chẳng lẽ dung mạo anh tuấn của trẫm vẫn chưa đủ để con chống đỡ lúc lâm triều à?"

"Vâng, không đủ để chống đỡ."

"..."

Thẩm Ngọc Chiêu mặt không chút thay đổi ngẩng đầu nhìn Hoàng đế: "Bệ hạ cần gì vòng vo, muốn hỏi chuyện của Thái tử thì cứ hỏi trực tiếp là được rồi, chẳng lẽ thần còn có thể quay đầu rời đi sao?"

"Ôi chao? Con thật sự sẽ không quay đầu rời đi à?" Hoàng đế vừa mừng vừa sợ, "Đúng vậy, trẫm chính là muốn hỏi về hôn sự của con cùng Mộ Từ..."

Thẩm Ngọc Chiêu quay đầu rời đi.

"... Này! Con đã nói là không bỏ đi rồi mà!"

"Không, thật ra đáp án của câu hỏi kia dĩ nhiên là khẳng định, thần đúng là sẽ quay đầu rời đi."

Hoàng đế lão lệ tung hoành: "Ngọc Chiêu, con có thể thỏa mãn trẫm một chút được không? Chỉ thỏa mãn một chút thôi mà."

Nếu như không phải dựa vào ưu thế mặt than bẩm sinh, Thẩm Ngọc Chiêu giờ phút này đại khái đã bị dọa sợ phát khóc: "Bệ hạ còn biết mình đang nói

gì sao? Người không biết chuyện còn tưởng bệ hạ muốn có được thần bằng bất cứ giá nào đây."

"Trẫm có thể nói sao với con đây? Trẫm chỉ muốn biết một chút về vấn đề tình cảm của nhi tử cùng khuê nữ thôi mà, chẳng lẽ không phải là chuyện trưởng bối nên làm sao?"

"Chuyện bệ hạ nên làm chỉ là thống trị cho tốt giang sơn như họa này." Thảm Ngọc Chiêu vẫn như cũ không hề bị lay động, "Hoặc là có thể học tập Thái sư, ngoại trừ chính vụ còn tất cả những yêu thích khác đều coi như không."

Hoàng đế cảm giận hừ lạnh: "Chớ cùng trẫm nói đến lão già không có tiền đồ kia! Thúc giục lão bao nhiêu lần chuyện đến cửa làm mai, vậy mà vẫn không chịu nghe lời, đáng kiếp bị cô đơn cả đời!"

Thảm Ngọc Chiêu ngoài mặt lười đáp lời, trong lòng lại thầm nhủ: Cũng không biết ai ngốc hơn ai, Tô Thái sư lão nhân gia suốt ngày gặp mặt lão bản nương của Túy tiên lâu, mở miệng là kêu một tiếng Tiểu Nguyệt, khoái hoạt giống như thần tiên, làm sao còn để ý đến chuyện làm mai hay không chứ.

Bất quá vấn đề này tuyệt đối không thể tiết lộ cho Hoàng đế, nếu không ngài lại có thêm đề tài để hóng hớt, nàng hôm nay cũng đừng mong được ra khỏi đại điện.

Hiện tại nàng cần bất kỳ người nào đến giải cứu nàng ngay lập tức, thí dụ như có ai nhất định phải thỉnh nàng đi làm mai, không mai mới được thì sẽ liên quan đến vấn đề sống chết chẳng hạn.

Kết quả cầu tới cầu lui, người đến thỉnh nàng làm mối không có xuất hiện, nhưng nam chính trong thoại bản lại hiện thân.

Giọng nam trầm bổng quen thuộc vang lên từ ngoài điện.

"Nhi thần đang thắc mắc vì sao trời sắp tối rồi mà Ngọc Chiêu vẫn chưa hồi phủ, hóa ra là bị phụ hoàng giam rồi."

"... Con có thể đừng dùng từ "Giam" được không?" Hoàng đế mặt mũi tràn đầy vạch đen, "Trẫm đang cùng khuê nữ hòa hảo bó gói trường đàm đầy."

"Đích xác là "Trường đàm", thật sự rất lâu." Thầm Ngọc Chiêu nói thật, "Thần đã đói bụng, cầu xin bệ hạ tha thần trở về."

Sở Mộ Từ cười nói: "Cơm đã chuẩn bị sẵn sàng, tất cả đều là món nàng thích ăn."

Hoàng đế bị phản không hiểu: "Các con đây là đang khoe khoang trước mặt trẫm!"

"Chẳng lẽ không phải phụ hoàng rất hiếu kỳ sao?"

"Trẫm chỉ là muốn nghe một chút tình sử của hai con, có gì sai sao?"

"À, thật ra thì cũng đâu có gì, chỉ là chân tình thâm niên của nhi thần rất cục cảm hóa nàng mà thôi." Sở Mộ Từ thuận tay ôm Thầm Ngọc Chiêu, kéo nàng cùng nhau đi ra ngoài, "Phụ hoàng yên tâm, nhi thần sẽ chiều cô Ngọc Chiêu thật tốt, mặc cho nàng đối đãi với nhi thần đã man thế nào thì nhi thần cũng chấp nhận, tuyệt đối không buông tay."

Thầm Ngọc Chiêu lạnh lùng nói: "Thần cũng sẽ bảo hộ bản thân thật tốt, tận lực chống lại mạng cô tinh của chàng."

"..."

Tình yêu như thế, thật sự khiến người nghe thấy cảm động đến mức rơi lệ.

Nhưng Hoàng đế chính là Hoàng đế, ngài có thể vào thời điểm không tin nhiệm nhớ tới một chút chuyện không tin nhiệm, thí dụ như hiện tại.

Cho nên vào một khắc khi Sở Mộ Từ cùng Thẩm Ngọc Chiêu chân trước vừa mới bước ra cửa điện, liền nghe được ở phía sau ngai gân giọng gọi với theo: "Ôi chao! Đừng quên trở về chuẩn bị một chút, mấy ngày nữa trăm muốn cùng mọi người hạ - - Giang - - Nam - - "

Bóng lưng của hai người khựng lại một chút, rồi sau đó không hề báo trước tăng tốc, trong nháy mắt đã biến mất trong tầm mắt của đối phương.

Xét theo lương tâm mà nói, cặp Sở Thẩm đương nhiên không nghĩ cùng Hoàng đế đi Giang Nam, muốn ra cửa du ngoạn thì đi với nhau là tốt nhất, vì sao nhất định phải đi theo một lão nhân đông dài chứ?

Đặc biệt nghe nói lúc Hoàng đế đưa ra quyết định này là vì muốn để Lệ Phi thân thể không tốt đi giải sầu, hai người càng thêm không nghĩ đáp ứng.

Lần trước người đem đến chuyện hiểu lầm chính là Lệ Phi, gặp mặt sẽ thấy lúng túng, hơn nữa đây rõ ràng là chuyến du hí của Hoàng đế cùng sủng phi, cần gì phải cố gắng cộng mấy chữ "Đi cùng với nhau" để phá hư không khí?

Nhưng chuyện thực chứng minh bọn họ quá ngây thơ rồi, dựa theo tính tình dính người của Hoàng đế, làm sao có thể để tùy cho hai người đào thoát? Hôm qua mới vừa từ chối, sáng sớm hôm nay đại đội đã tìm tới cửa.

Sở Chi Ngang người chưa tới nhưng giọng đã tới trước: "Tam ca! Thẩm đại nhân! Nghe nói hai người không có ý định đi Giang Nam? Giang Nam thật tốt mà, nắng xuân rọi bóng đào hồng như sóng lửa trên mặt nước trong xanh, đầu mùa xuân hoa đào rơi như mưa, phủ trên mặt đất một tấm thảm hồng, thật đúng là nơi tuyệt vời để nói chuyện yêu đương! Tất cả mọi người đều đồng ý cùng đi, rốt cuộc chỉ thiếu hai người, trong thâm tâm hai người không cảm thấy băn khoăn sao? Hai người vì sao lại... Ôi chao!"

Một tách trà bay tới, không nghiêng lệch đập trúng ngay trán hấn, Sở Mộ Từ sầm mặt đi ra, gương mặt tức giận trừng hấn: "Sáng sớm âm ỉ cái gì! Cái tật xấu lắm nhảm của đệ nếu không thay đổi, về sau vi huynh gặp một lần đánh một lần!"

Sở Chi Ngang nhất thời bị dọa, trở mắt nhìn xung quanh một hồi rồi ngượng ngùng dời đi đề tài: "... Thảm đại nhân đâu rồi?"

"Còn chưa rời giường."

Sở Chi Ngang trong nháy mắt nghĩ tới một chủ ý "Hoàn hảo", lập tức vội như đánh tiết canh gà xoay người chạy như bay về hướng phòng của Thảm Ngọc Chiêu, vừa chạy vừa gào: "Thảm đại nhân mau rời giường, đến hàn huyên với Bản vương một chút về vấn đề nhân sinh - - "

Hấn cuối cùng là đã làm một quyết định cực kỳ sai lầm, hấn chỉ nghĩ đến gọi Thảm Ngọc Chiêu ra thì có thể quản trụ sự lớn lối kiêu căng của Sở Mộ Từ, lại chưa từng nghĩ tới, tật xấu khi rời giường của Thảm Ngọc Chiêu so với tính khí của Sở Mộ Từ đáng sợ hơn gấp trăm lần.

Nghe được một tiếng vang thật lớn, cánh cửa đột nhiên bị người nào đó bên trong vỗ một cái gãy lìa, bay thẳng ra ngoài rớt xuống ngay trước mặt Sở Chi Ngang. Chỉ cần lực đạo mạnh thêm một chút thì đoán chừng mặt mày của hấn sẽ bẹp dúm rồi.

Một vị nữ quan mai mối tóc tai bù xù xuất hiện trong tầm mắt, hai đầu lông mày vì tức giận mà tụ lại với nhau còn chưa tản ra, trong tay nàng nâng một nghiên mực vuông vức, nhìn bộ dáng coi bộ vừa rời chưa đã ghiền, chuẩn bị ném thêm một lần nữa.

Xuất phát từ bản năng bảo vệ tính mạng, Sở Chi Ngang nhanh chân chạy lui: "Tam ca cứu mạng! Thảm đại nhân muốn giết đệ!"

Sở Mộ Từ như thần binh giáng xuống từ trời cao, thoát một cái bay đến gần ở trước mặt Thẩm Ngọc Chiêu, một tay ôm đầu nhỏ của nàng ấn vào trong lòng, tay kia ôm bên hông, dịu dàng xoa đầu nàng: "Ngoan nhe, hấn đúng là đáng đánh, bất quá nghiêm mực này rất đắt, coi như bỏ qua đi." Lời nói ra hoàn toàn không hợp với cử chỉ ôn nhu như họa kia.

Sở Chi Ngang bị phần không hiểu nổi, cảm giác sâu sắc tấm lòng nhiệt huyết của hấn đều bị đứt cho chó gặm. Ngẫu nhiên lúc này Liễu Như Anh cũng vừa vào cửa, gặp ngay hấn mặt mũi tràn đầy ủy khuất nhào tới, theo bản năng giơ hai tay ngăn lại, rất nghi ngờ thấp giọng hỏi thăm nửa ngày, sau đó mới biết chân tướng.

"Đây là vì Ngọc Chiêu còn chưa tỉnh ngủ thôi mà, lúc nàng chưa tỉnh ngủ chính là như vậy."

"Thật ra hai người họ cố tình phối hợp để khi dễ ta! Không có nàng nên ta phải chiến đấu hăng hái một mình, sao có thể thắng được hai người họ chứ!"

Sở Mộ Từ ung dung cười nói: "Vô luận xét theo trình độ thông minh hay võ lực, đệ cũng sẽ lãnh phần thua thiệt là chắc, khả năng thắng duy nhất đại khái là tài ăn nói làm nhảm mà thôi."

Sở Chi Ngang tức giận đến mức võ xe lăn của Liễu Như Anh cạch cạch cạch: "Đệ vì cái gì đây chứ? Còn không phải vì muốn hai người cùng đi Giang Nam với chúng ta sao!"

Sở Mộ Từ liền hời hợt đáp lời bằng hai từ: "Không đi."

"..."

"Hóa ra Ngọc Chiêu không thích náo nhiệt sao?" Liễu Như Anh ôn nhu nói, "Ta vốn tưởng rằng ngươi sẽ đối với loại mời mọc đi du sơn ngoạn thủy cảm thấy hứng thú."

"Vậy thì phải coi là ai mời mọc." Lúc này Thẩm Ngọc Chiêu cũng đã tỉnh ngủ hơn phân nửa, dựa vào bả vai của Sở Mộ Từ ngáp một cái thật dài, "Nhiều người cùng đi như vậy, quá phiền toái - - bất quá Như Anh à, người cũng đi theo à?"

Liễu Như Anh thản nhiên gật đầu: "Đúng vậy, nếu không vì sao bệ hạ lại ủy thác ta tới đây khuyên người cùng Thái tử điện hạ."

"Ôi chao? Vậy ta phải hỏi kỹ một chút rồi." Đáy mắt thoáng hiện lên vẻ giảo hoạt, Thẩm Ngọc Chiêu cố làm ra vẻ nghiêm trang hỏi, "Người lấy thân phận gì đi Giang Nam đây? Chẳng lẽ là vị hôn thê của Cửu gia?"

"Này Thẩm đại nhân, cơm có thể ăn bậy nhưng lời thì không được nói loạn nha!" Sở Chi Ngang sốt ruột hộ thê, âm lượng lập tức đề cao tám nấc, "Dù cho Bản vương thật ngóng trông như vậy, cũng không thể để Như Anh lung mang tiếng xấu!"

Liễu Như Anh oán trách đẩy tay của hắn ra, rồi mới bắt đầu giải thích: "Ta đương nhiên là lấy thân phận Ngự y đi theo hầu giá."

Sở Mộ Từ và Thẩm Ngọc Chiêu cùng nhau gật đầu: "Chuyện tốt chuyện tốt, chúc nhị vị đi chơi thật vui vẻ!"

"..."

Rất rõ ràng, dựa vào lực lượng của hai người họ sẽ không khuyên nổi hai vị tổ tông sống này, cho nên đợt viện binh thứ hai rất nhanh liền chạy tới, vẫn như cũ là người chưa tới nhưng thanh âm tới trước, chỉ bất quá lần này đổi thành giọng nữ.

"Tam ca - - Ngọc Chiêu tử - - "

Được, Công chúa điện hạ giá lâm.

Sở Tú Huỳnh như con bướm lờ lợt bay vào, vừa thấy mặt đã nhất quyết không tha: "Vì sao không đi Giang Nam? Hai người có biết muội sắp bị phụ hoàng phiến đến chết rồi không? Muội phải nghe phụ hoàng cảm râm cả một buổi trưa, nói không khuyển được hai người thì sẽ trì hoãn hôn kỳ của muội với Tô Tô! Ngọc Chiêu tử, muội cùng Tô Tô là nhờ tử gán ghép, tử phải phụ trách tới cùng - - có đúng không Tô Tô?"

Dựa theo lý lẽ mà nói, Tô Mộc hiển nhiên không thật muốn chung một ý kiến với vị hôn thê, nhưng căn cứ vào nguyên tắc thê tử là lớn nhất, hắn vẫn ôn tồn tao nhã gạt đầu.

Thẩm Ngọc Chiêu quả thực nên vì tư duy thần kỳ của nàng ta vỗ bàn tán dương: "Vậy về sau thần có phải cũng nên chịu trách nhiệm về đêm động phòng hoa chúc của ngài hay không?"

"Vậy thì cũng không cần, dù sao cũng là chuyện riêng tư của muội với Tô Tô."

"... Đa tạ công chúa thương xót."

Ánh mắt Sở Mộ Từ đánh giá qua lại trên người Sở Tú Huỳnh và Sở Chi Ngang, một hồi lâu u ám mở miệng: "Sáng sớm tụ đầy một viện, chỉ để làm thuyết khách nhàm chán, các người đến tột cùng nhàn rồi quá rồi chứ gì? Có phải kiêu này Ngũ đệ cũng sắp tới hay không, mọi người liền gộp đủ?"

Rồi ngay sau đó nghe được giọng cười trầm thấp của một vị Vương gia nào đó.

"Tam ca quả thật tiên đoán như thần, biết rõ đệ cũng bị phụ hoàng phái tới."

"..."

Được rồi, phe mình chịu thua thôi.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 34: Cùng Nhau Đi Giang Nam

Edited by Bà Còm

Thẩm Ngọc Chiêu rút cuộc vẫn không thể nào cự tuyệt lời mời của Sở Vân Khanh, có lẽ bởi vì câu "Bản vương đã giải thích rõ ràng với mẫu phi, không nên nhúng tay vào tình cảm của muội và Tam ca, mẫu phi cũng chấp nhận. Ban đầu bà chỉ cảm thấy muội là cô nương tốt, cũng không phải có chủ tâm muốn muội và Tam ca sinh ra hiểu lầm", lúc nói những lời này, trong ánh mắt hiện ra sự vui vẻ bất đắc dĩ.

Chàng nhìn thấu hết thảy, biết rõ khúc mắc trong lòng của nàng ở đâu, cũng biết nàng kiêng kỵ điều gì.

Thời gian qua nàng đối với Sở Vân Khanh luôn mềm lòng, cho dù hiện tại đã xác định đó cũng không phải xuất phát từ tình yêu, nhưng mà vẫn không đành lòng làm chàng khó xử như cũ, dù sao nàng cùng Lệ Phi cũng không có oán hận gì lớn, Hoàng đế thích càu nhàu thì nhịn một chút cũng đã trôi qua rồi, cần gì làm cho tất cả mọi người mất hứng.

Nhưng... chuyện này phải để Sở Mộ Từ tỏ thái độ.

Nàng lặng lẽ nghiêng đầu liếc Sở Mộ Từ một cái, đồng thời dùng móng tay bấm vào cánh tay của hắn, lén lút như vậy người ngoài không nhìn thấy nhưng Sở Mộ Từ cảm thụ được rất rõ ràng, trên mặt hắn vẫn là một bộ cà lơ phất phơ, khóe môi lại không nhin được cong lên, cười sùng nịch.

Hắn làm sao mà không hiểu tâm tư của nàng? Nàng không muốn làm Sở Vân Khanh khó xử, từ trước đến giờ đều là như vậy, nhưng có một điểm khác nhau, hiện thời nàng là nữ nhân của hắn.

Thật ra hắn cũng không muốn nợ nhân tình của Sở Vân Khanh, hắn hiểu rất rõ ràng, trong ván cờ tình cảm này, đệ đệ của hắn đã biểu lộ rất quân tử, không chỉ nhường cho hắn một bước, mà đến cuối cùng vẫn không quên đẩy hắn một phen.

Hắn từ trước đến nay vẫn thích cố chấp tùy hứng, cho nên Sở Vân Khanh thành toàn cho hắn, đây thuộc về sự ăn ý giữa hai nam nhân, hắn chưa bao giờ nhắc qua.

"À, nếu Ngũ đệ cũng đã mở miệng, vi huynh đương nhiên không nên cự tuyệt nữa, vậy thì dựa vào ý Ngũ đệ đi." Sở Vân Khanh cười nói: "Như thế rất tốt, đệ cũng có thể bàn giao với phụ hoàng rồi."

"Tam ca đúng là thiên vị." Sở Chi Ngang thần sắc căm giận, "Vì sao Ngũ ca tùy tiện nói hai câu liền có tác dụng, còn đệ lẩn qua lẩn lại từ sáng sớm lại còn đến trước nhất mà không có kết quả?"

Sở Mộ Từ không chút nào nề mặt trả lời: "Bởi vì đệ lẩn qua lẩn lại cả sáng sớm cũng không nói một câu chính đề, càng nói càng làm cho cơn tức của vi huynh lớn hơn."

"..."

Mặc kệ ra sao, có thể làm cho hai tổ tông này đi Giang Nam liên tính "đại công cáo thành", mọi người rồi rít cáo từ rồi phủ Thái tử, mới vừa rồi còn vô cùng náo nhiệt, trong nháy mắt ở đình viện chỉ còn dư lại Sở Mộ Từ và Thẩm Ngọc Chiếu.

Thẩm Ngọc Chiêu còn đứng tại chỗ xuất thần, cho đến khi bị Sở Mộ Từ xoa nhẹ mái tóc, lúc này mới mờ mịt quay đầu lại: "Hả?"

"Còn tiếc nuôi sao?" Sở Mộ Từ nhướn mày cười nói, "Có muốn quay về tìm lại cảm giác cũ hay không? Ta có thể chờ mà."

"... Chẳng quả nhiên đứng đắn không quá nửa nén hương."

Hắn hàm ý sâu xa "À" một tiếng: "Vậy nàng cảm thấy khi nào thì ta đứng đắn nhất?"

Thẩm Ngọc Chiêu làm bộ như nghe không hiểu.

"Ai nha, thôi thì để ta thay nàng trả lời, đương nhiên là thời điểm vừa rồi đáp ứng Ngũ đệ chứ gì!"

"..." Người này từ trước đến giờ luôn tìm được biện pháp đặc thù nhất để châm chọc nàng, "Ta đi ngủ bù thôi, chàng còn bận việc của chàng." Nói xong xoay người chuẩn bị rời đi, lại thành linh bị hắn nắm lấy cổ tay, không khỏi nghi hoặc quay đầu lại.

Sở Mộ Từ cũng không nói gì, trực tiếp kéo nàng đi đến phòng của mình, sau đó mở ngăn tủ lấy ra một cái hộp chế tác tinh xảo.

"Tặng quà cho nàng."

"Không lẽ không tết tại sao tặng quà?"

"Là đáp lễ đai lưng lần trước." Hắn rất tự nhiên vỗ vào thắt lưng, chữ "Mộ" thêu trên đai lưng ánh lên chiếu vào mắt của nàng, "Nàng tặng Bản cung một món quà bất cứ lúc nào cũng có thể mang ở trên người, Bản cung cũng muốn tặng nàng một món quà thời khắc nào cũng không thể gỡ xuống."

Thẩm Ngọc Chiêu hiểu kỳ nhìn chăm chăm hấn mở hộp ra, lúc này mới phát hiện, hóa ra là một đôi hoa tai ngọc bích được điêu khắc thành hình hoa lan, vừa khéo léo lại tinh xảo.

"Chàng làm sao lại nghĩ đến mua..."

"Bởi vì hoa tai của nàng đã có chút cũ rồi." Hấn cao giọng nhấn mạnh, "Đôi hoa tai tuyết ngọc mạ vàng kia đã cũ rồi, đừng đeo nữa, gỡ xuống đi."

Thẩm Ngọc Chiêu bừng tỉnh đại ngộ.

Cái gì mà đáp lễ chứ, người này rõ ràng đúng là nổi máu ghen khi nàng liên tục đeo hoa tai của Sở Vân Khanh tặng đấy thôi?

"Ta rất ít mua đồ trang sức chàng cũng không phải không biết." Nàng liếc hẩn một cái thanh tú động lòng người, vẻ mặt này lại xuất hiện trên khuôn mặt liệt muôn thuở của nàng, không hiểu sao lại mang theo chút ít hờn dỗi, "Ta chỉ vì muốn bớt việc mới đeo, không phải vì đó là do Ngũ gia đưa."

Sở Mộ Từ đương nhiên vuốt cằm: "Ta hiểu rõ mà."

"Vậy sao?"

"Được rồi ta thừa nhận, nhìn nàng đeo đồ Ngũ đệ đưa, trong lòng sẽ có điểm không thoải mái." Hấn cầm hoa tai quơ quơ trước mặt nàng, ánh mắt trong trẻo, "Nhưng mục đích quan trọng nhất, chính là ta ước nàng có thể dùng đồ ta tặng, chỉ muốn nàng đeo nó mà thôi."

Thích một người cảm giác ra sao, hấn từ trước lúc nào cũng đều cảm nhận, nhưng khi một khi thật sự chiếm được tình cảm đáp trả, ngược lại không biết làm như thế nào để chăm sóc đối phương một cách tốt nhất.

Càng không dễ đến được trong tay thì lại càng muốn nâng niu trân trọng.

Thẩm Ngọc Chiêu trầm mặc một lát, đột nhiên đưa tay đoạt lấy hoa tai nằm ở lòng bàn tay: "Nhắm mắt lại."

"... Sao?"

"Ta muốn chàng nhắm mắt lại."

Sở Mộ Từ không hiểu ra sao, nhưng vẫn làm theo lời, một lúc sau, hắn cảm thấy bờ môi chợt lạnh, là xúc cảm mềm mại quen thuộc, hắn kinh ngạc mở mắt ra, lại chỉ thấy được bóng lưng Thẩm Ngọc Chiêu nhanh nhẹn rời đi.

Đó là nàng... lần đầu tiên chủ động hôn hắn.

Đầu mùa xuân muôn hoa khoe sắc, đúng là thời tiết tốt để xuất hành.

Hai chiếc xe ngựa, một chiếc là của Hoàng đế cùng Lệ Phi, chiếc kia chở Sở Tú Huỳnh và Liễu Như Anh, còn Thẩm Ngọc Chiêu thì theo Sở Mộ Từ cùng những người khác cưỡi ngựa, nhìn thấy tóc dài như mây, tay áo tung bay, thật sự là đẹp như một bức tranh.

Sở Vân Khanh, Sở Chi Ngang, và Tô Mộc ở phía sau sóng vai mà đi, không biết đang nói cái gì, lại thấy Sở Tú Huỳnh vén rèm nhô đầu ra mím môi thản nhiên cười.

"Tô Tô, ta cùng Như Anh tỷ đều mơ tưởng một đóa hoa cài ở thắt lưng, chàng cùng Cửu ca so tài một lần đi, xem ai có thể hái nhanh nhất."

Lời còn chưa dứt, Tô Mộc cùng Sở Chi Ngang đã một trái một phải chạy như bay rời hàng ngũ, không đầy một khắc đã song song cùng nhau trở về. Giữa ngón tay thon dài của Tô Mộc kẹp một đóa hoa dại không biết tên, kiêu diễm nở rộ đỏ tươi như lửa, rất xứng với bộ xiêm y của Sở Tú Huỳnh.

Cứ mỗi khi như vậy mới có thể nhìn ra trình độ động kinh của Sở Chi Ngang, trong tay hắn cầm một bó to chừng hơn mười đóa hoa, đủ mọi màu sắc, sau đó hô to với Liễu Như Anh: "Nàng tùy tiện chọn!"

Sở Tú Huỳnh cười đến rơi nước mắt: "Cửu ca, huynh thật giống như thô địa chủ, quá mất mặt."

"Nè nè nè, dám nói như vậy với ca ca sao?"

Liễu Như Anh không lộ mặt, trực tiếp vươn tay thò qua cửa sổ xe ngựa lấy đại một đóa rồi thu tay. Bình tĩnh mà xem xét, Liễu Thái y thật sự là rất nể tình, nhưng bởi vậy cũng có thể phán đoán, người ta đúng là cảm thấy rất mất mặt.

Nam nhân nhà mình gốc ghêch đến loại trình độ này cũng không có người nào để so sánh.

Thẩm Ngọc Chiêu đi đến bên cạnh xe ngựa của Hoàng đế thì thả chậm tốc độ, tùy ý để ngựa tự đi về phía trước, nàng nghe Hoàng đế trong xe cảm khái với Lệ Phi: "Đám thanh niên thật là có sức sống!" Rồi sau đó tiếng Lệ Phi cười dịu dàng đáp phải.

Nàng không để lại dấu vết cong miệng lên, nụ cười cực nhạt này chẳng mấy chốc trôi qua, nhưng vẫn như cũ để Sở Mộ Từ thấy được, ở bên người nàng đưa tay ra: "Ai nha, bảo nàng ngồi xe ngựa nàng không ngồi, bên trong thoải mái an nhàn, so với cưỡi ngựa lắc lư tốt hơn nhiều."

"Ta không quen ngồi xe ngựa." Thẩm Ngọc Chiêu rất tự nhiên đem tay đặt vào lòng bàn tay của hắn, lập tức bị ngón tay hắn khép lại cầm thật chặt, "Trong xe không gian quá nhỏ hẹp, ta thích cưỡi ngựa, có cảm giác tự do."

Sở Mộ Từ nhìn chăm chú vào nàng một hồi, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười: "Cũng đúng, ai bảo nàng là nữ nhi của Tướng quân."

Nụ cười của hắn thật sự hào hoa phong nhã tuyệt thế, trong lúc nhất thời ngay cả ánh mặt trời trên đỉnh đầu cũng bị thất sắc, Thẩm Ngọc Chiêu không khỏi khụ một tiếng, lúng túng dời đi ánh mắt: "Nữ nhi của Tướng quân thì sao?"

"Ta chỉ thích nữ nhi của Tướng quân." Hắn nghiêng người qua ghé sát vào nàng, lập lại từng chữ từng câu, "Đặc biệt thích."

Kết quả vừa dứt lời, Hoàng đế vội vàng vén rèm lên: "Đúng vậy! Trẫm cũng thích nữ nhi của Tướng quân!"

Hai người: "..."

Thân hình Sở Mộ Từ nghiêng một cái, thiếu chút nữa không trụ được té xuống ngựa.

Có một lão cha không biết điều như vậy, hắn sống quả thực quá mệt mỏi.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 35: Chợt Nghe Tiếng Nhạc

Edited by Bà Còm

Sau trận mưa rào, vàng thái dương chiếu sáng khiến bầu trời quang đãng hơn, mặt hồ phản chiếu ánh nắng lấp lánh. Những đóa hoa xuân nở rộ làm cho đất trời thêm nguồn sức sống mới.

Người người đều khen Giang Nam rất đẹp, nhưng đến tận cùng Giang Nam đẹp bao nhiêu, chỉ có đích thân đến tận nơi mới cảm thụ hết được.

Đến Giang Nam vào đúng thời điểm hoa đào nở rộ, đứng ở bờ sông nhìn lại cảm giác trong tầm mắt nhiều loại sắc hoa như đang tỏa hào quang, gió nhẹ lướt qua mang theo hương hoa thấm vào ruột gan, khiến người trong nháy mắt tiêu tán ngàn vạn u sầu.

Hoàng đế bao trọn một chiếc thuyền hoa, dọc theo bờ sông xuôi dòng đi xuống, trên thuyền từng trận cười nói, không hề để ý màn đêm đã phủ xuống.

Rượu qua ba tuần, Thẩm Ngọc Chiếu một mình đi đến mép thuyền hóng mát, nhìn qua lan can chạm trổ thấy mặt sông nổi sóng lăn tăn, xa xa ánh đèn lập lòe của thuyền chài hòa lẫn với ánh trăng trên đỉnh đầu hợp cùng tiếng nhạc réo rắc, cảnh trí này quả nhiên cực đẹp.

Một hồi chợt nghe sau lưng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, nàng quay đầu nhìn lại thấy Sở Mộ Từ đang đi về phía này. Hắn thay đổi một thân y

phục, trường sam gấm đen với hoa văn chìm làm nổi bật dáng người ngọc thụ lâm phong, đôi mắt phượng hẹp dài lười nhác nheo lại, trong ánh trắng mờ thoáng có tia sáng lóe lên, nhìn thật mê ly.

"Sao lại đứng một mình ở đây?"

"Tĩnh rượu." Nàng trả lời một cách đương nhiên, "Hơn nữa nơi này mát mẻ yên tĩnh, vừa rồi Công chúa uống mấy chén, gào tới gào lui liên tục bên tai ta, ta lo nàng hưng phấn như vậy thế nào cũng phát sinh chủ ý bậy bạ gì."

Sở Mộ Từ cười cười: "Ta cũng không chịu nổi bọn họ ồn ào, chính là muốn nói với nàng, ai ngờ vừa quay đầu lại nàng đã không thấy tăm hơi."

Thẩm Ngọc Chiêu có chút bất đắc dĩ: "Ta phải thừa dịp bọn họ không chú ý mới có thể thoát thân, nếu không bọn họ sẽ hợp sức lại đem ta ấn ngã xuống đất."

Nụ cười của hắn sâu hơn, đang hứng chí nghĩ muốn nhạo báng nàng vài câu, ai ngờ còn chưa mở miệng lại đột nhiên nhíu mày, khẽ khom lưng đưa tay ấn vào vị trí dạ dày.

"... Không phải lại lên cơn đau bao tử chứ?" Nàng lập tức khẩn trương, vội vàng chạy lại đỡ hắn, "Cửu gia bọn họ cũng thật là, vừa rồi cứ thế mà rót rượu cho chàng, không đau bao tử mới là lạ."

"Hiện tại nàng thay đổi rõ ràng trở nên dài dòng, cũng là chuyện lạ." Sở Mộ Từ dựa người vào lan can phía sau, một tay ôm nàng thấp giọng nói, "Không có chuyện gì lớn, nàng xoa xoa cho ta một chút thì tốt rồi."

Miệng của hắn hơi dẩu lên nhìn như hài tử đang làm nũng khiến tim Thẩm Ngọc Chiêu mềm nhũn, nàng rũ xuống đôi mi, dùng lực đạo nhẹ nhàng xoa xoa theo ý hắn, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ tức giận lầm bầm: "Làm như ai thích đông dài với chàng."

"Vậy nàng còn nói."

"Ta có một quy củ, phải quản chặt nam nhân của mình." Nàng mặt không chút thay đổi nói lời ngang ngược, "Cho nên chàng có ý kiến thì cứ việc nói ra, dù sao ta cũng không sửa đổi."

Sở Mộ Từ mới mặc kệ đến tột cùng nàng nói những gì, lực chú ý của hắn chỉ ở trên mấy chữ "Nam nhân của mình", không khỏi thỏa mãn thở dài: "Ta đúng là gom góp mười năm phúc khí, mới có thể trở thành nam nhân của nàng..."

"Tại tính tình của chàng thôi."

Hắn không nhìn được bật cười, mượn ánh trăng nhìn khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng nhưng xinh đẹp tuyệt trần của nàng, trong lòng nóng lên, nhắm mắt liền muốn hôn tới.

Cảnh tượng ôn nhu kiều diễm cỡ này, nhưng rất đáng tiếc không khí lại bất hạnh bị người phá hư.

Trên một chiếc thuyền đang tới gần đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai ngăn ngủi thê lương của một nữ nhân, sau đó nghe được tiếng "Bùm" như có người rơi xuống nước.

"Cứu mạng! Có người nhảy sông tự sát - - "

Sở Mộ Từ cùng Thẩm Ngọc Chiêu kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, ngẩng đầu chứng kiến mặt sông xa xa có một đôi tay trắng nõn không ngừng quơ loạn xạ, nàng kia hiển nhiên không biết bơi, chỉ trong chốc lát từ từ chìm xuống.

Sinh mệnh rất quan trọng, đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, Thẩm Ngọc Chiêu không suy nghĩ vịn lan can muốn nhảy xuống, kết quả bị Sở

Mộ Từ dùng sức kéo lại, hấn gior tay hơi có vẻ trách cứ gõ một cái lên trán của nàng.

"Nhớ kỹ, loại chuyện như vậy cần để nam nhân lo."

Nàng chưa kịp phản ứng, đã thấy hấn phi thân nhảy xuống sông.

Đoàn người của Hoàng đế nghe được động tĩnh cũng rối rít từ bên trong chạy ra, thấy tình cảnh này đều hai mặt nhìn nhau, Sở Vân Khanh thấy Thẩm Ngọc Chiêu đứng nguyên tại chỗ, cúi đầu nhỏ giọng hỏi: "Chuyện gì xảy ra thế?"

"... Trên thuyền bên kia có một vị cô nương nhảy sông tự sát."

"Cái gì? Vậy Tam ca đâu?"

"Chàng cũng mới vừa nhảy xuống."

Sở Tú Huỳnh nghe vậy nhất thời cả kinh nói: "Nói cách khác, là Tam ca đẩy cô nương nhà người ta xuống?!"

"Ôi chao, ôi chao, nha đầu chết tiết kia, muội có thể đừng đoán mò như vậy hay không?" Sở Chi Ngang đối với hành vi chửi bới thần tượng của cả đời mình cảm thấy tức giận, "Chỉ cần không phải ngốc tử cũng có thể nhìn ra Tam ca đây là gặp chuyện bất bình xuất đao tương trợ!"

"..."

Hoàng đế hơi có vẻ kinh hồn táng đảm, theo bản năng dựa sát vào Thẩm Ngọc Chiêu, muốn thông qua nàng tăng cường một chút tâm lý bình tĩnh: "Ngọc Chiêu à, Mộ Từ xuống đó bao lâu rồi? Sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?"

"Bệ hạ chớ nói xui xẻo." Thảm Ngọc Chiêu không để lại dấu vết liếc Hoàng đế một cái, "Kia không phải đã trời lên rồi sao?"

Quả nhiên, Sở Mộ Từ một tay nâng cô nương bất tỉnh bơi đến bên cạnh thuyền, tới gần mép thuyền để cho mọi người cứu cô nương lên, còn mình thì dùng lực khê chống trên vách thuyền lấy đà rồi nhẹ nhàng linh hoạt bay lên đáp xuống bên cạnh Thảm Ngọc Chiêu.

"Tán gẫu cao hứng đến thế cơ à? Còn không vội vàng cứu người?"

Vì vậy Sở Chi Ngang cùng Sở Tú Huỳnh dẫn đầu, hai người hô to gọi nhỏ hợp lực đem cô nương khiêng đi, nói phải để cho Liễu Như Anh giúp đỡ khám cho vị cô nương kia một chút.

Đầu mùa xuân nên gió đêm vẫn còn mang theo hơi lạnh, nhất là mới từ trong sông bước lên, Sở Mộ Từ toàn thân ướt đẫm, nhìn không được rung mình một cái.

"Ai nha, buổi tối khuya vậy mà còn xảy ra chuyện gì thế này!"

Thảm Ngọc Chiêu im lặng không lên tiếng cởi áo ngoài khoác lên cho hần, đẩy cho hần quay người lại: "Nhanh trở về phòng nấu nước tắm rửa, ta tìm người nấu canh gừng cho chàng."

"... Quá phiền toái, không cần đâu."

"Bao tử đau lại còn bị lạnh, nửa đêm nếu như lên cơn sốt ta sẽ không thêm quần chàng." Nàng hừ lạnh, "Đừng nói nhảm, nhớ kỹ, đây cũng là chuyện nữ nhân phải làm."

Sở Mộ Từ bị nàng trách móc ghen lời không phản đối được, trầm mặc một lát, nghiêng đầu nhìn vào ánh mắt của nàng nhu tình hiện đầy.

Đây thật là thời điểm Thẩm đại nhân của hắc khả ái nhất.

Sau nửa canh giờ, lúc Thẩm Ngọc Chiêu bung canh gừng vào thì thấy Sở Mộ Từ đã thay y phục xong đang ngồi trên giường nhìn chằm chằm ánh nến xuất thần, nghe được tiếng bước chân mới ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại cười sung sướng vô cùng.

"Phu nhân đã tới à?"

"... Gọ sai tên rồi." Nàng liếc qua áo lót phong phanh trên người hắc, đôi mày thanh tú cau lại, "Nằm xuống, đắp chăn lên!"

Rất khó tưởng tượng, hiện tại nữ nhân đang cầm canh gừng quát lớn hắc đắp kín mền ở nơi này, lại chính là vị nữ quan mai mối đệ nhất kinh thành đáng giá ngàn vàng. Sở Mộ Từ nghiêm khắc nghe theo lời dạy bảo của Thái tử phi tương lai, nghiêng người ngoan ngoãn nằm xuống, nhưng cái miệng trêu chọc vẫn ắt không thể thiếu.

"Nàng rút cuộc vừa là phu nhân vừa là mẫu hậu của ta luôn rồi."

"Đừng cất nhắc ta, ta cũng không dám so sánh với Đoan Tuệ Hoàng hậu đâu."

Hắc chỉ cười, tuy cười nhưng ánh mắt có chút khổ sở: "Trên thực tế, ta cũng chưa từng thấy qua mẫu hậu."

Đoan Tuệ Hoàng hậu vào đúng lúc sinh hắc thì bị khó sinh mà chết, từ đó ký ức về mẫu thân của hắc chẳng qua chỉ dựa theo một vài câu của Hoàng đế, cũng không có khái niệm rõ ràng. Nếu nói dấu ấn mà Đoan Tuệ Hoàng hậu đã khắc sâu nhất vào đầu hắc, đại khái chính là thuyết pháp về mạng cô tình.

Dù sao khắc chết mẫu thân, đó là một dấu ấn xám tro bắt đầu từ lúc hắc xuất thế, cả đời đều không xóa được.

Sở Mộ Từ thật sự làm như không để ý mà nhắc tới, nhưng Thẩm Ngọc Chiêu lại thấy rõ ràng trong mắt hắn hiện lên vẻ không cam tâm, nàng trầm mặc, bỗng nhiên nhớ tới, trong suốt những năm hắn vì mất đi mẫu thân mà cô đơn tự dằn vặt, còn nàng thì đang sắm vai gì?

Nàng vốn cũng kỳ thị tránh xa hắn hơn mười năm, cho đến hiện thời mới rút cuộc không bỏ rơi hắn.

Hắn hình thành loại tính cách đó không phải là không có nguyên nhân, rõ ràng là vì không có người nào nguyện ý đến gần hắn, mềm hoá hắn.

May mà đến cuối cùng nàng đã trở thành người đó.

"Về sau ta sẽ chăm sóc cho chàng."

"... Hả?"

Thẩm Ngọc Chiêu đón nhận ánh mắt trở nên mờ mịt của hắn, cười mà như không cười: "Ta nói, về sau ta sẽ chăm sóc cho chàng, liên tục, liên tục ở bên cạnh chàng."

Sở Mộ Từ tim đập mạnh và loạn nhịp, không nói một lời chăm chú nhìn nàng đang tiến lại gần dựa vào hắn, cách lớp chăn mềm ôm lấy thân hình rắn chắc của hắn, một lúc sau ánh mắt như mực của hắn lại sáng lên, giống như được chứa đầy ánh sao rực rỡ ngoài cửa sổ.

"Vậy ta... sao mà may mắn thế..."

"May mắn hay không may mắn để sau hãy bàn tới, bắt quá bây giờ chàng phải uống hết chén canh gừng này trước đã."

Hắn nói thật: "Cái này thật sự rất khó uống, nếu đổi lại là nàng thì nàng vui lòng uống sao?"

Thắm Ngọc Chiêu đương nhiên không nguyện ý uống, nhưng nàng mới không chiều theo tật xấu của hắn, cười nghiêm ra lệnh: "Uống! Ta cố ý kêu người bỏ thêm đường đỏ bên trong, vậy đã dễ uống hơn nhiều - - dù sao thứ này khiến cho thân thể tốt lên, Như Anh đã nói qua, nữ nhân ở cử đều uống nó."

"..."

Sở Mộ Từ thiếu chút nữa phun một ngụm canh gừng mới vừa uống lên mặt nàng, hắn rốt cục vẫn phải bỏ qua ý niệm cố gắng nuốt xuống, tiện tay đặt chén sang một bên, rồi sau đó ôm lấy eo nàng ấn nàng vào lòng.

"Ta rất khỏe, không sinh bệnh được đâu, chỉ cần nàng ở đây chăm sóc ta, tật xấu gì của ta cũng sẽ bị loại trừ."

Thắm Ngọc Chiêu hết ý kiến với cách suy diễn của hắn: "Hai chuyện này có quan hệ sao?"

"Đương nhiên."

Lúc thường khi hắn "cưỡng từ đoạt lý" thì vẻ mặt luôn chính trực, đôi lại trước kia nàng khẳng định không thềm đề ý đến hắn trực tiếp bỏ đi, nhưng là hiện tại không làm được, người mình thích thì cho dù có nuốt lệ cũng phải bao dung đến cùng.

"Thực hết cách với chàng, dạ dày còn đau phải không?" Nói xong đặt tay lên vị trí dạ dày của hắn, "Ngày mai ta đi hỏi Như Anh, xem ăn gì thì tốt nhất, dù sao cũng không thể uống rượu nữa."

Lòng bàn tay của nàng thật ấm áp, nhiệt độ xuyên thấu lớp vải thấm vào da thịt, Sở Mộ Từ ngược mắt, nhìn trên vành tai tinh xảo của nàng đeo đôi hoa tai hoa lan hắn mua, không nhìn được bật cười khẽ.

"Được, tất cả đều nghe theo nàng."

Hai mươi mấy năm qua, chưa bao giờ hắn có thời khắc nào thỏa mãn như vậy, chồng đỡ qua chùng ấy năm rớt cuộc được nàng cấp cho niềm hạnh phúc thật bình an.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 36: Có Kẻ Xen Vào

Edited by Bà Còm

Cô nương được Sở Mộ Từ cứu lên tên Diệp Tinh Nhi, vừa tròn mười tám, là ca nữ hát rong để kiếm sống. Theo nàng ta kể lại, tối hôm qua bởi vì trên du thuyền bị khách nhân đùa giỡn quấy rầy, không chịu nhục muốn bảo trì trong sạch nên mới nhảy sông tự sát, lại không ngờ phúc lớn mạng lớn được người cứu.

Diệp Tinh Nhi sinh ở Giang Nam, cũng giống như tất cả nữ tử Giang Nam, nàng ta có ngũ quan tinh xảo mặt mày dịu dàng, vừa mở miệng là phát ra tiếng nói mềm mại êm tai, sóng mắt đưa đẩy lộ ra một cỗ nhu tình.

Lệ Phi nương nương cũng là người Giang Nam, bởi vậy cực kỳ thích Diệp Tinh Nhi, liên tục mang theo nàng ta bên người, tán gẫu cực kỳ hợp ý, về sau bà dứt khoát đề nghị với Hoàng đế, bà muốn nhận Diệp Tinh Nhi làm nghĩa nữ.

Từ trước đến nay Hoàng đế luôn chiều theo ý Lệ Phi trong mọi chuyện, chút chuyện nhỏ này đương nhiên sẽ không cự tuyệt, vui vẻ đáp ứng - - nếu nói có gì đáng để lo lắng, đại khái chỉ là sợ tương lai Diệp Tinh Nhi biết rõ thân phận chân chính của đám người bọn họ, sợ sẽ không kịp chuẩn bị tinh thần.

Theo lý thuyết nương nương thu nghĩa nữ, mọi người chỉ thoáng nghe rồi cho qua, không có ai thêm đặc biệt quan tâm, nhưng Sở Mộ Từ lại không như vậy, hần suốt ngày cảm thấy toàn thân khó chịu.

Không vì chuyện gì khác, chỉ vì ánh mắt Diệp Tinh Nhi nhìn hần.

Diệp Tinh Nhi cũng là về sau mới biết Sở Mộ Từ chính là ân nhân cứu mạng của nàng ta, cho nên nàng ta cố ý đi một chuyến đến tận phòng bày tỏ lòng cảm tạ. Lúc ấy cửa đang khép hờ, nàng ta hiếu kỳ lên nhìn vào bên trong, bắt gặp cảnh tượng Sở Mộ Từ đang đuổi theo Thẩm Ngọc Chiêu quanh phòng để giải ngựa, muốn bức nàng cười với hần một cái.

Cuối cùng Thẩm Ngọc Chiêu vẫn bị bắt được, nàng nghiêm mặt chỉ ra ngoài cửa chỉ hù dọa hần: "Có người đến kìa, chàng còn nháo nữa!"

Kết quả ngoài cửa thật sự có người, sáu mắt giao nhau, song phương đều sững sờ ngay tại chỗ.

Lúc đó Diệp Tinh Nhi rất lúng túng, nhưng không chỉ lúng túng, trong ánh mắt nàng ta rõ ràng lộ ra cảm xúc khổ sở cùng ủy khuất, thậm chí còn phiếm một màn lệ, không biết còn tưởng rằng Sở Mộ Từ hai người hợp lực để khi dễ nàng ta.

"Tinh Nhi chỉ muốn bày tỏ lòng biết ơn với Sở công tử tối hôm qua đã trọng nghĩa cứu giúp, không ngờ đã quấy rầy nhị vị, thật sự xin lỗi."

Sở Mộ Từ không hiểu ra sao còn chưa kịp phản ứng, chỉ đành lập lờ nước đôi khoát khoát tay: "Không cần cảm ơn, ta cũng chỉ là thuận tay cứu lên thôi."

"..."

"À, ta cũng không có ý gì, dù sao người không cần cứ để trong lòng, về sau mọi việc đừng xúc động, nghĩ rồi hãy làm."

Diệp Tinh Nhi nhẹ giọng nói: "Tinh Nhi ghi nhớ ân nhân dạy bảo, xin được cáo từ."

"Đi đi, đi thông thả nha!"

Ai ngờ lúc nàng ta gần đi còn cố gắng ngoái lại cho hắn một cái nhìn thẹn thùng e lệ, mang theo ba phần nhu tình bảy phần u oán, mặc dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng quả thực khiến Sở Mộ Từ cùng Thẩm Ngọc Chiêu suy nghĩ cả ngày.

Cho đến khi cùng đám Sở Chi Ngang lên phố, hai người vẫn đang thảo luận chuyện này.

"Nữ tử Giang Nam đều dùng ánh mắt như vậy để nhìn người khác sao?"

Thẩm Ngọc Chiêu hừ lạnh một tiếng: "Chàng thật khờ hả? Cho dù là nữ tử đại mặc thì khi nhìn ý trung nhân cũng dùng ánh mắt đấy, nàng ta đã chọn trúng chàng rồi."

"... Nàng chớ nói hươu nói vượn, hóa ra ta chỉ cần xuống nước một lần thôi là đã vọt lên cho nàng một tình địch?"

Nàng quả thực phải vỗ án tán dương trình độ vô liêm sỉ của hắn: "Nhiều khi cũng chỉ là trùng hợp mà thôi, lúc ấy nếu như người xuống nước là ta, nói không chừng cô nàng cũng yêu ta."

"..."

Sở Tú Huỳnh ở bên cạnh châm ngòi thổi lửa: "Ngọc Chiêu tử trong phương diện này rất có kinh nghiệm, tỷ đã nói người ta thích Tam ca thì tất

nhiên là thích Tam ca rồi..." Còn chưa dứt lời đã bị Tô Mộc bên cạnh yên lặng kéo đi.

"Thâm đại nhân đừng hoảng hốt!" Sở Chi Ngang ra sức vỗ vai Thâm Ngọc Chiêu, "Mặc dù Diệp Tinh Nhi kia so với người thanh tú hơn, ôn nhu hơn, lại còn ca múa giỏi hơn, nhưng người so với nàng ta đã man hơn nhiều! Lúc trước người không phải chỉ cần dựa vào một ưu điểm đã man này để thu phục Tam ca sao? Tiếp tục bảo trì!"

Thâm Ngọc Chiêu: "..."

Sở Mộ Từ mỉm cười một cách hòa ái dễ gần, vươn tay lôi đầu Sở Chi Ngang đến quầy bên cạnh ấn vào nồi lớn bán trứng luộc nước trà: "Lấy tiền, bồi thường tổn thất của người ta."

"... Tam ca, đệ sai rồi, đệ thật sự sai rồi."

"Thật sự yêu cái đẹp cũng là một loại phẩm chất tốt." Thâm Ngọc Chiêu mặt không chút thay đổi nói, "Có lẽ ta nên tìm Liễu Thái y nói một chút về những sự tích anh hùng của Cửu gia lúc xưa..."

"Thâm đại nhân ta sai rồi! Ta thật sự sai rồi!" Sở Chi Ngang còn thiếu chút nữa là ôm tay nàng khóc lóc nức nở, "Ta vốn định mua một ít quà đem về cho Như Anh, vậy nhất định sẽ mua hai phần, một phần để hiếu kính Thâm đại nhân!"

Bởi vậy phải nhớ, chộc ai cũng tuyệt đối không thể chộc vào đôi sòng mái song sát này.

"Bất quá Ngọc Chiêu tử, nói thật, muội cho rằng tử phải đề phòng nữ nhân kia." Căn cứ vào nguyên tắc nhất định phải đứng về phe hảo tử muội nhà mình, Sở Tú Huỳnh thần bí hề hề tiến đến sát bên tai Thâm Ngọc Chiêu thăm thì, "Diệp Tinh Nhi rất biết cách làm cho người ta thích, há mồm ra là biết

cách ăn nói, hơn nữa nước mắt muốn ra liền tuôn trào, dự dõ Lệ Phi nương nương coi nàng ta như trên bảo - - tử nói xem, làm gì có cái quy củ nào mà nương nương lại muốn thu một nữ tử dân gian làm nghĩa nữ chứ?"

"... Muốn thu nàng ta làm nghĩa nữ à?" Thẩm Ngọc Chiêu trầm giọng nói, "Đây cũng không tính là phá quy củ, chỉ là quá hoang đường mà thôi, không phải là thị nữ bên người, mà lại là nghĩa nữ, như vậy sau khi hồi cung, ít nhất cũng được phong làm Quận chúa."

Sở Tú Huỳnh căm giận lắm lắm: "Hy vọng nàng ta có thể quý trọng vận may của mình, không cần yêu cầu xa vời gì khác, nàng ta nếu dám can đảm mượn cơ hội này để câu dẫn Tam ca, muội tuyệt đối là người đầu tiên xông lên cứu xé nàng ta."

"Cũng không cần xúc động như vậy, Tam ca của muội mặc dù từ trước đến nay không đáng tin nhiệm, nhưng cũng chưa đến mức trông thấy nữ nhân liền cảm lòng không được."

Sở Mộ Từ đưa tay ra, rất tự nhiên ở trên mặt nàng nhéo một cái: "Ta tạm thời coi lời này như đang khen ngợi."

Thẩm Ngọc Chiêu tùy ý hấn chiếm tiện nghi của mình, ngược lại như có điều suy nghĩ nhìn về phía cuối ngã tư đường.

Chẳng biết tại sao, một khắc kia đột nhiên có loại dự cảm không rõ, rất vi diệu, giống như mình đã vô tình xem nhẹ chuyện gì.

Ban đêm, bữa tối diễn ra trong tiếng cười nói vui vẻ.

Chỉ sợ trong số các đế vương từ cổ chí kim, có thể bình dị gần gũi như Hoàng đế này cũng không có vài vị, ngài thậm chí không cảm thấy rối rắm về địa vị cũng không thèm để ý đến thân phận, chỉ cần đem tất cả mọi người tụ cùng một chỗ, như người một nhà cùng nhau ăn bữa cơm.

Bất quá vẫn còn có chút lúng túng, chỉ vì trên bàn cơm dư ra một cái Diệp Tinh Nhi.

Cũng không hiểu được chỗ ngồi an bài như thế nào, không hiểu vì sao Diệp Tinh Nhi lại an vị ngay bên cạnh Sở Mộ Từ, hơn nữa trong quá trình ăn cơm một mực yên lặng nhìn trộm, cái loại tư thái quang minh chính đại nhìn lên này làm cho người thẳng thắn như Sở Tú Huỳnh nhìn không vừa mắt chút nào, nhưng sợ gây chuyện sẽ làm tổn hại mặt mũi nên không thể trực tiếp phát tác, đành phải không ngừng ho khan, ý bảo Thẩm Ngọc Chiêu phải mau chóng nghĩ cách đối phó.

Thẩm Ngọc Chiêu có thể làm gì đây chứ? Cho dù nàng có song chưởng "Có thể đập nát tường cao của ngự hoa viên", cũng đâu thể chạm mặt cho Diệp Tinh Nhi một quyền phải không? Huống chi Diệp Tinh Nhi cũng không có cử động gì quá giới hạn, chẳng lẽ bắt người ta không được phép di động ánh mắt hay sao?

Quan trọng nhất là, Sở Mộ Từ thủy chung không ngừng tiếp đồ ăn ngon vào chén của nàng, lập trường biểu hiện cực kỳ rõ ràng, làm cho nàng có cảm giác tựa hồ mình cũng không cần phải làm cái gì.

Ai ngờ đúng vào lúc này, Diệp Tinh Nhi tung ra tuyệt chiêu, nàng ta châm đầy hai chén rượu, ngượng ngùng đưa một chén cho Sở Mộ Từ, rồi sau đó chân thành đứng dậy, ôn nhu nhỏ nhẹ nói: "Ngày đó đi quá vội vàng, không thể hướng Sở công tử nói lời cảm tạ cho thật đàng hoàng, tạm thời mượn cơ hội này kính Sở công tử một chén, ân cứu mạng của Sở công tử, Tinh Nhi suốt đời khó quên."

"Bao tử của chàng không tốt, không thể uống rượu."

Trong chớp mắt tia nhìn của mọi người đều tụ tập trên người Thẩm Ngọc Chiêu, hai vị Sở Chi Ngang cùng Sở Tú Huỳnh chỉ sợ thiên hạ không loạn

liếc mắt nhìn nhau, rồi rít thăm giờ ngón tay cái lên: Ra tay thật đẹp!

Sở Mộ Từ đồng ý gật đầu: "Đúng vậy, ta không thể uống rượu."

Diệp Tinh Nhi hiển nhiên không ngờ hắn sẽ cự tuyệt, vẻ mặt có chút co quắp: "Chỉ là một chén mà thôi, chắc không có gì đáng ngại..."

"Một chén cũng không được." Thầm Ngọc Chiêu thanh âm lạnh nhạt, "Vì thế để ta thay chàng uống đi, mời cạn." Nói xong đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, một giọt cũng không dư thừa.

Gương mặt Diệp Tinh Nhi sung huyết đỏ bừng: "Thỉnh Thầm tiểu thư chớ nên khó xử Tinh Nhi, một chén này rõ ràng là muốn kính Sở công tử..." Rõ ràng bướng bỉnh một cách thần kỳ.

Nghe được giọng nói trầm ấm của Sở Vân Khanh cất lên: "Thầm tiểu thư hoàn toàn có tư cách thay mặt Sở công tử uống một chén này, cho nên Diệp cô nương không cần chú ý, Sở công tử đã tiếp nhận lòng biết ơn của cô nương rồi."

Diệp Tinh Nhi lúng túng đứng đó, tiếp tục cũng không phải, ngồi xuống cũng không xong, đành phải nhìn về phía Lệ Phi xin giúp đỡ.

"Ngọc Chiêu quan tâm Mộ Từ đương nhiên là đúng, bất quá bác bỏ hảo ý của Tinh Nhi cũng không thỏa đáng." Lệ Phi cười một cách xinh đẹp nói, "Không bằng ta làm chủ, thỉnh Mộ Từ cùng Tinh Nhi uống một chén được không? Dù sao Tinh Nhi mới vừa gia nhập vào gia đình chúng ta, chưa quen thuộc với bất kỳ ai, mọi người đừng làm khó nàng mới đúng."

Hoàng đế lặng lẽ hướng về phía Sở Mộ Từ nháy mắt, ý bảo hắn đừng có cưỡng lại, nếu không bữa cơm này ai cũng ăn không ngon.

Chợt nghe một tiếng vang giòn, chén sứ men xanh đã bị bóp bể tan giữa mấy ngón tay của Thẩm Ngọc Chiêu, nàng thản nhiên đón nhận ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bình tĩnh lấy khăn lau tay: "Dùng lực quá lớn, tính sai."

Mọi người: "..."

Sở Mộ Từ lạnh lạnh liếc Diệp Tinh Nhi một cái, bỗng nhiên nhặt lên bầu rượu rót đầy vào chén của mình, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch: "Ta còn có chút chuyện muốn cùng Ngọc Chiêu đơn độc tán gẫu, mọi người tiếp tục ăn uống tự nhiên, thứ cho chúng ta không phụng bồi." Nói xong ném chén rượu lên bàn, xoay người kéo Thẩm Ngọc Chiêu rời khỏi bàn ăn.

Sở Tú Huỳnh quảng xuống đôi đũa, thuận tiện cũng lôi Tô Mộc đứng dậy theo sát phía sau: "Chúng ta cũng ăn xong, chuẩn bị đi đến bờ sông hóng gió nói chuyện tâm tình, mọi người cứ từ từ mà tán gẫu."

"Ôi chao, muội muội chờ một chút!" Sở Chi Ngang đẩy xe lăn của Liễu Như Anh đầu cũng không quay lại rời khỏi hiện trường, "Nghe nói trên con đường phía đông có quán quà vặt rất ngon, có muốn cùng nhau đi ném thử hay không?"

Vì vậy trong phòng thoát cái đã thanh tĩnh lại, ngoại trừ Sở Vân Khanh và Diệp Tinh Nhi vẫn đứng nguyên tại chỗ, tất cả văn bối đều chạy mất.

Hoàng đế dùng tay áo che lại vẻ mặt bi thống, trong lòng ai thán, trầm quả thực là người vô tội nhất bị dính vào tai họa.

Vì sao trầm phải trở thành vật hy sinh cho vụ tranh giành tình cảm của hậu bối chứ, đường đường là vua của một nước còn có chút uy nghiêm nào hay không?

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 37: Vào Lâm Kiếp Đào Hoa

Edited by Bà Còm

Sở Mộ Từ cùng Thẩm Ngọc Chiêu dẫn đầu, mang theo hai cặp kia ra ngoài dạo phố, lúc trở về đã gần giữa khuya, chợt thấy vị hộ vệ đã thu liễm cảm giác tồn tại thật lâu đột nhiên xuất hiện ở phía trước, thân bí hề hề chạy tới bầm bầm, nói Lệ Phi nương nương thỉnh Thẩm Ngọc Chiêu đi đến gặp mặt.

Đối với lần này, phản ứng đầu tiên của Thẩm Ngọc Chiêu là: "Có gì tốt mà gặp?"

"Thuộc hạ cũng không biết, thuộc hạ chỉ truyền lời mà thôi."

"Người có thể đi nói cho bà ta biết ta đã ngủ hay không?"

Giang Trần ngạc nhiên nói: "Chủ tử đang trêu chọc ta sao? Bệ hạ cùng nương nương đều biết ngài bắt cóc Cửu gia và Công chúa đem ra dạo phố, làm sao có khả năng đôi gặt được chứ?"

"... Cần người có ích lợi gì." Thẩm Ngọc Chiêu mặt không chút thay đổi đập hấn một cái, "Trở về phòng của người đi!"

Một vị hộ vệ trung thành nhưng luôn bị thống gặt nước mắt quay đi.

Sở Mộ Từ trầm mặt: "Bà ta muốn nói chuyện gì với nàng chứ? Đề ta đi cùng với nàng."

"Còn có chuyện gì đâu chứ, coi bộ dường như muốn có ý khiêu khích." Nàng ảo não thờ dài, "Cho dù không thích cái kiêu tùy hứng của bà ta, nhưng cũng phải bận tâm đến Ngũ gia và bệ hạ, ta cứ đi một chuyến thôi, gặp chiêu phá chiêu là được rồi."

"Vậy... ta chờ nàng trở lại." Hấn vẫn tỏ ra không tình nguyện, "Có chuyện gì thì tìm cách báo cho ta, ta sẽ xông tới giúp nàng."

Thẩm Ngọc Chiêu hết ý kiến: "Chàng nghĩ gì thế? Chẳng lẽ nương nung còn có thể cầm đao uy hiếp ta hay sao?"

Bất quá nàng thật sự không chịu nổi cái kiêu nữ nhân "ỷ sủng mà kiêu" như vậy, nữ nhân tội gì phải khó xử nữ nhân khác chứ?!

Cho đến khi trở về phòng, Sở Mộ Từ vẫn không thoải mái nhớ đến chuyện này. Bình sinh hiếm khi "gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ", kết quả cứu lên chính là một kẻ phiền toái, đây coi như là chuyện gì thế?

Hấn ngồi bên bàn đợi thật lâu, càng chờ càng cảm thấy thời gian dài dằng dặc, vậy mà Thẩm Ngọc Chiêu vẫn chưa quay về, đến cuối cùng hấn đã bắt đầu mất kiên nhẫn, bèn uống hết chung trà này đến chung trà khác để nâng cao tinh thần.

Ai ngờ uống hơn hai mươi lăm chung trà, chỉ cảm thấy càng uống càng khó chịu, không bao lâu bắt đầu cảm thấy đau dạ dày, thần trí cũng từ từ trở nên mơ hồ, hấn chống đầu cố gắng trụ trong chốc lát, một khắc sau bèn mất ý thức phục trên bàn ngủ say sưa.

Xem như chân chính ngủ say như chết, có gõ chiêng trống bên tai cũng không tỉnh được.

Đáng tiếc lúc này Thẩm Ngọc Chiêu vẫn còn chưa biết đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì.

Nàng cùng Lệ Phi ngồi đối diện nhau, dưới ánh nhìn soi mói nhưng vẫn mang vẻ hiền lành ôn nhu của đôi phương, toàn thân không được tự nhiên chỉ muốn tông cửa xông ra ngoài.

Làm gì đây chứ? Nàng tuyệt đối không muốn nghe một vị nương nương kể lê tâm sự, ví dụ như "Chuyện người cùng Thái tử Bản cung thật bất ngờ, nhưng cũng cảm thấy cao hứng cho các người", "Tương lai đồ cưới của người Bản cung sẽ lo", sau đó lại từ từ diễn biến thành "Người là nữ quan mai mối, cần phải hiểu những khó xử khi thích một người", "Tương lai Thái tử sẽ là vua của một nước, vua của một nước nhất định phải có hậu cung ân huệ cùng hưởng, người nhìn bề hạ sẽ biết", "Người là hài tử tốt khéo hiểu lòng người, nhất định không vì chuyện ngoài ý muốn hôm nay mà ghi hận Bản cung, đúng không"...

Đây rốt cuộc là đang ám chỉ cái gì thế? Rõ ràng đây là sách lược tẩy não muốn khuyên bảo chính thể tiếp tục truyền thống nạp thiếp chứ gì!

Nội tâm Thẩm Ngọc Chiêu cơ hồ sắp hỏng mất, nàng trung bộ mặt than ngồi trên ghế, thỉnh thoảng góp vào một câu "Nương nương nói rất có đạo lý", "Thần sẽ suy nghĩ thật kỹ", "Cũng không còn sớm nương nương có muốn nghỉ ngơi hay không"... Tuy nhiên Lệ Phi căn bản không có ý định thả nàng đi.

"Thẩm đại nhân."

"... Thần ở đây."

"Đêm nay lưu lại với Bản cung đi."

"..."

Lão! Thiên! Nàng! Vừa! Nghe! Cái! Gì! Thế! Này!

Thắm Ngọc Chiêu ngay lúc này chỉ muốn đi tìm chết, nàng không thể lạnh lùng cự tuyệt ngênh ngang rời đi, đành phải tạm nhân nhượng, vì lợi ích toàn cục sẵn sàng phục vụ, cho dù nàng hoàn toàn không thể hiểu được trong hồ lô của Lệ Phi đang bán loại thuốc gì.

Hoàng đế không thấy gỏi đầu một mình khó ngủ hay sao? Mau tới khuyên nhủ lão bà của ngài đi chứ!

Thắm Ngọc Chiêu cương cứng thân thể, thẳng tắp nằm bên cạnh Lệ Phi một đêm, rốt cục không thể chợp mắt đến sáng sớm ngày mai, lộ ra đôi mắt thâm quầng rời giường, chỉ cảm thấy cánh tay cùng sau lưng đều đau nhức.

Cho dù nàng và Sở Mộ Từ trong thời gian qua thật chưa đi đến mức độ chuyện gì cũng làm, nhưng sau này hẳn vẫn có thói quen cứ buổi tối là phải ôm nàng ngủ, trước kia còn cảm thấy rất không được tự nhiên, bây giờ suy nghĩ một chút thì thấy mình quả thật "được voi đòi tiên", ngủ chung với Sở Mộ Từ nàng có thể tùy ý đạp chân xoay người hoặc giành giường, bởi vì Sở Mộ Từ luôn tuyệt đối vô điều kiện bao dung cho nàng - - nhưng với Lệ Phi thì sao có thể như vậy? Nàng nếu không cẩn thận đạp Lệ Phi xuống giường thì còn muốn sống nữa hay không?

Dựa theo giải thích của Lệ Phi, muốn thông qua loại hình thức này để khéo gần hơn khoảng cách với nàng, khiến cho hai người không còn khúc mắc, nhưng trên thực tế, làm như vậy khúc mắc ngược lại sẽ sâu hơn! Nàng đối với Lệ Phi đã sinh ra bóng ma tâm lý!

Hiện tại nhu cầu cấp bách của nàng là trở về phòng ngủ bù, thuận tiện muốn Sở Mộ Từ an ủi một chút.

Ai ngờ còn chưa đi được đến nơi đã nghe thấy cách đó không xa truyền đến giọng to đặc thù của Sở Chi Ngang.

"Nè! Tam ca! Hai người xảy ra chuyện gì? Điên khùng rồi?!"

Không thể nghi ngờ, giọng này đã thu hút sự chú ý của mọi người, Thảm Ngọc Chiêu thầm rùng mình, gấp rút tăng nhanh bước chân muốn đến nhìn xem đây là tình huống gì, kết quả phía bên kia Sở Tú Huỳnh đuổi tới bằng tốc độ nhanh hơn so với nàng, trực tiếp thò đầu vào phòng thăm dò.

"... Ngọc Chiêu tởm đừng vào đây!" Mỗ Công chúa trong nháy mắt sắc mặt tràn đầy giận dữ, giơ hai tay ngăn trở nàng, ngược lại hướng về trong phòng hô to, "Tiện nhân nguoi mặc y phục vào!"

Một câu cuối cùng vừa nói xong, Thảm Ngọc Chiêu cũng biết là chuyện gì rồi. Về mặt trong phút chốc thay đổi từ nghi hoặc chuyển sang vô cùng bình tĩnh, nàng đẩy Sở Tú Huỳnh ra, thấy Sở Chi Ngang cùng Tô Mộc tựa hồ còn muốn ngăn trở mình, dứt khoát nhấc cánh cửa bên kia ra khỏi bản lề sai bước tiến vào phòng.

Sau đó nàng liền nhìn thấy một cảnh tượng kiều diễm đến cực điểm.

Diệp Tinh Nhi tóc dài tán loạn, chỉ che một tấm sa mỏng dựa vào đầu giường, hai đùi thon dài tuyệt đẹp như ẩn như hiện; còn Sở Mộ Từ nằm ở trên giường vẫn đang ngủ, trên người không một mảnh vải, vóc người hoàn mỹ đường cong lưu loát nhìn không sót một cái gì - - có thể tự hiểu, hai người này tối hôm qua đã trải qua một trận mây mưa dữ dội đến độ nào.

Quan trọng nhất là, trên chăn đệm máu xử nữ đỏ tươi như đóa mầu đơn nở rộ, nhìn thấy mà giật cả mình.

Thoáng như có một đạo sấm sét nổ tung trong đầu, Thảm Ngọc Chiêu nhẫn nại thật lâu, sau đó mới miễn cưỡng đè nén giọng nói run rẩy mở miệng: "Ta nghĩ ta cần một lời giải thích, Diệp cô nương dự định nói cho ta sao?"

"Xin lỗi, ta... ta không phải cố ý." Diệp Tinh Nhi nháy mắt một cái, hai hàng nước mắt thoáng chốc chảy xuống, "Tôi hôm qua ta chỉ muốn đến tạ lỗi với Sở công tử, dù sao hôm qua ta đã làm phiền nhị vị... Ai ngờ Sở công tử tâm tình tựa hồ rất kích động, giống như thay đổi thành một người khác, đột nhiên ôm chặt lấy ta không tha, sau đó... sau đó..." Á ta khóc không thành tiếng.

Thẩm Ngọc Chiêu lạnh lùng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt như hoa lê gặp mưa của ả ta: "Ý của ngươi là hấn động thủ với ngươi trước đúng không? Là hấn cưỡng bách ngươi?"

Diệp Tinh Nhi không lên tiếng, xem như chấp nhận.

"Rất tốt." Thẩm Ngọc Chiêu đột nhiên nở nụ cười, cười đến nỗi Sở Tú Huỳnh đứng bên cạnh phải rung mình, hiểu ra lúc nàng nghiêm mặt cũng không đáng sợ, chỉ làm người khác cảm thấy không yên, nhưng khi nàng ngậm sát khí nhe răng cười như vậy là lần đầu tiên lộ ra, quả thực khiến người không dám nhìn thẳng, "Vậy để ta tự mình hỏi hấn."

Lời còn chưa dứt, người đã lách mình tiến đến, nắm cổ Sở Mộ Từ trực tiếp lôi hấn lên, giơ tay giáng cho hấn một cái tát.

Diệp Tinh Nhi quả thực cũng bị sợ choáng váng.

Một cái tát kia xem như triệt để đánh thức Sở Mộ Từ, hấn mờ mịt hé mắt, trong tầm mắt nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng của Thẩm Ngọc Chiêu, chưa biết rõ tình huống, chỉ lười biếng cười nói: "Trở lại rồi? Rõ ràng đến sáng sớm mới về, ta đợi nàng lâu quá... Ôi chao?" Hấn đột nhiên thấy Diệp Tinh Nhi trên giường, nhất là phát hiện đối phương xiêm y không chỉnh tề, lúc này mới vô ý thức liếc về hướng thân thể của mình.

Rồi ngay sau đó - -

"Ta đang xảy ra chuyện gì thế này? Ai mang ta lên giường?!"

"Đây chính là vấn đề ta muốn hỏi chàng."

Sở Mộ Từ kinh hãi không hiểu nhìn về phía Diệp Tinh Nhi: "Là người?"

"Sở công tử không phải đều đã quên?" Diệp Tinh Nhi biểu hiện càng thêm vô tội, hai mắt rung rung nhìn thẳng vào mắt của hắn, "Là công tử kéo Tinh Nhi lên giường, bây giờ ngược lại chất vấn Tinh Nhi sao?"

"..."

Thẩm Ngọc Chiêu rất có kiên nhẫn đưa ra kết luận: "Xem ý này, chuyện tối hôm qua xác thực tồn tại rồi?"

Diệp Tinh Nhi nước mắt như mưa: "Nghĩ đến Sở công tử cũng là nhất thời hồ đồ, kính xin Thẩm tiểu thư không cần chú ý..."

"Ta hỏi người sao?" Thẩm Ngọc Chiêu lạnh lùng liếc xéo ả ta, "Ta đang cùng nam nhân của mình nói chuyện, người chen miệng vào làm gì?"

"..."

Sở Mộ Từ bấu chặt mép giường đến nỗi gân xanh trên mu bàn tay xuất hiện, bởi vì dùng lực quá lớn nên khớp xương cũng trắng bệch, giờ khắc này hắn không hiểu phải như thế nào mở miệng, chỉ có thể không hề chớp mắt nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt thật buồn bã, giống như hải tử không giải thích được sự việc rõ ràng nhưng lại không chịu nhận sai.

Hắn ngóng trông nàng có thể tiếp tục cho mình thêm một cái tát, cũng giúp cho não của hắn thanh tỉnh một chút để đối mặt với cục diện rối rắm này.

Nhưng đến cuối cùng, Thẩm Ngọc Chiêu lại không cảm thấy xúc động đến nỗi muốn thưởng cho hắn một bạt tai nữa, cũng không kéo tóc Diệp Tinh Nhi

khóc lóc om sòm, những chuyện đó đều quá mất thân phận, không phải là phong cách của đệ nhất mai mối của Hoàng gia.

Sau khi xác định giữa hai người quả thật đã xảy ra quan hệ, nàng chỉ thu liễm sát khí trong mắt, bình tĩnh gật nhẹ đầu, lập tức xoay người mắt nhìn thẳng rời khỏi phòng.

Nàng biết rõ Sở Mộ Từ nhất định sẽ đuổi theo.

Quả nhiên, còn chưa xuống hết tam cấp đã nghe sau lưng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó Sở Mộ Từ y phục không chỉnh tề đuổi tới, một tay ôm nàng kéo vào trong lòng.

"Ngọc Chiêu, nàng... nàng phải tin ta."

"Sao lại phải tin chàng?" Nàng mặt không chút thay đổi, "Tin chàng trong một đêm đoạt trong sạch của người ta sao?"

Trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh, Sở Mộ Từ ôm nàng càng chặt hơn, hạ giọng nói: "Ta thề sẽ xử lý việc này thỏa đáng, nếu xử lý không tốt thì nàng giết ta đều được."

"..."

"Ngọc Chiêu, ta tuyệt đối không có chạm qua ả ta, chỉ là hiện tại khổ nỗi không có chứng cứ, ta phải nghĩ biện pháp - - người khác có hoài nghi cũng không quan hệ, nhưng nàng nhất định phải tin tưởng ta."

Vốn nên là thời khắc vô cùng lo lắng đến cực độ, hắn lại đột nhiên trở nên cực kỳ tỉnh táo, trừ cánh tay kia không chịu buông lỏng lực đạo.

Thậm Ngọc Chiêu ở trong lòng hắn trầm mặc hồi lâu, cuối cùng rút tay ra ngoài lui về phía sau một bước, thay hắn cài lại nút thắt trước ngực.

"Lần sau mặc y phục hoàng rồi hẵng trở ra."

Lời này nói ra liền có nghĩa nàng ngầm đồng ý với lời nói của hắn, không chuẩn bị tiếp tục so đo.

Thân ảnh mảnh mai rất nhanh biến mất ở chỗ quẹo của boong tàu, Sở Mộ Từ không rời mắt khỏi hướng nàng vừa mới ly khai một hồi lâu, ánh mắt trong trẻo từ từ trầm xuống, cuối cùng biến thành một mảnh u ám vắng lặng.

Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì với mục đích nào, người mà ngay cả hắn cũng dám tính kế thì không thể tha thứ được.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 38: Kiên Quyết Không Thỏa Hiệp

Edited by Bà Còm

Thảm Ngọc Chiêu cùng một đám xú bằng hữu thuê một chiếc thuyền con phiêu lưu trên sông, sắc mặt của ai cũng đều khó coi tương tự nhau.

Một hồi lâu, Sở Tú Huỳnh rầu rĩ mở miệng: "Thật muốn mài sắt con dao phay đi làm thịt tiểu tiện nhân kia."

"Lần này ta ủng hộ muội, Huỳnh Huỳnh." Tô Mộc ở bên cạnh thấp giọng trả lời, "Bất quá đề ta đi là được rồi."

"Hai người các ngươi có thể chọn cách khác hay không?" Về mặt Sở Chi Ngang khinh thường, "Cần gì phải để một thân nhiễm đầy máu bắn tung tóe? Trực tiếp bóp chết là xong."

Liễu Như Anh mỉm cười: "Người thông minh đều biết, hạ độc mới là cách im hơi lặng tiếng nhất." Tuyệt đối thành thạo lên tiếng.

Thảm Ngọc Chiêu: "... Các ngươi hãy đứng đắn một chút."

"Ta chỉ nói vậy thôi, đương nhiên không thể hành động theo cảm tình." Một vị thái y ôn tồn tao nhã tiếp tục lên tiếng, "Trên thực tế ta đã nghiệm qua chén trà trong phòng, cho dù đã được rửa nhiều lần, nhưng vẫn có thể nghiệm ra một chút dấu vết không tầm thường."

"Cái gì?"

"Xuyên tâm liên... Đừng nhìn ta như vậy, nghe tên thì thấy không tin được, nhưng đây là mê dược bình thường sẽ làm người mất đi ý thức mà thôi."

Sở Chi Ngang vẽ mặt kinh hãi: "Nếu có thể làm người ta mất đi ý thức, vậy đâu thể dùng từ "Bình thường" để hình dung? Nàng thấy Tam ca làm ra chuyện đó là bình thường sao?"

Sở Vân Khanh đang thủy chung bảo trì trầm mặc bất đắc dĩ tặng cho hẳn một ánh mắt "Đừng tự vạch áo cho người xem lưng", ngược lại thấp giọng an ủi Thẩm Ngọc Chiêu: "Rõ ràng đây là Tam ca bị thiết kế để hãm hại, mục đích chính là làm cho hai người nảy sinh hiềm khích."

"Muội biết rõ." Thẩm Ngọc Chiêu mặt không chút thay đổi, "Dựa theo chuyện Lê Phi nương nương trăm phương ngàn kế muốn lưu muội trong phòng qua đêm thì có thể đoán được."

"..."

"Bất quá muội không có trách Ngũ gia, chuyện đó cùng Ngũ gia không có chút quan hệ nào."

Sở Vân Khanh thầm tìm cách châm chọc thật lâu, rốt cuộc vẫn có chút chần chờ mở miệng: "Mẫu phi có đôi khi, cũng dễ dàng hảo tâm mà làm chuyện xấu..."

"Ngũ ca, vấn đề của nương nương cũng không phải là hảo tâm mà làm chuyện xấu đâu!" Sở Tú Huỳnh là người sáng khoái nói chuyện thẳng thắn, "Nương nương rõ ràng đang muốn giúp Diệp Tinh Nhi gạt bỏ Ngọc Chiêu tử, hơn nữa còn dung túng đối phương sử dụng cái loại thủ đoạn hạ lưu đó, quả thực là quá đáng!"

Sở Văn Khanh không nói gì, cũng hiểu chính mình không cách nào bênh vực cho Lệ Phi, dù đôi phương là mẫu thân ruột thịt của mình, về tình về lý, chuyện này đều đã đi tới mức thái quá rồi.

"Hiện tại điểm chết người nhất chính là, chúng ta mặc dù biết Diệp Tinh Nhi có dự mưu, nhưng lại không có chứng cứ để chỉ trích ả ta." Tô Mộc thấp giọng nói, "Dù sao ả có thể kiên trì tố cáo điện hạ cưỡng bách ả ta, cũng có thể cắn ngược lại một cái hô rằng trên thuyền có người cố ý bỏ thuốc hãm hại ả ta - - vô luận thế nào, chúng ta đều không có biện pháp phản bác."

Sở Tú Huỳnh vỗ vai hắn thật mạnh: "Tô Tô thật sự là hiếm khi được thông minh một lần! Đáng tiếc lời này lại không có bất kỳ công dụng nào, chỉ vô duyên có làm người ta ngột ngạt thôi!"

"..." Tô Mộc tiếp tục yên lặng thu liễm cảm giác tồn tại.

"Bất quá chúng ta tựa hồ bỏ quên điểm trọng yếu nhất." Sở Chi Ngang lẩm bẩm, "Thật ra chúng có để chỉ chứng Diệp Tinh Nhi có hay không cũng không thành vấn đề, dù sao quyền chủ động nằm trong tay Tam ca, chỉ cần Tam ca không gật đầu thì ai mạnh ai gấp cũng vô dụng."

Đám người kia đều biết Sở Mộ Từ nhiều năm, ngoại trừ Thẩm Ngọc Chiếu thì chưa từng thấy người nào có thể làm cho Thái tử điện hạ cúi đầu. Nói theo cách khác, lần này Diệp Tinh Nhi chọc vào mặt của Thẩm Ngọc Chiếu, còn vọng tưởng mượn cách này để đến gần Sở Mộ Từ, không thể nghi ngờ là ả ta đang "mò trắng dưới nước".

Sở Mộ Từ sẽ phát hỏa, thật sự sẽ phát hỏa, nhất là chuyện này còn liên lụy đến Thẩm Ngọc Chiếu.

Mà một khi hắn nổi giận, hậu quả tuyệt đối rất nghiêm trọng.

Sự thật đúng như Sở Mộ Ngang đoán, khi đoàn người bọn họ ở trên sông bàn bạc đủ rồi, tập thể trở lại thuyền hoa đúng vào lúc Sở Mộ Từ phải đối diện với ba vở kịch hay đang nhảy ra.

Có thể thấy được, Diệp Tinh Nhi một mực chắc chắn Sở Mộ Từ kéo mình lên giường, Lệ Phi bên vực Diệp Tinh Nhi, Hoàng đế không có lập trường rõ ràng nhưng muốn che chở Lệ Phi, Sở Mộ Từ thì một thân một mình.

Bất quá bây giờ tốt rồi, một đám người ủng hộ toàn bộ chạy tới.

Thẩm Ngọc Chiêu vào cửa vừa lúc nghe được Sở Mộ Từ gằn từng chữ: "Đề cho ta cưới ả, nằm mơ."

Chỉ mấy chữ ngắn ngủi, nhất thời lại khiến nước mắt Diệp Tinh Nhi trào ra, thút thít hỏi ngược lại: "Tinh Nhi chẳng lẽ ép buộc Sở công tử cưới hỏi đàn ông hoàng sao? Tinh Nhi chỉ muốn đòi một công đạo cho mình mà thôi, dù sao Tinh Nhi là thân thanh bạch, không muốn vô căn cứ đón lấy chậu nước bẩn này - - nếu nhất định phải như thế, còn không bằng đêm đó nhảy sông mà chết cho rồi!"

Sở Mộ Từ cười lạnh: "Nói vậy là ta rồi hơi xen vào việc của người khác chứ gì? Đêm đó nên trơ mắt nhìn người chết đuối, sau đó vỗ tay tán thưởng thì tốt hơn phải không?"

Diệp Tinh Nhi lại khóc đến thương tâm.

"Mộ Từ, con nói ra những lời như vậy thật quá đáng." Lệ Phi che chở ôm ả ta vào lòng ôn nhu an ủi, oán trách liếc về hướng Sở Mộ Từ, "Rõ ràng là con đã không kiềm giữ chính mình làm ra chuyện này, sau đó lại cự tuyệt phủ tay, đây là bộ dáng của một người có trách nhiệm sao?"

"Ta không cần có bất cứ trách nhiệm gì với ả." Sở Mộ Từ trả lời rất gọn gàng linh hoạt, ngay cả con mắt cũng không nháy một tý, "Ta căn bản không

cho rằng chính mình phạm sai lầm, nếu như nhất định muốn có người đứng ra chịu trách nhiệm, vậy cũng nên kiếm người hạ được vào trà của ta, không phải kiếm ta và Ngọc Chiêu."

Hoàng đế hồi lâu không có mở miệng, nghe vậy thở dài một hơi: "Con còn có thể nhớ tới Ngọc Chiêu sao? Thời điểm con gây họa sao không nghĩ tới Ngọc Chiêu sẽ trách con!"

Sở Mộ Từ u ám trừng mắt nhìn ngài: "Vậy thì phải hỏi Lệ phu nhân, từ trước đến giờ cũng không thường xuyên qua lại, sao đột nhiên nhất định đêm đó phải gọi cho bằng được Ngọc Chiêu đến phòng? Trà của con có vấn đề, chẳng lẽ con sẽ biết trước chuyện này sao? Tất cả những vụ trùng hợp này, ai sẽ cho con công đạo?"

"..."

Lệ Phi tức đến nổi toàn thân phát run: "Con đây là đang chỉ trích ta rắp tâm bất lương chứ gì? Ta bất quá chỉ là nhận một nghĩa nữ, lúc trước cũng có ý tác hợp cho hai người, đây là tội ác tà trời sao?"

"Ta cũng không chỉ trích phu nhân gì cả, phu nhân nghĩ nhiều rồi." Mắt phượng hẹp dài của Sở Mộ Từ híp lại, đáy mắt chợt lóe lên một tia hiểu rõ, "Coi bộ phu nhân cũng đã nhận định ta có ý đoạt trong sạch của Diệp cô nương, ta cũng chỉ đang đưa ra những suy đoán hợp lý nhất thôi, dù sao ta cũng giống vậy không thích bị người khác hắt nước bẩn - - huống chi chuyện này còn quan hệ đến vấn đề tín nhiệm giữa ta và Ngọc Chiêu."

Hoàng đế ở trong tình huống hai mặt đều khó xử, thử dò xét nhìn về Thẩm Ngọc Chiêu đang đứng dựa cửa, rất hiển nhiên ngóng trông nàng có thể đứng ra giảng hòa, nhưng rất đáng tiếc, không chỉ có Thẩm Ngọc Chiêu mà cả một đám tiểu bối bên kia không hề có ý đáp ứng lão Hoàng đế.

Đây là vấn đề nguyên tắc, không chịu được bất kỳ nhượng bộ nào.

Lệ Phi chỉ còn cách nén giận nói: "Chỉ có cách dừng cảm gánh chịu trách nhiệm về việc làm của con thì mới khiến Ngọc Chiêu chân chính tín nhiệm con. Nếu con đang lo lắng về vấn đề danh phận sau khi Tinh Nhi gả cho con, như vậy không thành vấn đề, hai người ngồi ngang hàng là tốt rồi, để Tinh Nhi cùng Ngọc Chiêu thành tỷ muội, đây không phải là một giai thoại sao?"

Sở Mộ Từ mới vừa bùng chén trà lên bỗng nhiên lại đặt mạnh xuống bàn, lực đạo mạnh đến mức khiến Lệ Phi sợ hết hồn: "Ta có phải biểu đạt chưa đủ rõ ràng hay không? Ta sẽ không bao giờ cưới ả ta, chớ đừng nói chi để ả ta cùng Ngọc Chiêu ngồi ngang hàng với nhau - - từ kinh thành ra tới biên giới của Kỳ quốc cũng không thể tìm ra nữ nhân nào có thể ngồi ngang hàng với Ngọc Chiêu."

Thái độ sùng ái của hắn đối với Thẩm Ngọc Chiêu biểu hiện vô cùng minh bạch, khiến Diệp Tinh Nhi chịu cảm giác nhục nhã lại càng rõ ràng, Diệp Tinh Nhi rốt cục không chịu nổi.

"Tinh Nhi tự biết không cách nào so sánh với Thẩm tiêu thư, nhưng cũng không có nghĩa Tinh Nhi là nhất đẳng tiện nhân, nếu Sở công tử nhất định không chịu thừa nhận, Tinh Nhi cáo từ là xong, chỉ có thể làm như chưa từng có chuyện gì phát sinh!" Nói xong che mặt chạy ra ngoài, không hề nghi ngờ, cuối cùng bị Lệ Phi kéo trở lại.

Sở Tú Huỳnh khoa trương thở dài: "Thật tiếc quá, ta ngay cả đường đều đã nhường ra, vậy mà cũng chưa biến đi được."

Lệ Phi chỉ làm như không nghe thấy nàng đang châm chọc, giọng nói chậm dần thay đổi cách thức tiến công, quyết định ra tay từ chỗ của Thẩm Ngọc Chiêu: "Thật ra lúc trước ta đã nói qua với Ngọc Chiêu về tình huống hai nữ

nhân hầu hạ một phu quân, nàng cũng không phản đối, dù sao Ngọc Chiêu thật là hài tử khéo hiểu lòng người..."

Kết quả Thẩm Ngọc Chiêu chỉ dùng ba chữ đơn giản chối bỏ: "Ta không có."

"..."

Sở Mộ Từ rút cục lộ ra nụ cười tươi tắn nhất từ khi xảy chuyện đến giờ, nụ cười phát ra từ nội tâm: "Đúng vậy, thật sự của nàng thì không thể nhường cho ai khác, hai nữ nhân hầu hạ một phu quân cái quái gì chứ, nếu như nàng thật gât đầu, vậy không còn phải là người ta thích nữa rồi."

Thẩm Ngọc Chiêu mà hắn yêu thích chính là nữ nhân kiêu ngạo đến cực điểm, đối với ranh giới cuối cùng nửa bước cũng sẽ không chịu thỏa hiệp.

Lệ Phi vô ý thức nhìn về phía Hoàng đế, thấy Hoàng đế cũng lúng túng không chịu tiếp ánh mắt của mình, bèn xoay người lại, xanh mặt cùng Thẩm Ngọc Chiêu đối diện: "Chẳng lẽ ngay cả con cũng không muốn tiếp nhận Tinh Nhi sao? Cho dù là để lại cho ta ba phần tình mọn, không nên đem Tinh Nhi ép đến tuyệt lộ, dù sao chuyện này cũng do Mộ Từ làm sai trước."

Sở Tú Huỳnh tiếp tục vô điều kiện ủng hộ huynh trưởng và tâu tử nhà mình: "Phu nhân, bình thường Tam ca xác thực có chút không biết điều, nhưng huynh ấy như thế nào chúng ta đều rõ ràng, chỉ cần xét đến trình độ dùng trăm phương ngàn kế để theo đuổi Ngọc Chiêu tử, huynh ấy không hề có khả năng vừa thành công lại dễ dàng phạm sai lầm."

"Đúng vậy, hơn nữa nếu nói đêm đó Tam ca căn bản không uống say, đừng nhắc tới vụ bị hạ được, tuyệt đối sẽ không có chuyện trực tiếp túm Diệp cô nương lên giường." Sở Chi Ngang lại bổ thêm một đao, "Khả năng bị hạ được

quá lớn, nhưng cụ thể là ai hạ được thì ta không dám liều lĩnh suy luận, bản thân tự hiểu là được."

Diệp Tinh Nhi bị phần nói: "Coi bộ chư vị cũng hoài nghi là ta hạ được? Cho dù ta có mãi mãi mang lòng ái mộ Sở công tử, cũng sẽ không dùng thủ đoạn ti tiện như vậy!"

"Không ai nói là người hạ được, không cần vội vã thanh minh." Thẩm Ngọc Chiêu khoanh tay dựa vào cạnh cửa, thanh âm bình tĩnh đến cực điểm, "Ta nghĩ điều người hiện tại cần suy tính là, nhận rõ bản thân nhất định phải gả vào Hoàng gia là vì mục đích gì."

Mọi người từ đầu đến cuối không ai nói ra chân tướng, cứ dễ dàng như vậy bị nàng chỉ ra, tự nhiên như đang ăn cơm ngủ nghỉ, hơn nữa vẻ mặt của mấy vị đồng liêu kia cũng không có chút ngoài ý muốn, giống như đã biết từ lâu.

"Thôi được, Tam ca, đừng dây dưa vô ích, đi thôi."

Thẩm Ngọc Chiêu rất tự nhiên hướng về Sở Mộ Từ ngoắc tay, hần lập tức đứng lên rời chỗ, nhưng vừa ra khỏi cửa, hần đột nhiên xoay người lại, ánh mắt bén nhọn đâm thẳng vào Lệ Phi cùng Diệp Tinh Nhi, "Cuối cùng vẫn muốn nói thêm một câu, ta có thể thề những lời nói vừa rồi hết thảy đều là sự thật, bởi vậy trong số chúng ta nếu có ai đưa ra nửa câu nói láo, đừng quên lão thiên đang nhìn, sẽ rước họa vào thân."

Đại khái nói tốt thì không linh, vừa dứt lời, liền nghe được bàn gỗ hoa lê trước mặt kêu rắc một tiếng thật lớn, lập tức toàn bộ sụp đổ, chén đĩa sứ men xanh vỡ vụn đầy đất.

Lệ Phi không thể tránh ánh nhìn chăm chăm của hần, thật lâu sau cố làm ra vẻ bình tĩnh rũ mắt xuống, "Người đâu, đến thu dọn chỗ này đi."

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 39: Dắt Tay Hôi Đế Đô

Edited by Bà Còm

Sau khi Thẩm Ngọc Chiêu hơi hợt lộ ra thân phận chân thật của đoàn người, quả nhiên đêm đó liền xảy ra chuyện.

Diệp Tinh Nhi thất cổ tìm chết, kết quả được thị nữ bên người Lệ Phi phát hiện cứu được, chờ lúc những người khác nghe chuyện tới xem, vừa vặn nghe được ả ta khóc không ra tiếng: "Hóa ra các vị đều là người Hoàng gia, dân nữ là một kẻ bình dân sao dám trèo cao? Dân nữ tự biết không có phúc khí như vậy, chịu phải khuất nhục cũng sẽ không có cơ hội giải thích, đã như vậy, chỉ bằng chết đi cho xong hết mọi chuyện!"

Sau đó Lệ Phi ôn nhu nhỏ nhẹ khuyên nhủ: "Con chẳng lẽ coi người Hoàng gia giống như sài lang sẽ ăn tươi nuốt sống con sao? Bệ hạ là minh quân, đương nhiên sẽ vì con làm chủ, huống chi con là nghĩa nữ do Bản cung từ dân gian thu nhận, mặc kệ người khác oan uổng con thế nào, Bản cung tuyệt đối sẽ không để ý mà vứt bỏ con."

Lời vừa nói ra, ngoại trừ mặt ngoài giống như muốn dùng thân phận của mình và Hoàng đế làm cho Diệp Tinh Nhi vững tin, ngầm kỹ bên trong ẩn chứa vài phần ý tứ ngấm ngầm hại người.

Thẩm Ngọc Chiêu cùng Sở Mộ Từ đứng ở cửa, song song nhìn về phía Hoàng đế ở cách đó không xa, bốn ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm

khiến Hoàng đế nổi da gà khắp cả người.

"Chuyện này... hai người các con nhìn trăm cũng vô dụng mà..." Hoàng đế thấp giọng nói, "Dù sao cũng là Mộ Từ trêu chọc cô nương người ta trước..."

"Nhi thần không có trêu chọc ả ta, hiện tại nhi thần ước gì thời gian quay ngược, để ả ta chết đuối dưới sông thì tốt rồi."

"..." Hoàng đế vội vàng ra dấu bảo hần chớ lên tiếng, rồi sau đó quay đầu lại nhìn thoáng qua Lệ Phi, thấy đôi phương không có phản ứng gì mới thở phào nhẹ nhõm, "Đừng nói bậy, hình tượng cao quý nhân từ của Hoàng tộc đều bị hai con làm hỏng, còn thuận tiện liên lụy luôn đệ muội của mình."

Thẩm Ngọc Chiêu lạnh lùng nói: "Bệ hạ, thần cùng Thái tử không thể nào gánh nổi câu "Cao quý nhân từ", nhưng cũng không trở thành "Sài lang ăn tươi nuốt sống" - - có trách thì trách thực lực của chúng ta quá hấp dẫn, không bằng bệ hạ đi hỏi một câu, Diệp cô nương tại sao phải cố ý diễn một vở kịch hay như thế?!"

"Đây cũng là lời nhi thần muốn nói." Sở Mộ Từ mở miệng lên tiếng, "Buổi tối khuya khoát muốn im hơi lặng tiếng treo cổ thì rất đơn giản, vì sao lại "ngẫu nhiên" được cứu thế nhỉ? Hơn nữa còn xuất phát từ một lý do không giải thích được."

Sau lưng Sở Tú Huỳnh gật đầu liên tục: "Đúng! Nghe thấy dường như người Hoàng gia chúng ta đang bắt buộc phải lấy mệnh của ả ta vậy? Thật làm kiêu quá! Vì chút chuyện mà phải đi tìm chết, vậy dứt khoát thành toàn tâm ý cho ả ta đi."

Hoàng đế che ngực, thật sâu cảm giác mình bị kinh hãi: "Hình như trăm mới là vị nắm giữ quyền sinh sát lớn nhất ở đây? Sao hiện tại các con đều mạnh mẽ vang dội hơn so với trăm, rõ ràng là phong cách cường đạo!"

"Thật ra không phải chúng nhi thần làm người cực đoan." Sở Chi Ngang hiềm khi nói được một lời đứng đắn, nghiêm mặt gần từng chữ, "Chỉ là chúng nhi thần ít nhất cũng còn chút năng lực để phán đoán được chuyện gì đúng chuyện gì sai. Phụ hoàng, xét theo lương tâm mà nói, ngài cũng tin tưởng Tam ca là loại người như vậy sao?"

Hoàng đế chưa chắc tin tưởng, nhưng ngài đối Lệ Phi sủng ái mấy năm như một, khiến cho ngài theo bản năng có khuynh hướng nghiêng về phía Lệ Phi, ngài cảm thấy Lệ Phi thật là cô đơn yếu thế, khó lắm mới gặp được một tiểu cô nương hợp tâm ý, muốn đem đôi phương trở thành nữ nhi để yêu thương, ngài không có đạo lý muốn tổn thương tâm ý của Lệ Phi.

Nhưng...chuyện phát triển đến mức này, ngài nếu không nguyện ý tổn thương Lệ Phi thì nhất định phải thuận theo tâm ý của đôi phương, vậy có nghĩa là phải ủy khuất Sở Mộ Từ và Thẩm Ngọc Chiêu, lại ảnh hưởng đến sự tín nhiệm của các nhi nữ khác đối với mình.

Ngài mới là người ở trong tình thế bị khó xử nhất, vua của một nước có thể chỉ điểm giang sơn, lại hết lần này tới lần khác không giải quyết được việc nhà.

Thẩm Ngọc Chiêu thấy được dấu vết do dự trong ánh mắt của Hoàng đế, nàng thở dài, lắc lắc đầu xoay người sang chỗ khác.

"Thần đã vô tình làm bệ hạ khó xử, nếu bệ hạ đã tin chắc lời nói của Lệ Phi nương nương và Diệp cô nương mới là chính xác, như vậy cứ dựa theo tâm ý của bệ hạ mà đưa ra kết luận đi - - nhưng thứ cho thần không thể ở Giang Nam lâu hơn, nếu tiếp tục trì hoãn chỉ sợ sẽ gặp thêm nhiều phiền toái mà thôi."

Sở Mộ Từ nói: "Nhi thần theo Ngọc Chiêu cùng nhau trở về, dù sao phụ hoàng đã có nương nương bên cạnh, nương nương lại có Diệp cô nương bên

cạnh, thiếu hai người chúng ta cũng không quan trọng."

"... Con cũng đừng lâm trận bỏ chạy chứ!" Hoàng đế nhất thời nóng nảy, "Cục diện rối rắm này là của con đưa tới, con không thu thập thì làm sao trầm thu thập được!"

"Đến tột cùng nhi thần phải nhắc lại bao nhiêu lần, cục diện rối rắm này là ai thiết kế thì cứ để người đó xử lý, nhi thần không muốn vô cớ nhận chậu nước bẩn này."

"Nhưng sáng sớm hôm đó Diệp cô nương rõ ràng ở trên giường con, trầm tận mắt thấy, con nghĩ muốn phủi tay là xong à!"

Cặp mắt sắc bén của Sở Mộ Từ hơi trầm xuống, bỗng nhiên giơ tay lên dùng sức đập vào khung cửa một cái: "Vậy phụ hoàng nên điều tra cho rõ, là ai trăm phương ngàn kế muốn cho Diệp Tinh Nhi xuất hiện trên giường của nhi thần? Nhi thần chưa đạt đến trình độ "bụng đói ăn quàng" đến mức đó, nếu như có phen nửa lời nói dối, sẽ bị thiên lôi đánh chết!"

Một câu cuối cùng vẫn còn vang vọng bên tai, Hoàng đế ngẩn ra, chợt thấy thân thuyền lay động kịch liệt, ngài mới đứng vững, vẫn chưa tỉnh hồn, chỉ thấy Giang Trần vội vàng hấp tấp từ phía hành lang bên kia chạy như điên tới.

"Bẩm báo bệ hạ, đáy thuyền rỉ nước rồi!"

"... Lập tức cập bờ! Mau!"

Cho nên mới nói, ngàn vạn lần không thể nghe Sở Mộ Từ phát thệ, hẳn phát ra lời thề độc không hề trúng qua một lần, ngược lại đa số là người bên cạnh bị xúi quẩy.

Khi tia nắng bình minh đầu tiên xuyên qua tầng mây, Sở Mộ Từ cùng Thẩm Ngọc Chiêu đã ra roi thúc ngựa chạy về đế đô, tốc độ cực nhanh, phảng phất

muốn đem ở tất cả những chuyện phiền toái ở Giang Nam ném ra phía sau.

Thảm Ngọc Chiêu một đường không nói gì, cho dù trên đường xuống ngựa nghỉ ngơi cũng giữ một khoảng cách với Sở Mộ Từ, tự mình uống nước, đôi mắt trông về phía xa, cự tuyệt chạm mắt với hắn.

Sở Mộ Từ đương nhiên biết rõ nàng còn đang tức giận cho dù trước mặt Lệ Phi nàng tuyệt đối đứng về phía hắn; nhưng nếu muốn làm cho nàng triệt để cởi bỏ tâm kết này, vẫn là một chuyện rất khó.

Hắn từng bướng bỉnh bất tuân sống hơn hai mươi năm, cuối cùng lại bị "lật thuyền trong mương".

Sau ba ngày ba đêm, trong tầm mắt hai người rốt cục xuất hiện cửa chính của phủ Thái tử.

Lúc ấy nếu cứ kiên trì không theo Hoàng đế đi Giang Nam thì tốt rồi, cũng sẽ không vướng vào mằm tai vạ - - một khắc kia, hắn cùng với nàng trong lòng đều có chung một suy nghĩ.

Cơ hồ là theo bản năng, hai người cùng một lúc quay đầu đối diện nhau, đón nhận ánh mắt chăm chú của đối phương.

"... Nhìn ta làm gì?"

Sở Mộ Từ hỏi ngược lại: "Nàng không nhìn ta thì sao biết được ta đang nhìn nàng?"

"Ngây thơ." Nàng trực tiếp đưa tay đẩy ra cửa chính, "Đi vào."

Hắn mỉm cười đi theo sau lưng nàng, sau khi nổi gót nàng thẳng tiến vào phòng, đột nhiên vươn tay dùng sức ôm eo của nàng, thấy nàng theo bản năng giãy giụa cũng không buông ra.

"Đừng làm rộn!"

"Hai ta đến cùng là ai đang nháo?" Hấn ghé đầu bên tai nàng, hơi có chút ỷ khuất thấp giọng oán hận, "Nàng nhất định cảm thấy ta đã chạm qua nữ nhân kia, ghét bỏ ta ô uế."

Thẩm Ngọc Chiêu mặt mũi tràn đầy hắc tuyến: "Xin nhờ chàng không cần dùng giọng điệu như oán phụ nói chuyện với ta được không? Ai ghét bỏ chàng ô uế chứ?"

"Vậy nàng giải thích một chút, vì sao cả một đoạn đường đều không đề ý tới ta?"

"Ta chỉ không biết nên nói cái gì." Nàng an tĩnh lại, dứt khoát tùy ý đề hấn ôm không hề thoát ra, chỉ bắt đắ dĩ trả lời, "Chàng có thể cho ta thời gian giảm xóc được không, bất kể là ai trông thấy nam nhân của mình nằm cùng giường với nữ nhân khác, là thật hay giả cũng sẽ khiến cho nổi hỏa chứ sao? Huống chi bây giờ còn thêm chuyện bức hôn."

Ngón tay đang nắm lấy eo nàng khế siết chặt, Sở Mộ Từ nghiêm mặt nói: "Ta chắc chắn sẽ không cưới Diệp Tinh Nhi, cho dù phụ hoàng muốn thu hồi Thái tử vị ta cũng không bao giờ thỏa hiệp - - ta cần gì vì chuyện không có làm qua mà phải chịu trách nhiệm? Ta đến tột cùng có đoạt trong sạch của Diệp Tinh Nhi hay không, chẳng lẽ chính mình còn có thể không rõ ràng sao?"

"Điềm này ta vẫn tin tưởng." Thẩm Ngọc Chiêu như có điều suy nghĩ, "Dù sao lúc trước ở Kinh La Uyển nhiều cô nương khuynh quốc khuynh thành như vậy vây quanh chàng, chàng cũng không vượt qua ranh giới cuối cùng, hiện thời cũng không đến mức phạm nguyên tắc làm ra chuyện sai lầm."

Có lẽ nàng muốn nói, chính mình thời gian qua có được giác quan thứ sáu rất mãnh liệt, nhất là về vấn đề của hấn, cho nên hấn có cùng Diệp Tinh Nhi

xảy ra quan hệ không thể vấn hồi hay không, nàng nhìn một cái là có thể biết.

"..." Sở Mộ Từ nhin không được ở trên eo nàng nhéo một cái, "Thời khắc nghiêm túc như vậy, có thể đừng cười nhạo ta hay không?"

Bờ môi nàng khẽ nhếch, ngược đôi mắt thanh tú động lòng người nhìn hẳn: "Vậy ta sẽ nói câu nghiêm chỉnh, nếu như bộ hạ không tính thu hồi vị trí Thái tử, chỉ yêu cầu chàng cưới Diệp Tinh Nhi vào phủ thì sao? Cũng nên hiểu, hôm đó vết máu trên giường rõ ràng khó phân biệt, nếu Lệ Phi nương nương cứ nhất định nói không có người nào thiết kế hãm hại, tất cả đều là hai người "tình chàng ý thiếp" cả đêm hoan hảo - - dù cho Như Anh có thể đứng ra chỉ chứng trong trà bị hạ mê dược, ai có thể thừa nhận? Căn bản đây là một ván cờ khó giải."

Sở Mộ Từ thần sắc lạnh dần: "Vậy thì cứ để phụ hoàng phạt ta đi, phạt thế nào để thuận tâm ý của ngài thì cứ thế mà làm, ta đều chấp nhận hết."

"..."

"Nhưng có một điều nàng phải hứa nha Ngọc Chiêu."

"Sao?"

"Vô luận phụ hoàng phạt ta như thế nào, nàng cũng không thể bỏ rơi ta không để ý."

Lần này Thẩm Ngọc Chiêu thật sự nở nụ cười, trên thực tế, ngay cả chính nàng cũng khó có thể giải thích, vì sao hiện thời cứ mỗi lúc đối mặt hẳn, càng ngày càng ức chế không được trở nên vui vẻ, hơn nữa mỗi một lần đều phát ra từ nội tâm.

"Được, ta hứa với chàng, cho dù chàng được ban cho cái chén vàng ra ngoài cửa thành ăn xin, ta cũng sẽ đổi một thân y phục rồi đi theo chàng."

Hắn giả bộ kinh ngạc: "Thật ngại quá, làm cho bà mỗi độ nhất kinh thành đi theo ta chịu khổ?"

"Ý của ta là, đổi một thân y phục trà trộn giả làm bình dân bá tánh, bố thí cho chàng một đồng tiền mua bánh bao."

"..."

Sở Mộ Từ đột nhiên không hề báo trước cúi đầu xuống, hung dữ cắn một cái ở trên cần cổ của nàng, sau đó nhìn nàng vẻ mặt rõ ràng bị đau, tà mị cuồng quyền nướng đuôi lông mày.

"Người nữ nhân này nha, ta xem như bị cuồng si rồi."

"Tại sao chàng không nói vận khí của mình không tốt, ngược lại liên lụy ta cùng nhau phiền lòng?"

"... Đúng." Oán giận vừa mới nổi lên của hắn trong nháy mắt tan rã, lại than thở vùi mặt vào cổ của nàng, "Vậy làm sao bây giờ? Nàng máng ta cũng vô dụng, ai bảo bây giờ ta là nam nhân của nàng."

Thẩm Ngọc Chiêu nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn: "Trả hàng vẫn còn kịp không?"

"Không còn kịp đâu!"

"Chàng đừng rống lên lớn tiếng như vậy, chấn động màng nhĩ của ta." Nàng trợn trắng mắt xoa xoa lỗ tai, "Cũng được, ta đành bất đắc dĩ tiếp tục cùng chàng chịu tội, chàng đàn như vậy, giao vào trong tay người khác ta cũng không yên tâm... Ôi chao!"

Lời còn chưa dứt, Sở Mộ Từ lấp miệng nàng bằng một nụ hôn thật sâu, mang theo tình yêu ôn nhu vô hạn đập vào trong mắt của nàng.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 40: Chim Sẻ Thành Phượng Hoàng

Edited by Bà Còm

Kể từ sau khi trở lại đế đô, sức khỏe của Sở Mộ liên tục không ổn, chàng ngoài mặt không nói ra, nhưng Thẩm Ngọc Chiêu lại có thể nhìn được - - da dày chàng vốn đã có bệnh, năm ngày ba bữa lên cơn đau một hồi, lần này chỉ sợ lúc ở Giang Nam bị người ta hạ mê dược, cũng góp phần làm bệnh tình nghiêm trọng hơn.

Thẩm Ngọc Chiêu càng bất mãn với Lệ Phi sâu hơn, nàng không hiểu vì sao đối phương lại vô tình hay cố ý chạm vào ranh giới cuối cùng của nàng, vô luận là ban đầu ở ngự hoa viên vô trách nhiệm loạn kết uyên ương, hoặc như hiện tại phải gắng sức đem cái gọi là nghĩa nữ kín đáo đưa cho Sở Mộ Tử, đều là những chuyện khiến người ta khó có thể chấp nhận.

Nhưng nàng lại không thể thật sự phát tác, nàng vẫn muốn bận tâm đến mặt mũi của Hoàng đế, dù sao Hoàng đế thật sự yêu thương Lệ Phi, đây là chuyện bất kỳ người nào sáng suốt đều hiểu.

Nàng mơ hồ có loại cảm giác, thật ra nàng là mục tiêu chân chính của Lệ Phi, Sở Mộ Tử mới là người bị vạ lây.

Mặc dù thông minh như nàng cũng đoán không ra nguyên do bên trong, bởi vì nàng chưa bao giờ có hiềm khích gì với Lệ Phi, thậm chí có thể nói, đối với Lệ Phi vẫn rất tôn kính.

Tại sao chứ?

Mãi đến khi đưa thuốc cho Sở Mộ Từ, nàng vẫn còn đang suy nghĩ về ẩn số nan giải này, kết quả bị hấn chúi đầu vào bên hông, lúc này mới giật mình bừng tỉnh kêu lên: "Chàng làm gì thế?!"

"Nhìn nàng không yên lòng, đây không phải là thái độ ôn nhu đối đãi với bệnh nhân." Sở Mộ Từ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Làm sao vậy, ai lại trêu chọc nàng à?"

Thẩm Ngọc Chiêu liếc hấn một cái: "Thực sự có người trêu chọc ta, ta đã sớm tát cho một cái rồi, còn phải đem một bụng tức trở lại nhăn mặt với chàng sao?"

"Vậy nàng hãy nói ra coi, vừa rồi đang suy nghĩ cái gì?"

"Ta đang suy nghĩ..." Nàng hơi chút trầm ngâm, "Bệ hạ coi bộ sắp hồi cung rồi, Trần Trần mang tin tức về."

Hấn nghe vậy lạnh nhạt đáp một tiếng: "À, cứ để bọn họ tùy tiện."

"Chỉ cần bọn họ trở lại, hai ta sẽ không còn ngày thái bình."

"Ai dám làm hai ta không yên ổn, ta liền cho hấn không yên ổn gấp bội."

Thẩm Ngọc Chiêu làm như có thật gật gật đầu: "Không sai, bộ dáng lưu manh vẫn còn phong độ lắm."

"Nàng không phải bị tên lưu manh này ăn sạch rồi sao?" Hấn cười tiếp nhận chén thuốc, tiện tay vỗ vỗ mép giường ý bảo nàng ngồi xuống, "Hãy cùng ta ngủ trưa, không có nàng ta ngủ không được."

"Coi tính tình kia, từ lúc nào dưỡng ra tật xấu như thế?" Tuy nói vậy nhưng nàng vẫn thỏa hiệp ngồi bên cạnh hấn, lúc thấy hấn đem thang thuốc uống một

hơi cạn sạch bị đắng nhều mảy, nhanh tay lẹ mắt đem một miếng mút hạt thông nhét vào miệng hắn, "Cái này ngọt."

Sở Mộ Từ ngậm mút mỉm cười sâu hơn, sau đó đột nhiên nghiêng người tiến lên hôn thật mạnh lên môi nàng, hơi thở nồng nặc mùi dược thảo, nàng theo bản năng ngã về phía sau né tránh, nhưng cuối cùng vẫn bị hắn ôm vào lòng một lần nữa.

"Nương tử sao lại chạy thế?"

"Điện hạ xin tự trọng." Nàng cố ý lên mặt nghiêm túc nói, "Không danh không phận mà tính làm chuyện gì đây?"

Sở Mộ Từ bừng tỉnh đại ngộ: "Nàng sốt ruột rồi sao? Nàng không thể chờ đợi được muốn ta cưới vào cửa? Không bằng ngày mai thành thân?" Nói xong giữ chặt eo của nàng lại muốn tiến đến hôn nàng một lần nữa, Thẩm Ngọc Chiêu giãy giụa lấy tay nện vào ngực hắn, hai người nháo thành một đoàn.

Tuy nhiên đang lúc ở nơi này nháo loạn với nhau, Giang Trần thấy cửa không đóng liền vội vã tiến vào, vừa vặn bắt gặp một màn ôm ấp tình tứ, trong nháy mắt cứng người đứng nguyên tại chỗ.

"Hai vị chủ tử! Thuộc hạ cái gì cũng không nhìn thấy!"

Mà sau lưng hắn, hai huynh muội bệnh thần kinh Sở Tú Huỳnh cùng Sở Chi Ngang cũng nhảy vào theo, không hề nghi ngờ, hai người cũng tròn tròn mắt.

"Tam ca! Chúng ta cũng thật không trông thấy bất cứ cái gì!"

Sở Mộ Từ rất bình tĩnh, dường như người bị bắt gặp cũng không phải là mình, hắn thay đổi tư thế thoải mái ôm Thẩm Ngọc Chiêu, giọng nói u ám: "Nhưng vì huynh không tin đâu, như vậy đi, móc con mắt ra dâng lên đây."

Sở Chi Ngang quay đầu muốn chạy, kết quả bị Sở Tú Huỳnh nắm đai lưng kéo về, sau đó nhào tới muốn đâm vào mắt hắn: "Tam ca! Cứu ca nhìn thấy tất cả! Ta giúp huynh trừng trị Cứu ca!"

"... Có người làm muội muội như vậy sao?!"

Liễu Như Anh đến chậm một bước chưa kịp xem kịch vui, chỉ thấy nam nhân nhà mình muốn đánh muội muội, vội vàng vươn tay ngăn cản: "Hiện thời là lúc để hồ nháo sao?"

Tô Mộc theo sát phía sau cũng đem Sở Tú Huỳnh ôm đi. Thật sự nói chuyện yêu đương với Hoàng tử Công chúa có đầu óc không dùng được cũng rất vất vả.

"Các người thật giỏi, hiện tại tiến vào phủ Thái tử ngay cả cửa phòng cũng không thềm gõ." Thẩm Ngọc Chiêu mặt không chút thay đổi, "Vững tin Tam ca của các người khẳng định không tức giận?"

Sở Chi Ngang nhanh chóng dời đi chiến hỏa: "Bởi vì hộ vệ Giang Trần tiến vào trước, chúng ta cho rằng không quan hệ, ai biết hắn cũng không có gõ cửa chứ!"

"À, phải không? Này Trần Trần, trừ ngươi một tháng tiền công."

Giang Trần: "...". Hắn rõ ràng muốn chạy đến trước nhắc nhở nàng đám tiểu tử tông kia lại tới quấy rối! Nhưng vì sao trao ra một mảnh hảo tâm, cuối cùng người bị thương tổn lại là mình!

Sở Tú Huỳnh cười hì hì: "Tam ca kể từ khi đem Ngọc Chiêu tử lấy tới tay, tính tình tốt lên không phải chỉ là tí tẹo thôi đâu, dễ dàng tha thứ cho chúng ta."

"Nếu như muội không nói chính sự, vì huynh rất có khả năng sẽ không dễ tha thứ như vậy." Sở Mộ Từ đơn giản nhướn mày, mang theo ba phần tà khí, "Bởi vì trong cảm nhận của vi huynh, chỉ có một chuyện tuyệt đối không thể tha thứ, đó là quấy rầy vi huynh cùng Ngọc Chiêu tử của các người trao đổi tình cảm."

Huynh muội Sở thị: "..."

Liễu Như Anh không lo lắng mình sẽ bị giận chó đánh mèo, dù sao nàng là người bình thường hiếm thấy nhất trong đám người kia, nhìn tình cảnh này mới âm giọng mở miệng: "Thật ra chúng ta tới đây là vì chuyện của Diệp cô nương."

Quả nhiên nhắc tới tên Diệp Tinh Nhi, sắc mặt Sở Mộ Từ lập tức đen như đáy nồi: "À ta làm sao vậy?"

"Về sau cũng không thể gọi Diệp cô nương nữa rồi." Sở Chi Ngang bất mãn nói, "À ta hiện tại được phong làm Ngọc Kính Quận chúa, nghĩa nữ của Lệ Phi nương nương chính thức bay lên biến thành phượng hoàng."

"Ngọc Kính Quận chúa?" Sở Mộ Từ nghiêng hàm răng ngọc kêu ken két, "Cái thứ đồ vật như ả mà cũng dám dùng chữ "Ngọc" sao? Đây chính là chữ chuyên dụng của Ngọc Chiêu!"

Thẩm Ngọc Chiêu vội khụ một tiếng: "Cũng không thể coi như chuyên dụng, dù sao ai muốn dùng cũng có thể dùng."

"Nhưng ta nghe thấy không thoải mái!"

Sở Tú Huỳnh ảo não thở dài: "Vấn đề là ai khuyên cũng vô dụng, Lệ Phi nương nương thích Diệp Tinh Nhi, huống chi thu một nghĩa nữ dân gian rồi ban cho cái phong hào cũng không tính lớn chuyện, phụ hoàng đương nhiên

muốn nghe theo bà ta, chúng ta nếu như cưỡng chế ngăn trở vậy là đã vượt khuôn khổ rồi."

"Mọi người ngàn vạn lần đừng cản, vì chuyện này mà đắc tội Lệ Phi nương nương cũng rất lúng túng." Thảm Ngọc Chiêu trầm giọng nói, "Bà ta muốn thế nào thì cứ để bà ta đi thôi, không sao cả."

"Không phải là "không sao cả" đâu." Tô Mộc thời gian qua rất tiết kiệm lời nói, chỉ biết ở bên cạnh Sở Tú Huỳnh, đối với chuyện của bọn họ cũng cực ít lên tiếng phát biểu, nhưng giờ phút này hiển nhiên là nhịn không được muốn nói vài câu, "Một khi được phong làm Quận chúa, Lệ Phi nương nương muốn thỉnh bệ hạ chỉ hôn liền danh chính ngôn thuận rồi, đến lúc đó điện hạ phải cự tuyệt như thế nào?"

Sở Mộ Từ nghiêng răng nghiêng lợi mỉm cười: "Trực tiếp cự tuyệt."

"..."

Sở Chi Ngang bị phản đỡ trán: "Đề đề tìm trong giang hồ thuê một tên sát thủ, lén vào trong cung lôi Diệp Tinh Nhi giết đi..." Nói còn chưa dứt lời liền bị Liễu Như Anh oán trách đập lên cánh tay một cái, nhất thời đành hoàng lại.

"Vậy thì chờ khi bệ hạ mở miệng chỉ hôn thì hãy nói, "binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn". Ánh mắt Thảm Ngọc Chiêu qua lại ở trên mặt mấy người tường tận xem xét, cân nhắc nửa ngày mới phát giác ra có cái gì đó không đúng, "Ồi chao, Ngũ gia đâu, không theo tới sao?"

Sở Tú Huỳnh nói: "Ngũ ca bảo muốn tìm nương nương khuyên nhủ một chút, không cùng đến đây với chúng ta - - nhưng muội có dự cảm, coi như huynh ấy đi khuyên cũng chẳng có tác dụng gì, nương nương đối với nhi tử ruột thịt này không hề thân cận, chuyện này tất cả mọi người đều biết."

Công chúa nói ra sự thật, đúng là như thế, Sở Văn Khanh mặc dù là nhi tử ruột thịt của Lệ Phi, nhưng mẫu tử này xưa nay khách khí xa cách, trong ngày thường gặp nhau cũng là bình thản như nước. Lệ Phi bao nhiêu năm đều mang bộ dáng mảnh mai cần được che chở sủng ái, cũng sẽ không vì Sở Văn Khanh mà lộ ra nửa phần từ ái của mẫu thân - - thật ra Thẩm Ngọc Chiêu trước kia không thể không cảm thấy kỳ quái, Sở Văn Khanh ôn tồn tao nhã tài mạo song toàn, quả thực có thể xưng tụng là hoàn mỹ, mẫu thân nhà ai nếu có nhi tử như vậy lại không tận tâm tận lực yêu thương chăm sóc? Nhưng Lệ Phi trong suốt những năm qua, ngoại trừ loạn kết duyên ương cho Sở Văn Khanh, tựa hồ thấy được không hề làm chuyện gì khác.

"Ngũ gia vì chuyện tình hai ta cũng đã phí tâm." Thẩm Ngọc Chiêu thở dài, "Huynh ấy vốn không cần thiết cùng Lệ Phi nương nường đối nghịch."

Sở Mộ Từ cũng trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng nói ra lời khiến người cả kinh: "Hai ta dứt khoát đừng đem thêm phiền toái đến cho mọi người nữa, bỏ trốn đi."

"..."

"Này, mấy người đều phải giữ bí mật đây, ta cùng Ngọc Chiêu phiêu bạt chân trời làm thần tiên quyến lữ, tương lai để phụ hoàng chiêu cáo thiên hạ, Thái tử cùng Thái tử phi song song chết bất đắc kỳ tử, truyền ngôi cho Ngũ tử Văn vương, đây mới là kết cục viên mãn khiến cho tất cả đều vui vẻ."

Mọi người đều đỡ trán, tận đáy lòng cảm thấy không còn gì để phản bác.

Thẩm Ngọc Chiêu đẩy đầu hấn sang một bên: "Ai ở đây đùa giỡn với chàng chứ? Còn "thần tiên quyến lữ" nữa, chàng nghĩ bệ hạ trở thành người mù sao?"

"Vậy thì không có biện pháp nào khác rồi, ta sẽ chờ khi phụ hoàng chỉ hôn chống đôi ngay tại chỗ thôi."

Sở Chi Ngang nhiệt liệt vỗ tay: "Tam ca! Đệ thật bội phục khí chất độc thân không sợ trời không sợ đất của huynh!"

"Ai độc thân chứ? Đệ mới độc thân đây, vì huynh đã có người định tình rồi."

"... Phải." Sở Chi Ngang rũ mắt xuống liếc nhanh về hướng Liễu Như Anh bên cạnh, trong lòng thầm nghĩ "Đệ cũng có người định tình rồi chứ bộ".

Sau đó Sở Mộ Từ lại nằm xuống giường, thuận tiện vùi mặt vào lòng Thẩm Ngọc Chiêu: "Bao tử đau, tất cả giải tán đi, chuyện nên tới cũng sẽ đến, ai bảo vì huynh vận khí không tốt, chỉ đành ủy khuất nương tử thôi."

Sở Tú Huỳnh: "Tam ca, huynh coi bộ đang làm nũng đấy à? Hiện tại sao huynh có thể sa ngã thành như vậy?"

"Muội cũng đừng để ý đến chàng làm chi, chàng am hiểu nhất là chơi chiêu thức đấy." Thẩm Ngọc Chiêu bắt đầu đi, "Đều về trước đi, không cần lo lắng cho hai ta, "xe đến trước núi ắt có đường", tình thế không tuyệt vọng như vậy đâu."

Vị Công chúa nào đó vừa lẩm bẩm "Nhưng chiêu thức của huynh ấy lại hết lần này tới lần khác có thể chế trụ được Ngọc Chiêu tử" vừa bị Tô Mộc kéo ra cửa chính.

Thẩm Ngọc Chiêu xoay người đưa tay xoa nhẹ ở vị trí dạ dày của Sở Mộ Từ, chỉ có lúc nàng làm chuyện này mới có vẻ phá lệ ôn nhu, cởi ra vỏ bọc uy phong bát diện của một nữ quan mai mối, hoàn toàn trở thành nữ nhân của hắn.

Chợt nghe Sở Mộ Từ thầm thì: "Nàng nói xem, phụ hoàng sao có thể bị che mắt như vậy chứ?"

"Sao?"

"Phụ hoàng quả thực yêu lắm người." Hắc siết chặt tay của nàng đem đến áp lên gò má, nhắm mắt lại thần sắc bình tĩnh, "Lệ Phi là kẻ bạc tình tâm tư khó dò, không xứng với một khối tình si của phụ hoàng."

Hắc cực ít khi nghiêm túc nói ra loại lời này, hoặc có thể nói, cho tới bây giờ cũng chưa từng nói qua.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 41: Sấm Dậy Đất Bằng

Edited by Bà Còm

Sau khi trở về đế đô, Diệp Tinh Nhi lấy thân phận Ngọc Kính Quận chúa đã tới phủ Thái tử mấy lần, nói là muốn tìm Sở Mộ Từ nói chuyện một chút. Sở Mộ Từ trả lời luôn luôn chỉ có một câu "Ngọc Kính Quận chúa là ai? Không biết", cự tuyệt không gặp mặt, ra lệnh đóng sập cửa vào mặt đối phương.

Mà Thảm Ngọc Chiếu trong khoảng thời gian này cũng cáo ốm không đi lâm triều, tận lực tránh gặp mặt Hoàng đế để khỏi phải lúng túng, không những thế, còn thông báo sự nghiệp môi giới cả đời này sẽ tạm thời gác lại bởi vì không có tâm tư.

Về sau chẳng biết tại sao Diệp Tinh Nhi lại không xuất hiện nữa, hai người cuối cùng có được một đoạn thời gian yên tĩnh thanh nhàn, thêm đám người Sở Tú Huỳnh và Sở Chi Ngang thỉnh thoảng ghé chơi uống trà tán gẫu về những chuyện xảy ra trong Hoàng thành.

Chuyện duy nhất khiến Thảm Ngọc Chiếu để ý, đó là việc Sở Vân Khanh được bổ nhiệm làm khâm sai đi Từ châu giám sát chữa trị ôn dịch. Vì sao lại bị điều đi ngay sau khi Sở Vân Khanh tìm Lệ Phi nói chuyện? Điều này không thể không khiến mọi người hoài nghi, có lẽ đây thật ra là Lệ Phi cố tình khuyến khích Hoàng đế an bài.

Lệ Phi có thể đưa ra rất nhiều lý do, thí dụ như Sở Vân Khanh thân là Hoàng tử nên chịu rèn luyện, nhưng lý do chân chính thì chỉ có một, đó là bà ta không hy vọng nhi tử đối nghịch với mình, bà ta không thể để nhi tử gây trở ngại cho mình.

Sở Vân Khanh không chào từ biệt bất kỳ người nào, cứ im hơi lặng tiếng rời khỏi Đế đô, nếu không phải Sở Chi Ngang nhắc tới chuyện này, Sở Mộ Từ và Thẩm Ngọc Chiêu thậm chí cũng không biết - - đương nhiên sau khi biết chuyện, hai người đều bị tức ngực thật lâu.

"Ta đã khiến người đệ đệ này bị thua thiệt rất nhiều." Ngồi bên bàn đá dưới cây ngô đồng, Sở Mộ Từ châm đầy hai chén trà xanh, đưa cho Thẩm Ngọc Chiêu một chén, "Lúc trước nàng thích đệ ấy như vậy, bây giờ suy nghĩ lại một chút, quả thật có đạo lý."

Thẩm Ngọc Chiêu có ý hỏi: "À? Chàng cũng cảm thấy Ngũ gia là nam nhân đáng giá phò thác cả đời sao?"

"... Nhưng ta cũng không kém, ta cũng đáng để nàng phò thác cả đời."

"Miệng nói không bằng chứng, ai tin được chàng."

Sở Mộ Từ chân thành nói: "Chờ sau này nàng gả cho ta, ta tự có biện pháp từ từ chứng minh."

"Chàng nói như vậy khiến ta thật sự có điểm mong chờ." Thẩm Ngọc Chiêu nhìn không được khẽ nhếch khóe môi, "Chỉ mong trận phong ba này mau chóng dẹp yên, ta chờ chàng hướng bệ hạ cầu hôn, bất quá..."

"Bất quá cái gì?"

Giương đôi mắt đen như mực nhìn hắn, nàng cười như không cười nhấn mạnh: "Ta sẽ không chia xẻ trượng phu với những người khác, nói ta cố chấp

cũng tốt, tùy hứng cũng được, nhưng điểm này đích xác là ranh giới cuối cùng nếu muốn cưới ta."

Hắn đột nhiên đưa tay, dùng sức bóp gương mặt của nàng một cái: "Ta thích chính là điểm này của nàng, trừ nàng ra, đời này ta cũng không có ý định cưới nữ nhân khác."

"Nói phải giữ lời?"

"Ta không lừa nàng, không tin chúng ta ngoéo tay."

Thẩm Ngọc Chiêu thiếu chút nữa cũng bị động tác như hải tử của hắn chọc cười: "Ngoéo tay thì không cần, dù sao nếu chàng nuốt lời, thì ta cũng có khả năng đổi ý bất cứ lúc nào."

Sở Mộ Từ lắc đầu, giọng nói chắc chắn: "Nàng trốn không thoát đâu."

Thẩm Ngọc Chiêu liếc hắn một cái thanh tú động lòng người: "Rốt cuộc toàn bộ Hoàng thành vẫn chưa có người nào dám nói với ta lời này."

"Cho nên ta mới đặc biệt nhất, vì thế mới bắt được trái tim của nàng."

Nàng quả thực nên vỗ án tán dương trình độ vô liêm sỉ của hắn.

Sở Mộ Từ thích nhất nhìn nàng rõ ràng không phản đối, nhưng vẫn gắng bày ra bộ điệu không thêm cãi lý với hắn, hắn chống cằm đưa mắt nhìn nàng một hồi lâu, rốt cục vẫn nhịn không được, chồm người tới muốn hôn nàng.

"Đừng làm rộn, để Trần Trần thấy được thì ta lại phải trừ tiền công của hắn."

"... Ai nha, đây thật là một lý do cực tuyệt tốt quá nhỉ, Thẩm đại nhân."

"Điện hạ khen nhầm."

Hai người đang đùa giỡn với nhau, chợt nghe bên ngoài đình viện tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó vị Giang Trần tiêu hộ vệ vừa mới được nhắc tới liền xuất hiện trong tầm mắt.

"Điện hạ, chủ... chủ tử!"

Dựa theo lệ cũ, Thẩm Ngọc Chiêu nhất định muốn trêu chọc hấn vài câu, bất quá lần này nàng nhìn ra Giang Trần không thích hợp, biết chắc là có chuyện khẩn yếu, thần sắc hơi trầm xuống.

"Nói."

Trên trán Giang Trần rỉ ra một tầng mồ hôi lạnh, hấn biết rõ nói ra việc này hậu quả là gì, nói không chừng bản thân sẽ bị họa lây, gần như chắc chắn sẽ bị hai vị tổ tông này liên thủ đánh cho một trận.

Nhưng... Hoàng mệnh như núi.

"Bệ hạ thỉnh điện hạ cùng chủ tử vào cung một chuyến."

Sở Mộ Từ ánh mắt do dự: "Vì chuyện gì?"

"Là vì..." Giang Trần thở ra một hơi thật dài, mang theo thần sắc kiên quyết hy sinh, "Ngọc Kính Quận chúa có tin vui."

Trong nháy mắt bên tai hai vị Sở Thẩm tựa như có tràng pháo đang nổ vang.

Diệp Tinh Nhi quả nhiên là trời cao phái tới khảo nghiệm hai vị tổ tông sống này, nữ tử kỳ ba này vừa có thể thiết kế Sở Mộ Từ lên giường với ả, lại có thể dùng hậu duệ của Hoàng gia để công khai đoạt chính phòng với Thẩm Ngọc Chiêu, thật sự đẳng cấp rất cao siêu.

Mà giờ khắc này Sở Mộ Từ cùng Thẩm Ngọc Chiêu đang đứng trong Thừa Đức Điện, đều trầm mặc giằng co với Hoàng đế.

Hoàng đế thật khó xử đến nỗi ngũ quan cũng đều vặn vẹo, ngài liên tiếp uống ba bốn chén trà, cho đến khi bụng căng rột cuộc không chứa nổi, lúc này mới đau khổ mở miệng: "Chuyện này... Mộ Từ, Ngọc Chiêu à..."

Thẩm Ngọc Chiêu lạnh giọng ngắt: "Quận chúa mang thai, là hài tử của ai?"

"..." Hoàng đế thiếu chút nữa bị nghẹn, "Đây đương nhiên là của Mộ Từ rồi..."

"Nhi thần căn bản không có phát sinh bất cứ chuyện gì với ả ta!" Sở Mộ Từ bất thành lình rống to một tiếng, nhất thời khiến lão cha nhà mình sợ hết hồn, "Lui một vạn bước để nói, dù cho thật sự xảy ra chuyện gì, đó cũng vì trong trà bị hạ dược, điểm này liên trực tiếp bỏ qua hay sao? Không thêm xét lại một chút nào liên cho đối phương được như nguyện rồi?!"

Hoàng đế chưa tỉnh hồn đưa tay vuốt ngực: "Đừng la đừng la, coi chừng Lệ Phi ở bên trong nghe thấy được."

Trong mắt Sở Mộ Từ hiện ra vẻ tàn khốc càng sâu: "Cho tới bây giờ, phụ hoàng vẫn còn toàn tâm toàn ý suy nghĩ thay Lệ Phi phải không? Nhi thần muốn gì căn bản không quan trọng, hạnh phúc của nhi thần cũng có thể tùy ý chôn vùi, chỉ cần nữ nhân của phụ hoàng cao hứng thôi, đúng không?"

"..."

"Nữ nhân của phụ hoàng đã đạt được ước muốn rồi, vậy nữ nhân của nhi thần thì sao? Sau khi Thẩm Đại tướng quân chết trận sa trường, Ngọc Chiêu luôn coi phụ hoàng như thân phụ, ai ngờ cuối cùng nhận lãnh một trò khôi hài thô bỉ nhất chỉ được giải quyết cho xong việc như vậy?"

Đôi mắt với chất vấn lần này, Hoàng đế lần đầu tiên cảm thấy không phản bác được.

Nhưng lại có người trả lời thay.

"Sao lại là trò khôi hài? Thái tử nói sai rồi." Lệ Phi vén màn từ trong điện đi ra, váy gấm vân văn thiên thủy ôm lấy thân hình uyển chuyển, bà ta khẽ nâng chiếc cầm tinh xảo, ngữ điệu uyển chuyển, "Bệ hạ chính là vì lòng bao dung như biển mới làm ra quyết định này, hiểu được nhân sinh khi vừa chào đời chẳng phân biệt sang hèn, nữ tử dân gian cũng chưa chắc thua kém so với nữ quyền trong Hoàng cung, huống chi hài tử trong bụng Ngọc Kính Quận chúa xác thực thuộc về Hoàng gia không thể nghi ngờ."

Sở Mộ Từ ánh mắt đã muốn giết người: "Nương nường như thế nào có thể xác định hài tử kia nhất định thuộc về Hoàng gia?"

"Quận chúa vốn là thân thanh bạch, điểm này Bản cung có thể dùng tính mạng để đảm bảo." Lệ Phi giọng nói chắc chắn, "Huống chi chuyện đã xảy ra đêm hôm đó tất cả mọi người đều tận mắt chứng kiến, cho dù Thái tử giải thích thế nào cũng chỉ sợ khó ngăn được miệng thiên hạ."

Bà ta kiên trì lời chuyện đêm đó ra nói, chiều này đưa ra đúng là "thăm trăm thắng", bởi vì không một ai có thể chứng minh Sở Mộ Từ bị hãm hại, cũng không có người nào đủ can đảm đi nghi vấn Diệp Tinh Nhi có bị Sở Mộ Từ phá trong sạch hay không.

Cho dù trong lòng mọi người đều biết rõ bí mật, nhưng hết lần này tới lần khác đều không có biện pháp làm sáng tỏ chân tướng dơ bẩn kia.

Ngón tay bên người siết chặt, Sở Mộ Từ trán nổi gân xanh, mắt thấy sắp sửa khống chế không nổi tâm tình, thời khắc mấu chốt lại bị Thẩm Ngọc Chiêu ngăn lại.

Thẩm Ngọc Chiêu đưa tay quàng bên hông hắn, nàng không nhìn Lê Phi, chỉ ngược mắt bình tĩnh nhìn về phía Hoàng đế: "Ý của Bệ hạ là nhất định muốn cho Quận chúa gả vào phủ Thái tử?"

Hoàng đế trầm giọng thở dài, thoát nhìn tuy có áy náy nhưng cũng không phủ nhận.

"Ngọc Chiêu, ủy khuất con."

"Bệ hạ vì sao lại nói như vậy?" Lê Phi bên cạnh ra vẻ kinh ngạc, "Quận chúa gả cho Thái tử chỉ có thể làm tiểu thiếp, nhưng nàng rõ ràng mang thai nhi tử thừa tự trước, đây chính là Long tử tương lai, nếu nói ủy khuất, cũng nên là Quận chúa bị ủy khuất mới đúng."

Thẩm Ngọc Chiêu không nói lời nào, vẫn không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Hoàng đế, giống như là muốn từ trên mặt ngài tìm ra một dấu vết do dự, cho dù chỉ là một tia dao động nhỏ mà thôi, nhưng Hoàng đế ngoại trừ áy náy càng sâu thì không hề cho ra đáp án nàng kỳ vọng.

"Bệ hạ, nếu như tương lai Quận chúa sinh hạ hài tử, khi nghiệm thân không phải hậu duệ của Thái tử thì thế nào?"

Hoàng đế theo bản năng phản bác: "Không thể nào, hài tử này rõ ràng là của Mộ Từ, đâu thể của người nào khác."

"Thế gian mọi sự đều có thể xảy ra."

Lê Phi lạnh lùng liếc qua, mắt hạnh xinh đẹp duyên dáng ẩn hiện vẻ tức giận: "Lời này của Thẩm đại nhân có ẩn ý gì? Bản cung vừa mới bảo đảm cho sự trong sạch của Quận chúa, Thẩm đại nhân hiện giờ lại đưa ra nghi vấn, vậy đúng là nghi vấn nhân cách của Bản cung rồi."

"Thần không dám nghi vấn nương nương, nhưng chuyện này liên quan đến vấn đề sau này thần có muốn cùng chung phu quân với nữ tử khác hay không, thứ cho thần ích kỷ, nhất định phải triệt để hỏi cho rõ ràng."

"Thảm đại nhân đúng là rất ích kỷ." Lệ Phi ngoài miệng cũng không chút nào nhường nhịn, nếu nói ban đầu bà ta còn biết thu liễm, hiện tại sự cố chấp cùng lớn lối cất giấu trong nội tâm đều đã thể hiện ra từ trong ánh mắt rồi, "Vì độc chiếm Thái tử liền không từ thủ đoạn gạt bỏ Quận chúa đang mang thai, đây quả nhiên là khí độ đáng có của nữ quan mai mối sao? Nên biết, đến giờ bệ hạ còn chưa chính thức tứ hôn cho người cùng Thái tử, cho nên người cũng không thể xem như danh chính ngôn thuận làm Thái tử phi tương lai, có tư cách gì khoa tay múa chân?"

Thẩm Ngọc Chiêu hít sâu một hơi, rồi mới miễn cưỡng đè lại cơn tức mãnh liệt trong lồng ngực, nàng cực kỳ hiểu rõ thái độ của Sở Mộ Từ vừa rồi, bình tĩnh mà xem xét, hẳn và nàng ở thời khắc này còn có thể bảo trì "tâm bình khí hòa" thì coi như đã lập kỳ tích.

Nhưng một câu nói kế tiếp của Lệ Phi đã triệt để làm cho biểu tượng thông dong ngụy trang của nàng sụp đổ.

"Năm đó Thẩm tướng quân chết trận sa trường, Thẩm phu nhân cũng tuân tiết theo, kể từ lúc đó Thẩm đại nhân lẻ loi hiu quạnh hơn mười năm, nhất định phải hiểu rõ cảm giác mất đi phụ mẫu khổ sở như thế nào? Quận chúa mang hậu duệ của Thái tử, người lại cố ý ngăn trở nàng gả cho Thái tử, thật sự nhẫn tâm vậy sao? Hải tử xuất thế không có phụ thân, tương lai đặt chân ở Hoàng thành như thế nào?"

Hoàng đế nhạy cảm phát giác Thẩm Ngọc Chiêu trong chớp mắt sắc mặt đã trở nên xanh mét, vội vàng ngăn cản Lệ Phi nói tiếp: "Nói Mộ Từ là được rồi, cần gì dính dáng đến phụ mẫu của Ngọc Chiêu?"

Hoàng đế biết rõ, Thẩm Ngọc Chiêu kiêng kỵ nhất người khác nghị luận phụ mẫu của mình, cũng kiêng kỵ người khác ở trước mặt vạch trần vết sẹo bản thân không phụ không mẫu, đây quả thực là cấm địa của nàng, đụng vào sẽ gây ra hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Ai ngờ Lê Phi càng nói càng kích động, hoàn toàn không thấy cảnh cáo của Hoàng đế, chỉ tập trung tinh thần trừng mắt với Thẩm Ngọc Chiêu: "Mất công Thẩm đại nhân tự xưng là đệ nhất mai mối của Hoàng gia, thế nhưng lại làm ra chuyện chia rẽ nhân duyên như vậy, thật không lo lắng bị gãy phúc thọ sao?"

"Có ý định hãm hại hơn nữa ác ý hãm hại người khác, vậy mới phải lo lắng bị gãy phúc thọ chứ sao?" Sở Mộ Từ mạnh mẽ kéo Thẩm Ngọc Chiêu ra phía sau, mắt phượng hẹp dài đen như mực trở nên âm trầm, bức người khác phải rung mình, "Huống chi cho dù muốn giảm thọ, cũng sẽ do ta gánh chịu thay, dù sao mệnh cô tinh cứng rắn, không sao cả - - nhưng cái ả Ngọc Kính Quận chúa kia, ta tuyệt đối sẽ không cưới!"

Lê Phi cả giận nói: "Hài tử của ngươi cũng không cần sao?"

"Muốn nói ta vô tình vô nghĩa cũng tốt, làm nhục thể diện Hoàng gia cũng được, tâm ý của ta đã quyết, không phải là Ngọc Chiêu thì không cưới, dù cho phụ hoàng có chịu tứ hôn hay không cũng vậy!"

"..."

"Nương nương nếu cảm thấy chưa hết giận, không bằng hướng phụ hoàng góp lời, lột bỏ vị trí Thái tử của ta là xong, nương nương luôn là người nói năng khéo léo tâm tư kín đáo, chút chuyện nhỏ này đương nhiên không thành vấn đề!"

Lệ Phi đột nhiên đưa tay ôm ngực, bà ta cả người run rẩy chỉ vào Sở Mộ Từ: "Ngươi... Tốt lắm! Bệ hạ dạy dỗ ra một nhi tử thật tốt!"

Lời còn chưa dứt, bà ta đã ngửa người ra phía sau té xỉu, nhắm mắt yếu đuối nằm trong lòng Hoàng đế.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 42: Chia Rẽ Tình Nhân

Edited by Bà Còm

Thời gian qua sức khỏe Lệ Phi không tốt, tâm tình kích động liên đễ dàng hôn mê, sau đó sẽ nằm trên giường không dậy nổi một khoảng thời gian, cho nên quả thực khiến Hoàng đế sợ hãi.

"Thái y! Có ai không, mau kêu Thái y!"

Thẩm Ngọc Chiêu nhíu mày đứng nguyên tại chỗ, nhìn Hoàng đế lòng như lửa đốt ôm Lệ Phi đưa vào thiên điện, trên mặt nhìn không ra bất kỳ biểu tình gì.

Cũng không phải tâm địa của nàng sắt đá, nếu đổi lại trước kia, nàng khẳng định cũng khó tránh khỏi lo lắng, nhưng thời khắc này nàng làm không được.

Nàng giống như khán giả đang xem một tiết mục tự biên tự diễn, hơn nữa nội dung càng lúc càng hoang đường.

Nàng có một dự cảm gần như tuyệt vọng, mà loại dự cảm này đã thành sự thật khi Hoàng đế một lần nữa quay lại đại điện.

"Ngọc Chiêu, con nên thông cảm cho trẫm."

Nàng cúi đầu trầm mặc, cũng không trả lời.

"Trẫm thương Lệ Phi đã hai mươi năm, cho tới hôm nay vẫn không thích qua nữ nhân nào khác, muốn trẫm tôn thương nàng trẫm làm không được." Hoàng đế giống như trong nháy mắt già đi rất nhiều, ngài thở dài ngã ngòai xuống đài án, bất đắc dĩ lắc đầu, "Nàng vẫn muốn có một nữ nhi, nhiều năm như vậy bởi vì thân thể không tốt nên không thể như nguyện, hiện tại khó có được một nghĩa nữ để yêu thương, lại..."

Trong lòng có chút chua xót, Thẩm Ngọc Chiêu cố gắng bình phục tâm tình, sau đó mới rốt cục mở miệng một lần nữa: "Thần chỉ muốn biết, thần rốt cuộc đã làm sai điều gì."

"Con không có làm sai, chỉ là con cũng thấy đây, dù cho trẫm sủng ái Lệ Phi như vậy, hậu cung cũng vẫn có vô số phi tần - - trẫm hiện trạng chính là tình cảnh trong tương lai của Mộ Từ."

Nàng vô ý thức hít sao nhếch khóe môi.

"Làm Hoàng đế cũng không đơn giản như vậy, phải đối mặt với áp lực của bá quan văn võ cả triều, rồi còn sự bàn tán của dân chúng dân gian, bởi vì chỉ cần tiếp nhận giang sơn như họa này, sẽ không còn chuyện làm như mong muốn." Hoàng đế nhẹ giọng, "Dù cho không có Ngọc Kính Quận chúa, sớm muộn gì Mộ Từ cũng phải có hậu cung ba nghìn mỹ nữ, hẳn có lẽ chưa chắc yêu các nàng, nhưng các nàng lại nhất định phải tồn tại, khi đó con sẽ là Hoàng hậu, là mẫu nghi thiên hạ thì có thể nào khư khư cố chấp chỉ vì tình yêu của con?"

Thời gian qua Hoàng đế đã quen để nàng tùy ý, bởi vì trong lòng ngài nàng vẫn là một nữ hài, nếu có thể, ngài nguyện ý thuận theo giao phó của Thẩm Vân Tiêu, để Thẩm Ngọc Chiêu sống vô tư vô ưu cả đời.

Nhưng hiện giờ không được nữa rồi, chính vì nàng yêu Sở Mộ Từ, là Hoàng đế tương lai của Kỳ quốc.

Nghe Sở Mộ Từ trầm giọng nói: "Phụ hoàng, nhi thần đã biểu đạt rất rõ ràng, những Hoàng tử văn võ song toàn không phải là ít, đương nhiên có người so với nhi thần thích hợp hơn để tiếp nhận Đế vị, nếu đã vậy..."

"Nhất thời nói bậy!" Hoàng đế rốt cục nổi giận, "Thái tử vị là đồ vật con nghĩ không muốn thì vứt bỏ sao? Con làm vậy là đã phụ lòng mẫu hậu đã mất của con biết không? Con hỏi Ngọc Chiêu một chút coi, xem nàng có thật sự đồng ý cho con buông tha hết thảy chỉ vì để cưới nàng thôi không?"

"Thần không đồng ý."

Là thanh âm của Thẩm Ngọc Chiêu, lời vừa nói ra, vô luận là Hoàng đế hay Sở Mộ Từ đều ngây ngẩn cả người.

"Ngọc Chiêu, mới vừa rồi không phải con nói cái gì mà..."

Nàng thấp giọng nói: "Thần nói, thần không đồng ý."

Hoàng đế cho rằng thái độ như vậy đại biểu cho việc nàng đã thỏa hiệp, bèn thở phào nhẹ nhõm: "Đến cùng cũng là Ngọc Chiêu hiểu chuyện, con yên tâm, vị trí của con trong tương lai không ai có thể rung chuyển, chỉ cần con ở đây, vị trí Hoàng hậu chính là..." Tuy nhiên lời còn chưa nói hết liền bị nàng ngăn lại.

"Bệ hạ, uống cho thần ở trong Hoàng thành làm mai nhiều năm, đáng tiếc cuối cùng lại không thể mang lai cho bản thân một mối nhân duyên tốt." Hốc mắt đã hơi nóng lên, không biết là phần nộ hay ủy khuất, nhưng Thẩm Ngọc Chiêu vẫn quật cường ngẩng đầu, khóe môi nhếch lên lộ ra một nụ cười hiểm có, "Nếu đã vậy, thần không yêu cầu xa vời gì nữa, cái gọi là vị trí Hoàng hậu gì đó, thần cũng không cần."

Một câu nói ra giống như long trời lở đất.

Sở Mộ Từ kinh hãi mờ mịt nhìn về phía nàng, đã thấy nàng nâng váy quỳ xuống, cung kính hướng Hoàng đế hành đại lễ.

"Thỉnh bệ hạ đồng ý cho thần từ bỏ chức vị nữ quan mai mối."

Hoàng đế vạn lần không nghĩ tới nàng có thể cố chấp đến trình độ này, tứ hôn cũng không cầu, địa vị nữ quan mai mối cũng không cần, cái gì cũng vứt bỏ.

"Nhưng... nếu như trẫm không đáp ứng thì sao?"

Nàng hướng về phía Hoàng đế dập đầu một cái, giọng nói bình tĩnh: "Vậy thì tùy ý bệ hạ trừng phạt, thần đều nhận lãnh."

Nói xong đứng dậy rời đi, bước chân thật nhanh, đầu cũng không quay lại.

Sở Mộ Từ vô ý thức đuổi theo, ai ngờ đến cửa lại bị Diệp Tinh Nhi ngăn cản, ả ta khẽ vuốt bụng, bộ mặt xinh đẹp lộ ra vẻ vui sướng khó kiềm nén.

"Thái tử điện hạ muốn đi đâu thế?"

"Bản cung khuyên người đừng xuất hiện vào lúc này, miễn cho cuồng tính của Bản cung cứ thế mà đại phát." Hắn cắn chặt răng, hung dữ nở nụ cười, "Đến lúc đó không ai có thể giúp được người, Bản cung có thể làm cho người sống không bằng chết, Bản cung nói được là làm được."

Đại khái ánh mắt của hắn quá mức dữ tợn, Diệp Tinh Nhi quả thật bị dọa sợ, theo bản năng lui về phía sau một bước không dám nói tiếp.

Sở Mộ Từ xoay người hướng về phía xa nhìn lại, Thâm Ngọc Chiêu sớm đã rời đi, chỗ đó đã không còn thân ảnh của nàng.

Thâm Ngọc Chiêu cứ thế im hơi lặng tiếng biến mất trong Hoàng thành, không đến Trữ Tú cung của Sở Tú Huýnh, cũng không đến Thái y viện của

Liễu Như Anh, quạt lựa Ngự ban cũng được nàng ủy thác cho Giang Trần đưa về, có thể thấy được nàng kiên quyết từ quan.

Không có người nào biết rõ nàng đi đâu làm gì, kể cả Sở Mộ Từ.

Hắn từng chờ đợi nhiều năm mới đổi được nàng thật lòng đối đãi, nhưng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi cuối cùng theo gió bay mất, hắn và nàng mỗi người một ngả.

Đột nhiên nhớ tới những lời Thẩm Ngọc Chiêu đã nói, nàng tâm sự với hắn, từ nhỏ đã thường chứng kiến phụ mẫu "cử án tề mi" ân ái vô cùng, nàng ao ước có được loại tình cảm chỉ có hai người "một đời một kiếp" đó, không bị bất kỳ ngoại nhân nào xen vào - - đó cũng là nguyên nhân lớn nhất mà nàng quyết định phải trở thành nữ quan mai mối.

Nàng nhìn qua giống như rất lạnh lùng và không có tình người, nhưng ai hiểu rõ con người của nàng đều biết, nàng mang một trái tim thuần khiết đến độ nào, từ đầu đến cuối vẫn tin tưởng vào tình yêu thật sự.

Mỗi một mối nhân duyên mà nàng ra tay thúc đẩy đều là hai bên tình nguyện, kim ngọc thành đôi, nàng không bao giờ loạn điểm uyên ương, nàng cảm thấy đó là sự khinh nhờn.

Nhưng cuối cùng đến phiên nhân duyên của bản thân thì lại chịu vũ nhục, không được hoàn thành tâm nguyện.

Sở Mộ Từ cảm thấy rất lo sợ và nghi hoặc, loại tâm tình này trong hơn hai mươi năm sinh mệnh của hắn chưa bao giờ xuất hiện qua, nhưng hiện thời hắn cảm thấy, tựa hồ phải vĩnh viễn mất đi người mình yêu nhất rồi.

"Tam ca, chỗ nên tìm đều tìm khắp rồi, cũng không có tin tức của Ngọc Chiêu tỷ." Trong đình viện, Sở Tú Huynh cực kỳ bi thương ôm đầu, "Huynh nói tỷ ấy có nhất thời luẩn quẩn trong lòng mà tự sát hay không?"

Tô Mộc vội vàng che miệng của nàng: "Sẽ không đâu, Thảm đại nhân tuyệt đối không làm ra loại chuyện hồ đồ như vậy."

"Vậy tỷ ấy còn có thể đi đâu? Trước kia tỷ ấy đều ngụ tại Thu Thủy Trai, cũng không nghe nói còn có trạch viện nào khác!"

Sở Chi Ngang lớn mật suy đoán: "Nên biết trước kia Thảm đại nhân là nữ quan mai mối giá trị thiên kim của cải phong phú, có mua bất động sản cũng bình thường mà thôi, chẳng lẽ nửa chữ nàng cũng không đề cập tới sao?"

Sở Tú Huỳnh nghe vậy giống như trong mộng bừng tỉnh, trừng to mắt nhìn về phía Giang Trần đang hầu bên cạnh đợi phân phó: "Ôi chao! Chủ tử của người cũng không nói với người sao?"

"... Thuộc hạ chỉ là hộ vệ, đâu có tư cách hỏi chuyện của chủ tử." Giang Trần vẻ mặt như đưa đám, "Chủ tử ngoại trừ giao quạt lựa Ngự tứ cho thuộc hạ, cái gì cũng không nói."

"Ta mới không tin tỷ ấy cái gì cũng không nói! Người đàn như vậy tỷ ấy có thể không dặn thêm người vài câu sao?!"

"..." Giang Trần bị bức phải đối diện sự thật không có biện pháp trốn tránh, chỉ có thể nhận mệnh, lúc này bèn tước vũ khí đầu hàng, "Chủ tử trước khi đi quả thật có lời khiến thuộc hạ chuyển lại cho Thái tử, nhưng gần đây Thái tử đều... Thuộc hạ không có cơ hội nói ra."

Nói trắng ra chính là hấn sợ sau khi chuyển đạt sẽ bị Sở Mộ Từ trong trạng thái nổi giận đánh chết.

Sở Mộ Từ từ đầu đến cuối đều trầm mặc, giờ phút này rốt cục ngẩng đầu lên, nhìn về phía Giang Trần ánh mắt lạnh như băng sương: "Người không mau chóng thành thực khai báo, đừng trách Bản cung chém mất cặp chân của người, sau đó kéo đến bãi tha ma chôn sống."

Giang Trần nhất thời "mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim" đứng nghiêm thẳng tắp: "Chủ tử nói, nếu như khiến Thái tử vì nàng mà phải buông tha ngôi vị hoàng đế thì nàng quả quyết làm không được, nhưng đời này nàng cũng không chuẩn bị cùng những nữ nhân khác chia xẻ ái nhân - - nếu đã như thế, tương lai sẽ phải cô phụ lẫn nhau, chi bằng sớm buông tay rời khỏi, không hề gặp nhau tốt hơn."

Đích xác là phù hợp với phong cách nói chuyện của Thẩm Ngọc Chiêu, đối với nàng, thật ra chuyện gì cũng có thể thương lượng, nhưng chỉ chuyện tình cảm chạm đến ranh giới cuối cùng của nàng là không hề khoan nhượng.

"Được rồi, người đi xuống đi." Ngoài dự đoán, Sở Mộ Từ không có phản ứng quá khích, chỉ bình tĩnh gật đầu một cái, "Bản cung đã đoán được nàng ở đâu rồi."

Sở Tú Huynh cả kinh nói: "Tam ca đoán được sao? Vậy mau tìm về đi chứ!"

"Ta sẽ đi tìm, nhưng không phải bây giờ." Ngón tay thon dài vuốt ve cành mai khắc trên chén ngọc, hần rủ mắt xuống, im hơi lặng tiếng che đậy một tia quả quyết sắc bén trong đáy mắt, "Phải chờ đến ngày đón nàng trở lại cũng là ngày ta cho nàng đáp án cuối cùng thật thỏa đáng mới được."

"Cho nên ý của huynh là..."

Hần gằn từng chữ từng câu, nói năng rất có khí phách: "Nếu ta muốn cưới Ngọc Chiêu, nhất định sẽ không để nàng chịu nửa phần ủy khuất."

Hần muốn đem hạnh phúc mà nữ tử khắp thiên hạ đều không thể ao ước tự tay dâng đến trước mặt nàng, hắn muốn cưới hỏi hoàng cả đời không thay đổi, thành toàn viên mãn cho cô nương mình yêu mến nhất.

Hắn muốn cho nàng biết rõ lão thiên rất công chính, nàng đã trở thành nguyệt lão cho người khác nhiều năm như vậy, cuối cùng sẽ có một ngày có thể đòi lấy phần nhân duyên thuộc về chính bản thân của nàng.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 43: Đến Phủ Tướng Quân

Edited by Bà Còm

Hoàng đế không phải không hướng về phía nhi nữ tìm hiểu tông tích của Thẩm Ngọc Chiêu, ngài thậm chí còn nghĩ đặc biệt phái người ra ngoài Hoàng thành tìm kiếm, kết quả bị Sở Chi Ngang ngăn lại.

"Phụ hoàng, cho dù ngài tìm được cũng đâu có ý nghĩa gì? Phụ hoàng muốn cưỡng chế chia rẽ tình cảm của nàng với Tam ca, lại còn muốn trói người ta trong Hoàng thành không được phép rời đi, nào có đạo lý như vậy? Đây không phải là hành vi của cường đạo sao?"

Trong trí nhớ, tiểu nhi tử từ trước đến nay luôn mở miệng ra là nói năng lảm nhảm, cực ít khi nghiêm túc đàm luận chuyện của người khác như thế, lần này có thể nói hẳn thật đề tâm rồi.

So sánh ra thì Sở Chi Ngang đã phản ứng khá lịch sự, phản ứng của Sở Tú Huỳnh kịch liệt hơn nhiều: "Phụ hoàng cần phải cao hứng không phải sao? Ngọc Kính Quận chúa rốt cục có thể danh chính ngôn thuận gả cho Tam ca rồi, về sau ả ta cho dù muốn làm Thái tử chính phi cũng không có người tranh đoạt, diễn một màn như vậy như vậy không phải chỉ đang chờ một kết cục này sao? Ngài còn tìm Ngọc Chiêu tử làm gì? Ngọc Chiêu tử có ở đây hay không rất trọng yếu sao? Chẳng lẽ ngài còn muốn ra lệnh cho tử ấy nối dây tơ hồng cho Tam ca và Quận chúa nữa à?"

Đôi mắt với sự chằm chọc khiêu khích như thế khiến cho mặt mũi mất hết, lúc ấy Hoàng đế thiếu chút nữa nhin không được cho nữ nhi bảo bối một cái tát, nhưng cuối cùng cố kiềm nén lại.

Sở Tú Huỳnh nói đâu có sai? Đúng là như vậy. Ngài vốn không xứng là một phụ thân, cũng xác thật phải hổ thẹn với phu thê Thẩm Vân Tiêu, ngài không biết bản thân còn có thể vấn hồi những gì, bởi vì bất kể là tiến một bước hoặc lùi một bước đều không thể khiến tất cả đều vui vẻ.

Thân là vua của một nước, hiện thời cư nhiên bị bọn tiểu bối trách cứ oán hận, lại còn ngay cả lập trường để giải thích cũng không có.

Mấy ngày sau, Sở Vân Khanh trước đó đi Từ châu đã trở về Hoàng thành, không hề nghi ngờ, lập tức liền được đệ muội báo cho toàn bộ sự tình.

Hai phụ tử ở Thừa Đức Điện tương đối trầm mặc, cảm thấy giữa hai người không có gì đáng nói nữa rồi.

"Vân Khanh, có phải con cũng cảm thấy trầm quá mức vô tình lộng quyền hay không?"

"Nhi thần chỉ cảm thấy ngoài ý muốn, tình thế phát triển so với trong tưởng tượng còn muốn nghiêm trọng hơn." Sở Vân Khanh lạnh nhạt trả lời, "Nghe nói trong triều lời đồn đãi nổi lên khắp nơi, nói Thẩm đại nhân từ quan mất tích, nghĩa nữ mới thu từ dân gian của mẫu phi mang thai hậu duệ Hoàng tộc, ít ngày nữa sắp gả vào phủ Thái tử - - nếu cứ tùy ý để bọn họ tiếp tục suy đoán, chỉ sợ sẽ tổn hại đến mặt mũi của Hoàng gia."

Hoàng đế thở dài: "Bình tĩnh mà xem xét, con cũng không cho rằng... Ngọc Kính Quận chúa xứng với Tam ca của con?"

"Phụ hoàng nói quá lời, từ nhỏ vinh hoa là do trời ban, tâm hồn có đáng giá hay không là tự mình quyết định, địa vị chẳng phân biệt tôn ti, chỉ nhìn

lòng người." Tia nhìn ôn nhuận trong đáy mắt của Sở Vân Khanh dần dần âm u, giống như đang có gì phải ẩn nhẫn, nhưng về mặt nhìn qua vẫn không có chút rung động nào, "Nếu như Ngọc Kính Quận chúa xuất thân trong sạch tâm tính thuần khiết, gả cho Tam ca cũng không có vấn đề gì, chỉ là ả ta quả thật như thế sao? Nhi thần không tin."

"Trước kia con không hề đem lời quá phận như vậy nói ra, trong số các Hoàng tử của trẫm, con rõ ràng là người trẫm ôn nhất"

"Phụ hoàng đối đãi với nhi thần không tệ, đối xử với mẫu phi cũng là nhiều năm sung ái như một ngày, cho nên dưới tình huống làm người ta khó xử như vậy, nhi thần không thể che giấu lương tâm mà mở miệng." Sở Vân Khanh chậm rãi nói, "Nhi thần không muốn nhìn thấy mẫu phi bị chấp niệm làm cho đầu óc bị choáng váng, từ đó làm ra những chuyện trái với lương tâm."

Hoàng đế nhất thời tim đập mạnh và loạn nhịp: "Con đây là có ý gì?"

Hắn làm như tự giễu cười cười: "Nhi thần cũng chỉ đề cập tới một chút mà thôi, nếu phụ hoàng nghe không hiểu vậy thì quên đi - - về vụ ôn dịch của Từ châu, nhi thần sau khi hồi phủ sẽ nghĩ kỹ rồi viết tấu chương trình cho phụ hoàng, nếu không còn chuyện gì khác, nhi thần xin cáo lui."

Hắn rời đi thân ảnh cao ngát, rất nhanh liền biến mất trong tầm mắt của Hoàng đế. Hoàng đế xuất thần nhìn ra ngoài điện thật lâu, trong lúc lơ đãng đưa tay dụi dụi con mắt.

Bộ dáng của hài tử kia thật sự cực kỳ giống một vị bằng hữu cũ, hơn hai mươi năm, theo năm tháng thay phiên biến đổi càng lúc càng giống.

Hoàng đế không biết, hôm đó sau khi Sở Vân Khanh rời Thừa Đức Điện cũng không trở lại Văn vương phủ, mà trực tiếp đi đến phủ Thái tử.

Hai huynh đệ ước chừng nói chuyện cả hai canh giờ, liên tục nói tới hoàng hôn. Trong lúc này một vị hộ vệ họ Giang lúc nào cũng quanh quẩn trong đình viện, hẳn đương nhiên không dám vào nhà tham dự vào cuộc nói chuyện của Hoàng tử, nhưng hẳn mơ hồ cảm giác có chuyện sắp xảy ra, loại cảm giác này làm hắn bất an một cách dị thường.

Mãi đến khi ánh chiều tà cuối cùng từ từ chìm vào đường chân trời thì cửa phòng mới mở, Sở Vân Khanh bước nhanh ra, lúc nhìn thoáng qua Giang Trần còn hơi mỉm cười, vẫn là bộ dáng công tử ôn tồn tao nhã, nhưng Giang Trần lại rõ ràng trông thấy trong mắt của điện hạ nhiều thêm vài phần mờ mịt cùng hui quạnh khó có thể che dấu.

Sở Mộ Từ theo sát phía sau, nhìn theo ánh mắt phức tạp của hắn có chút không hiểu: "Trần Trần."

"... Có thuộc hạ." Kính xin ngài đừng dùng xưng hô chuyên dụng của chủ tử được không?!

"Đi làm một chuyện cho Bản cung được chứ?"

Giang Trần lập tức nghiêm túc, dùng sức gật đầu: "Thuộc hạ chết vạn lần cũng không chối từ."

Chớ nhìn hắn làm hộ vệ bình thường mơ mơ màng màng, nhưng thời khắc máu chót tuyệt đối không làm nhục sứ mạng.

Ban đêm, Sở Vân Khanh giục ngựa đi đến phủ Tướng quân khi xưa, đập trên thập cấp ánh lên sắc xanh rực rỡ khi ánh trăng chiếu vào, ngược mắt nhìn bảng hiệu vàng kim trên đỉnh đầu.

Bảng hiệu đã được người lau sạch sẽ, cửa chính sơn son cũng vừa sửa chữa qua, có thể thấy chủ nhân phủ rốt cuộc đã trở lại.

Sở Văn Khanh hơi chút chần chờ, sau đó thông thả gõ cửa phủ.

Một hồi lâu bên trong mới có động tĩnh, nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng vô cùng vững vàng, người thành thạo có thể biết được đôi phương có võ công, rồi sau đó cửa phủ mở ra, xuất hiện là khuôn mặt mi thanh mục tú của Thẩm Ngọc Chiêu.

Bốn mắt nhìn nhau, một người kinh ngạc, một người bình tĩnh.

"Đã lâu không gặp, Thẩm đại nhân."

Thẩm Ngọc Chiêu hơi có vẻ thất thần, sau đó rũ xuống rèm mắt, đưa tay ra dấu một cách khách khí: "Ngũ gia mời vào, muội đã từ quan, không xứng với xưng hô "Thẩm đại nhân" đâu, nếu không chê thì cứ gọi "Ngọc Chiêu" là được."

"Ngọc Chiêu."

"Vâng."

Sau đó, một đoạn đường hai bên đều trăm dặm, con đường nhỏ lót từng phiến đá u lạnh, hai người đi xuyên qua hành lang gấp khúc phức tạp về hướng hậu uyển, gặp được một cây hòe cổ thụ ước chừng chưa tới lúc nở hoa, nhưng vẫn xanh um tươi tốt sinh sôi nảy nở.

Sở Văn Khanh không khỏi nhẹ giọng cảm khái: "Nơi này hết thảy đều bảo tồn rất tốt."

Thẩm Ngọc Chiêu rất tự nhiên trả lời: "Hàng năm muội đều trở lại quét dọn, nếu không có thời gian thì sai Trần Trần trở lại, tóm lại không thể để phủ Tướng quân hoang vu."

"Cho nên muội vốn định ở lại chỗ này sao?"

"Nơi này thích hợp với muối nhất, nói không chừng về sau phải mở một cửa hàng trên đường để chuyên môn làm muối cho dân chúng."

"Vĩnh viễn cũng không trở về Hoàng thành à?"

Nàng thả chậm bước chân cùng Sở Vân Khanh sóng vai, khẽ nghiêng đầu đánh giá huynh ấy: "Nếu tới nay Ngũ gia đến ôn chuyện, muối đương nhiên hoan nghênh, nhưng nếu là tới để khuyên muối trở về, vậy thì không cần."

Sở Vân Khanh thần sắc ảm đạm: "Muối có biết ai nói cho Bản vương muối ở nơi này không?"

"..."

"Là Tam ca, chỉ có huynh ấy mới có thể hiểu rõ muối như vậy." Sở Vân Khanh nói, "Muối thật nhẫn tâm ném huynh ấy trong Hoàng cung một mình, để trong tương lai khi huynh ấy đăng cơ sở hữu giang sơn đều thủy chung thương nhớ đến muối sao?"

"Vậy muối nên làm gì bây giờ? Làm cho bệ hạ tiếp tục khó xử, hay là phải ép mình tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục?" Nàng nhíu mày hỏi ngược lại, "Muối cũng chỉ có một yêu cầu nhỏ như vậy, nếu đổi lại là gia đình dân chúng tầm thường thì cũng không thành vấn đề, nhưng chàng lại là Thái tử, là Hoàng đế tương lai, vì vậy mong ước riêng tư này của muối đã hoàn toàn biến thành hy vọng xa vời."

Sở Vân Khanh nhìn chăm chú vào nàng một hồi lâu, ánh mắt lúc vui lúc buồn, không đoán được tâm tình.

Thẩm Ngọc Chiêu cũng không chờ được đáp lời, thật lâu bất đắc dĩ lắc đầu: "Ngũ gia cũng không thể nói gì hơn phải không? Đây vốn là chuyện không cách gì lựa chọn, nhất định phải có người làm vật hy sinh, đã như vậy, muối rút khỏi thì tốt rồi, thời gian sẽ xóa tan hết tất cả."

Có lẽ tình cảm cũng không có thủy chung một lòng một dạ như trong tưởng tượng của nàng, trải qua mười năm hoặc hai mươi năm, sớm muộn gì cũng có lúc quên mất - - nàng chỉ có thể hy vọng Sở Mộ Từ có thể quên mau hơn một chút, lúc trước có thể bình bình thản thản yêu nhau, sau này cũng có thể bình bình thản thản rút lui.

"Ngọc Chiêu, muội ngọc quá biết không."

Câu này của Sở Vân Khanh giống như trách cứ, hoặc như đau lòng thở dài, từ trước đến giờ huynh ấy luôn dùng giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu nói chuyện với nàng vô số lần, nhưng chưa có lần nào lại khiến lòng nàng chua xót như lúc này.

Nước mắt Thẩm Ngọc Chiêu thiếu chút nữa đã trào ra: "Muội ngọc rồi sao? Ngũ gia lúc trước vẫn thường khen muội thông minh đấy."

"Bản vương chỉ thay các người cảm thấy không đáng." Sở Vân Khanh đưa tay ôn nhu đặt lên đỉnh đầu của nàng, vò rối mái tóc dài đang theo gió đêm bay lên, "Tam ca chờ muội mười năm mới được muội thương huynh ấy, mà muội cũng bàng hoàng mười năm mới rốt cục biết yêu, tình cảm như vậy tại sao phải dễ dàng buông bỏ chứ?"

"Muội cũng cho là mình nhất định có thể kiên trì tới cùng, nhưng muội thật sự không có cách gì để kiên trì." Trong lời nói của nàng bắt đầu kèm theo một chút nức nở, "Muội cũng nghĩ muốn luôn ở bên chàng, nhưng chúng ta đều là người Hoàng gia, rất nhiều việc không phải do chính mình quyết định - - thật ra một khắc kia khi Diệp Tinh Nhi được phong làm Quận chúa, kết cục đã nhất định thành như vậy rồi, chúng ta phải thua."

Sở Vân Khanh hòa nhã nói: "Được, đừng khó chịu nữa, vậy trước hết chúng ta không nói đến chuyện của Tam ca, bàn một chút về chuyện của Bản vương được không?"

"Cái gì?"

Sở Vân Khanh rất kiên nhẫn lập lại: "Ngọc Chiêu, bản vương lần này đến đây cũng không hoàn toàn vì Tam ca, cũng có chuyện muốn nhờ muội."

Thẩm Ngọc Chiêu vẻ mặt hơi hoang mang: "Muốn nhờ muội?" Nàng cũng không biết hiện thời mình trong trạng thái này còn có thể giúp đỡ được gì.

"Theo Bản vương trở về Đế đô một chuyến được không?"

"... Xin lỗi Ngũ gia, muội đã nói sẽ không trở về."

"Bản vương cũng đã nhấn mạnh, không phải muốn dẫn muội đi gặp Tam ca, muội có thể yên tâm." Sở Vân Khanh nhếch môi nở một nụ cười câu dẫn, "Là Bản vương muốn mời muội trước khi rời Hoàng cung vĩnh viễn, hãy giúp Bản vương gấp rút tác hợp một đoạn nhân duyên, yêu cầu này không quá phân chứ?"

Nàng nhìn thẳng vào ánh mắt ôn nhu của huynh ấy, thật lâu không nói gì.

"Ngọc Chiêu, đây là lần đầu tiên Bản vương cầu xin muội."

Lần đầu tiên cầu xin, đúng vậy, huynh ấy chưa từng thỉnh cầu nàng bất cứ chuyện gì, cho nên một khi huynh ấy mở miệng, tất nhiên là chuyện trọng yếu nhất.

Đối với Thẩm Ngọc Chiêu mà nói, đây coi như là tuyệt sát, không cách nào cự tuyệt.

"Nếu Ngũ gia đã mở miệng, muội tuân mệnh là được rồi."

Đáy mắt hiện lên hình ảnh của nàng rõ ràng, Sở Vân Khanh an tâm gật đầu, ước chừng là ảo giác, nhưng trong nháy mắt đó nụ cười của huynh ấy lại có chút sâu nào.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 44: Đêm Thất Tịch

Edited by Bà Còm

(Đêm Thất tịch hay gọi là Lễ Thất xảo vào ngày 7 tháng 7 âm lịch, theo truyền thuyết là ngày duy nhất trong năm Ngưu lang Chức nữ gặp nhau, đã trở thành ngày lễ tình yêu của các nước Đông Á và Đông Nam Á)

Mùng bảy tháng bảy là lễ Thất xảo truyền thống của Kỳ quốc, lúc màn đêm buông xuống, tất cả đường phố lớn nhỏ sẽ treo đầy hoa đăng, người bán hàng rong cứ theo lễ thường mà buôn bán. Mỗi khi đến ngày này, các thiếu niên và thiếu nữ sẽ đập ánh trăng ra khỏi nhà, mong đợi có thể mượn ngày này gặp người hữu duyên.

Thảm Ngọc Chiêu không hiểu được vì sao Sở Vân Khanh nhất định phải lưu lại mấy ngày, đợi đến đêm nay mới mang theo mình rời đi, càng làm nàng kỳ quái chính là, không giống như nàng tưởng tượng phải giục ngựa phi thần tốc, ngược lại huynh ấy tựa hồ như cũng không vội trở về Hoàng thành, chỉ dắt ngựa mang theo nàng, từ từ đi bộ xuyên qua những đường phố dài lê thê buồn tẻ.

Ngón tay bị Sở Vân Khanh nắm chặt, nhiệt độ hơi lạnh làm nàng có chút không quen. Nàng đột nhiên nhớ tới lúc Sở Mộ Từ còn ở bên cạnh, bàn tay lúc nào cũng rất ấm áp giống như chứa đựng ánh mặt trời, nhưng khi bao tử

đau vẫn gọi nàng đến xoa xoa, còn chàng thì âm thầm siết chặt tay nàng mặt mày hớn hở.

Ước chừng đây là tâm tình của những kẻ đang yêu, nếu là trước đây, mỗi khi đối mặt với Sở Mộ Từ là nàng nhìn không được so chàng với Sở Vân Khanh, đưa ra đủ loại bắt bẻ; nhưng bây giờ dù cho Sở Vân Khanh ở ngay bên cạnh, nàng cũng toàn tâm nhớ đến Sở Mộ Từ.

Người mà trước mặt nàng luôn phá lệ giống như hải tử, nam nhân đợi nàng mười năm.

"Ngọc Chiêu." Sở Vân Khanh gọi nàng, "Muội nhìn kia, kia là cây phúc duyên, đứng dưới tàng cây có thể hứa nguyện."

Nàng theo ánh mắt của Sở Vân Khanh nhìn lại, đã thấy một cây đại thụ che trời treo đầy phúc ký, rất nhiều thiếu nữ cười nói tự nhiên mượn thang trèo lên phía trên, đem phúc ký trong tay treo trên đầu cành, nhất định trong đó đều gói gắm những lời ước nguyện chân thành cho một mối lương duyên tốt đẹp.

"Đến đó cầu nguyện đi."

Nàng không có nguyện vọng gì đáng giá cần được ưng thuận, nhưng lại không đành lòng bác bỏ ý tốt của Sở Vân Khanh, lúc này vượt cảm đồng ý, cất bước đi đến trước cây cổ thụ phúc duyên, học theo bộ dáng của những người khác chấp tay trước ngực, ở dưới ánh trăng vãi ba cái.

Dưới tàng cây có một lão giả tiên phong đạo cốt đưa cho nàng một đôi bùa nhân duyên dùng chỉ màu kim tuyến đan thành, mỉm cười nói: "Xét theo tướng mặt của cô nương, xác nhận đã có ý trung nhân."

"... Tiên sinh nhãn lực thật tốt, bất quá thứ cho tiểu nữ nói thẳng, đạo bùa này đã không còn ý nghĩa gì."

Lão giả vui vẻ sâu hơn: "Vây cũng cứ đem đôi bùa này cất kỹ đi, đường nhân sinh còn dài, nếu là của người thì chung quy vẫn là của người."

Thẩm Ngọc Chiêu hơi có phần mất tự nhiên cười nhẹ một tiếng, nụ cười có chút khô sở, nàng không thấy nổi con đường tương lai mịt mờ của mình, nhưng giờ khắc này, nàng xác thật cảm tạ thiện ý mỏng manh của đối phương.

Lúc trở về, Sở Vân Khanh vẫn đứng nguyên tại chỗ chờ nàng, chỉ là trong tay nhiều thêm một bao hạt thông ngào đường, thấy nàng đến bèn mỉm cười lấy ra một khối đưa đến miệng nàng: "Biết rõ muối thích nhất món này."

"Ngũ gia có lòng." Hạt thông ngào đường vị ngọt lan tràn giữa răng môi, nàng chần chờ một chút, cuối cùng nhin không được hỏi, "Không biết Ngũ gia vì sao phải dẫn muối tới chỗ này?"

"Không có nguyên nhân, chỉ thuần túy muốn cùng muối trải qua đêm Thất tịch thôi." Sở Vân Khanh thản nhiên trả lời, "Cho dù là ngày lễ này cũng không chân chính thuộc về ta và muối."

"..."

Sở Vân Khanh đột nhiên thẳng thẩn khiến nàng trở tay không kịp.

"Ngọc Chiêu, Bản vương cũng luôn rất thích muối, thế nhưng Bản vương tự biết mình không thể đối đãi với muối tốt hơn so với Tam ca, cho nên chuyện phải làm là buông tha mà thôi." Sở Vân Khanh cúi xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt mờ mịt của nàng nói rõ ràng từng chữ từng câu, "Bản vương không hề hối hận về lựa chọn lúc trước, cho nên muối cũng nhất định phải không chịu thua kém, tương lai phải cho Bản vương thấy muối thật hạnh phúc."

Lời còn chưa dứt, Sở Vân Khanh bỗng nhiên cúi đầu, vô cùng thành kính hôn lên trán nàng, tóc dài rủ xuống phát qua mặt, hấn nhắm mắt lại, đem tất cả

tâm tình giấu trong đáy mắt.

Lại trở về Hoàng thành một lần nữa, Thẩm Ngọc Chiêu không thể nói rõ tâm tình của mình đến tột cùng là gì.

Hiện tại nàng chỉ muốn vội vàng hoàn thành chuyện Sở Vân Khanh nhờ vả, không nên đụng phải người quen, cũng không cần làm ra sai lầm gì.

Nhưng lão thiên không bao giờ làm toại lòng người, lúc nàng phát hiện Sở Vân Khanh đang trực tiếp đem mình dẫn vào Hoàng cung, dự cảm bất an thoáng chốc xông lên đầu.

"... Ngũ gia, huynh đây là muốn làm gì?"

"Không làm gì cả." Sở Vân Khanh trả lời rất tự nhiên, "Dẫn muội đi gặp người nên thấy."

Nàng lập tức khẩn trương, vùng thoát ra khỏi tay của Sở Vân Khanh, nghiêng đầu quay lại đi ngược về hướng vừa đến, ai ngờ chưa đi được mấy bước liền bị một đám người chặn lại, định thần nhìn lại đúng là Sở Tú Huỳnh và Sở Chi Ngang cầm đầu đám thợ giày thối bốn người.

Được, lần này xem như hoàn toàn bị bao vây ngay giữa thanh thiên bạch nhật, đúng là tiền thôi lưỡng nan rồi.

"Ngọc Chiêu tử rất lợi hại nha, am hiểu rõ ràng làm sao để ra đi không từ giã?" Sở Tú Huỳnh cầm gậy chống nạnh, bày ra bộ dáng điệu ngoa "một kẻ làm quan cả họ được nhờ", "Muội thấy tử coi bộ lại muốn trốn chạy nữa rồi!"

"..." Thẩm Ngọc Chiêu không giải thích gì, "Ta đâu phải chạy án, tại sao lại nói dọa người như vậy."

Sở Chi Ngang nghe vậy cũng nổi giận: "Người biết chúng ta khổ đến nỗi nào sao? Bây giờ chúng ta ngay cả phủ Thái tử cũng không dám đi, chỉ sợ Tam ca đột nhiên nổi điên giết người!"

"Không, đây chẳng qua là Cửu gia tự mình tưởng tượng ra mà thôi, không đủ chứng cứ."

Một vị Cửu vương gia tức giận đến nỗi dậm chân tại chỗ: "Thẩm Ngọc Chiêu, người không có lương tâm! Mất công lúc trước Bản vương còn coi người là huynh đệ!" Sau đó liền bị Liễu Như Anh bắt đặc dĩ kéo góc áo, túm đến bên cạnh cho tỉnh táo.

Nghe thấy Tô Mộc thấp giọng nói: "Thẩm đại nhân, chúng ta ở chỗ này chờ người thật lâu."

"... Ta bây giờ không phải là Thẩm đại nhân, Tô công tử cứ gọi thẳng kỳ danh là tốt rồi." Thẩm Ngọc Chiêu nói xong mới ý thức được có chỗ không thích hợp, đương nhiên, trên thực tế vừa mới bắt đầu đã không thích hợp rồi, "Đây là ý gì? Các người đều biết rõ ta sẽ trở về?" Nói xong hồ nghi nhìn về phía Sở Vân Khanh.

Sở Vân Khanh thần sắc chưa thay đổi, vẫn khẽ mỉm cười: "Bản vương mới vừa nói qua, muốn dẫn muội gặp người nên thấy."

"Chính là gặp bọn họ..."

"Không, còn có người khác." Sở Vân Khanh thấy nàng xoay người muốn cướp đường mà chạy, tay mắt lanh lẹ nắm lấy cổ tay của nàng, âm giọng an ủi, "Yên tâm, không phải là Tam ca."

Trên đời này chuyện đáng sợ nhất không gì bằng có người khác "đi guốc trong bụng" của mình, Thẩm Ngọc Chiêu dừng bước, ngượng ngùng đứng lại tại chỗ.

Sở Tú Huỳnh khoanh tay vẻ mặt không vui: "Từ lúc nào mà Ngọc Chiêu tỷ trở nên nhát gan như vậy? Đây là người muội từng biết sao?"

"Nói đúng lắm!" Sở Chi Ngang gật đầu liên tục, "Người vốn dĩ không phải được xưng tụng là "một quyền đâm nát tường cao của ngự hoa viên" sao? Như thế nào chỉ bị chút cản trở liền muốn buông tay rồi?"

"Ta chưa bao giờ nhận danh hiệu đó, chỉ là Cửu gia cường chế chụp mũ cho ta mà thôi"

"Không cần để ý chi tiết nhỏ xíu này!"

"..."

Sở Vân Khanh vuốt tóc của nàng thấp giọng nói: "Đi thôi."

"Đi... đi đâu chứ?" Thảm Ngọc Chiêu vẫn rất hoài nghi lui về phía sau, "Ngũ gia, trong Hoàng cung muội không có chuyện gì cần giao phó, Ngũ gia hãy bỏ qua cho muội đi, thật ra vốn dĩ cũng không có chuyện nói tơ hồng gì cả đúng không? Ngũ gia chỉ muốn đùa giỡn muội chứ gì?"

Sở Tú Huỳnh cùng Sở Chi Ngang đứng ở sau lưng nàng, đồng thời hướng Sở Vân Khanh ra hiệu, Ngũ vương gia lập tức hiểu ý, lúc này ôn tồn tao nhã nói một câu: "Đắc tội, Ngọc Chiêu."

"Hả?"

Rồi ngay sau đó, một vị nữ quan mai mối tiên nhiệm liền bị Ngũ vương gia bế ngang người, nhẹ nhàng linh hoạt khiêng trên vai, sải bước hướng về phía xa mà tiến, mặc cho nàng giãy dụa phản kháng thế nào cũng không làm nên chuyện gì.

Bởi vì đầu bị chúc xuống phía dưới, nàng cảm giác máu toàn thân mình đều vọt tới đỉnh đầu, không dễ dàng mới miễn cưỡng điều chỉnh tốt tư thế để thấy rõ trước mặt là địa phương nào, chỉ thấy trong đầu "Ong" một tiếng, nhất thời thanh tĩnh.

Quan sư cung, nàng không nhìn lầm, là Quan sư cung.

Chính là tâm cung của Lệ Phi, nhớ rõ lúc trước Hoàng đế cố ý vì tòa cung điện này đề hai chữ "Quan sư", chính vì ứng vào câu thơ lãng mạn "Quan quan sư cưu, tại hà chi châu, yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu".

"Ngũ gia rốt cuộc muốn làm gì - - "

Nhưng nàng không kịp đợi đến câu trả lời của Sở Vân Khanh, bởi vì Hoàng đế và Lệ Phi đang ngồi ở nội điện nói chuyện, hai người vừa quay đầu lại liền thấy nhi tử nhà mình khiêng vị nữ quan tiền nhiệm đã mất tích mấy ngày, đây là một cảnh tượng hết sức kỳ lạ.

"Ách, Ngọc Chiêu, con sao lại ở cùng Vân Khanh... Xảy ra chuyện gì?"

Thẩm Ngọc Chiêu mặt than không nói một lời, dù sao nàng cũng thật sự không biết nên nói gì.

"Bẩm phụ hoàng, là nhi thần đón Ngọc Chiêu trở lại, thật ra gần đây hai người chúng con đều ở cùng một chỗ."

"..." Dự cảm bất an càng phát ra mãnh liệt, nàng giương mắt liếc Sở Vân Khanh, cảm thấy lời nói kế tiếp sẽ càng thêm kinh thế hãi tục.

Đây là nam thần mà nàng biết sao?

Rõ ràng Hoàng đế cũng có chút mơ màng, ngài cũng không thể suy nghĩ ra được, vì sao hai người này lại "mặc danh kỳ diệu" hợp cùng một chỗ, hơn

nữa còn chạy đến Quan sư cung "báo cáo" tình huống.

"Chuyện này... Vân Khanh à, con nói "Cùng một chỗ", hẳn không phải là cái loại "Cùng một chỗ" mà trầm lý giải chứ?"

Sở Vân Khanh không để lại dấu vết thoáng nhìn Lê Phi, rất khéo Lê Phi cũng đang gắt gao nhìn chăm chăm hẳn, mắt hạnh xinh đẹp duyên dáng lộ ra một mảnh u trầm, ẩn chứa tức giận, dường như muốn cảnh cáo.

Hai mẫu tử giống như đang dùng ánh mắt đo sức phòng tuyến tâm lý của hai bên, không ai chịu có nửa bước thỏa hiệp.

Không khí trầm mặc như vậy thật là lúng túng khiến cho người khác hít thở không thông, Thẩm Ngọc Chiêu cảm giác mình lạc vào một câu chuyện cười, nàng quyết tâm cưỡng chế phá vòng vây rời khỏi Quan sư cung.

"Thần nữ cũng chỉ đi ngang qua mà thôi, là Ngũ gia nhất định muốn kéo thần nữ đến thỉnh an bệ hạ, đoạn thời gian trước làm cho bệ hạ lo lắng là thần nữ sai - - nếu không có chuyện gì thì thần nữ liền cáo từ... Ôi chao?"

Sở Vân Khanh vững vàng kiềm chế cổ tay của nàng phòng ngừa nàng chạy trốn, lúc này mới mỉm cười xoay người, không nhìn về hướng Lê Phi, chỉ cung kính hướng về phía Hoàng đế vuốt cằm: "Phụ hoàng lý giải như thế nào thì đó là đáp án chính xác."

Hoàng đế: "... Con có thể không cần tung mê chương về phía trầm được chăng, lá gan của trầm rất nhỏ."

Sở Vân Khanh mỉm cười sâu hơn: "Rất đơn giản, nghe nói Tam ca chuẩn bị đón Ngọc Kính Quận chúa vào phủ, đây là mối nhân duyên tốt nên nhi thần rất tán thành. Như vậy về phương diện khác, có phải đã nói lên không còn người nào khác tranh đoạt với nhi thần phải không?"

"..."

"Nhi thần thích Ngọc Chiêu rất nhiều năm, cho đến hôm nay mới có thể đạt được ước muốn, vì thế..." Hắc đột nhiên nâng lên trường sam cúi người lễ bái, "Thỉnh phụ hoàng thành toàn tứ hôn, lệnh nhi thần cưới Ngọc Chiêu làm Ngũ vương phi."

Chén trà trong tay Hoàng đế trong nháy mắt bị siết thành mảnh vụn.

"Làm càn! Chuyện lớn như vậy, con trước đó cùng trẫm thương lượng sao?!"

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 45: Ân Oán Đời Trước

Edited by Bà Còm

Sở Vân Khanh nghe Hoàng đế chất vấn cũng không biểu lộ vẻ mặt căng thẳng, ngược lại trấn định một cách thần kỳ: "Nhi thần không phải đang thương lượng với phụ hoàng đây sao, chẳng lẽ phụ hoàng cảm thấy Ngọc Chiếu không xứng chức với chức Vương phi?"

"... Trẫm không phải là ý tứ này, trẫm là nói về chuyện hai người các con muốn thành thân, làm sao có thể phát triển nhanh như vậy?"

"Nhanh hay sao, dù gì nhi thần cùng Ngọc Chiếu từng có hơn mười năm tình cảm làm trụ cột, là thanh mai trúc mã, cũng không tính là rất nhanh."

Hoàng đế run rẩy chỉ tay về hướng Sở Vân Khanh, không nói gì thật lâu mới rốt cục nghẹn ra một câu: "Nhưng nàng là nữ nhân Tam ca của con thích nhất! Con làm vậy chính là "vung đao đoạt ái"!"

"Phụ hoàng rõ ràng đang cùng nhi thần nói về vấn đề "vung đao đoạt ái" sao?" Sở Vân Khanh kinh ngạc, "Ngài đã gật đầu đáp ứng cho Ngọc Kính Quận chúa gả vào phủ Thái tử, ngay cả đem Ngọc Chiếu bức đi cũng không thương tiếc, nhưng bây giờ lại đàm luận với nhi thần về loại vấn đề này?"

"Con có phải muốn làm tức chết trẫm hay không?" Hoàng đế vỗ bàn thật mạnh, "Dù sao trẫm cũng không đồng ý! Tứ hôn cái gì chứ, nghĩ cũng đừng

nên nghĩ!"

Lệ Phi thờ ơ lạnh nhạt một hồi lâu lúc này cuối cùng mới mở miệng, nhưng mục tiêu bà ta nhằm vào là Thẩm Ngọc Chiêu: "Thẩm đại nhân quả thật rất được các Hoàng tử hoan nghênh, Thái tử thành thân thì còn có Ngũ vương gia, vĩnh viễn không cần phải lo lắng bản thân không ai thèm lấy, Bản cung đến cùng nên bội phục Thẩm đại nhân quá mức ưu tú, hay nên tán thưởng người rất có thủ đoạn?"

Thẩm Ngọc Chiêu vốn bị Sở Vân Khanh đột nhiên thỉnh tứ hôn dọa cho bối rối, nửa ngày cũng chưa phục hồi tinh thần, nhưng một câu này của Lệ Phi trong nháy mắt làm nàng thanh tỉnh, hơn nữa là thanh tỉnh gấp bội, nàng rung mình ngược mắt nhìn lại, không tránh né nghênh tiếp ánh mắt cừu thị của đối phương.

"Nương nương khen nhầm, thật ra thủ đoạn của thần nữ không theo kịp nương nương một phần vạn, huống chi nương nương đích xác đã hiểu lầm, thần nữ cũng không có hy vọng xa vời muốn gả cho Ngũ gia."

"Ngọc Chiêu." Sở Vân Khanh thông thả mà cương quyết ngăn nàng nói tiếp tục, bản thân thì vẫn quý không đứng dậy, "Bản vương biết trong lòng muội còn nhớ tới Tam ca, nhưng thời gian sẽ xóa tan hết tất cả, nếu muội gả cho Bản vương làm Vương phi, Bản vương chắc chắn cho muội cuộc sống an ổn và hạnh phúc nhất, muội hãy tin Bản vương."

"Ngũ gia, đó cũng không phải là vấn đề tin hay không..." Mà nàng căn bản không ngờ tới hướng đi của vở kịch này!

Lệ Phi bị tức đến sắc mặt xanh mét, phải nói bà ta không phải là không thông minh, nhưng nhược điểm lớn nhất của bà ta chính là càng tức giận thì càng nhất định không lựa lời để nói: "Vân Khanh, Bản cung đã cảnh cáo

người rồi mà, không nên động tình với người không đáng? Khi đó người đã đáp ứng Bản cung như thế nào?!"

"Trên thực tế, nhi thần không hề đáp ứng mẫu phi bất cứ chuyện gì." Sở Vân Khanh lạnh nhạt nói, "Hiểu được mẫu phi có quyền lựa chọn, vậy nhi thần cũng đồng dạng có quyền lựa chọn - - cưới Ngọc Chiêu làm phi, nhi thần cũng không biết có gì không ổn."

"Có gì không ổn sao? Bất kỳ chỗ nào cũng không ổn thỏa!" Hoàng đế cảm giác mình đang giãy chết, ngài vạn lần không nghĩ tới làm vua của một nước lại bị vãn bối bức đến nước này, "Con cưới Ngọc Chiêu, tương lai muốn đổi mặt với Tam ca của con thế nào?"

Sở Vân Khanh lộ ra vẻ nghi hoặc: "Đây có gì khó đổi mặt đâu chứ? Tam ca có Ngọc Kính Quận chúa, phụ hoàng không phải cũng cảm thấy đó là mối nhân duyên tốt nhất hay sao?"

"..."

"Chẳng lẽ phụ hoàng cho rằng Tam ca cưới Quận chúa sẽ không hạnh phúc? Vậy thì người mà Tam ca nên oán hận cũng phải là người đã chia rẽ huynh ấy cùng Ngọc Chiêu chứ không phải nhi thần."

"Làm càn!" Phảng phất trong nháy mắt bị chột trúng chỗ đau, Hoàng đế dứt khoát đem chén trà thứ hai cũng ném ra ngoài, chén trà vỡ vụn dưới chân Sở Vân Khanh, phát ra tiếng vang thanh thúy, "Trẫm không cho phép! Con sớm để tâm tư này chết đi!"

Lệ Phi thấy Hoàng đế tỏ thái độ kiên quyết dường như thở phào nhẹ nhõm, sau khi tâm tình tỉnh táo lại, bà ta bắt đầu vội vàng muốn đuổi hai người đi.

"Sau này không cần bởi vì xúc động nhất thời mà làm ra quyết định quá khích, không duyên cớ chọc giận phụ hoàng của người, mau đưa Thảm đại

nhân trở về đi... À then thùng, Bản cung thiếu chút nữa đã quên, Thảm đại nhân đã không phải là nữ quan mai mối nữa rồi." Ngay cả giờ phút này bà ta vẫn còn vô ý thức mở miệng nói móc đối phương,

Thảm Ngọc Chiêu nghe vậy xoay người rời đi, ngay cả đáp lại cũng ngại dư thừa.

"Ngọc Chiêu, chờ một chút, Bản vương còn có câu nói sau cùng."

"... Ngũ gia thỉnh giảng."

"Có chút chân tướng, phụ hoàng cùng mẫu phi thà rằng vĩnh viễn giấu ở trong lòng cũng không muốn nói cho chúng ta nghe, nhưng hôm nay chuyện đã đến mức này, tiếp tục giấu diếm nữa thì đối với muội cũng không công bằng."

Thảm Ngọc Chiêu kinh ngạc quay đầu lại, cơ hồ là trong cùng thời khắc đó, nàng phát giác sắc mặt Lệ Phi tự dung trở nên tái nhợt.

Sở Vân Khanh bình tĩnh đứng dậy, tiện tay phủi bụi đất trên vạt áo, sau đó ngược mắt, từng chữ từng câu nói năng rất rõ ràng: "Thật ra nhi thần cần phải cảm tạ phụ hoàng khoan dung nhân từ, nhiều năm như một ngày đã dưỡng dục nhi thần tới lớn, cũng hết sức giữ kín hết thảy chuyện cũ năm đó, chưa bao giờ báo cho Ngọc Chiêu thật ra nhi thần là ca ca ruột của nàng."

Là ca ca ruột của nàng.

Tựa như có một tràng pháo đang nổ vang bên tai, Thảm Ngọc Chiêu chỉ cảm thấy trước mặt bỗng nhiên tối sầm, liền lùi lại vài bước mới miễn cưỡng đứng vững, nàng mờ mịt thất thố nhìn thẳng Hoàng đế, như đang đợi ngài cấp cho một lời giải thích.

"Bệ hạ, đây là nói đùa, đúng không?"

Hoàng tử mà nàng đã từng thăm mướn nhiều năm qua, cuối cùng lại ở dưới trường hợp như vậy chính miệng thừa nhận mình là ca ca của nàng, đây là chuyện gì?

Hoàng đế trầm mặc thật lâu, giống như chỉ trong thoáng chốc già thêm mười mấy tuổi, ngài muốn cầm lên ấm trà cách đó không xa, nhưng bắt đầu dĩ tay lại run rẩy không khống chế được, cuối cùng chán nản buông ra một tiếng thở dài.

"Vân Khanh, đây là... ai nói cho con?"

Sở Vân Khanh nói: "Phụ hoàng nên nghĩ đến, dù sao người biết được chân tướng, ngoại trừ phụ hoàng thì cũng chỉ có mẫu phi mà thôi."

Ngón tay thon dài của Lệ Phi sát sao siết chặt mép váy, răng ngọc thầm nghiến lại không nói một lời.

"Được, được, đã như vậy, trăm cũng đúng là không thể giấu giếm được rồi." Hoàng đế ngược lại nhìn về phía Thẩm Ngọc Chiêu, đáy mắt hình như có sự áy náy, "Ngọc Chiêu, Vân Khanh nói đều là sự thật, hẳn với con cùng cha khác nương, là hài tử của Vân Tiêu và Như Sương."

Tên của Lệ Phi là Tiêu Như Sương, hay nói cách khác, Sở Vân Khanh vốn là hậu duệ của Lệ Phi và Thẩm đại tướng quân.

Đầu óc trống rỗng, Thẩm Ngọc Chiêu cố gắng há miệng, vừa phát ra tiếng mới nhận ra tiếng nói của mình khô khốc gay gắt: "Như vậy... nương của con thì sao? Cha đối với nương cuồng đại chung tình, như thế nào lại..."

"Không cần hoài nghi, cha của con yêu nương của con đều là thật, chuyện phạm sai lầm khi đó cũng không thể trách cha của con."

"Đúng, muốn trách nên trách ta." Lê Phi cuối cùng mở miệng, nhưng cũng không phải là giọng điệu sám hối, ngược lại mang theo một chút trào phúng lạnh lùng, "Là ta lừa gạt hấn uống cạn trà bị hạ dược, lừa gạt hấn ở cùng với ta một đêm, nếu không phải như thế, ta tuyệt đối sẽ không mang thai Vân Khanh."

Hai đầu gối Thảm Ngọc Chiêu như nhũn ra, sắp muốn đứng không vững, cuối cùng vẫn là Sở Vân Khanh dùng sức nâng trụ nàng, huynh ấy ghé sát vào tai của nàng, giọng có chút khỏ sở nhẹ nhàng nói: "Trước đây lúc mẫu phi nhắc tới chuyện này, huynh cũng có phản ứng giống muội."

Có thể làm gì được chứ? Dù sao hấn với nàng đều là người bị hại vô tội nhất trong câu chuyện xưa hoang đường này.

Lê Phi vẫn đang tiếp tục ý nghĩ của mình, có thể nhìn ra bà ta thủy chung đối với chuyện cũ khó có thể tiêu tan: "Ta vốn tưởng rằng nếu đã như vậy thì hấn sẽ hồi tâm chuyển ý yêu ta, nhưng đến cuối cùng ta vẫn thua trắng tay, người hấn yêu chỉ có Bạch Linh, cho tới bây giờ cũng không chịu liếc ta một cái!"

Bạch Linh là tên của mẫu thân Thảm Ngọc Chiêu, đúng là cái tên này đã khiến bà ta nghiện rằng thống hận hai mươi năm, thậm chí khi nghe phu thê Thảm thị ở trên chiến trường tự tử vì tình thì hận ý lại càng sâu sắc. Khi chứng kiến nữ nhi của bọn họ Thảm Ngọc Chiêu cũng có được hạnh phúc giống như Bạch Linh, loại oán hận này liền tự động phát tác lên đám hậu bối.

"Như Sương à..." Hoàng đế thở dài, "Nàng chẳng lẽ không nghĩ tới sao? Có lẽ năm đó Vân Tiêu căn bản cũng không biết được nàng đã có mang."

Lê Phi đột nhiên ngẩng đầu: "Bệ hạ nói cái gì?"

"Trẫm sở dĩ muốn ngay lúc đó kiên trì nạp nàng làm phi, nói dối với nàng Vân Tiêu không muốn tiếp nhận mẫu tử các người, là vì trẫm rất rõ ràng, với tính tình của Vân Tiêu, nếu biết được chuyện này chắc chắn sẽ giãy giụa hết sức thống khổ." Hoàng đế thấp giọng nói, "Nàng lúc nào cũng rất cố chấp tùy hứng, cho rằng dựa vào phương thức như thế có thể buộc lại trái tim của Vân Tiêu, lại không biết từ đầu đến cuối Vân Tiêu đều khẳng khái một mực chỉ yêu Bạch Linh, còn người chân chính yêu nàng lại chính là trẫm."

Lệ Phi vì Thảm Vân Tiêu mà nổi lên chấp niệm hai mươi năm, hoàn toàn không biết Hoàng đế cũng vì Lệ Phi chờ đợi hai mươi năm, chính là ngóng trông một ngày kia bà ta có thể đặt xuống chấp niệm mà quay qua lãnh nhận tình yêu của ngài.

Đường đường đế vương có được cả một giang sơn, nhưng không đổi được một phần thật lòng từ chỗ của người mình yêu, từ trước đến nay Hoàng đế đã yêu hèn mọn như vậy.

Một khắc kia, Thảm Ngọc Chiêu đột nhiên thật sự cảm thấy chua xót cho Hoàng đế, nàng từng chứng kiến vô số nhân duyên, cũng nghe qua vô số lời thổ lộ động lòng người, nhưng cũng không ai có thể giống như Hoàng đế, nói ra một cách nhẫn nại mà ẩn chứa đau thương.

Nàng có chút hoang mang, đến tột cùng trong thời khắc này nàng nên dùng thân phận gì lập trường gì đứng ở chỗ này, những chuyện xưa này rõ ràng cũng có chút liên quan tới nàng, nhưng lại làm cho nàng có cảm giác không chân thật không muốn đem xia tới, chỉ muốn mau chóng thoát đi.

Nhưng ngoài điện truyền tới giọng nam quen thuộc trong nháy mắt khiến nàng như bị đóng đinh tại chỗ.

"Nhi thần cũng không rõ ràng lắm ân oán của một đời trước nên làm rõ như thế nào, nhi thần chỉ muốn vì bản thân cùng Ngọc Chiêu cầu xin một phần

công đạo - - phụ hoàng, về chuyện Ngọc Kính Quận chúa vốn là chất nữ của Lệ Phi nương nương, phụ hoàng có muốn biết thêm một chút hay không?"

Trong tầm mắt xuất hiện thân ảnh thon dài của Sở Mộ Từ, hấn vén màn đi vào nội điện, kéo tay Diệp Tinh Nhi trực tiếp ném ả ta trên mặt đất, không có chút nào "thương hương tiếc ngọc".

Lần này đến phiên Hoàng đế bối rối: "Cái gì mà chất nữ chứ?"

"Diệp Tinh Nhi vốn tên là Tiêu Tinh Nhi, là chất nữ của Lệ Phi nương nương, người Giang Nam. Tình lang của ả ta họ Chu, là người buôn được có chút danh tiếng ở địa phương, hai người bọn họ là bốn tháng trước mới tách ra. Theo lời Chu chương quỹ, Tiêu Tinh Nhi cũng không phải là ca nữ hát rong để kiếm sống, ngược lại gia cảnh giàu có, cũng coi như nửa cái thiên kim tiểu thư rồi." Sở Mộ Từ mỉm cười nhìn về phía Diệp Tinh Nhi, chỉ là đáy mắt lại không hề chứa nửa tia vui vẻ mà lạnh như băng sương, "Như thế nào, Bản cung nói ra có phải là tình hình thực tế hay không?"

Diệp Tinh Nhi hơi có vẻ lo sợ nghi hoặc, dè dặt ngược mắt nhìn Lệ Phi một cái, gặp bà ta không có phản ứng gì, lúc này mới điềm đậm đáng yêu mở miệng: "Điện hạ có gì nói ra lời ấy? Dù không muốn cưới Tinh Nhi làm phi, cũng không cần nghĩ ra lý do hoang đường như vậy để giới nước bản lên người Tinh Nhi! Điện hạ hiếu thắng bùng bít cấp cho Tinh Nhi tội danh khi quân, có thể có bằng chứng gì không?"

"Người muốn chứng có à? Có chứ!" Đang khi nói chuyện thì Sở Tú Huỳnh cũng tiến vào, đằng sau là Giang Trần, Giang Trần mang theo một nam tử trẻ tuổi tiến điện, "Giang hộ vệ cố ý đi một chuyến Giang Nam, đem tình lang của người đưa đến đây rồi, hai người các người tự ôn chuyện đi!"

Lúc thấy rõ bộ dáng người nọ, sắc mặt Diệp Tinh Nhi trong nháy mắt trở nên tái nhợt: "Ta, ta không biết người này..."

Chu chương quỹ không khỏi thở dài: "Người không muốn cùng ta quen biết nhau vốn dĩ cũng thuộc về tình cảm không thể ép buộc, nhưng ta thật không nghĩ tới... lúc đầu ta chỉ cho rằng mình đối đãi người chưa đủ tốt mới khiến người lạnh tâm rồi đi, bây giờ nhìn lại dĩ nhiên là vì vinh hoa phú quý... Tình cảm bao nhiêu năm của ta rốt cục đã trao lầm người."

Hoàng đế đã sắp ngồi không yên, ngài khiếp sợ vạn phần nhìn hai người đang quỳ không xa, hồi lâu mới có thể khó tin ngẩng đầu nhìn về phía Sở Mộ Từ: "Con làm sao mà biết được chuyện này?"

"À, vụ này nói ra cũng rất dài dòng." Sở Mộ Từ bình tĩnh giải thích, "Nhi thần có nghe nói qua, hồng nhan tri kỷ của Tô Thái sư tức lão bản nương của Túy tiên lâu cũng là người Giang Nam, hồi trước lại xông xáo trong giang hồ, vì vậy liền thông qua Thái sư ủy thác lão bản nương, mời lão bản nương cùng Giang Trần trở về Giang Nam một chuyến, hiệp trợ điều tra rõ ràng hết thấy chân tướng này."

Giang Trần khom người vái chào cung kính trả lời: "Thuộc hạ có thể chứng minh Thái tử nói đều là sự thật, hơn nữa thuộc hạ còn điều tra rõ Ngọc Kính Quận chúa trước khi quen biết với Thái tử đã không phải là tâm thân xử nữ - - điểm này là Chu chương quỹ có thể đích thân làm chứng."

Diệp Tinh Nhi vô ý thức thét ra một tiếng chói tai: "Các người đây là ngậm máu phun người!"

"Ngậm máu phun người ở chỗ nào chứ? Có muốn đem phụ mẫu của người đều tiến cung đứng ngay tại đây cùng ta giằng co một chút?" Sở Tú Huỳnh cười lạnh, "Bất quá vì Tam ca có lòng từ bi, suy tính có thể là người tự chủ trương, cho nên mới không để người nhà của người đều bị liên lụy vào - - nếu như ta không đoán sai, lúc trước hạ xuyên tâm liên trong chén trà của Tam ca cũng là dấu tích của người chứ gì? Dù sao người đã từng là nữ nhân của người buôn dục."

Liễu Như Anh sau đó lại đi nghiên cứu sách thuốc chuyên môn, phát hiện xuyên tâm liên mặc dù là mê dược bình thường, nhưng chỉ phổ biến ở vùng Giang Nam, huống chi người bình thường cũng sẽ không dùng loại dược này, tra được ngọn nguồn chế dược rất dễ dàng.

Mắt thấy Diệp Tinh Nhi còn muốn tiếp tục nguy biện, Sở Mộ Từ mỉm cười giải quyết dứt khoát: "Người không thừa nhận cũng không quan hệ, cùng lắm thì Bản cung sẽ chờ người sinh hạ hài tử rồi cùng hấn lấy máu nghiệm thân, đến lúc đó cũng đem Chu chương quỹ tới, xem đến tội cùng ai mới là thân phụ của hài tử - - nếu như chuyện thật chứng minh Bản cung sai rồi, Bản cung lập tức cưới người làm phi quyết không nuốt lời, như thế nào?"

"..." Trong mắt Diệp Tinh Nhi rớt cục hiện ra vài phần sợ hãi, nhất là nghe xong Sở Tú Huỳnh lâm bẩm "Chỉ cần thân phụ không phải là Tam ca, nữ nhân này nên lấy tội khi quân phán xử, diệt cửu tộc", môi ả ta trắng bệch, trong nháy mắt héo rũ trên mặt đất.

Thẩm Ngọc Chiêu cúi đầu đứng yên không nói gì, cho đến khi Sở Mộ Từ đi tới đưa tay ôm nàng, nàng nghe được hấn nói với Hoàng đế: "Nếu không phải nương nương cố tình bức bách, nhi thần cũng không muốn làm đến mức cực đoan như vậy, nhưng một khắc kia khi Ngọc Chiêu từ quan nhi thần đã hiểu, có một số việc không thể nhẫn nhịn được, nhất định phải 'nạo xương rút gân' thanh toán sạch sẽ mới xong."

Ánh mắt đã từng thuộc về chân long thiên tử rạng rỡ chói lọi từ từ ảm đạm xuống, Hoàng đế đỡ đài án tim đập mạnh và loạn nhịp không nói được gì thật lâu, cuối cùng chậm rãi quay đầu lại, không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào Lệ Phi: "Như Sương, quả thật là vậy sao?"

"Đúng, bọn họ nói đều đúng, thật ra lúc vừa rồi Vân Khanh thỉnh cầu tứ hôn thần thiếp liền ý thức được, đoàn văn bối này đang hợp hỏa lực đến chuẩn bị đối phó thần thiếp." Lệ Phi cúi đầu chăm chú xem xét mười ngón tay

thon dài sơn đỏ thắm, khoe môi mím cười, thần sắc cũng không hoảng loạn, "Tinh Nhi đúng là họ Tiêu, là chất nữ phương xa của thần thiếp, đêm đó nàng ngoài ý muốn rơi xuống nước đều là trước đó đã an bài tốt, cố gắng đến gần Thái tử cũng là thần thiếp chỉ điểm, xuyên tâm liên trong trà là thần thiếp phai người hạ - - dĩ nhiên, đêm hôm đó nàng cùng Thái tử cũng không có phát sinh điều gì, trước đó nàng đã cùng với tình lang họ Chu hoan hảo, còn việc mang thai chỉ là ngẫu nhiên thần xui quý khiến mà thôi, nếu như hết thấy đều tiến triển thuận lợi, sau khi gả vào phủ Thái tử thì nàng sẽ sinh non một tháng."

Nói theo cách khác, hết thấy đều là ván cờ được bố trí để chia rẽ Sở Mộ Từ cùng Thẩm Ngọc Chiêu, mà Diệp Tinh Nhi nhiều lắm chỉ có thể coi như là một con cờ bị thao túng.

Lòng ngực phảng phất như có một ngọn lửa đang bùng cháy thiêu đốt trái tim, Hoàng đế phải dùng hết sức lực mới miễn cưỡng bình phục tâm tình, hỏi gần từng chữ từng câu: "Tại sao phải làm như vậy? Bọn nhỏ trêu chọc gì đến nàng sao?"

"Bệ hạ cần gì phải hỏi vấn đề ngu xuẩn này? Vào thời điểm bệ hạ quyết định giấu giếm chân tướng thần thiếp mang thai, cũng nên dự liệu được kết cục không phải sao?" Khuôn mặt xinh đẹp đã không còn sự dịu dàng ngày xưa, Lệ Phi lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt của Hoàng đế, "Thần thiếp đã nói rồi còn gì? Thần thiếp hận Bạch Linh, kể cả nữ nhi kia cực kỳ giống nàng ta, thần thiếp đều chán ghét tới cực điểm. Năm đó Bạch Linh đoạt người trong lòng của thần thiếp, vậy thì hai mươi năm sau hãy để nữ nhi của nàng ta trả nợ đi, thần thiếp muốn làm cho nàng ta ở dưới cửa tuyên trơ mắt nhìn, nữ nhi của nàng ta rốt cuộc cũng không đến được với nam nhân nàng yêu!"

Hoàng đế thống khổ không chịu nổi hỏi ngược lại: "Ngay cả làm hại đến Vân Khanh nàng cũng không tiếc? Nhưng hắn là hài tử của nàng mà!"

"Hắn cũng là hài tử của Thảm Vân Tiêu, vừa nhìn thấy hắn thần thiếp liền nhớ tới chuyện cũ đau xót! Huống chi không phải thần thiếp đã không nhắc nhở cho hắn, gặp dịp mà chơi thì có thể, nhưng không cần thật sự động tâm với Thảm Ngọc Chiêu, lại càng không nên mưu toan can thiệp quyết định của thần thiếp, chính là do bản thân hắn không có tiền đồ!"

Thảm Ngọc Chiêu nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đen như mực thâm trầm, bắn ra tia nhìn thông duệ lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi: "Lệ Phi nương nương cũng nên hiểu, cho dù thời gian có thể xoay ngược lại, người cha ta yêu cũng vẫn là nương của ta mà không phải là nương nương. Chuyện tình cảm không hề có chỗ cho sự oán giận, càng không có đạo lý bởi vì chấp niệm mà sinh ra hận ý khó có thể hóa giải, cha ta chưa từng thua thiệt nương nương, chỉ là nương nương tình nguyện yêu đơn phương suốt hai mươi năm mà thôi."

Tình cảm của Thảm Vân Tiêu và Bạch Linh như là một tín ngưỡng được nàng tôn sùng trong nhiều năm qua, cũng là động lực khiến nàng kiên trì ở lại Hoàng thành đảm nhiệm chức nữ quan mai mối, chỉ để thành toàn cho tất cả mối nhân duyên xứng đáng, nàng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào làm bẩn thỉu và xâm phạm tín ngưỡng của mình.

Nghe thấy Hoàng đế chán nản thở dài nói: "Hai mươi năm, trăm cũng đợi hai mươi năm, cuối cùng vẫn rơi vào kết cục chật vật như vậy, thậm chí còn ngu xuẩn dung túng nàng, thiếu chút nữa đã chôn vùi cả đời hạnh phúc của đám văn bối."

Lệ Phi bỗng nhiên như người mắc bệnh thần kinh cười lên ha hả, cười không ngừng được khiến hai má ửng hồng, cười đến nỗi nước mắt trào ra: "Đúng vậy, bệ hạ quả thật ngu xuẩn cực kỳ! Cho nên ngài hiện đang hỏi hận sao?"

"Trẫm không hối hận, chưa bao giờ hối hận qua, nhưng...Trẫm cũng không thể tha thứ cho sự hồ nháo của nàng."

Lệ Phi yên lặng ngắm nhìn Hoàng thượng, nhìn nam nhân đã cùng giường chung gối với bà hai mươi năm qua, nam nhân mà từ đầu đến cuối đều sủng bà yêu bà, biết rõ bà nhớ tới người cũ mà cũng chưa từng có nửa phần oán hận. Nam nhân đã từng vì bà vắng vẻ hậu cung giai lệ, vì bà cự tuyệt chọn lựa tú nữ, vì bà đi Giang Nam, vì bà ủy khuất hậu bối...

Nam nhân đã một mình gánh chịu hết thảm chuyện năm đó, cũng tiếp nhận bà phạm sai lầm, cho tới bây giờ tuy biết bà ngầm vụng trộm làm những chuyện gì, cũng vẫn không đành lòng nói nặng nửa câu.

Nam nhân này quả nhiên là một Hoàng đế cực ngốc từ xưa đến nay, nhưng cũng chính vì nam nhân này quá ngốc, bà mới không muốn ở thời điểm này khiến ngài phải hổ thẹn đối mặt với sự chất vấn của nhi nữ - - bà biết rất rõ ràng, ngài nhất định không thể nhẫn tâm trừng phạt bà.

Nếu đã như vậy, bà cũng không thể tiếp tục thiếu nợ nhân tình của ngài, dù sao chuyện sai cũng đã làm rồi, bà đã đem tất cả hận ý nhiều năm qua đều phát tiết ra, kể tiếp cho dù thế nào cũng không thành vấn đề.

Đợi đến lúc đi đến hoàng tuyền gặp được phu thê Thẩm thị, bà sẽ chính miệng nói một tiếng xin lỗi, sau đó nói cho Thẩm Vân Tiêu biết, bà không hề cảm thấy tiếc nuối về những chuyện đã xảy ra, vì chấp niệm mà bà không thể tha thứ, nhưng về mặt tình cảm thì bà cũng chưa hề hối hận đã yêu ông.

"Bệ hạ không cần tha thứ cho tính tình của thần thiếp, bởi vì sau này thần thiếp sẽ không bao giờ mang thêm phiền toái cho bệ hạ."

Sở Văn Khanh nghe được câu này liền cảm thấy không thích hợp, trong lòng rùng mình, theo bản năng hướng về phía Lệ Phi chạy tới.

"Mẫu phi!"

Tuy nhiên đúng là vẫn đến muộn một bước, Lệ Phi dứt khoát kiên quyết xoay người, vọt đến đâm đầu vào cột trụ sơn son thiếp vàng sau lưng.

CƯỜI HỎI HỌA TỪ NƠI NÀO ĐẾN

Nãi Hương Lưu Ly Tửu
dtv-ebook.com

Chương 46: Mong Chàng Một Lòng (Đại Kết Cục)

Edited by Bà Còm

Cho dù hôm đó Lệ Phi thật lòng muốn chết, nhưng vì thân thể yếu ớt, đụng đầu vào cột lực đạo không đủ để mất mạng, cho nên chỉ đổ máu hôn mê, sau đó Liễu Như Anh chạy tới trị liệu cũng không đáng ngại, chỉ cần điều dưỡng mấy hôm là được.

Về phần Tiêu Tinh Nhi, Hoàng đế vốn muốn xử phạt ả ta thật nặng, nhưng cuối cùng Thẩm Ngọc Chiêu ngăn lại.

- - Ả ta đã có mang, vô luận chịu bất kỳ trừng phạt gì cũng có thể để lại tai họa cho đời sau, đã vậy cũng chỉ biếm đi phong hào Quận chúa, kêu Chu chương quỹ dẫn ả ta trở về Giang Nam, từ nay không được bước vào đế đô một bước, vậy là xong.

Thẩm Ngọc Chiêu cũng không phải tội nghiệp gì cho Tiêu Tinh Nhi, nhìn theo góc độ của nàng, Tiêu Tinh Nhi căn bản không có nửa điểm đáng được đồng tình, nàng chỉ không muốn khiến Hoàng đế khó xử, mặc dù ngài cũng rất hồ đồ, nhưng nàng vẫn coi ngài như cha, nàng rất rõ ràng tầm quan trọng của Lệ Phi trong lòng Hoàng đế như thế nào, nàng không muốn làm cho Hoàng đế không thể đối mặt với Lệ Phi.

Hiện thời hết thấy đều kết thúc, cũng không tạo ra hậu quả nghiêm trọng gì, cho nên nếu tha thứ được thì cũng nên tha thứ.

Đêm xuống, đột nhiên trời đổ cơn mưa, gió đêm xuyên thấu qua cửa sổ không đóng chặt, mang đến cảm giác mát mẻ nhẹ nhàng.

Vốn đã nói đêm nay sẽ ngủ lại ở Trữ Tú Cung, nhưng khi Thẩm Ngọc Chiêu nhìn sắc trời ảm đạm qua khung cửa sổ lại đột nhiên đổi chủ ý.

"Ta nghĩ nên quay về thì tốt hơn."

"Nè, sao không giữ lời thề Ngọc Chiêu tử, đã nói phải ngủ cùng muội mà."

"Hôm khác sẽ đến chỗ muội, đêm nay ta muốn trở về phủ Thái tử."

Sở Tú Huỳnh nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, cuối cùng nở nụ cười thần bí hê hê, giống như đắc ý vì đã nhìn thấu tâm tình của nàng: "Nghĩ đến Tam ca chứ gì? Đã lâu không gặp, mới vừa gặp mặt liền bị muội lôi đi, có phải đặc biệt mát mẻ hay không?"

"..."

"Được, muội cũng không thể làm nữ nhân ác độc chia rẽ tình nhân đoàn tụ, huống chi không lâu sau hôn sự của muội và Tô Tô còn phải làm phiền tỷ lo liệu." Sở Tú Huỳnh xoay người vào trong điện lấy ra cây dù có cán chạm khắc tinh xảo đưa cho nàng, vỗ vỗ vai nàng thúc giục, "Mau trở về thôi, thừa dịp còn chưa đến giờ giới nghiêm, trên đường phải cẩn thận."

Thẩm Ngọc Chiêu tiếp nhận cây dù, nói câu cáo biệt liền vội vã rời khỏi Trữ Tú Cung, vốn là lúc này có một cảm xúc mãnh liệt giống như nỗi nhớ nhà làm bước chân nàng nhanh hơn, ai ngờ vừa xuyên qua ngự hoa viên, nàng lại ma xui quỷ khiến dừng bước, xoay người ngược lại nhìn về phía xa.

Theo góc độ của nàng có thể nhìn thấy vị trí của Quan Su cung, cho dù đêm mưa ánh sáng mờ tối nhưng vẫn có thể lờ mờ phân biệt ra được, một thân ảnh cô độc đang yên lặng đứng trong đình viện ngoài Quan Su cung.

Đó là... Sở Văn Khanh.

Hốc mắt bỗng nhiên nóng lên, đáy lòng Thẩm Ngọc Chiêu ngũ vị tạp trần, nàng bước nhanh đi về phía trước, gương dù che trên đầu của huynh ấy.

"Ca ca."

Không phải Ngũ gia mà là ca ca, từ nay, một đoạn ký ức về mối tình đầu với một thiếu niên khuynh thành không có kết quả, tất cả đều bị hòa tan.

Nàng rốt cuộc biết Sở Văn Khanh cũng luôn thích mình, nếu nói lúc trước huynh ấy làm cho nàng ý thức được người nàng thích chính là Sở Mộ Từ là xuất phát từ tâm lý bảo vệ nàng cũng như thành toàn cho huynh trưởng, như vậy hiện tại sau khi chân tướng bị vạch trần, lưu lại cho hai người cũng chỉ còn có sự âm thầm vô tận.

Thế gian này, tạo hóa vĩnh viễn quá trêu ngươi.

"Muội còn chịu gọi ta một tiếng ca, không có oán hận ta, ta đã đủ hài lòng."

"Huynh không làm gì sai, muội cần gì phải oán hận huynh chứ." Nàng đưa tay xoa bả vai ướt đẫm của huynh ấy, đáy lòng đau xót, "Mặc kệ huynh là Ngũ gia hay Đại ca, huynh đều là thân nhân của muội, muội thấy không có gì khác nhau."

Sở Văn Khanh hình như có chút thất thần, huynh ấy trầm mặc thật lâu, cuối cùng đưa bàn tay lạnh như băng chậm rãi đặt lên mu bàn tay của nàng: "Như vậy cũng rất tốt rồi, vừa nghĩ tới sau này có thể danh chính ngôn thuận lấy thân phận huynh trưởng yêu thương muội, ta cũng cảm thấy an tâm hơn."

"Trong khoảng thời gian này, thật sự vất vả cho huynh."

Nàng có thể đoán được, ngày đó Sở Vân Khanh vì chuyện của nàng cùng Sở Mộ Từ đi tìm Lệ Phi, lại bị Lệ Phi báo cho chân tướng về sinh phụ, quả thực khó có thể tưởng tượng, đoạn thời gian một mình ở Từ châu cai quản ngăn chặn ôn dịch, không biết sao Sở Vân Khanh có thể chịu được.

Mặc dù như thế, cuối cùng huynh ấy vẫn làm việc nghĩa không chùn bước, liên thủ với Sở Mộ Từ chọc thủng lời nói dối của Lệ Phi, lựa chọn đây quả khó khăn, chỉ suy nghĩ một chút cũng đã cảm giác phát lạnh thấu xương.

Đêm Thất tịch dưới ánh hoa đăng, Sở Vân Khanh đã đặt trên trán nàng một nụ hôn, lúc đó có lẽ huynh ấy đã quyết ý cáo biệt với đoạn ký ức đã qua? Từ đó huynh ấy không còn là Ngũ vương gia thâm lặng thích nàng, mà đã trở thành ca ca cùng nàng huyết mạch tương liên.

Mỗi một đoạn đường trải qua đều có nhân có quả, chỉ chờ mây mù tiêu tan thì trời lại sáng.

"Không khổ cực, rất hạnh phúc." Sở Vân Khanh khẽ cười nói, "Nếu muội muốn cảm tạ ta, về sau phải sống với Tam ca thật tốt, không nên lúc nào cũng loạn phát tính tình tùy hứng."

"Nhất định." Thẩm Ngọc Chiêu đột nhiên phát hiện miệng lưỡi của mình trở nên kém cỏi, nàng nói quanh co lòng vòng, lúng ta lúng túng an ủi, "Ca, đừng quá lo lắng cho Lệ Phi nương nương, Như Anh không phải đã chẩn đoán rồi sao, nương nương cũng không bị nguy hại tính mạng."

Hắn đồng ý gật đầu: "Ta biết rõ."

"Bệ hạ cũng đã nói, huynh vĩnh viễn vẫn là Ngũ Hoàng tử của ngài."

"Ta biết rõ."

"Cha ở dưới suối vàng có biết cũng sẽ rất vui mừng."

"Những thứ này ta đều biết, cũng rất tin tưởng." Sở Vân Khanh cúi mặt, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Nhưng ta không nghĩ sẽ nghe muội nói điều này, Ngọc Chiêu."

Nàng mờ mịt ngược mắt nhìn huynh ấy, không biết nên làm thế nào cho phải.

Sở Vân Khanh bước lên một bước, dán môi gần bên tai của nàng, hơi thở ấm áp phất qua lọn tóc, ngữ điệu ôn nhu.

"Ôm ta một chút đi, lấy danh nghĩa muội muội."

Ngón tay buông lỏng, cái ô tự lòng bàn tay rơi xuống, Thẩm Ngọc Chiêu ở trong mưa sít sao ôm chầm vùi mặt vào đầu vai của huynh ấy, không biết sao, trong một cái chớp mắt nước mắt cơ hồ muốn trào ra.

Trước kia đã vậy, mà tương lai còn đường còn dài hơn.

Mưa vẫn chưa dừng.

Thẩm Ngọc Chiêu rút cuộc trở lại phủ Thái tử, ngoại trừ Giang Trần, nàng không làm kinh động bất luận người nào.

Giang Trần nhìn thấy chủ tử nhà mình ướt sũng quay trở lại, khuôn mặt tràn đầy buồn ngủ nhất thời thanh tỉnh, liên tục không ngừng nấu nước cho nàng tắm rửa, lại đem y phục đưa tới cho nàng thay ra, lúc này mới xoay người chuẩn bị rời đi.

"Trần Trần."

"... Ôi chao? Chủ tử?"

Thẩm Ngọc Chiêu từ trong lòng lấy ra hai tấm ngân phiếu ướt nhẹp lắc lắc, đi tới nhét vào trong tay hắn: "Lần này vất vả cho ngươi."

Giang Trần lập tức khẩn trương: "Chủ tử đừng có khách khí như vậy, thuộc hạ sợ..." Lời còn chưa dứt liền bị nàng vỗ bôm bốp khiến cái trán sưng đỏ một mảnh.

"Lần này vẫn còn sợ sao?"

"Không, không sợ..." Lòng dạ nữ nhân như kim đáy bể.

Thẩm Ngọc Chiêu thân nhiên nói: "Hai ngày nữa tới tìm ta, nói cho ta biết hình mẫu thể lý tưởng trong cảm nhận của ngươi, cũng đến lúc phải tính toán cho hôn sự của ngươi rồi."

"..."

"Được rồi, đi ngủ đi, ta muốn tắm rửa."

Mắt thấy cửa phòng trước mặt bị đóng lại, Giang Trần đứng nguyên tại chỗ ngốc nửa ngày, sau đó mới ý thức được đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Lão thiên ơi! Lão rốt cục mở mắt rồi! Chủ tử nhà ta mở lòng từ bi, ta lập tức sẽ không bị lẻ loi một mình nữa!

Hắn hưng phấn xoay người, ngay cả cái ô cũng không có cầm, vừa bay vừa nhảy biến mất trong màn mưa.

Đối với một vị hộ vệ mà nói, đây nhất định là một đêm không ngủ.

Ước chừng hai canh giờ sau, Thẩm Ngọc Chiêu thay đổi một thân y phục sạch sẽ, xuyên qua hành lang đi tới phòng của Sở Mộ Từ.

Đèn cầy đã tắt, chắc là đã ngủ, nàng rón rén đẩy cửa phòng ra bước vào một mảng tối đen, không biết sao trong khoảnh khắc này có một cảm giác hạnh phúc rất vi diệu, dường như chỉ cần vươn tay ra là chạm vào được, vô cùng an ổn.

Nhưng một giây sau, nàng chợt thấy cổ tay căng thẳng, lập tức liền bị người nào ở phía trước kéo vào trong lòng.

Giọng nam trầm thấp mị hoặc vang lên bên tai.

"Tại sao quay về rồi, không phải ở Trữ Tú Cung sao?"

Thẩm Ngọc Chiêu vốn định tùy tiện viện cớ qua loa tắc trách gạt qua, nhưng lời nói đã đến bên miệng lại bị bóp méo, không giải thích được liền thành thật: "... Muốn gặp chàng."

Sở Mộ Từ hiển nhiên cũng ngoài ý muốn vì câu trả lời của nàng, chàng hoàn toàn biết rõ nàng đang nghĩ gì, nhưng lại không ngờ nàng chịu nói thật.

Bất quá sau một tích tắc tim đập mạnh và loạn nhịp, chàng liền cười nhanh chóng ôm nàng: "Nương tử đêm nay sao lại biết điều như vậy? Khiến cho vi phu rất ngại."

"Đừng nói nhảm!" Nàng cắn một ngụm lên đầu vai chàng, nghe chàng bị đau thấp giọng rên lên lúc này mới cắn giận ngằn đầu, "Khó có được ta đội mưa quay lại chỉ muốn nhìn chàng một cái, có thể trước tiên đốt nến lên được không?"

Sở Mộ Từ cười vui vẻ: "Được, tất cả nghe theo nàng."

Ánh nến chập chờn, mờ chiếu thân ảnh đôi bích nhân đang ôm nhau trên giường, Thẩm Ngọc Chiêu nhìn chăm chú khuôn mặt tuấn tú của Sở Mộ Từ, nhìn đôi mắt phượng hẹp dài chứa đựng hình ảnh của nàng, thoáng như trong mộng.

Trước đây không lâu còn cho là mình phải rời bỏ chàng vĩnh viễn, một mình trong phủ tướng quân gian nan qua ngày, một mình gối đầu khó ngủ, mỗi khi nhắm mắt lại có thể trông thấy bộ dáng cười dài của chàng, cái cảm giác

mất đi người mình yêu nhất tê tâm liệt phế, nàng về sau cũng không nguyện thử lại.

"Nương tử nghĩ gì thế? Nhìn nhập thần như vậy."

Nàng làm bộ như lơ đãng dời đi ánh mắt, lười biếng trả lời: "Không có gì, chỉ là hiếu kỳ, lúc ta không có ở đây chàng có quen không?"

"Đương nhiên."

"Hả?"

"Ta nói, đương nhiên không có quen." Chàng vuốt tóc nàng thì thầm, "Buổi tối lần qua lộn lại không ngủ được, bên cạnh thiếu nhiệt độ của nàng, trong lòng cảm thấy rất trống trải."

"..."

Chàng lại nói tiếp: "Nhưng ta biết sớm muộn gì nàng cũng sẽ quay về, cho nên cũng không sợ hãi, nữ nhân của ta mà, làm gì có đạo lý dễ dàng rời đi như vậy."

Thẩm Ngọc Chiêu liếc mắt nhìn nhìn: "Vậy sau này thì sao? Chàng thừa kế ngôi vị Hoàng đế, sở hữu hậu cung giai lệ hơn ngàn người, ta vẫn không thể mỗi ngày đều chạy ra ngoài."

"Ai nói ta muốn hậu cung giai lệ chứ? Quả thật, trên đời này mỹ nhân còn rất nhiều, nhưng bọn họ đều thua kém nàng."

"Nói năng ngọt xót."

Sở Mộ Từ ôm nàng càng chặt hơn: "Ta nói thật nàng chó hoài nghi, tương lai ta tự có biện pháp khiến cho nàng độc chiếm hậu cung, ai nghĩ chui vào đều nằm mơ."

"... Dù sao không thể vào một người giết một người."

"Không quan hệ, ta có một trăm loại phương pháp khiến những đại thần kia có chết cũng không dám đem nữ nhi nhà mình tiến cung, ta sẽ cho bọn họ biết rõ, thế gian này nữ nhân dám gả cho Sở Mộ Từ cũng chỉ có một Thẩm Ngọc Chiêu anh hùng hảo hán."

Thẩm Ngọc Chiêu nhất thời bị chàng chọc cười, nụ cười này sáng rõ như nắng ban trưa, như trăm hoa nở rộ, xinh đẹp khiến người hoa mắt.

"Mặc dù nghe rất kỳ quái, nhưng... tạm thời coi như là lời cam kết của chàng đi."

Sở Mộ Từ cũng cười, chàng nghiêng người về phía trước, nhắm mắt hôn môi nàng, hai người mười ngón đan xen, vòng tình chia xẻ hai bên ấm áp.

"Ngọc Chiêu, chỉ cần nàng nguyện ý, chúng ta sẽ luôn luôn tương thân tương ái, tựa như phụ mẫu của nàng, một đời một kiếp."

"Được."

Nàng từng là nữ quan mai mối của Hoàng thành, làm mai nhiều năm, cuối cùng lại thân xui quỷ khiến gặp được một đoạn nhân duyên phức tạp.

Cũng may trời cao đãi nàng không tệ, hiện thời đạt được ước muốn, chắc chắn sẽ có kết cục mỹ mãn.

-- HOÀN --